JENNIFER L. ARMENTROUT

Autoarea seriei de succes *Apocalipsa elementelor*

HAR ȘI DESTIN

Ultimul volum al trilogiei *Mesagerul*

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

LITERA MOON

HAR
ȘI
DESTIN

Grace and Glory

Jennifer L. Armentrout

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90, 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Har și destin

Jennifer L. Armentrout

Traducere din limba engleză: Iulia Dromereschi

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Gabriela Trășculescu
Corector: Nicoleta Arsenie
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

ISBN 978-606-33-8430-1

ISBN EPUB 978-606-33-8702-9

JENNIFER L.
ARMENTROUT

HAR
ȘI
DESTIN

Traducere din limba engleză de Iulia Dromereschi

LITERA
București

Pentru toți angajații din sectorul sanitar, pentru cei care acordă primul ajutor și pentru cei care au muncit neobosiți și fără încetare să salveze oameni și să țină magazinele deschise, riscându-și propriile vieți și pe ale celor dragi.

Vă mulțumesc.

1

Zayne era la numai câțiva metri de mine. Adierea, surprinzător de rece pentru luna iulie, îi ridica părul blond de pe umerii goi.

Sau poate asta *credeam* că văd.

Îmi pierdeam lent abilitatea de a vedea. Câmpul meu vizual era deja grav limitat, cu o vedere periferică aproape inexistentă. În cele din urmă, lumea din jurul meu avea să se reducă la o gămălie de ac. Pentru ca lucrurile să fie şi mai dificile, mi se formaseră cataracte la ambii ochi, făcându-mi vederea centrală încețoşată şi sensibilă la lumină.

Era o maladie genetică numită „retinopatie pigmentară", şi nici măcar sângele angelic din venele mele nu o putuse împiedica să avanseze. Lumina puternică de orice fel îmi îngreuna vederea, şi nici lumina scăzută nu era mai grozavă; noaptea, totul devenea neclar şi aproape invizibil.

Doar cu felinarele din parcul Rock Creek aprinse pe cărarea din spatele meu, poate că nu vedeam ce credeam că văd. Trecusem printr-o traumă îngrozitoare, cu doar câteva zile în urmă, când fusesem zdrobită de arhanghelul Gabriel cel psihopat, cunoscut şi drept Mesagerul Monologurilor Prea Lungi, aşa că numai Dumnezeu ştie în ce stare erau ochii mei.

Sau creierul meu.

Zayne ar fi putut să fie doar o halucinație creată de o traumă cerebrală sau de durere. Oricare din variante avea sens. Cum să se afle el în fața mea? Zayne era... Doamne, era mort, iar corpul i se transformase deja în pulbere, ca al tuturor Gardienilor, când mureau. Legătura dintre noi,

care-l făcuse Protectorul meu, ne dăduse amândurora forță și viteză, dar ne trădase în clipa în care recunoscusem cât de mult îl iubeam. Fusese slăbit fizic, iar Gabriel profitase. Îl auzisem pe Zayne rostind ultimele cuvinte: „E-n regulă“. Îl văzusem dându-și ultima suflare. Simțisem coarda care ne conectase, ca Protector și Legitim-Născută, plesnind înăuntrul meu.

Murise.

Era mort.

Și totuși, iată-l aici, în fața mea. Simțeam miros de zăpadă proaspăt căzută și de *mentă*. Mirosul lui. Era mai puternic decât înainte, de parcă aerul văratic s-ar fi afundat în iarnă.

Din cauza mirosului, pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva era spirit – cineva care murise și trecuse dincolo. Când sufletele care se mutaseră spre marea nemărginire veneau să vadă ce făceau cei dragi, oamenii simțeau adesea un miros care le amintea de persoana decedată. Un parfum. Pastă de dinți. Trabucuri. Foc de tabără. Putea fi orice, pentru că raiul... raiul avea un anumit miros. Mirosea a ce-ți doreai tu mai mult, iar eu îmi doream mai mult decât orice ca Zayne să fie în viață.

Simțeam mirosul raiului.

În ciuda vederii mele proaste, tot îmi dădeam seama că nu era un spirit. Era făcut din carne și oase – și *strălucea*. Pielea lui răspândea o lucire luminoasă, slabă, care nu fusese prezentă înainte.

M-a cuprins amețeala când am privit în acei ochi care nu mai erau de un albastru șters. Nuanța lor devenise intensă și vibrantă, amintindu-mi de scurtele momente din amurg în care cerul purta cea mai adâncă tentă de safir. Gardienii nu aveau asemenea ochi și nici nu le străluceau precum viermii aceia vechi, lucioși, pe care-i găsise Jada mai demult în pod, când eram mici.

Gardienii cu siguranță nu aveau acele aripi care se întindeau dintre umerii lați ai lui Zayne. Nu erau aripi de Gardian, care-mi aminteau adesea de o piele moale. Nu, aveau pene, pene albe și groase, cu dungi de aur care străluceau de foc divin, de *har*.

Doar două ființe pe lumea asta și dincolo de ea, în afara lui Dumnezeu, aveau acest *har* atotputernic în ele. Una dintre ele eram eu.

Dar Zayne nu fusese Legitim-Născut, așa ca mine, și nici nu fusese precum unul dintre puținii oameni care aveau un înger cocoțat în arborele genealogic, conferindu-le un *har* diluat, care fie le permitea să vadă stafii și spirite, fie să aibă alte abilități psihice. Mi se spusese toată viața că eram singura Legitim-Născută, copilă din prima generație a unui înger și a unei femei umane, dar nu fusese tocmai adevărat. Mai existase și Sulien, odrasla lui Gabriel, pe care Zayne îl ucisese, deci presupun că redevenisem unică. Totul era irelevant, pentru că Zayne fusese Gardian.

Singura ființă cu genul acela de *har* și cu aripi era un înger, însă Zayne nu fusese înger.

Acum, însă, avea aripi de înger – aripi de înger, cu pene, care străluceau de *har*.

– Trin...? a zis, iar eu am icnit.

Doamne, era vocea lui! Părea să-mi tremure tot trupul. Aș fi renunțat la aproape orice doar ca să-i aud din nou vocea, și iată c-o auzeam.

Am făcut un pas nesigur în față.

– Te... simt. Confuzia i-a umplut glasul. M-a privit.

Se referea la legătura cu Protectorul? Am căutat acel strop de conștientizare, aluzia emoțiilor care nu-mi aparțineau. N-am găsit nimic. Nu exista nicio legătură.

Nu mai era Protectorul meu.

– Trin, a repetat el încet, și mi-am dat seama că tonul vocii lui era ciudat. Nu doar confuz. Numele... înseamnă

ceva, a zis.

Mi-a stat inima în loc.

– Fiindcă e numele meu.

Şi-a înclinat capul în umbră, dar încă îi simţeam privirea. Nu îşi... amintea de mine? M-a cuprins îngrijorarea. Nu ştiam cum revenise, sau de ce semăna cu un înger, dar, dacă i se întâmplase ceva şi-i afectase memoria, voiam să-l ajut. Să ne dăm seama împreună. Tot ce conta era că trăia. Am mai făcut un pas, ridicând braţul...

Acum se afla doar la câţiva metri distanţă, şi în clipa următoare era chiar în faţa mea, cu aripile acelea incredibile blocând lumea din spatele lui. Se mişcase mai repede decât orice Gardian – mai repede chiar şi decât mine.

Am tresărit, surprinsă, trăgându-mă în spate. În mintea mea, ştiam că Zayne era conştient de felul în care funcţiona vederea mea şi cât de dificil mi-era să urmăresc mişcările, şi nu s-ar fi mişcat aşa. Dar ceva se întâmplase cu memoria lui, şi...

Zayne m-a apucat de mână, coborându-şi bărbia şi inspirând adânc. S-a cutremurat şi a ridicat capul. Am deschis larg ochii. Era atât de aproape, încât îi distingeam contururile cunoscute şi unghiurile feţei, dar le vedeam... mai clar, iar asta nu avea sens. Aripile lui blocau lumina lunii, iar strălucirea de la felinarele din apropiere nu era suficient de aproape încât să explice de ce îl puteam vedea. Trăsăturile lui erau prea clare, şi... exista o strălucire sub...

– Crezi că mă poţi învinge, micuţă nefilim? a întrebat.

Stai! Ce?

Toate simţurile mi-au intrat în alertă în timp ce-l priveam.

– Micuţă...?

Pielea şi muşchii în curs de vindecare au protestat când m-a tras la pieptul lui. Braţul acela mi s-a strâns în jurul taliei de parcă ar fi fost de oţel. Strânsoarea mă strivea,

însă contactul dintre corpurile noastre mi s-a părut un şoc pentru sistem, care mi-a împrăştiat gândurile şi a făcut să tacă alarmele care începuseră să răsune asurzitor. Şi-a mai coborât o dată capul, şi tot corpul meu s-a încordat, în aşteptare. Se întâmplau multe lucruri ciudate, dar urma să mă sărute, şi eu nu puteam refuza...

Şi-a îngropat faţa în părul meu, inhalând din nou adânc.

– Mirosul tău... îl cunosc. Mă cheamă. De ce?

– Pentru că mă cunoşti, i-am sugerat.

– Poate, a murmurat el, şi, pentru o clipă, m-a ţinut doar, şi am încercat să mă conving că era semn bun. Dar tu... recunosc *harul*. E puternic. Ca al unui *arhanghel*, a zis el, şi ultimul cuvânt l-a scuipat, de parcă ar fi vorbit despre o boală incurabilă.

Ce mama naibii?

Am întors capul, fără să-mi pot ridica braţele imobilizate pe lângă corp.

– Zayne, eu sunt, am spus, încercând să înţeleg ce se petrece. Trinity.

A rămas încremenit.

– E ceva important... numele tău, mirosul tău, m-a întrerupt, cutremurându-se iar şi slăbind încă puţin strânsoarea. Simt prea mult. Toată lăcomia, ura şi dispreţul. Sunt *în mine* şi mă umplu.

Nu suna bine deloc.

– Dar miroşi fantastic. Mă îmbeţi. E un miros cunoscut, a repetat el. Şi-a mişcat capul, şi i-am simţit gura pe maxilar.

Am icnit, cu simţurile copleşite de o explozie de senzaţii contrare. Corpul meu îşi dorea apropierea lui, dar nu şi mintea sau inima mea.

– Dă-mi drumul, şi hai să înţelegem ce se petrece.

Dar Zayne nu m-a ascultat.

A *râs*.

Râsul acela nu semăna deloc cu cel pe care-l iubeam. M-au trecut fiorii, şi nu în mod plăcut. Râsul lui era rece, chiar crud, la fel ca tot ce îl definea.

– Dă-mi drumul, Zayne.

– Nu-mi mai spune aşa.

– E numele tău.

– Eu nu am nume.

– Ba da. Este Zayne...

– Şi-ţi voi da drumul când am eu chef, m-a întrerupt. Ghici ce, micuţă nefilim! N-am chef.

OK. Îl iubeam din toată ființa, mai mult decât orice. Eram şi foarte preocupată de starea lui mintală. Voiam să-l ajut, dar începea să mă calce pe nervi.

– Nu-mi mai spune „micuță nefilim".

– Păi, asta eşti.

– Legitim-Născută, asta sunt, şi tot ce zici tu acolo n-are legătură cu numele meu. Mă numesc Trinity sau Trin. M-am zbătut, încercând să mă desprind din strânsoare. Un sunet animalic i-a scăpat din gât. Lasă-mă jos sau jur pe Dumnezeu...

– Pe Dumnezeu juri? A râs iar. Dumnezeu ne-a abandonat pe toţi.

M-a străbătut un şoc. Un amestec straniu de uşurare, confuzie, iritare şi ceva mult mai puternic şi mai zguduitor. Pentru prima dată de când îl ştiam pe Zayne, am simțit teamă în braţele lui.

Trupul mi s-a răcit şi sistemul meu personal de alarmă a reacţionat la săgeata fricii. *Harul* mi s-a aprins în interior.

Zayne a scuipat – chiar a *scuipat* – ca o pisică sălbatică, furioasă. O pisică sălbatică, furioasă, foarte mare, reacționând când *harul* a pulsat înăuntrul meu. Era mai mult decât ciudat.

Instinctele mele au preluat controlul. Răsucindu-mi corpul, am ignorat durerea rănilor încă nevindecate şi l-

am lovit în vintre cu genunchiul.

Sau am încercat.

Zayne a anticipat mişcarea. Genunchiul meu l-a lovit în coapsă. Un val de furie şi de panică a crescut în mine, iar *harul* m-a îndemnat să-l las să iasă, dar l-am ținut sub control. El era confuz şi tocmai se întorsese din morți cu aripi de înger, deci nu voiam să-i fac prea mult rău. *Harul* meu ar fi făcut mai mult: l-ar fi omorât.

Reuşind să-mi eliberez un braţ, l-am lovit în maxilar, destul cât să mă doară monturile, şi el a zâmbit. A zâmbit de parcă nu l-aş fi lovit, iar curba buzelor lui nu arăta bine. Era de gheață, inumană.

– Au! a murmurat. Va trebui să încerci altceva.

Am lovit cu palma, nimerindu-l sub bărbie. A icnit de durere şi m-a împins – m-a *aruncat* – într-o parte. M-am izbit de pământ la câţiva metri în spate, cu un icnet ascuțit. Încă sub efectul şocului, n-am resimţit atât de puternic noul val de durere, şi, când m-am uitat la el, am înţeles.

Era Zayne, dar nu era. El nu m-ar fi aruncat niciodată ca pe un Frisbee. Chiar dacă aş fi meritat-o, şi, să mă ierte Dumnezeu, puteam fi extrem de enervantă, dar el n-ar fi făcut aşa ceva. Chiar dacă îl loveam în plină figură, n-ar fi ridicat un deget asupra mea, ca să-mi facă rău.

Scuturându-mă de durere şi de confuzie, m-am ridicat în genunchi... Am văzut ca prin ceață o mişcare de piele aurie şi aripi, prea rapidă ca s-o pot urmări. Apoi m-a apucat de tricou şi m-a ridicat la câţiva metri deasupra pământului.

Rahat!

Aripile lui s-au înălțat şi s-au întins. Erau masive, superbe. Şi înspăimântătoare. M-a ţinut de parcă eram un copil care făcea o criză. Unul mic.

Deja mă călcase pe nervi.

Am lovit cu piciorul şi l-am nimerit în stomac. A slăbit strânsoarea, şi, brusc, am *zburat.*

Am aterizat pe burtă, lovindu-mă de pământ. Durerea mi-a străbătut coastele şi aerul mi-a ieşit din plămâni. OK. Aşa se simţea *de fapt* când erai aruncat ca un Frisbee. Acum cunoşteam diferenţa. Bine de ştiut!

Icnind, m-am răsucit şi am vrut să mă ridic în capul oaselor. N-am reuşit. Era acolo, deasupra mea, nas în nas. Ochii aceia albaştri, intenşi, erau ca nişte aşchii de gheaţă. Privirea lui îmi îngheţa corpul şi sufletul.

– Zayne, te rog...

M-a apucat de bărbie, cu degetele săpând în pielea mea.

– Nu-mi mai spune aşa.

– E numele tău...

– Nu este.

– Atunci, cum să-ţi spun? am strigat. Idiot?

A zâmbit în colţul gurii.

– Îmi poţi spune „moarte". Ce părere ai?

Frica mi-a invadat tot corpul, dar am reuşit s-o ascund.

– Cum sună? Cam aiurea.

Zâmbetul a îngheţat.

Am lovit cu pumnul.

Mâna lui mi-a prins încheietura. Nici măcar nu-şi luase ochii de la mine, sau mâna cealaltă de pe bărbia mea.

– Mi se pare cunoscut.

– Când îţi spun că sună aiurea cum vorbeşti? Pentru că...

– Nu. A mijit ochii. Asta. Lupta.

– Pentru că ne-am antrenat împreună! Ne-am luptat, i-am explicat repede, încercând să-mi potolesc mânia şi panica. Nu ca să ne facem rău. Niciodată ca să ne facem rău.

– Niciodată ca să ne facem rău, a repetat el încet, de parcă nu înţelegea sensul dat de alăturarea acelor cuvinte. Capul i s-a răsucit într-o parte şi a închis ochii. Nu este...

Degetele i s-au afundat şi au strâns, până ce am fost sigură că îmi va muta maxilarul. Mă cunoşti. Eşti importantă.

Mi-am înghiţit teama.

– Pentru că... ne cunoaştem. Suntem împreună. N-ai face aşa ceva. Nu mi-ai face rău.

– Nu? Părea tot mai confuz. De ce? Eşti nefilim. Porţi *harul* unui arhanghel.

– Nu contează. Nu mi-ai face rău pentru că mă iubeşti, am şoptit, cu o voce slabă. Lacrimile mi-au umplut ochii. De-aia.

– Iubire? A tresărit ca ars, dând drumul bărbiei mele. Eu te iubesc?

– Da. Da! Ne iubim, Zayne, şi, indiferent ce ai păţit, putem rezolva. Putem să ne dăm seama cum, împreună, şi...

– Noi? Mâna lui mi s-a strâns în jurul gâtului, cu o forţă aproape letală. Nu există „noi". Nu există Zayne, a scuipat el. Sunt un Căzut.

N-am avut timp să sufăr sau să găsesc vreun sens în cuvintele acelea. Mâna lui m-a strâns până ce abia mai puteam respira. Nu ştiam dacă va continua sau nu. Dacă da, oare revenise la viaţă doar ca să mă omoare? În mod ironic, mi se părea plauzibil. Dacă aşa era, cu siguranţă urma să fiu super-moartă şi furioasă, dar şi el distrus. Pentru că, dacă Zayne îşi revenea din ce-o fi fost asta şi îşi dădea seama ce-a făcut, ar fi murit din nou.

Nu meritam aşa ceva.

Nici el.

Ce am considerat de cuviinţă să fac mai departe e greu de explicat. Mâinile mi s-au ridicat fără intenţie. Mi-am pus degetele tremurătoare pe obrazul lui şi palma pe pieptul lui. Piele pe piele.

Zayne a clipit, slăbind strânsoarea când m-am tras înapoi. O licărire de confuzie i-a întunecat ochii pătrunzători, iar eu m-am răsucit, aspirând cu lăcomie oxigenul

binefăcător. Nu ştiam ce-l făcuse să-mi dea drumul şi ce-l împiedicase să strângă. Eram prea bucuroasă că respiram iar, ca să-mi mai pese.

Mâna i s-a încleştat pe umărul meu, şi m-am încordat, dar m-a rostogolit înapoi pe spate – *aproape* tandru.

– Ce... A clătinat iar din cap. De ce nu mă ataci? De ce mă atingi? Simt puterea din tine. Te poți lupta cu mine. Nu vei învinge, dar e mai bine decât să zaci fără apărare.

Mai bine decât să nu-l ucid, îmi venea să zic, dar până şi eu îmi dădeam seama că n-avea rost. Era inutil să-i aduc argumente. Puteam şi să urlu de pe acoperişuri că-l iubesc, şi tot degeaba. Trebuia să scap, să merg într-un loc sigur şi să chibzuiesc ce mama naibii se petrece. Detestam ceea ce urma să fac, dar nu aveam de ales.

Mi-am scos de la coapsă pumnalul de fier care-mi rămăsese ascuns sub cămaşă.

– De ce nu te lupți cu mine? Suntem duşmani. Ar trebui să te lupţi cu mine.

Nici măcar nu puteam procesa cuvântul „duşmani".

– Nu mă lupt cu tine fiindcă te iubesc, idiotule. Degetele mi s-au strâns în jurul pumnalului, în timp ce trăsăturile lui se modelau în expresia pe care mi-o servea când făceam ceva ce el nu înțelegea, adică mai tot timpul. Asta mi-a sfâşiat inima. Îmi pare rău, am şoptit.

Zayne şi-a înclinat iar capul într-o parte.

– Pentru...

M-am dat în spate, pe iarba înnoroiată, şi mi-am arcuit un braț. Lama ascuțită l-a lovit sub bărbie, scurt şi superficial, cât să-l amorţească.

Zayne a făcut un pas înapoi, cu chipul frumos contorsionat de furie. S-a apucat de gât, scoțând un răcnet care m-a înfiorat până în măduva oaselor. Sărind în picioare, n-am ezitat. Am luat-o la goană de parcă mă urmărea diavolul în persoană.

Am rupt-o la fugă, fără să-mi pese că o tăiasem prin trafic sau că aproape răsturnam oameni, în vreme ce tălpile tenişilor loveau asfaltul. Cum de nu m-a călcat nicio maşină nu ştiu! Fiecare parte a corpului mă durea, dar n-am încetinit. Nici măcar nu ştiam încotro merg...

Urmează-mă.

M-am împleticit când vocea, care cu siguranță nu îmi aparținea, a răsunat împrejur. Am încetinit, gâfâind. Luminile stradale de un galben agresiv aruncau umbre pe trotuare. Fețe şi corpuri erau învăluite într-o ceață fără formă, claxoanele urlau din stradă şi oamenii țipau.

Urmează-mă, Legitim-Născută.

Ori îmi pierdeam mințile, ceea ce, în opinia mea umilă, ar fi fost de înțeles, ori chiar auzeam o altă voce în minte?

Dar să auzi voci nu însemna că-ți pierdeai mințile?

Urmează-mă, copilă a lui Mihail. Este singura ta speranță pentru a-l recupera pe cel Căzut.

O imagine subită, cu ceea ce părea a fi o stea căzătoare, mi s-a format în minte. Fusese Zayne.

Căzut.

Spusese că era Căzut.

Ştiam ce înseamnă, dar era imposibil.

Urmează-mă.

Vocea... sunase de parcă ar fi răspândit putere. Nu era o voce imaginară. Am înghițit în sec, căutând haotic din priviri, fără să văd, de fapt. Zayne revenise din morți – într-un alt fel, aşa ca-n *Cimitirul animalelor*, dar revenise. Era el şi trăia, deci era posibil s-aud o voce în minte.

Orice era posibil de-acum.

Dar, dacă vocea se dovedea a fi reală, cum puteam să urmez ceva ce nu vedeam?

Nici nu-mi dusesem până la capăt gândul, când am auzit: *Ai încredere în harul tău. Ştie unde să meargă. Ai ajuns deja la jumătate.*

În *har*? Îmi venea să râd, dar eram prea obosită. Ajunsesem abia la jumătate? După ce nu făcusem decât să fug...?

Fugisem orbeşte.

Fugisem fără să ştiu încotro. Sau cum de îl atinsesem pe Zayne. Instinctul preluase controlul, iar instinctul şi *harul* erau acelaşi lucru.

Voiam să încerc orice m-ar fi ajutat să-mi dau seama ce i se întâmplase lui Zayne.

Găsindu-mi ritmul, am început să alerg în linie dreaptă, apoi am cotit la stânga. Fără motiv. Am traversat o stradă şi am continuat. Pe urmă am cotit la dreapta. A început să plouă mărunt. Nu aveam idee încotro mergeam. Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, am trecut de o intersecție aglomerată. N-am mai auzit vocea, şi chiar când începeam să cred că imaginația îmi jucase feste, am văzut biserica de piatră, cu multe turnulețe şi cornişe, care părea desprinsă din Evul Mediu. Ştiam că într-acolo mă condusese. Cum şi de ce, habar n-aveam.

Biserica mi s-a părut cunoscută când am urcat treptele late, trecând printre două felinare aprinse. Sfântul Patrick, parcă? Strălucirea lunii se reflecta în crucea de deasupra uşii, şi, pentru moment, mi s-a părut că emană o lumină divină.

Păşind sub alcov, mi-am tras sufletul. Ploaia îmi curgea pe obraji şi din haine. Aveam sânge în jurul gurii. Al meu? Al lui Zayne? Nu eram sigură. Bănuiam că îmi rupsesem o coastă care tocmai se vindecase, dar nu simțeam durere. Poate fiindcă eram preocupată de atâtea alte lucruri, încât nu mai aveam timp pentru pauza pe care o implora corpul meu.

– Până aici a fost, am mormăit, m-am apropiat de uşă şi m-am oprit. Mi s-a făcut pielea de găină şi sentimentul de disconfort a crescut până ce am simțit un nod în gât. Nu ştiam la ce să mă aştept. Am deschis uşile grele şi am pă-

şit în clădirea construită cu mai bine de două secole în urmă. Electricitatea statică mi-a dansat imediat pe piele, ca un avertisment că mă aflam... unde nu-mi era locul.

Copilul unui înger, nemaivorbind de un arhanghel, era o mare anatemă, chiar dacă, teoretic, fusesem creată să lupt în numele tuturor celor care le-aveau cu sfințenia. N-ar fi trebuit să mă surprindă că instinctele îmi cereau să mă întorc şi să plec.

Dar n-am făcut-o.

Muşchii mi s-au blocat când o uşiță din dreapta mea a scârțâit şi s-a deschis. Un preot tânăr, îmbrăcat cu o tunică albă, cu margine roşie, a ieşit în întâmpinarea mea.

– Pe aici, te rog.

Nesigură dacă trebuia să fiu recunoscătoare că părea să mă aştepte sau îngrozită, mi-am îndemnat picioarele să se mişte. În linişte, l-am urmat pe preot pe un coridor îngust. S-a oprit la fiecare metru să aprindă lumânări. Dacă n-ar fi făcut-o, probabil ne-am fi izbit de un perete.

Statuia Sfântului Brendan Navigatorul păzea intrarea în nava bisericii. Avea o barcă într-o mână şi un toiag în cealaltă. În fața lui se afla Sfânta Brigita, cu mâna la inimă.

Am avut senzația ciudată că statuile mă privesc, în timp ce preotul mă conducea spre sanctuar. Paşii mei s-au oprit când am început să înțeleg ce vedeam.

Patru îngeri de piatră îngenuncheau pe podea, cu aripile strânse. În mâini aveau vase cu ce mi-am închipuit a fi apă sfințită, fiindcă nu cred că strângeau apa de ploaie.

Preotul s-a dat la o parte şi mi-a făcut semn să înaintez. Cu inima în gât, am intrat în sanctuar. Chiar în fața mea, o cruce înaltă de patru metri atârna deasupra altarului, purtându-L pe Iisus atât crucificat, cât şi înălțat.

O adiere rece m-a atins, şi următoarea mea respirație a format aburi cețoşi. Era... ciudat. La fel şi mirosul bogat

de lemn de santal din aerul rece. M-am întors. Preotul dispăruse.

Minunat!

Nu vreau să pară o blasfemie, dar nu mi-a convenit c-am fost lăsată singură acolo. Am pornit pe lângă îngerii de piatră...

La unison, şi-au ridicat capetele plecate şi au întins vasele.

Doamne, ce coşmar! Mi s-a strâns stomacul şi m-am împotrivit pornirii de a alerga înapoi pe hol, în timp ce piatra scrâşnea pe piatră. Unul dintre brațele îngerilor s-a desprins de vas şi s-a mişcat lent, arătând spre altar. M-au cuprins fiorii.

Am icnit când am privit într-acolo.

Se afla în fața altarului, îmbrăcat într-un soi de tunică şi pantaloni albi pe care nu cred că-i poți cumpăra de pe Amazon. Conturul trupului său părea să strălucească vag, când a luat formă corporală. De la vârfurile buclelor blonde platinate până la picioarele desculțe, era cea mai frumoasă creatură pe care o văzusem vreodată.

Am dat să vorbesc, dar i s-au desfăcut aripile. Erau atât de luminoase şi de albe, că sclipeau. Se mişcau fără zgomot, dar puterea lor agita aerului, dându-mi părul pe spate chiar dacă ne despărțeau câțiva metri. Ce avea pe vârful fiecărei aripi? Ceva...

Doamne!

Avea ochi pe vârfurile aripilor. Sute de ochi!

M-am înfiorat când m-am întors spre fața lui, dar a trebuit să-mi feresc repede privirea. Era dureros – puritatea frumuseții lui îmi tăia carnea, punând sub reflector fiecare gând întunecat.

Ştiam ce era, ce tip de înger.

Un Tron.

Să te uiți în ochii lui însemna să îți expui fiecare secret şi să fii judecat în consecință. Eram judecată acum. Purta-

rea lui, începând cu felul în care își înclinase capul și până la modul în care ochii lui albaștri îmi ardeau pielea și mușchii, mi-a dat de înțeles că vedea *totul*.

Și nu era impresionat.

În ochii lui de cristal se citea moartea. Nu „trecerea în următorul stadiu al vieții“ și nici „așteptarea în fața Porților Perlate“, ci pustietatea vastă a morții finale – moartea unui suflet.

Am inspirat adânc și am dat să vorbesc.

Îngerul a deschis gura.

Un urlet pătrunzător a scuturat vitraliile și stranele, atingând o octavă pe care nu o putea scoate și nici suporta vreun om. Mi-am acoperit urechile și m-am chircit. Era ca o mie de trompete sunând deodată, care-mi pătrundeau în oase. Sunetul a răsunat prin sanctuar, reverberându-mi în craniu până când am fost convinsă că-mi va exploda capul. O căldură umedă mi-a curs din urechi, pe mâini.

Când nu credeam să mai pot îndura, s-a oprit.

Tremurând, mi-am coborât mâinile pătate de sânge și am ridicat capul. Îngerul mă privea nemilos, iar aripile sale își continuau mișcarea tăcută.

– Uimitor! am croncănit.

N-a răspuns, iar tăcerea mi s-a părut insuportabilă.

– M-ai chemat aici, am zis, pregătindu-mă pentru un alt vaiet nepământesc. Dar nu s-a întâmplat nimic. N-a scos nici măcar o vorbă. Ai spus că e singura cale de a-l ajuta pe Zayne.

Tot nimic.

Atunci am luat-o razna. Toată durerea, furia și suferința, chiar și bucuria de a-l vedea din nou pe Zayne m-au cutremurat.

– Tu mi-ai vorbit în minte, așa-i? Tu mi-ai spus să vin la tine.

Tăcere.

– Nu mă auzi? Propriul strigăt ţi-a spart timpanele? Sau ţi se pare amuzant? Asta e? Faptul că Gabriel încearcă să pună capăt lumii şi raiului nu e suficient de distractiv? La naiba! am strigat, până ce am răguşit. Bine! Vrei să stai acolo şi să te holbezi la mine? Pot să fac la fel. Mai bine, ce-ai zice să ies şi să spun fiecărei persoane pe care o întâlnesc că există îngeri. Că pot dovedi. E nevoie doar de *har*. Atunci, pot să-i prezint câtorva demoni, şi când termin...

– Nu va fi necesar. A vorbit cu o voce atât de muzicală, de infinit de blândă, fără urmă de umanitate. Nu i se potrivea deloc, aşa că am tresărit.

– Ai venit aici pentru el, cel care a murit protejându-te.

– Da. Însă trăieşte.

– Ştiu.

– Nu e bine.

– Desigur că nu.

Tremuram.

– Ce i s-a întâmplat? De ce este aici?

Tronul şi-a înclinat capul.

– S-a sacrificat pe sine, venindu-ţi în ajutor. A făcut-o din cea mai pură iubire. Şi-a recăpătat Gloria Apusă.

– Gloria Apusă? Nu aveam idee despre ce vorbea.

Tronul a încuviinţat.

– Dar el te-a ales pe tine. A ales să cadă.

2

Camera a părut să se învârtă când am început să pricep ce spunea Tronul. Nu avea sens, dar ştiam la ce se referise când spusese că Zayne „căzuse". Ştiam la ce se referise Zayne când spusese chiar el că ar fi unul dintre cei Căzuți.

Ce nu pricepeam era cum de fusese posibil.

A trebuit să inspir adânc de câteva ori, ca să mă calmez, înainte să vorbesc iar.

– Zayne a fost Gardian, şi Protectorul meu. Cum a „căzut", dacă n-a fost înger?

Aripile lui s-au ridicat şi apoi au coborât.

– Ce crezi c-au fost Gardienii, înainte să fie împietriţi? Creatorul credeai că i-a făcut să existe pentru că se plictisea?

De fapt, chiar asta crezusem.

– Nu. Dumnezeu nu se plictisea. Ce numiţi de voi Gardieni au fost cândva protectorii omului, dar au greşit. Au cedat în faţa amăgirii păcatului şi viciului. Au „căzut".

– Nu înţeleg. Mi s-a spus...

– Că Gardienii i-au şters de pe fața Pământului pe cei Căzuți? A zâmbit vag. Da, le-au rescris poveştile. Poţi să-i învinuieşti fiindcă vor să-şi ascundă ruşinea? A coborât din altar, şi m-a făcut să mă încordez. Şi-au îngropat faptele atât de adânc, încât multe generații s-au născut şi au urcat la Ceruri fără să-şi cunoască trecutul. Unii dintre cei Căzuți şi-au pierdut aripile şi *harul*, luate de arhangheli şi de cei din grupul Alfa. Alţii au evadat în iad. Dar cei care n-au fugit şi şi-au recunoscut păcatele au primit o pedeapsă. Au fost împietriţi.

– De vii? am şoptit.

– Au devenit avertismentul că răul se află peste tot şi că nimeni nu este imun. Nici măcar îngerii Domnului.

– Au devenit primii gargui de piatră. Am inspirat scurt, oripilată să mă gândesc la cineva prins în piatră. Cât timp?

– Secole, a răspuns Tronul, ridicând din umeri.

Am rămas cu gura căscată. Secole de captivitate în piatră? Cum au reuşit să scape cu minţile întregi?

– Dar, odată cu creşterea numărului demonilor, Dumnezeu a intervenit, iar cei din grupul Alfa le-au dat celor împietriţi de ales – să fie eliberaţi, ca să lupte cu demonii şi să protejeze oamenii, sau să rămână aşa.

Nu mi se părea tocmai libertate de alegere, dar ce ştiam eu?

– Cei care au acceptat au devenit primii Gardieni, iar adevărata lor formă, de piatră, era menită să le servească drept memento, în timp ce forma umană le-a fost redată pentru a se putea amesteca printre oameni. *Harul* nu l-au primit înapoi. În schimb, pentru a se evita o rebeliune, şi-au putut crea o dinastie care să continue să apere oamenii şi să împlinească voia Domnului, a explicat el. Asta sunt cu adevărat Gardienii.

M-am gândit dintr-odată la ce-mi spusese prinţul demonilor în ziua în care mă dusesem la vrăjitoare să o iau pe Bambi. „Ce bine că Gardienii i-au distrus pe cei Căzuţi acum câteva ore, nu-i aşa?“ Roth chicotise, de parcă ştia ceva ce eu nu ştiam. Deci Roth ştiuse! De aceea făcea mereu comentarii ironice la adresa Gardienilor.

– Stai aşa! Şi cei care n-au acceptat? Sau nu le-a fost oferită opţiunea? am întrebat. Cu ei ce s-a întâmplat?

– Cred că ştii deja răspunsul.

Da, îl ştiam. Doar că nu voiam să fie adevărat.

– Sunt încă împietriţi.

– Exact.

Doamne!

Tronul mă privea.

– Apoi, când un Gardian moare, el sau ea ajunge la judecată. Fie sunt trimişi în pacea eternă, fie le este oferită Gloria. Adică renasc aşa cum au fost.

Mi s-a părut uluitor să aflu cum fuseseră creați Gardienii, şi mai aveam multe întrebări. Cum naiba putuseră demonii să păstreze totul secret? Dacă Roth ştia adevărul, şi pariam că aşa era, probabil îl ştiau şi alții. Dar acum conta numai Zayne.

– Deci, când spui c-a revenit... a fost făcut înger?

El a încuviinţat.

Zayne avea aripi – aripi mari, pufoase, de înger – şi *har*. Din plin. Nu credeam despre cei Căzuți c-ar avea aripi sau *har*. Aşa mi se spusese mereu, chiar şi de către Roth. Numai Lucifer îşi păstrase aripile şi *harul*, pentru că fusese dat afară înainte ca Dumnezeu să-şi dea seama c-ar fi mai bine să i le ia.

– Nu toți primesc mântuirea. Doar cei care merită cu adevărat sau care sunt consideraţi utili revin la Gloria lor, primesc *har* şi aripi. El a fost ales, a repetat Tronul. A fost reabilitat.

Am deschis gura, dar n-am putut scoate niciun cuvânt, pentru că abia atunci am priceput cu adevărat. Zayne devenise înger, un înger adevărat, şi apoi „căzuse“...

Cum fusese posibil?

Voiam să mă întorc acolo, să-l găsesc şi să-l lovesc. Nu din lipsă de apreciere, ci pentru că-l voiam înapoi. Eram pregătită să mă duc la Spectrul Întunecat şi să văd ce era de făcut, însă el devenise un nenorocit de înger în Ceruri. Îngerii erau, adesea, cam inutili în marea schemă a lucrurilor, dar erau *îngeri*. Nu aveam idee cum era să fii unul întreg, însă cred că grozav. Trebuia să fie... ca o întoarcere acasă.

Nu i-aş fi luat senzaţia asta niciodată. Emoţia m-a gâtuit şi în ochi mi-au apărut lacrimi. M-am uitat în altă parte,

cu buzele strânse. Cum de mai aveam lacrimi, când plânsesem deja atât de mult? De ce făcuse așa ceva? Faptul că-l văzusem în seara asta fusese un vis devenit realitate, dar cu ce preț? El... „căzuse" pentru mine, și nu părea să mai știe cine eram.

– Cred și eu că-ți vine să plângi, a zis îngerul.

Mi-am întors capul spre el. I se citea tristețea în voce și în zâmbet, ceea ce m-a șocat. Crezusem mereu că îngerii nu au emoții, dar ce simțeam în vorbele lui era adevărat.

– Zayne a reușit un lucru pe care puțini l-au făcut pe cont propriu, a zis el. Dacă aș fi fost în locul lui, aș fi rămas în Ceruri. M-aș fi asigurat că raiul nu mai este accesibil, sigilând porțile înainte ca orice suflet corupt să poată intra.

– Să sigilezi porțile?

Tronul a încuviințat.

– Mulți dintre noi consideră că lumea aceasta a devenit o cauză pierdută, a zis, desfăcând larg brațele. Că nu-l vom putea opri pe Gabriel și că tot ce ne rămâne de făcut e să împiedicăm infecția să se răspândească la noi.

L-am privit uluită.

– Practic, vreți să carantinați Cerurile?

– Dar, una peste alta, iată-mă, a zis el, de parcă asta scuza faptul că existau îngeri care voiau să se spele pe mâini de propria mizerie, numită Gabriel.

Singurul lucru care m-ar fi putut distrage de la cât erau de îngrozitori îngerii era ce a zis după aceea.

– Lui Zayne i s-au oferit multe opțiuni. Ar fi putut să aibă parte de pace eternă. Renăscut, ar fi putut rămâne în Ceruri, să păzească porțile. Ar fi putut alege să se pregătească alături de armatele noastre, pentru lupta finală, care va veni, indiferent ce reușește Gabriel. Ar fi putut alege să revină pe Pământ la momentul potrivit, când era mai mare nevoie de el. Dar a ales să revină la tine, să lupte alături de tine, acum și pentru totdeauna, chiar dacă l-

am avertizat că asta ar fi însemnat să „cadă". A urmat un râset scurt, care suna a vânt printre munți. Chiar dacă n-ar fi recunoscut atât de fățiș ce-și dorea sau nu i-am fi oferit aceste alegeri, știam că ar fi găsit o cale de a se întoarce la tine.

Nu asta-mi promisese? Că, orice ar fi, mă va găsi.

– Așa că a „căzut", iar cei Căzuți pot să-și piardă aripile și *harul* doar după ce ajung pe Pământ, a explicat Tronul. Niciun înger cu puterea să o facă nu va încerca, în asemenea vremuri. A urmat o pauză. În plus, am sperat că, fie și Căzut, va fi mai departe... util cauzei noastre. Că își va păstra identitatea în suflet și ne va ajuta să-l înfrângem pe Gabriel. L-am avertizat că se va arde, la întoarcere.

– Asta ce înseamnă, mai exact?

– Când a „căzut", și-a pierdut Gloria și a fost expus celor mai rele aspecte ale sufletului omenesc. Lăcomia. Poftele. Avariția. Lenea. Mândria...

– Furia. Invidia. Da, am înțeles, l-am întrerupt pe Tron, și dacă nu l-aș fi înfruntat deja pe Gabriel și tata n-ar fi fost arhanghelul Mihail, probabil că m-aș fi speriat de privirea lui. A zis că simțea prea mult. A fost ca și cum... nu știu. I se păreau cunoscute lucruri despre mine, dar parcă avea un blocaj. Părea să simtă *harul* din mine. M-a atacat.

– Asta fiindcă, în cădere, n-a fost expus doar păcatelor omenirii, ci și furiei și amărăciunii celor Căzuți înaintea lui.

Am deschis gura și am închis-o. Nici nu-mi puteam închipui ce simțea Zayne.

– L-am avertizat că, în timpul căderii, simțurile lui s-ar putea supraîncărca și l-ar putea infecta, ștergându-i amintirile, dar a fost dispus să riște să devină la fel de rău ca orice demon, de dragul tău.

Cuvintele lui m-au înjunghiat în inimă.

– Când te-a văzut azi, ţi-a simţit *harul*. Puritatea, fie şi a sângelui tău diluat, l-a chemat, a zis el, şi nici măcar n-am găsit energia să reacţionez la cuvântul „diluat". În starea lui conflictuală, cu furia şi amărăciunea celor Căzuți înaintea lui, cel mai probabil te-a văzut drept unul dintre frații care l-au alungat din Ceruri. Aşa îi va vedea şi pe Gardieni. Cu cât rămâne mai mult în această stare, cu atât e mai probabil că va acţiona cu violenţa care-i pătrunde în fiecare por. Va deveni un pericol nu doar pentru Gardieni, ci şi pentru oameni nevinovați. Tronul a oftat. Un Căzut care şi-a recăpătat *harul* este un duşman periculos, indiferent cât de limpezi i-ar fi sufletul şi mintea. Am sperat că va reveni neatins. Am greşit. Aşa stau lucrurile.

Ultimele cuvinte sunau ca o sentință.

O greutate insuportabilă îmi apăsa pieptul. Ce proastă fusesem să-mi imaginez că în inima mea n-ar fi încăput mai multă suferinţă! Greşisem. Era încă acolo, frângându-se din nou. El renunțase la tot pentru a fi cu mine, şi, printr-o întorsătură teribilă a sorții, mi s-a părut că devenise exact ceea ce detestase.

– Nu există nicio speranță? am întrebat, cu o voce firavă şi obosită. Nu va redeveni cine a fost? Nu va ieşi din starea asta?

Tronul s-a dat înapoi, iar lumina din jurul lui a început să scadă.

– Unde există credință există mereu speranță.

Credință. Aproape că mi-a venit să râd, dar, dacă râdeam, probabil nu mă mai opream. Tânărul preot ar fi trebuit să cheme ajutoare.

Dacă mai era acolo. Părea să fi dispărut.

Tronul a început să clipească, dar a redevenit solid.

– Te-ai descurcat bine, în ciuda slăbiciunilor. N-au crezut mulți că vei supraviețui primei înfruntări cu Gabriel.

Uau! Ce bine mă simţeam acum, că spunea asta!

– Tatăl tău a crezut, însă, în tine.

– Tata? Neîncrederea mi-a răsunat în voce ca un clopot de biserică.

Mi s-a părut că zâmbeşte din nou, dar, pentru că se stingea, trăsăturile îi deveniseră încețoşate.

– De aceea ți-a oferit un dar.

– Un dar? am întrebat, obosită. Nu voiam niciun dar. Îl voiam pe Zayne înapoi – pe Zayne pe care-l ştiam şi îl iubeam. Nu pe psihopatul care se plimba pe-afară, făcând Dumnezeu ştie ce.

Făcând lucruri care ar fi distrus şi ultima fărâmă din Zayne, fiindcă el era bun până în măduva oaselor.

– Deja ți-a fost făcut darul. Îngerul s-a întins şi m-a atins cu degetele pe obraz. Un fulger de electricitate statică m-a străbătut, făcându-mi *harul* să scânteieze şi periferiile câmpului vizual să se albească. Ce ai înăuntru este darul. Este atât *har*, cât şi Glorie, o putere dincolo de ce poate pricepe mintea ta, şi totuşi o putere caracteristică doar ție. Foloseşte-o pentru a lovi în inima prizonieră în haos.

M-am uitat, începând să înțeleg.

– Sabia lui Mihail.

El a făcut un pas în spate, cu ochii de pe aripi clipind la unison.

– Vrei să spui că trebuie să folosesc Sabia lui Mihail pe Zayne? am întrebat, cu glas strident. Să-l înjunghii în inimă cu ea? L-aş ucide!

– *Harul* tău nu poate ucide ce iubeşti. Poate doar recupera.

Mi se părea că sună a absurdități Jedi.

– Ar trebui să te cred pe cuvânt? am întrebat. Dacă era chemat *harul*, distrugea. Demon. Om. Gardian. Chiar şi îngeri. Se aştepta să cred că, fiindcă-l iubeam pe Zayne, Sabia lui Mihail nu l-ar fi rănit, când putea trece prin pielea unui Gardian ca prin apă? Ținusem la Misha, şi *harul* meu îi pusese capăt vieții.

– N-ai deloc credinţă?

Am dat să răspund.

– Cunosc deja răspunsul. A bătut din aripi, şi toţi ochii m-au privit. A fost o întrebare retorică, Legitim-Născuto. Eşti copila unuia dintre cei mai puternici arhangheli şi ţi-a lipsit întotdeauna credinţa. Tronul mi-a zâmbit. Este un lucru bun că nici lui Dumnezeu şi nici tatălui tău nu le-a lipsit încrederea în tine.

Am tresărit, mută de uimire.

– Nu eşua, Legitim-Născuto. Vei avea nevoie de el ca să-l învingi pe Gabriel. Vei avea nevoie de tot pentru a-l putea învinge pe Mesager, a zis Tronul, şi m-am întrebat dacă ştia unde erau Roth şi Layla. Am decis să nu întreb, iar el a fost cuprins de o strălucire aurie intensă. Am lăcrimat de durere. Se poate să fie prea târziu pentru el. Mulţi dintre cei Căzuţi s-au pierdut după ce-au fost împietriţi, şi n-au mai avut şansa de a se pocăi. Sper, pentru binele tău, că nu e cazul. Gabriel va fi cea mai mică problemă a ta. Căzutul tău, în starea lui actuală, te poate ucide. Aşa că ai grijă. Cred c-ar fi tare neplăcut să mori de mâna celui care a „căzut" ca să fie cu tine.

Neplăcut? Aveam cuvinte mai potrivite. Oribil. Cumplit. Tragic. Agonizant.

Am pufnit.

– Dacă merge, am început, apoi m-am corectat: Dacă reuşesc, Zayne va redeveni înger? am întrebat, cu inima strânsă dintr-un cu totul alt motiv. Îngerii nu aveau emoții. Sau asta crezusem mereu, iar Gabriel mi-o confirmase. Dacă Zayne era reinstituit, nu l-aş fi primit înapoi. Nu ca înainte. Dar avea să fie bine. În viață, şi... trebuia să fie suficient.

Tronul m-a studiat senin câteva secunde.

– Mulţi cred că demonii sunt incapabili de iubire, aşa-i? Că n-au suflet.

M-a străbătut un fior de nelinişte. Îmi citea gândurile?

Speram că nu.

Dar demonii puteau iubi. Roth o iubea pe Layla, şi el era Prinţul Moştenitor al Iadului.

– Spre deosebire de ceea ce se ştie şi de ce susţin unii dintre voi, îngerii sunt capabili de emoţie. Doar că simţim... diferit. Pentru cei mai vechi dintre noi este dificil, dar nu suntem incapabili de iubire, de dorinţă sau de ură, a continuat. Cei Căzuţi sunt dovada. Gabriel este altă dovadă.

L-am privit şi mi-am dat seama că avea dreptate. Îngerii care „căzuseră" îşi doriseră emoţii umane, iar Gabriel... era un caz grav de gelozie şi invidie. M-a cuprins uşurarea.

– Dar Zayne nu urmează să devină înger. Nici Gardian. Ar rămâne aşa cum este, a continuat Tronul. Un Căzut pe Pământ, cu un picior în rai şi cu celălalt în iad. Există unul singur, însă, care a fost alungat din Ceruri, dar şi-a păstrat totuşi *harul*.

Mi s-a golit pieptul de aer.

– Lucifer.

– Şi vezi ce s-a ales de el!

Cu asemenea veşti răvăşitoare şi, posibil, cea mai dezarmantă încurajare din istorie, Tronul a dispărut, luând cu el aerul îngheţat şi mirosul de lemn de santal.

N-am idee câtă vreme am rămas nemişcată, privind spre locul Sfintelor Taine, cu mintea rotindu-se între incapacitatea de a crede ce spusese Tronul că trebuia să fac şi conştientizarea inerentă că nu aveam de ales.

A doua era adevărată, indiferent dacă Tronul avea sau nu dreptate.

M-am întors încet. Îngerii de piatră se aplecau din nou peste boluri. Am ridicat privirea către strane. Nu puteam să-l las pe Zayne să devină ceva ce l-ar fi oripilat, un monstru care, în cele din urmă, ar fi distrus tot ce fusese bun în el, cel de dinainte. Nu puteam permite aşa ceva,

căci, pentru el, ar fi însemnat o soartă mai rea decât moartea.

Nu aveam de ales.

Am oftat adânc, dar m-a cuprins o hotărâre de oțel când am răsuflat lung, amorțind durerea și înlocuind extenuarea profundă. O scânteie mititică de speranță îmi hrănea energia, dar știam cu ce mă confruntam.

Ori îl salvam pe Zayne, ori îl omoram.

Ori... mă omora el pe mine.

3

Trebuia să mă concentrez la multe lucruri. În timpul Schimbării la Faţă care se apropia, la doar câteva săptămâni distanţă, Gabriel plănuia să creeze o falie între Pământ şi Cer, astfel încât demonul Bael şi sufletele care aparţineau iadului să poată pătrunde în rai. Trebuia să găsesc o cale de a-l opri. Era îndatorirea mea de Legitim-Născută, şi asta aşteptasem, dar ştiam că nu puteam să-l înving singură. De aceea încercau Roth şi Layla să-l aducă pe Lucifer la suprafaţă. De aceea zisese Tronul că aveam nevoie de Zayne ca să-l înving pe Gabriel. Ar fi trebuit să mă gândesc la un plan, în caz că Roth şi Layla eşuau, dar Zayne... era prioritatea acum.

Îndatoririle mele trebuiau să aştepte, şi nu-mi păsa dacă asta îl supăra pe Dumnezeu.

Aşa că primul lucru pe care l-am făcut când am ieşit din biserică a fost să-mi scot telefonul. Din fericire, obiectul supravieţuise loviturilor mele anterioare.

Mijind ochii la ecran, am deschis lista de contacte. La un moment dat, Zayne adăugase numărul lui Nicolai în telefonul meu. „În caz de urgenţă", spusese el, într-o seară în care îi vânam pe Mesager şi pe demonul Bael.

Dacă nici asta nu era o urgenţă, atunci nu ştiu care mai era.

Trebuia să le povestesc lui Nicolai şi clanului despre Zayne, în cazul în care intrau în contact cu el. Dacă nu-şi amintea de mine, mă îndoiam că-i va recunoaşte pe ei.

Cu inima grea şi cu degetele încleştate pe telefon, l-am auzit pe Nicolai, capul clanului de Gardieni din D.C., răspunzând la al doilea apel.

– Alo?

– Nicolai? Aici Trinity, am zis, cu ochii în patru, în eventualitatea în care pentru Zayne nu era tocmai o prioritate să stea ascuns de oameni. Trebuie să te văd. E vorba de-o urgență.

– E totul bine? a întrebat, cu o îngrijorare evidentă în glas. Venise de mai multe ori, împreună cu Danika, în timp ce mă recuperam. El și Danika se... vedeau? Gardienii nu ieșeau la întâlniri. Se împerecheau. Nicolai și Danika, însă, încălcau tradiția. La naiba, ce întrebare stupidă! a zis, după o clipă. E totul pe cât de OK posibil?

– Păi, am lungit eu cuvântul, privind fețele neclare ale trecătorilor, care-și țineau umbrelele de parcă sperau să oprească ploaia care cădea pieziș. Nu puteam să-i spun la telefon. Într-un fel. Și într-un fel nu, am răspuns. Trebuie să vorbesc cu tine față în față.

– Ești în apartament? Ajung în 20 de minute.

– Nu. Cred că sunt la biserica Sfântul Patrick.

A urmat un moment de tăcere.

– Să întreb ce cauți acolo?

– Mai bine nu, dar îți voi povesti oricum.

– Bun. O secundă. A foșnit niște hârtii, apoi a zis: Dez ar trebui să fie în zonă. Îi zic să ia o mașină și să vină după tine. A urmat o pauză, în care eu m-am întrebat de ce ținea programele Gardienilor pe hârtie. Ești singură?

– Fără demoni, am răspuns încet.

– E înțelept să fii singură?

Cu mintea prea ocupată ca să fiu iritată de întrebare, am răspuns:

– Probabil că nu. Zi-i lui Dez că-l aștept. Am închis și am așteptat sub alcovul bisericii, gândindu-mă cum să-i spun lui Nicolai că Zayne trăia și că lucrurile erau complicate. Mă îndoiam că aflase în ce se transformase Zayne cu adevărat, dar Tronul nu spusese că ar trebui să rămână un secret.

M-am sprijinit de zid, cuprinsă de o migrenă uşoară, în timp ce stăteam de veghe. Privirea mea precaută urmărea pe cât posibil şuvoiul de persoane şi de maşini, în speranța că Dez îşi amintea că n-aveam cei mai grozavi globi oculari. Nu voiam să urc într-o maşină străină.

Zece minute mai târziu, un SUV închis la culoare a apărut de după colț şi geamul din dreapta s-a deschis. Nu vedeam înăuntru, dar am recunoscut vocea.

– Trinity? a strigat Dez.

Slavă pruncului Iisus, îşi amintise! Am dat să mă grăbesc, dar am încetinit, pentru că nu puteam calcula distanța dintre trepte, în lumina slabă. Am reuşit să cobor scările fără să cad şi să-mi sparg fața. Am încălcat foarte mult spațiul intim al unei persoane, în timp ce navigam pe trotuarul aglomerat. Mă obişnuisem într-atât să merg pe străzi cu Zayne, care „curăța" trotuarul ca un soi de Moise foarte sexy. Cumva, mă conducea chiar dacă era lângă mine, şi nu în fața mea.

Mi s-a strâns inima când am deschis portiera SUV-ului şi am urcat. „Îl voi readuce", mi-am promis, alunecând pe locul tapițat.

– Scuze, am tresărit, închizând portiera. Sunt leoarcă.

– Nu-i nimic, a răspuns el, şi m-am uitat la Gardian. Era tânăr, cu câțiva ani mai în vârstă decât Zayne. Avea cei mai simpatici gemeni pe care-i ştiam. Una era Izzy, care tocmai învăța să-şi schimbe forma. Avea şi ciudatul, dar adorabilul obicei de a muşca degetele de la picioare. Nicolai a zis că trebuie să vorbeşti cu el. Că e o urgență.

Am încuviințat, punându-mi centura.

– Mersi că m-ai luat... Dar nu mi-am încheiat bine vorba, că m-am uitat pe geam şi am văzut un bărbat mai în vârstă pe trotuar. La prima vedere, arăta normal. Purta nişte pantaloni închişi la culoare şi o cămaşă albă. Putea fi oricare dintre oamenii de afaceri de pe stradă, care aştepta să traverseze. Doar că nu avea umbrelă, iar ploaia

părea să nu-l atingă. Mă privea prin geam. Jumătate din capul lui părea... turtit, un amestec însângerat de os şi carne. Avea o privire îngrozită pe jumătatea de faţă nedistrusă.

L-am recunoscut.

Era John Fisher, senatorul care-i ajutase pe Gabriel şi pe Bael, cumpărând Heights on the Hill sub pretextul că şcoala va fi renovată şi va servi drept adăpost pentru copiii bolnavi cronic. De fapt, pământul pe care se afla şcoala era o Gură de Iad desprinsă din *Buffy*, aflată fix în mijlocul unei reţele spirituale unde se încrucişau câteva linii de putere. Gabriel avusese nevoie de acces la şcoală pentru a dobândi ce se afla sub ea. Acolo, crease deja portalul care urma să devină poarta către rai.

Gabriel şi Bael găsiseră persoana perfectă să-i ajute. Senatorul Fisher fusese imediat de acord, într-o încercare disperată de a se conecta cu soţia lui decedată. Un bărbat de care nu mă gândeam vreodată că-mi va fi milă, însă acum, mai mult decât oricând, asta simţeam. Înţelegeam cum genul acela de durere şi de pierdere ar fi făcut pe cineva să comită fapte incredibile.

Dar aveam în faţă un mort. Ori sărise pe geamul penthouse-ului său, ori fusese împins.

– Rahat! am şoptit.

– Ce-i? Dez se îndepărtase de trotuar. Ce vezi?

Am privit înapoi, şi tocmai voiam să-i zic să oprească, dar senatorul Fisher a dispărut într-o clipită. La naiba! M-am sprijinit de spătar. Dăduse în vileag totul despre Mesager şi Bael după câteva minute de „discuţie“ cu Zayne, dar putea deţine încă informaţii – pe care să fie mai dispus să le împărtăşească, acum că era... foarte mort.

– L-am văzut pe senatorul Fisher, i-am zis. Doar câţiva Gardieni ştiau ce eram – printre care Dez şi Nicolai. Gideon, alt Gardian, ştia doar că vedeam stafii, dar după tot

ce se petrecuse cu Zayne, eram convinsă că povestea cu Legitim-Născuta devenise deja cunoscută întregului clan.

– Dar nu e mort...? Stai! S-a uitat la mine când am ajuns la un semafor. I-ai văzut stafia?

– Da. Nu arăta prea grozav. Mă întrebam dacă senatorul mă căuta pe mine, şi am continuat să stau lipită de geam, căutând un semn de înger căzut dement. Nu că aş fi putut să-l văd înainte să fie prea târziu, dar mă rog.

– Dacă s-a transformat cineva în stafie înseamnă că n-a trecut dincolo, aşa-i? Spiritele sunt acelea care...

Dez presupunea corect.

– Da. Mi-am strâns genunchii cu degetele îngheţate. Nu pot spune că mă surprinde că Fisher n-a trecut dincolo.

– Probabil pentru că se teme de locul în care va ajunge.

– Fără îndoială.

Liniştea s-a lăsat între noi. Dez conducea, şi luminile sclipitoare ale oraşului cedau în faţa unor zone mai întunecate, în timp ce traversam Potomacul. Tăcerea n-a durat mult.

– Eşti în regulă? m-a întrebat.

Am încuviinţat.

– Cum merge vindecarea?

– Bine, am zis, strângându-mi degetele în jurul genunchilor şi înăbuşindu-mi un acces de iritare. Dez nu încerca doar să fie amabil, ci chiar *era*, la fel ca Zayne. N-ar fi trebuit să mă irite îngrijorarea lui. Arată mai rău decât se simte.

– E o uşurare, pentru că, să fiu sincer... pare dureros.

– N-a fost foarte... amuzant, la început. De fapt, fusese un iad. Nu doar pielea jupuită, care se vindeca, sau oasele zdrobite, care se sudau la loc, dar să mă trezesc şi să-mi amintesc că Zayne nu mai era, aceasta fusese partea cea mai urâtă. Aş fi preferat să trăiesc încă o mie de ore în care să mi se vindece corpul, iar şi iar, decât să trec prin realitatea rece şi crudă a morţii lui.

Exista şansa să trebuiască să trăiesc experiența.

Am inspirat scurt şi mi-am eliberat genunchii.

– Ştiu... ştiu că Zayne a însemnat mult pentru tine, a spus Dez, după un moment, şi am închis ochii strâns. Ştiu că ai însemnat mult pentru el. A fost important pentru noi toți. A inspirat şi el întretăiat, şi am avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu-i spun pe loc ce se petrecea, dar voiam să explic o singură dată. Era...

Zayne era totul.

Dez şi-a dres glasul.

– Era cel mai bun dintre noi. Nu cred că şi-a dat seama, şi sigur n-a înțeles niciodată că noi toți ne-am fi unit sub conducerea lui, dacă ar fi preluat-o de la tatăl său. Nu ne păsa de ce se petrecuse în trecut. Poate că-i lipsea o parte din suflet, dar... avea mai mult suflet decât majoritatea dintre noi.

L-am privit, dorindu-mi ca Zayne să fi fost aici, să-l audă, dar Dez avea să-i poată spună asta chiar el. Trebuia doar să-l... înjunghii în inimă cu Sabia lui Mihail.

Doamne!

M-am uitat în altă parte.

– L-a supărat o vreme... povestea cu neasumarea rolului de lider al clanului... dar s-a împăcat cu ideea. Şi-a dat seama că devenea ceva care nu se potrivea cu multe dintre convingerile comunității. Era în regulă cu asta, serios.

– Ți-a zis ție?

– Da.

– Vorbea despre consemnul de a ucide orice demon pe loc? a ghicit el. Nu toți suntem aşa. Eu nu. Nici Nicolai.

Deja mă prinsesem, ținând cont că lucraseră cu Roth şi Cayman, în trecut.

– Dar înțeleg, a continuat el. Mai ales după cele întâmplate cu Layla. Nu mai puteam da înapoi.

Nu. Nu mai puteau. Nu când tatăl lui Zayne şi aproape întreg clanul fuseseră gata să o ucidă, după ce îi luase ac-

cidental o parte din suflet. Ei o crescuseră, şi ar fi trebuit să ştie că nu avusese nicio intenţie rea, ci doar că ea şi Zayne fuseseră nişte proşti.

Gelozia faţă de relaţia anterioară a lui Zayne şi a Laylei dispăruse de mult. La fel şi amestecul ciudat de amărăciune la gândul că eu ar fi trebuit să cresc alături de Zayne.

Nu mai conta nimic din toate astea, şi mă necăjeam că-mi pierdusem vremea cu asemenea gânduri.

– Apropo, a zis Dez. Sângerezi.

– Ce? Am ridicat mâna şi mi-am atins bărbia. Degetele mi s-au pătat. Deci *era* sângele meu. M-am şters de blugi. Nu e nimic.

– Aha, a murmurat el. Din fericire, după aceea n-a mai vorbit, dar drumul până la comunitate a părut să dureze o veşnicie. Când a oprit, în sfârşit, în faţa casei impunătoare, aproape că m-am aruncat din SUV. Dez era chiar în spatele meu.

Am pornit. M-am împiedicat de prima treaptă, fiindcă nu o văzusem. Mi-am păstrat echilibrul, am oftat şi am început iar să merg, cu grijă. Dez mi-a deschis uşa, şi am intrat. Au trecut câteva momente până să mă obişnuiesc cu lumina puternică din foaier, în timp ce îl urmam pe Dez spre biroul lui Nicolai. Pe drum, am trecut pe lângă câţiva Gardieni, care fie plecau în patrulare, fie se întorceau. Ne-au ocolit de la distanţă, ceea ce însemna, probabil, că aflaseră adevărul despre mine.

Ar fi trebuit să mă îngrijorez. Existau Gardieni care nu prea agreau ideea prezenţei unei Legitim-Născute. Era vorba, în mare parte, de o poveste aproape uitată şi despre care nu ştiusem nimic, până ce Thierry, capul clanului din munţii Potomac, cel care jucase adevăratul rol de tată, în locul lui Mihail, nu mi-o spusese. Avusese de-a face cu o legare şi dusese la o revoltă. Mulţi Gardieni fuseseră ucişi, legăturile cu ei, retezate, iar Legitim-Născuţii muriseră.

Mai puţin eu.

Şi Sulien.

Dar el era mort, aşa că rămăsesem singura.

Dez a deschis uşa, şi l-am văzut întâi pe Nicolai. Cel mai tânăr lider de clan şedea în spatele genului de birou care-i plăcea şi lui Thierry. Avea o cicatrice impresionantă pe față, care-i sporea atitudinea de dur. Gardiana cu părul negru, lucios, aflată în picioare lângă el, îl mai înălța cu un nivel. Danika nu era o Gardiană oarecare. Nici măcar nu o puteam compara cu Jada, deşi ea era o îndrăzneață. Danika refuza să asculte regulile arhaice care le vizau pe femei, iar faptul că Nicolai nu încerca să o pună la loc în colivia de aur mă făcea să-l plac mai mult.

Gideon era şi el acolo, de cealaltă parte a lui Nicolai, cu telefonul în palmă. Zayne vorbea mereu despre el ca fiind expertul în tehnologie, iar eu mă gândeam la el ca la un hacker, care se descurca în orice situaţie.

M-a privit, şi m-am întrebat dacă-şi amintea că fusese aici, cu Nicolai şi cu Zayne, când aflase că vedeam stafii. Crezuse că am sânge de înger diluat. După micul pas pe care l-a făcut în spate, acum ştia că, de fapt, sângele meu e altfel.

Nicolai a ridicat capul, iar părul lung până la umeri i-a căzut pe spate. A dat să spună ceva, dar Danika i-a luat-o înainte. Avea o voce îngrijorată.

– Eşti rănită, Trinity?

Ar fi trebuit să-mi şterg sângele de pe față. Am clătinat din cap.

– N-am nimic.

– Pot s-o aduc pe sora mea, s-a oferit ea. Îți curge sânge din urechi. Nu sunt medic, dar nu pare a fi chiar „nimic".

Rahat!

Uitasem de sora ei.

– Nu e necesar. Am ochit un scaun şi am vrut să mă aşez, dar mi-am amintit că eram leoarcă. Deja stricasem

suficientă tapiţerie pentru o zi. Sunt bine.

Danika părea dispusă să insiste.

– Dacă zici... S-a uitat la Gideon. Noi tocmai plecam.

– Nu trebuie să plecaţi. Mi-am încrucişat braţele la piept. Cred că e mai bine dacă ascultaţi cu toţii.

– Ceea ce ai să ne spui explică de ce arăţi mai rău decât ultima dată când ne-am văzut? a întrebat Nicolai.

Am făcut o grimasă. Credeam că arătam mult mai bine, dar nu mă uitasem încă într-o oglindă.

– Da.

– Bine. A făcut semn spre scaun. Măcar stai jos. Nu-mi pasă dacă îl uzi.

Murmurând nişte mulţumiri, m-am aşezat. Uşurarea imediată care m-a cuprins mi-a dovedit că observaţiile lui Nicolai despre aspectul meu probabil nu erau deplasate.

– Nu ştiu cum să formulez altfel decât aşa, am zis, când Dez s-a sprijinit de perete. Zayne trăieşte.

4

Toată lumea a încremenit. Nu cred că mai respirau, și fiindcă n-au zis nimic multă vreme, eram pe cale să repet, când Dez și-a revenit.

– Trinity, nu se poate! a spus, cu vocea prea blândă.

– Crede-mă că știu cum sună, dar trăiește. L-am văzut. Am vorbit cu el. L-am *simțit*. Este în carne, și oase, și aripi. Trăiește, dar nu mai e cum era. E un înger căzut, care încă are aripi și o groază de foc divin. *Har*.

Nicolai și Danika mă priveau fără expresie, și bănuiam că Dez și Gideon la fel.

– Și este parțial răspunzător pentru asta. Am arătat spre mine. Tronul cu care am ajuns să vorbesc după ce l-am văzut pe Zayne e răspunzător pentru urechile însângerate.

Lui Gideon i-a căzut telefonul din mână, care s-a lovit de podea cu un zgomot surd.

– Cred c-o să vrei să-l lași acolo, fiindcă abia am început, i-am zis.

– Bine, a șoptit Gideon.

– Zayne m-a găsit în parcul Rock Creek, și nu m-a recunoscut. Parcă mă știa, și totuși nu. Și m-a atacat. Am reușit să scap – adică l-am rănit și am fugit. În timp ce fugeam, am auzit o voce în minte, care-mi spunea să mă duc la biserica aceea.

Față în față cu mine, Nicolai clipea lent.

Știam că erau în stare de șoc, dar am continuat:

– Acolo, l-am văzut pe Tron și niște îngeri de piatră ciudați, care sunt irelevanți, deși faptul că se mișcau mă va bântui pentru tot restul vieții. Tronul mi-a povestit ce s-a întâmplat. Le-am zis și lor, pe urmă, tot ce aflasem de la Tron, inclusiv ce trebuia să fac eu. Despre Zayne, căru-

ia îi fusese dat să aleagă. Despre arsura de la întoarcere. Despre cum, în starea lui actuală, vedea Gardienii şi tot ce avea *har* drept duşmani. Le-am spus că Tronul mă avertizase asupra faptului că Zayne... ar putea deveni un pericol pentru oamenii nevinovaţi. Când am terminat, nu voiam decât să mă duc să-l găsesc.

Să-l găsesc înainte să devină ce avertizase Tronul, înainte să facă un lucru pentru care nu s-ar fi putut ierta.

– Şi-a... şi-a recăpătat Gloria, şi... şi nu ştiu exact ce înseamnă, şi a „căzut", ca să poată... Mi s-a frânt vocea, şi m-am încordat toată. Am expirat lent, pe nas. Ochii îmi ardeau. A „căzut", ca să se poată întoarce şi lupta alături de mine. Pentru mine.

– Este sufletul, a zis cu glas răguşit Gideon, atrăgându-mi atenția. Gloria este, practic, echivalentul unui suflet omenesc, dar pentru îngeri.

Da, era logic. În cazul ăsta, Zayne nu mai avea suflet?

– Gloria este motivul pentru care noi, Gardienii, avem sufletul pur, a continuat Gideon, care arăta de parcă voia să se aşeze. Fără ea, ar fi...

M-am gândit la ce zisese Tronul şi mi-a venit să vomit.

– Ar fi ca un spectru?

Gideon a încuviințat, şi dacă n-aş fi stat jos, probabil aş fi căzut eu. Spectrele erau oameni ale căror suflete fuseseră luate, după moarte. Unii demoni puteau face asta. Uneori, se întâmpla când o stafie rămânea prea mult printre oameni şi refuza să meargă mai departe. Nu exista o limită de timp pentru „prea mult". Era diferit pentru fiecare stafie. Putea să se întâmple. Spectrele erau foarte periculoase, vindicative şi pline de resentimente. Erau ura şi invidia personificate. Răutate pură.

– Dar nu poate fi singurul lucru care i se întâmplă unui Căzut, am zis. Tronul sperase ca Zayne să rămână nevătămat în timpul „căderii". Sperase ca el să fie util în lupta împotriva lui Gabriel, chiar şi după ce alesese să „cadă".

Lipsa Gloriei, sau a sufletului, sau a ce-o fi fost nu putea să fie singurul lucru care să determine comportamentul unui Căzut. Toți se uitau la mine. Sper că mă credeți.

– Ce spui trebuie să fie adevărat. Numai așa puteai afla care ne e originea. Gideon s-a răsucit spre Nicolai. Numai așa.

Nicolai a încuviințat lent și s-a lăsat pe spate, trecându-și o mână peste cap și apucându-se de ceafă.

– Chiar s-a întors.

– Da, s-a întors. Știați că Gardienii au fost, inițial, îngeri căzuți?

– Am aflat asta când am preluat rolul. Cei din grupul Alfa mi-au spus, a mărturisit Nicolai, vorbind despre regnul de îngeri care comunicau cu Gardienii.

– Ce? Danika s-a întors spre Nicolai. Știai? Arăta de parcă era pe cale să-l lovească. Și nu mi-ai spus?

– Sunt multe lucruri pe care nu ți le-am spus. Privirea Danikăi l-a făcut să dea înapoi. Pe care nu ți le pot spune.

Ea și-a încrucișat brațele la piept.

– Serios?

– De ce nu ești furioasă pe el? Nicolai a arătat spre Gideon.

– Pentru că el nu doarme în același pat cu mine, a răspuns ea.

Ups! Era momentul să schimb subiectul, pentru a evita o conversație jenantă.

– De unde știai? l-am întrebat pe Gideon. Presupun că este o informație pe care liderii clanurilor o iau cu ei în mormânt.

– Da, însă eu... am acces la multe cărți vechi, scrisori și jurnale. Am dat peste jurnalele unuia dintre Gardienii din a doua sau a treia generație. Acolo am citit despre asta și m-am dus să-l întreb pe Abbot, care mi-a confirmat, a explicat el, referindu-se la tatăl lui Zayne.

– Deci Zayne este... Danika şi-a dus mâna la gură, şi probabil doar atunci şi-a dat seama că Zayne trăia. Cum... cum arăta?

– Ca Zayne – cu excepţia aripilor. Sunt albe şi străbătute de *har*. Are ochi de un albastru adânc. Culoarea e ireală. Mi-am privit mâinile murdare. Arăta bine. Perfect, aş putea spune. Am înghițit în sec. E foarte puternic, chiar mai puternic decât mine.

– Pentru că e un înger căzut care încă are *har*, a explicat Dez, şi buclele lui arămii arătau de parcă şi-ar fi trecut mâinile prin ele cât vorbiserăm. Practic, e un înger.

– Nu orice înger. Gideon mă privea lung. Din câte am înţeles, majoritatea celor care au „căzut" erau din a doua sferă. Erau Puteri – primul Ordin de Îngeri creat de Dumnezeu. Erau nişte războinici de elită, care protejau tărâmul omenesc şi pe cel ceresc. Din ei ne tragem noi. Este o Putere, şi de aceea *harul* e vizibil în aripile lui. Are la fel de multă forță ca un arhanghel.

Minunat! De ce nu puteau şi ei să se tragă din îngeri păzitori, sau din cei care cântau doar pentru slava lui Dumnezeu? Dar nu, trebuiau să fie războinici de *elită*.

– O Putere Căzută, a şoptit Nicolai, trecându-şi mâna peste față. Doamne! Practic, e de neoprit. Clanul e deja în alertă din cauza prostiei cu Mesagerul/Gabriel, dar trebuie să ne asigurăm că ştiu despre Zayne şi că va fi... imprevizibil.

– Îi anunţ eu, a spus Gideon.

Mă termina gândul că Gardieni trebuiau avertizați să stea departe de Zayne. De aceea venisem aici, dar...

– Nu e complet rău, încă. O parte din el m-a recunoscut. N-o spun pentru că aşa mi-aş fi dorit. Chiar îmi putea face mult rău. M-ar fi putut ucide, însă n-a făcut-o. Este încă el, iar Tronul mi-a spus ce trebuie să fac ca să-şi revină, înainte să fie prea târziu. Doar că...

– Ce? a întrebat Dez.

– Nu sunt sigură că în felul ăsta n-o să-l ucid.

– Am nevoie de mai multe informații, Trinity, a zis Nicolai.

Mi-am frecat genunchii cu palmele.

– Tronul a zis că *harul* meu n-ar face niciodată rău cuiva drag. Că trebuie să-l folosesc pentru a lovi o inimă încastrată în haos.

– Sabia lui Mihail. Nicolai a ridicat din sprâncene. Asta înseamnă să-l înjunghii cu Sabia lui Mihail.

– Cam aşa ceva.

– Cum de nu l-ar ucide? Danika a făcut ochii mari.

– Asta mă întreb şi eu, însă Tronul îmi tot repeta că trebuie să am credință.

– Nu-mi pot da seama cum te-ar fi mințit Tronul, a zis Gideon.

– Serios? a venit răspunsul lui Dez. Îngerii nu mint, în principiu, dar cu siguranță ascund mult din adevăr.

– Tronii sunt diferiți. Sunt grăitori de adevăr şi văzători de minciuni, a explicat Gideon, şi m-am gândit la ochii aceia ciudați. Dacă aşa i-a zis Tronul, e adevărat.

– Adevărat sau nu, trebuie să o fac. Zayne este liber şi n-am idee ce pune la cale. Sper că a ațipit sau că mănâncă nesănătos. Nu cred, însă, că e cazul, şi Tronul... m-a avertizat că e posibil să fie prea târziu. Că toate lucrurile simțite în „cădere“ şi acum l-ar fi putut deja... infecta.

Danika şi-a întors capul, şi am ştiut că nici ea nu suporta gândul.

– Dacă nu încerc să-l aduc înapoi şi nu-mi asum riscul, va deveni rău. Va face lucruri care nu-i stau în fire.

– A făcut deja, din câte văd, a zis Nicolai blând, privindu-mă, şi ştiam ce vede.

Vânătăi proaspete.

Realitatea m-a săgetat.

– Nu-l pot lăsa să devină un monstru. Nu-i voi face asta. Nu voi permite. Nu pot.

– De acord, a zis Dez, fără să ezite nicio secundă.

– Atunci, care e planul? Nicolai şi-a pus mâinile pe birou. Ce se întâmplă mai departe?

Fac un duş? Eram plină de noroi. De sânge. Mă îndoiam, însă, că la asta se referea Nicolai. Mă îndoiam şi că aveam timp.

– Mă duc să-l caut pe Zayne. M-a găsit o dată, şi cred că mă va găsi iar. Tronul a insinuat că ar fi atras de *harul* meu. Apoi îl voi... aduce înapoi.

– OK. S-a întors spre Dez. Să mergem.

Mi-a luat o clipă să înțeleg.

– Voi nu puteți să mergeți în căutarea lui. V-am zis că s-a întors ca să vă feriți de el.

Nicolai s-a răsucit spre mine.

– Suntem alături de tine. Te duci să-l găseşti pe Zayne şi venim şi noi.

– Mersi, dar nu cred c-ar fi înțelept. E foarte...

– Confuz. Poate chiar periculos pentru noi. Da, ştiu. Ştim cu toţii, şi de aceea n-ar trebui să pleci singură.

– Eşti Legitim-Născută, ceea ce e grozav, a zis Gideon. Şi trebuia să-mi fi dat seama, mai ales că Zayne era Protectorul tău. Eşti puternică şi letală, dar el e un înger căzut, Trinity. Nu o fi complet „căzut", adică pierdut pentru noi, dar te vei confrunta cu o clasă de înger foarte puternică, şi s-ar putea să nu se abțină să-ți pricinuiască răni serioase. Nu poţi merge singură, şi mă îndoiesc că-ți va permite să te apropii de el şi să-l înjunghii. Vei avea nevoie de noi să-l distragem.

M-am încordat, umilă în fața dorinței lor de a nu sta deoparte, dar şi îngrozită.

– Uitați, apreciez oferta, dar n-am venit aici să cer ajutor...

– Da, ştiu. Ştim cu toții, a zis Nicolai. Ai venit aici să ne previi, şi apreciez ideea, dar nu îți ofer ajutorul nostru, ci îți impun să-l primeşti.

Am simțit un junghi în piept.

– Ce se întâmplă dacă Zayne îl doboară pe unul dintre voi?

– Ne asumăm riscul, a răspuns Nicolai.

– Cu plăcere, a completat Dez, și, când l-am privit pe Gideon, acesta a încuviințat. Ne-am risca viețile bucuroși ca să-l aducem înapoi.

– Grozav! Sunteți minunați. Serios. Dar dacă se întâmplă și reușesc să-l readuc printre noi? am întrebat. Ce credeți că va însemna asta pentru Zayne?

Toată lumea a tăcut.

– Va trebui deja să accepte o grămadă de rahaturi. Speram că respectivele rahaturi se vor limita la bruscarea mea, dar, cunoscându-l, și asta avea să-l rănească adânc. Nu vrem să agravăm situația.

– Așa este, a spus Danika, nu vrem, dar nici nu vom sta cu mâinile-n sân. A venit și s-a așezat lângă mine. Cred că-l cunosc binișor pe Zayne, a zis ea, și era adevărat. Erau prieteni, și, la un moment dat, puteau fi mai mult. Asta-și dorise tatăl lui Zayne. Dacă toate astea i s-ar fi întâmplat oricărui Gardian, el n-ar fi stat pe gânduri. Ești de acord cu mine, nu? La fel ca oricare dintre noi, ar fi fost acolo, ca să-l ajute să se întoarcă acasă și lucrurile să nu devină mai complicate.

– Dar eu nu pot să garantez, am zis.

– Și nu poți să garantezi nici că va merge, a răspuns ea. Că Zayne va supraviețui.

Pieptul mi s-a umplut de aer rece.

– Ai dreptate. Toți vreți să fiți de față?

– Vrem să fim de față ca să te ajutăm *pe tine*, dacă e nevoie, a răspuns Nicolai.

5

Nu aveam nicio şansă de a-i convinge că era mai înţelept şi mai sănătos să rămână acasă. Oraşul nu ar fi fost cuprins de haos, dacă rămâneau. De când apăruse Mesagerul, activitatea demonică scăzuse mult. Ar fi putut să stea pe Netflix în următoarele zile. Erau lucruri tare interesante pe serviciul ăla de streaming, dacă era să-l cred pe Cayman, demonul care juca rolul unui soi de broker în lumea lor. Când plecasem de la apartament, mai devreme, el adormise privind un documentar despre un tip cu chică, feline mari şi crimă.

Dar Gardienii nu încurajau acest stil de viaţă.

Aşa că, după ce mi-am spălat sângele de pe bărbie şi de sub urechi, m-am trezit umblând fără ţintă prin parcul Rock Creek, cu Dez lângă mine şi cu alţi câţiva Gardieni. Gideon rămăsese în comunitate, conectat la dispeceratul poliţiei, în caz că apăreau apeluri care ne-ar fi putut duce la Zayne. Nicolai era în zonă, dar plecase după mine şi Dez, ca să „aibă o conversaţie“ cu Danika. Ea voia să ajute. Nicolai era împotrivă. Nu aveam idee cine câştigase, dar pariam pe ea.

Înainte să ajungem în parc, trecusem pe la apartament, în caz că Zayne îşi amintise cumva, şi ca să-mi anunţ colegul de cameră fantomatic, pe Peanut, şi pe Cayman că trăiam.

Apartamentul era gol. Nici urmă de cei doi.

Gândindu-mă că Peanut era cu noua lui prietenă, care-l putea vedea – ceva ce *încă* trebuia să verific –, sau făcând ce-or fi făcând stafiile în timpul liber şi nemort, Dez şi cu mine ne îndreptaserăm apoi spre parc. Cayman îmi trimisese un mesaj înainte să ajungem. Nu ştiam de unde avea

numărul, dar mă întrebase: Trăiești? Răspunsesem rapid cu un Da și apoi primisem un răspuns care îmi cerea o dovadă că la telefon eram eu, și nu vreun „ticălos de arhanghel".

Ți-e frică de mine, i-am răspuns.

Da, tu ești. Să fii cuminte. Roth s-ar supăra dacă ai fi ucisă pe tura mea.

Chiar nu știam ce să mai scriu.

De la conversația aceea părea că se scursese o eternitate.

Cuprinsă de frustrare, am trecut, probabil pentru a suta oară, pe lângă banca pe care șezusem când apăruse Zayne. De data asta m-am oprit, cercetând liziera copacilor. Măcar nu mai ploua. Era în continuare deosebit de rece pentru iulie.

La doar câțiva pași în față, Dez s-a întors. În forma de Gardian, pielea lui era de un cenușiu adânc și dură ca granitul, iar cele două coarne groase care-i separau părul ar fi putut găuri oțelul. Aripile mari, de piele, erau strânse, ca să nu intru-n ele și să-mi scot vreun ochi. Acum, era în mare parte ascuns în noapte.

– Vezi ceva?

– Nici pe Godzilla nu l-aș vedea dacă s-ar ascunde printre copaci.

– Scuze. Am vrut să zic, simți ceva?

– Nu. Mi-am pus mâinile în șolduri. Ori nu mai e în parc, ori se ascunde.

– Ți-a dat impresia c-ar fi genul care se ascunde? a întrebat Dez, cu vocea mai aspră în forma sa adevărată.

– Nu tocmai, dar ce știu eu? N-am mai întâlnit un înger căzut. Am clătinat din cap, urmărind cu privirea contururile băncii. Cred că trebuie să căutăm în altă parte.

Sau trebuia să ies fără bone Gardieni, pentru că exista șansa ca Zayne să nu se apropie din cauza lor.

– Ar putea fi oriunde în oraș.

– Nu mă ajută informația asta evidentă, am zis.

Dez a chicotit, venind spre mine. Pentru cât de mare era, se mişca tăcut, ca o fantomă. Zayne fusese aşa.

Agonia mi-a străpuns inima.

„Este aşa."

– Dar am putea încerca să gândim ca Zayne, a zis el, oprindu-se suficient de aproape de mine încât să nu mai fie doar un ghem de umbre. Acum era o masă întunecată, în formă de Gardian. Sunt conştient că nu avem idee la ce se gândeşte, dar ştim ce i-ar trece prin minte dacă ar fi încă parţial funcţional, şi ştim unde tinde răul să se adune.

M-am uitat spre el şi m-am gândit la spusele lui.

– Deştept. Am expirat. Fie. Dacă mai e o parte încă funcțională în Zayne, cred că s-ar duce... la apartament... dar am fost acolo, şi nici urmă de el. Cred că s-ar duce la... Mi-am trecut podul palmei peste şoldul care mă durea. La casa din copac! Cea din comunitate. Era importantă pentru el.

– Îl pun pe Gideon să verifice, a zis, scoţând telefonul mobil de la spatele pantalonilor camuflaj, care rămăseseră cumva intacți când se transformase. Altundeva?

– Un loc care vinde sendvişuri fără pâine? am zis, şi inima amenința să mă doboare. La gelaterie! Dar nu e deschisă. Cred c-ar putea să intre, oricum. Îi plăcea să se plimbe prin zona de parc din jurul National Mall.

– I-am scris lui Gideon să verifice casa din copac. Putem cerceta noi restul.

– Nu crezi c-ar trebui să mergem şi noi la casă?

– Gideon va verifica zona cu precauție. Fără să fie văzut. Dacă Zayne e acolo, ne va spune.

Trebuia să-l cred pe cuvânt. Alt loc mi-a venit în minte.

– Rahat! Stacey? Sunt foarte buni prieteni. Crezi că ar căuta-o?

– Dacă n-a părut să te recunoască pe tine, nu cred că s-ar duce la ea, a zis el. Ce uşurare! Dar o să trimit pe cine-

va să supravegheze apartamentul ei.

– Locuri în care... se adună răul? am întrebat, când am pornit spre ieşire. Nu că Zayne ar fi rău, am spus. Doar că poate fi rău... inconştient.

– Nu cred că Zayne era rău. Dacă ar fi fost, probabil n-ai mai sta acum în faţa mea.

Nu trebuia să mă concentrez ca să-mi amintesc mâinile lui Zayne în jurul gâtului meu, strângând. Mâini reci. Nu aveam idee dacă m-ar fi ucis, în caz că nu-l atingeam, dar se oprise. Dacă ar fi fost deja pierdut, atingerea mea n-ar fi însemnat nimic.

– S-ar duce unde sunt oameni. La ora asta din noapte, în baruri şi cluburi. Există un club frecventat de mulți demoni. Roth are, sau avea, un apartament deasupra. Ar putea arunca o privire, dar n-am habar dacă un Căzut s-ar duce acolo. Dacă demonii îl pot simți sau ce le-ar face.

Ținând cont că niciunul dintre Gardieni nu ştia unde erau acum Roth şi Layla, am murmurat ceva despre un mesaj către Roth, ca să verifice clubul.

Dez s-a transformat înapoi în om când ne apropiam de SUV-ul parcat. Şi-a pus un tricou simplu, închis la culoare, pe care l-a înşfăcat de pe bancheta din spate, şi m-am întrebat câte avea puse deoparte.

Apoi am plecat şi mi-am zis să nu-mi fac speranțe. A funcționat ca atunci când îmi spuneam să nu mănânc toate chipsurile din pungă.

Chiar dacă trecuse deja ora de culcare a multora, tot era trafic, dar am ajuns la gelaterie în timp record, încetinind, pentru ca Dez să verifice clădirea. Nicio lumină. Niciun semn că s-ar fi intrat prin efracție. Speranța mea a încasat o lovitură, dar fusese doar o încercare. Zece minute mai târziu, am ajuns la a doua destinaţie.

National Mall.

Erau surprinzător de mulți oameni pentru ora aceea. Dez şi-a păstrat forma umană, şi n-a durat mult până ce

am simţit furnicăturile de la ceafă.

Simţurile mi s-au ascuţit când am privit un grup adunat sub un copac. Nu le distingeam trăsăturile, dar ştiam ce simt.

– Sunt demoni aici.

Dez mi-a urmat privirea.

– Îi văd.

N-au părut să ne remarce, când am trecut.

– Cred că sunt Diavoli.

Diavolii erau nişte demoni de nivel inferior, care, practic, erau năzdrăvanii lumii demonice, întruchiparea vie a legilor lui Murphy. Le plăcea să se amestece în lucruri şi mai ales să strice electronice. Deşi, dacă rămânea cineva într-un ambuteiaj pentru că unul dintre ei se plictisea şi hotăra să strice semafoarele de pe mai multe străzi, cred că n-ar fi fost văzuţi doar drept năzdrăvani inofensivi.

– Stau cu ochii pe ei, a zis Dez.

M-am uitat la el.

– Nu vrei să-i trimiţi în cercurile înflăcărate ale iadului?

El a pufnit, iar vântul i-a ridicat părul de pe frunte.

– Dacă nu fac rău nimănui, n-am treabă cu ei. Tu?

M-am uitat în direcţia lor, abia distingându-i printre copaci.

– Ştii că am crescut în comunitatea din munţii Potomac. Evident. Venise cu Zayne când ajunsese Nicolai, înainte de Ceremonie, când Gardienii în pregătire deveneau războinicii care protejau oraşele. Am fost educată să cred că toţi demonii sunt răi, dar Zayne... mi-a deschis ochii şi mi-a arătat că nu e mereu aşa. E ciudat că un Gardian a fost sursa mea de iluminare, dar apoi i-am cunoscut pe Roth şi pe Cayman, şi... Cum naiba puteam să-i descriu pe Prinţul Moştenitor al Iadului şi pe un broker demon, care împlinea dorinţele oamenilor pentru bucăţi din sufletul lor? Nu erau tocmai cetăţeni model. Nu sunt buni, în sine, dar sunt... răi cu discernământ. Mi-am dat

ochii peste cap. Cred că sunt o Legitim-Născută foarte rea.

Dez a râs încet.

– Nu i-am mai auzit descrişi aşa, dar înţeleg. Există şi rău necesar pe lume, nu? Un echilibru între rău şi bine, care trebuie păstrat, pentru ca acordul dintre Dumnezeu şi Lucifer să fie respectat. Asta, cât timp stă fiecare în pătrăţelul lui.

Dez avea dreptate. Demonii erau o necesitate şi serveau unui scop. Erau întruchiparea fructului interzis. Şoaptele lor, darurile şi manipulările erau teste pe care le înfrunta fiecare om. Demonii îi făceau pe oameni să-şi exercite liberul-arbitru. Să facă bine sau rău. Să stoarcă limonadă din lămâi sau să creeze haos. Să ierte sau să caute răzbunare. Să ajute sau să lovească. Să educe sau să dezinformeze. Să iubească sau să urască. Să fie parte din soluţie sau parte din problemă. Să nu se abată de la calea dreptăţii eterne sau să fie duşi în ispită, spre damnarea eternă.

Exista o lume de griuri între fiecare dintre cele două, şi ce făceau oamenii în zona gri era decisiv pentru locul unde ajungeau.

Problema e că mulţi demoni nu stăteau în pătrăţelul lor. Erau cei cărora li se ordona să stea în iad, dar urcau, cum ar fi Turbaţii, Târâtorii Nocturni şi alţii, care nu puteau trece drept oameni. Mai erau şi Demonii de Nivel Superior, iar aceştia nu respectau aproape niciodată pactul.

Mă îndoiam că Roth sau Cayman îl respectau.

În fine.

Nu pentru ei existam.

Ci pentru Mesager. Arhanghelul Gabriel, care aruncase o bombă în mijlocul echilibrului fragil. Şi acum eram aici pentru Zayne.

Dez şi cu mine ne-am plimbat în jurul National Mall o vreme, şi m-au cuprins amintiri dureroase. Ajunsesem să

fac cunoştinţă cu Mall-ul, deşi Zayne plănuise iniţial să-mi arate oraşul, să mă ducă pe la muzee.

Totuşi, niciodată nu era prea târziu, cu toate că oricum nu vedeam nimic la câţiva metri în faţa mea. Mă puteam preface oricând că nu fusesem aici, pentru că devenea tot mai limpede că nici Zayne nu era.

Ne mai rămânea de căutat doar în baruri şi cluburi – unde se adunau oamenii. Potrivit lui Dez, în aproape o oră se închideau.

Nici măcar n-am întrebat de ce credea Dez că un Căzut ar căuta compania oamenilor, dar când am ajuns la Dupont Circle, unde străzile erau luminate de firme şi de faruri, nu m-am mai putut abţine.

– De ce crezi că un Căzut ar fi atras de aceeaşi zonă ca un demon? Am rămas aproape de Dez şi am trecut pe lângă câteva baruri aglomerate, scanând continuu uşile care se deschideau şi se închideau, şi beţivii care se împleticeau afară, bâjbâind pe trotuar mai rău decât mine.

– Nu prea avem informaţii despre Căzuţi, a zis Dez, în timp ce privirea mi-a fost atrasă de un grup de fete care chicoteau pe trotuar. Dar îmi amintesc ce L-a făcut pe Dumnezeu să-i vâneze.

– În afară de faptul că produceau odrasle nefilimi la fiecare cinci secunde? Şi ce mare brânză, la urma urmei?

– Credeam că nu-ţi place expresia.

– Nu-mi place. Mi s-a părut c-a zâmbit, pentru că grupul de fete care chicoteau s-a liniştit complet, privindu-l. Dar mintea lui era în altă parte. Nu pot răspunde, dar Căzuţii erau atraşi de oameni aşa cum sunt şi demonii. Pe când erau încă îngeri celeşti, cu patalama la mână, au colaborat cu oamenii pentru un mod de viaţă mai bun, dar după ce-au „căzut“, şi-au folosit charisma şi farmecul ca să... ei bine, să se lăfăie în păcat.

Nici măcar nu voiam să mă gândesc la un Zayne păcătos.

– Îngerii căzuți aveau aceleași talente precum unii dintre demonii Superiori?

A ezitat, şi am ştiut răspunsul.

– Aşa cred.

Doamne! Demonii Superiori puteau convinge oamenii să facă tot felul de lucruri tulburătoare doar prin vorbe.

Privirea mea a alunecat către o cafenea nonstop. Câțiva oameni şedeau la mesele de bistro din interior şi alți câțiva la coadă. Doi tineri se îndreptau spre uşă, cu pahare de polistiren în mână. În spatele lor am văzut un copil prea mic ca să fie treaz la ora asta. Se afla prea departe ca să-i văd trăsăturile, dar am ştiut că era un spirit. Copilul lor? Un frate mai mic? Nu eram sigură, dar ştiam că trecuse dincolo şi acum revenise.

Am încetinit, iar tinerii au ieşit în aerul rece al nopții. Spiritul mărunțel a alergat în față, trecând pe lângă cel cu pielea de un ciocolatiu intens. Tipul s-a împleticit, privind în jos, când spiritul a trecut pe lângă el şi a dispărut.

– Eşti bine, Drew? a întrebat celălalt, atingându-l pe braț.

– Da... Drew s-a uitat lung în punctul unde dispăruse copilul. Da, sunt. Totul e OK.

Privindu-i, m-am întrebat cât simțise Drew sau cât putea conştientiza. Oamenii simțeau adesea prezența unei stafii, mai ales când ele făceau chestia aia ciudată şi treceau printr-o persoană. În funcție de cât de activă şi de puternică era stafia, puteau şi să o vadă. Dar spiritele erau diferite. Oamenii le distingeau adesea mirosul. Uneori, li se făcea dintr-odată cald sau îşi aminteau brusc de persoana care decedase. Faptul că tipul pe nume Drew îl simțise atât de intens însemna că avea ceva sânge angelic în el.

Dez se oprise, dar eu am continuat să merg. Stomacul gol îmi chiorăia şi mi-am dat seama că nu aveam idee când mâncasem ultima oară. De obicei, în aceste patrule,

până acum aş fi mâncat cât pentru trei zile din orice... alegea Zayne.

Mi-a pierit imediat apetitul.

Traficul pietonal s-a aglomerat odată cu închiderea barurilor, ceea ce făcea mersul mult mai dificil. Dar eu am rămas aproape de localuri. Cam atunci am simţit şi prezenţa demonilor. Nimic serios, cum ar fi un Superior, aşa încât frustrarea mi s-a transformat repede în disperare.

Unde putea să fie? Ridicând privirea spre cer, nu am văzut decât beznă. Ce făcea? Am continuat să merg, refuzând să recunosc că durerile şi junghiurile pe care le ignorasem mai devreme îşi scoteau acum capetele urâte. Dacă părăsise oraşul? M-a cuprins panica, înlocuită repede de neajutorare. Doamne, nici măcar nu voiam să mă gândesc la asta! Refuzam.

Minutele s-au transformat în altă oră. Străzile s-au liniştit. Traficul s-a domolit. Fiecare pas mi-a devenit mai lent.

Dez s-a oprit.

– Trinity, a zis, cu o voce obosită. E timpul.

Ştiam la ce se referă, dar tot am întrebat:

– Pentru ce?

– Să mergem acasă. S-a oprit lângă mine. Putem relua mâine, dar, dacă e aici, nu vrea să fie găsit. Ai nevoie de odihnă, Trinity. Nu ţi-ar ajuta la nimic să-l întâlneşti, moartă fiind de oboseală.

Dez avea dreptate, dar eu voiam să mă opun. Voiam să rămân până-l găseam pe Zayne, însă am încuviinţat şi l-am urmat la maşină. M-am urcat în dreapta, închizând ochii şi rugându-mă oricui mă asculta ca Zayne să fie încă în oraş, să fie în siguranţă şi să nu fie prea târziu.

6

Era aproape în zori când şchiopătam prin apartamentul slab luminat. M-am oprit în momentul în care liftul s-a închis în urma mea, incapabilă să mă mişc.

Tot ce vedeam îmi amintea de Zayne. Nu de Zayne cel Căzut, ci de Zayne *al meu.*

Bârnele de metal ale tavanului şi pereţii goi dădeau apartamentului un aspect industrial. Mare parte din spaţiul livingului era ocupat de o canapea modulară, gri, suficient de mare pentru ca doi Gardieni să poată sta întinşi unul lângă altul. Măsuţele cromate, simple, erau lipsite de personalitate. Un sac de box atârna deasupra unor saltele de antrenament rulate, în colţul unui spaţiu care ar fi folosit, în mod normal, ca loc de luat masa. Am văzut o pereche de tenişi de-ai lui Zayne lângă uşă, pregătiţi pentru alergare. Nu-i atinsese nimeni de zile întregi, de când murise. Nici măcar Roth sau Layla. Nici Gardienii care se perindaseră prin apartament. Mă durea inima când am ridicat privirea.

Aproape totul îmi amintea de Zayne. Televizorul lăsat pornit în camera pustie nu-i stătea în fire lui Zayne. Era ori vina lui Cayman, brokerul demonic, ori a lui Peanut, colegul meu de cameră fantomatic. Pungile de chipsuri, cutiile goale de suc de pe insula din bucătărie şi vasele din chiuvetă nu îl reprezentau pe Zayne. Mizeria era rezultatul oamenilor care trecuseră pe-acolo, dar pachetul de Oreo sfâşiat în mijloc era, cu siguranţă, al meu.

Dacă Zayne l-ar fi văzut, ar fi... ar fi oftat, probabil, şi s-ar fi apucat de făcut curăţenie, ca şi cum locul ar fi avut nevoie de dezinfectare. Gândul m-a făcut să zâmbesc.

Şi mi-a înfipt un nou junghi în inimă.

Mi-am aruncat tenişii şi m-am târât de lângă uşă, m-am apropiat de canapea şi am găsit telecomanda. Am închis televizorul şi, incapabilă să suport tăcerea, l-am deschis iar, după cinci minute.

M-am dus apoi pe holul îngust şi scurt, care ducea spre cele două dormitoare. Cel din stânga era gol. Zayne spusese că se putea retrage acolo, când eram supărată pe el. Exista un singur pat, iar el îl pusese în camera mea, care era, de fapt, camera noastră. M-am uitat la uşa rămasă întredeschisă. Mi s-a părut c-am stat în faţa ei o veşnicie, înainte s-o deschid larg.

Nu îndrăzneam să ridic privirea. Nu puteam – nu puteam să mă uit direct la stelele pe care Zayne le pusese pe tavan. Abia le suportam strălucirea slabă. Cu capul în pământ, am pipăit peretele până am găsit întrerupătorul, am trecut pe lângă patul nefăcut şi am scotocit printre lucrurile care mi se revărsau din valiză, după o pijama curată.

Am intrat în baie, am aprins lumina şi am închis uşa în urma mea. În oglindă, m-am văzut pentru prima dată de când plecasem.

Pantalonii de pijama mi-au alunecat din mână, căzând pe podea. I-am lăsat acolo şi m-am apropiat. Propria-mi reflexie m-a şocat.

Părul meu întunecat se uscase în neorânduială, dar nu era ceva nou. Nici vânătăile albăstrui, care mi se vindecau pe obraji, sub ochi. Doar cele mov, de sub bărbie. Şi se alăturaseră vânătăilor care mi se vindecau pe gât.

Am închis ochii şi am deschis gura, încercând să-mi înăbuş un strigăt. Îmi venea să urlu până mă durea gâtul şi îmi vâjâiau urechile. Îmi venea să urlu până ce nu mai simţeam nimic, pentru că nu era drept. Nu era just. Nici pentru mine, nici pentru Zayne. Dacă nu era prea târziu, dacă-l puteam readuce şi el îşi amintea, atunci...

O parte din el ar muri.

Doamne! Îmi era dor de Zayne.

De Jada.

De Thierry şi de Matthew.

De zănaticul de Peanut.

Dar ştiam că, dacă aş vorbi cu Jada, cu Thierry sau cu Matthew, s-ar îngrijora pentru mine, pentru toate astea, şi nu voiam. Mai ales că nu puteau face nimic. Nu puteau veni aici. Cu Gabriel la pândă, era prea periculos.

O parte mică şi copilăroasă din mine, însă, îşi dorea nu doar să dea timpul înapoi, ci şi să schimbe trecutul cu unul în care să fim cu toţii la... un grătar, de exemplu. Chiar şi Cayman să fi fost prezent, şi Peanut să fi făcut ceva ciudat, ca de exemplu să pretindă că mănâncă un hotdog pe care-l mânca altcineva.

Dar nu puteam să dau timpul înapoi sau să schimb trecutul.

Mâhnită, m-am îndepărtat de oglindă şi am dat drumul la duş, cu apă fierbinte. Mi-am scos hainele murdare şi am intrat. Am şuierat printre dinţi când stropii mi-au atins rănile mai vechi şi mai noi. Am rezistat durerii, privind apa în nuanţe de roz şi maro rotindu-se în jurul scurgerii, până ce-a dispărut. M-am spălat de două ori pe cap şi am îmbibat buretele cu atât de mult gel de duş, încât mi-a curs pe braţ, împrăştiind arome de ananas şi mango. Când am terminat, baia era ca un coş cu fructe aburind.

Îmbrăcată în pijama, am luat pieptenele lui Zayne şi mi-am descâlcit părul, sperând că va avea şansa să se supere mai târziu. Ieşind din baie, am luat perna şi pătura în living. Am transformat colţul canapelei în pat şi m-am înfăşurat în pătură, care mirosea dulce, a ciocolată şi a vinul zaharisit pe care-l prefera Matthew. Mirosea a Bambi, animalul de companie al lui Roth. Şarpele de aproape doi metri îşi petrecuse ultimele câteva zile încolăcit lângă mine, cu capul pe piciorul meu. Cred că făcuse asta deoarece contribuisem la regăsirea lor. Dar perna...

Am întors capul, apăsându-mi obrazul de pernă. Mirosea a mentă şi a iarnă. Mă usturau ochii şi i-am închis.

Mai exista speranţă.

Trăia.

Nu era prea târziu.

Mi-am tot repetat asta, până aproape să ațipesc. Mi s-a părut că au trecut doar câteva minute înainte să mă trezesc strigată.

– Trinnie!

M-am ridicat în capul oaselor, cu inima undeva în tavan şi cu ochii larg deschişi. Plutind la un metru de podea, era silueta fantomatică a lui Peanut.

– Iisuse! am zis, clipind. Lumina palidă a zilei se prelingea pe geamuri. Cred c-am făcut infarct.

– Din cauza *mea*? a scârţâit el, şi mi s-a părut un lucru tare bun că 99,5% din populaţie nu-l putea auzi. Unde ai fost toată noaptea? Am venit acasă şi nu erai aici. Am tot venit, şi apoi s-a întâmplat...

Dându-mi părul de pe față, am aşteptat până ce mi s-a limpezit privirea. Părul lui Peanut era ciufulit, de parcă trecuse printr-un tunel de vânt. Tricoul de la un concert Whitesnake era la fel de vintage precum bocancii lui Chuck Taylor, dar, când m-am uitat la picioarele lui, am văzut că era transparent de la genunchi în jos.

Am ridicat din sprâncene.

– Cât e ceasul?

– Nu ştiu. Eu sunt mort. Ți se pare că am ceas, sau că aş avea nevoie?

– De baie proprie ziceai că ai nevoie, aşa că de ce nu şi de ceas? am mormăit.

– E diferit, a spus, coborând. Arăta de parcă măsuţa de cafea îi mâncase jumătate de corp. Doar pentru că sunt mort nu înseamnă că n-am nevoie de intimitate.

– Dar nu-ţi pasă de intimitatea altora. M-am întins după telefon. Am văzut că trecuseră doar câteva ore de când

adormisem. Nu erau suficiente ca să mă odihnesc. Dar erau destule ca Zayne să intre în bucluc.

– Cui îi pasă acum de intimitate? Ai fost plecată toată noaptea şi s-a întâmplat... ceva. Deloc faimos pentru lipsa de teatralitate, s-a lovit cu palmele peste obraji. S-a *întâmplat*.

– Ce anume? am întrebat, aruncând pătura într-o parte şi ridicându-mă. Îl cunoşteam bine pe Peanut, aşa că, probabil, se speriase nejustificat. Poate auzise cum funcţiona frigiderul.

– Ceva super-ciudat, fato!

Oasele şi muşchii abia îmi reacţionau la comenzi, aşa că m-am târât spre bucătărie. Parcă aveam o sută de ani.

– Ce s-a întâmplat, Peanut? Am deschis frigiderul şi mi-am luat o Cola.

Peanut a plutit afară din măsuța de cafea şi s-a întors spre bucătărie. Partea de jos a corpului i-a devenit mai vizibilă.

– Nu ştiu ce-a fost, a zis, când eu am deschis cutia şi am dus-o la gură. Dar m-am trezit aspirat în vid.

Deliciul acidulat mi-a atins gâtul, dându-mi o senzaţie de arsură plăcută. Aproape m-am înecat, însă.

– Ce? În vid?

S-a apropiat suficient cât să văd ce ochi mari avea.

– Da. Exact asta am zis. Pierdeam vremea jos, cu Gena. Aflasem, aşadar, că fata locuia la unul dintre multele etajele inferioare. Dintr-un motiv îngrijorător, Peanut vorbea despre fată doar în termeni foarte vagi. Apoi am simţit un fir invizibil care m-a prins şi a urmat o fulgerare de lumină albă, dar lumina... cădea? M-am gândit că mă îndrept spre viața de apoi, fie că vreau sau nu.

M-am uitat la el, luând încă o gură de suc şi întrebându-mă dacă era posibil ca stafiile să ia droguri. În caz afirmativ, trebuia să am o discuţie cu el.

– Dar nu era vorba despre viața de apoi. Nu. Dintr-odată, m-am regăsit într-un loc foarte cenuşiu, cu o grămadă de oameni pe care nu-i mai văzusem niciodată. O grămadă de oameni. A străbătut insula din bucătărie şi a ajuns lângă mine, la doar cinci centimetri distanță. Vezi cât de aproape suntem?

– Da.

– Aşa înghesuială era. Stăteam cu toţii înghesuiţi într-o lume de vid, invadându-ne reciproc spațiul personal. Eram confuz şi speriat – complet speriat. Indiferent unde mă aflam, nu era deloc mişto. Apoi, câteva momente mai târziu, am fost împins înapoi aici. Dar locul ăla...! Era... A plutit înapoi, scuturând din umeri. Era gol, Trinnie. Era plin de oameni, dar *gol*.

Încețoşarea dată de somn şi de extenuare a dispărut, în timp ce-l priveam. Nu era una dintre exagerările lui obişnuite în raport cu un lucru extrem de obişnuit. Avea o mină serioasă şi...

Am lăsat cutia jos.

– Ai spus ceva despre o lumină puternică? Pe la ce oră?

– Nu ştiu. La câteva ore după apus? Nu prea eram atent. Peanut a început să se ridice. Mă uitam la *Pudel făcând sport cu oameni*, pe YouTube.

Eram nedumerită şi am început să-mi pun întrebări, dar mi-am golit mintea.

– Şi nu ştii unde ai fost?

– Nu, Trinnie. Adică, nu ştiu dacă am ajuns *acolo*, a zis el, apropiindu-se de unul dintre ventilatoarele din tavan.

– *Ce* crezi că e „acolo"?

– Ştii tu, *acolo*. A ajuns la ventilator. Elicele i-au trecut prin creştetul capului. Purgatoriul. Am fost aspirat în purgatoriu.

OK. La asta nu mă aşteptam.

– Eşti sigur?

– N-am mai fost până atunci, deci poate că mă înşel. Locul era ciudat rău, a zis, în timp ce ventilatorul continua să i se agite prin cap. Imaginea era tulburătoare. Dar aşa îmi imaginez că trebuie să te simţi într-un asemenea loc. De parcă n-ar exista speranţă... nimic.

– Sună ciudat, am murmurat, preocupată. Mi se părea puţin probabil ca experiența lui să aibă vreo legătură cu Zayne, dar o lumină strălucitoare, care cădea şi-l absorbise în ceea ce ar fi putut să fie purgatoriul, odată cu sosirea lui Zayne? Chiar dacă nu avea legătură, s-ar fi putut întâmpla iar? O fi fost Peanut extrem de agasant, dar... îl iubeam aşa cum îmi imaginam că ajungeai să iubeşti un frate enervant.

Mă gândeam că puteam adăuga asta pe lista tot mai lungă de lucruri pentru care mă stresam.

– În fine, eram foarte speriat şi am venit să te caut, dar nu te-am găsit aici. Ventilatorul din tavan îi tăia acum faţa. Ce făceai? Doar nu vânai demoni sau pe Mesagerul Idioțeniei?

Mesagerul Idioţeniei? Mi-a venit să râd.

– Nu, nu vânam. Am vrut să ies puţin şi să-mi limpezesc mintea. Auzi, ştiu că văd prost, dar tot te văd. Ai putea să te laşi în jos? Nu cred că-ți dai seama cât de dubios arată.

– Ah, scuză-mă. A coborât iar şi s-a aşezat pe scaun, picior peste picior, elegant. Aveai nevoie să-ți limpezeşti mintea, zici. Ai reuşit?

– Păi, da şi nu. Am înconjurat insula şi m-am aşezat lângă el. Atunci mi-am dat seama că se afundase în scaun până la talie. Mutându-mi privirea, am pus sucul pe un suport de pahare şi m-am pregătit pentru cele 101 întrebări care mă aşteptau. L-am văzut pe Zayne.

– Seeeriooos? s-a minunat Peanut, înainte să pot continua.

– Ştiu cum sună, dar e adevărat. Trăieşte şi este un înger căzut.

Peanut se uita el la mine aşa cum îmi imaginam că mă uitasem eu la el, cu câteva clipe înainte. Mi-a luat vreo oră să-i spun totul, şi din cauză că repetam aceeaşi poveste. Am început să mănânc din pachetul Oreo care rămăsese pe insulă, pe când îi relatam cum Zayne nu mă recunoscuse, iar înainte să termin biscuiţii, ajunsesem deja la partea în care mi se spusese că trebuia să-l înjunghii în inimă. Speriat, Peanut a dispărut şi a reapărut de nenumărate ori, apoi a plutit din nou spre tavan, intrând iar în ventilator. Pe urmă a săltat prin apartament, dar s-a întors, în cele din urmă, la insulă şi a părut să se liniştească.

– Deci asta am făcut ieri-noapte. Mi-am terminat Cola. Am fost cu Dez, să-l căutăm. Nu l-am găsit, evident.

Peanut mă privea lung.

– Şi eu, care credeam că Gabriel era cea mai gravă dintre problemele tale.

Am râs gâtuit.

– Da, aşa credeam amândoi. M-am întins după cutia cu batoane energizante. Nu le cumpărasem eu, dar nici Zayne, fiindcă erau dintre cele nesănătoase, cu fulgi de ciocolată. Nici măcar nu mă pot gândi la el, sau la cum naiba aş putea să-l opresc, înainte de Schimbarea la Faţă.

– Sau la cum să rămâi în viaţă până atunci, a comentat Peanut.

Muşcând din baton, i-am aruncat o privire întunecată.

– Ce-i?

– Nu mi-eşti de ajutor, am zis, cu gura plină de baton.

– Nu fac decât să-mi asum rolul de Căpitan al Evidenţei, bine? Îmi dau seama că nu ajută, dar eu nici măcar nu ştiu cum să ajut. Ah! Stai! Pot să întreb alte stafii dacă l-au văzut. S-a aplecat în faţă, intrând pe jumătate în insulă.

Oftând, m-am uitat la firimituri, şi cele mai negre temeri ale mele s-au revărsat efectiv din mine.

– N-am idee unde este sau dacă măcar mai e în oraş. Nici ce face sau dacă nu e prea târziu ca să se mai poată face ceva.

– Trebuie să fie în oraş, a afirmat Peanut. Şi nu poate fi prea târziu. Nu te gândi la asta. Nu ajută la nimic.

Nu am răspuns, la început, afirmaţiilor surprinzător de calme şi de măsurate ale stafiei, dar am încuviințat.

– Ai dreptate, dar mi-e greu să nu mă gândesc că-l voi găsi şi că va trebui să mă lupt cu el, pe bune. Nu fiindcă e puternic, ci pentru că...

– Îl iubeşti, a zis el încet.

Am încuviinţat.

– Nu pot... Inspirând scurt pe nas, am încercat iar. Nici măcar nu-mi pot imagina cum ar fi să folosesc Sabia lui Mihail asupra lui, chiar dacă ar funcționa.

Au trecut câteva momente, apoi Peanut a întrebat:

– Ce vei face? Nu răspunde. Ştii deja ce trebuie să faci. Trebuie să-l găseşti. Şi-a pus mâna pe mâna mea, deasupra marmurei alb cu gri. A trecut prin mine, lăsând în urmă un val de furnicături.

– Da, ştiu. Şi chiar aşa era. Dar dacă nu funcţionează... dacă fac asta şi îl ucid...

– Dacă se va întâmpla aşa, n-ai de ce să te învinovățeşti. Ai făcut ce trebuia, chiar dacă va durea ca naiba. Va durea mai rău decât să fii electrocutată, şi eu ştiu cum e. Dar Zayne... n-ar trebui să fie rău. El nu e aşa. E un tip bun, cum rar găseşti. Prea bun pentru tine.

Am râs, fiindcă avea dreptate din nou.

– Dar trebuie să încerci, Trinnie.

Am vrut să răspund şi m-am uitat spre locul unde îmi acoperea mâna cu a lui. Nu mai trecea prin marmură. O vedeam clar deasupra mâinii mele, şi poate că nu dormisem suficient, însă puteam să jur că... o simţeam. Era o atingere rece, solidă. Tangibilă. L-am țintuit cu privirea.

– Trebuie să-l găseşti pe Zayne. Trebuie să ai grijă de el, a spus, şi, pentru o clipă, a devenit complet corporal. Ca şi cum ar fi fost o persoană vie, care respiră lângă mine, fără să arate... ca Peanut. Pielea lui era... aproape luminoasă, şi ochii, prea strălucitori, de parcă ar fi avut o lumină albă în spate. Apoi, trebuie să-l opreşti pe Mesager. Dacă nu, nimic nu va conta. Nici acum şi nici în moarte.

7

La câteva ore după discuţia mea cu Peanut, încă tremuram. Chiar şi când am ieşit pe străzi cu Dez, în după-amiaza aceea, până târziu în noapte, tot n-am scăpat de senzaţie. Nu că Peanut ar fi spus ceva ce nu ştiam deja, dar modul în care o spusese mă intrigase.

Sau el. Părea diferit.

După câteva secunde, revenise, însă, la personalitatea lui bizară, dar caracteristică.

Frecându-mi mâna dreaptă, m-am împotrivit pornirii de a lovi cu piciorul un coş de gunoi din zonă, când Dez şi cu mine am ajuns la o intersecţie. În momentul acela, mi s-a părut că bătusem fiecare stradă din oraş. Mă luptam şi cu dorinţa de a-mi verifica telefonul, lucru pe care aveam senzaţia că-l făceam la fiecare zece minute.

Încercasem să dau de Cayman, sunând la numărul de pe care-mi trimisese mesaj, şi nu o dată, dar nu răspunsese. Pe baza reacţiilor tuturor la noutățile despre Zayne, ştiam că nu trebuia să-i dau veştile în scris. Numai că el nu sunase înapoi. Nici nu-mi răspunsese la mesaj.

Fireşte că-mi imaginasem imediat ce era mai rău. Că Zayne îl găsise pe Cayman, făcuse vreun lucru teribil, tipic unui înger căzut, şi că urma să mă întristez, fiindcă-mi era drag demonul cel fraier. Layla urma să sufere cu adevărat, iar Roth, să-şi dorească să-l ucidă pe...

Telefonul lui Dez a sunat brusc.

– Este Gideon, mi-a zis, după ce a răspuns. Spune.

„Să fie o pistă“, m-am rugat. Orice prindea bine în momentul acela, chiar dacă ar fi fost doar un zvon. Nu dădusem de Zayne – nici noi, nici ceilalţi Gardieni care căutau prin oraş – şi nu simţisem nici măcar un demon de când

ieşisem, sau măcar un Diavol. Fuseseră mai puţini în oraş de la sosirea lui Gabriel, dar simţisem mereu măcar unul.

– Ce? Da. Ar putea fi ceva acolo, spunea Dez, în timp ce eu mă forțam să tac. Nu suntem foarte departe. Verificăm.

– Deci? am întrebat, în clipa în care a lăsat telefonul jos. A aflat ceva Gideon?

– Să nu ne facem speranțe prea mari, dar a tras cu urechea la un apel ciudat, la poliţie.

– Nu-mi fac speranţe, am minţit. Ce fel de apel?

– Un tip a sunat şi a spus că tocmai a văzut un om bătut de un înger.

Am clipit mai des.

– Ar putea fi Zayne. Sper că avea un motiv întemeiat să bată pe cineva.

– Sau putea fi o persoană drogată ori beată, a răspuns Dez. Gideon a spus c-ar fi surprins dacă poliţiştii ar trece măcar cu maşina pe lângă parc, ca să verifice.

– Unde este parcul? Ai spus că e aproape.

Dez s-a întors spre stânga.

– Cam la două străzi...

Am luat-o la fugă în direcția aceea, cu înjurăturile lui în urechi. N-am încetinit. Dez era chiar în spatele meu. Am traversat intersecţia, din fericire pustie, cu inima bătându-mi cu putere când am văzut zidurile de cărămidă ale parcului. Am tot fugit până am dat de intrare.

Era închisă cu o poartă, din pământ până la arcada de piatră.

Mi-am înghițit un țipăt furios și am dat înapoi până pe marginea trotuarului, când a ajuns Dez. Zidul avea vreo trei metri înălțime.

Dacă-mi luam avânt, aş fi reuşit. Uitându-mă la strada din spate, să mă asigur că nu era nimeni, am alergat spre centrul ei.

– Trinity... a început Dez.

Am sprintat spre zid, dând din mâini şi din picioare. Mi s-au încordat muşchii din tot corpul. Cam la un metru distanță, am sărit, ridicându-mă în aer. A fost o clipă în care am simţit că zbor, imponderabilă.

Calculasem corect distanţa.

Nu-mi dau seama cum.

Am trecut dincolo de zid dintr-un singur salt.

Rahat!

Pregătindu-mă pentru o aterizare dură, am lovit pământul cu ambele picioare. Impactul mi-a provocat vibrații din tălpi şi până-n creştet. Genul acela de cădere ar fi rupt cu siguranță un os sau coloana unui om. Dacă aş fi fost în formă maximă, nici nu m-ar fi clintit. Dar nu eram, aşa că a durut. Tare. Oasele importante erau, însă, intacte. M-am ridicat din poziţia ghemuit, iar Dez a sărit şi el peste zid, aterizând mult mai uşor şi mai graţios decât mine. Fără să mă uit, am ştiut că se transformase.

Am auzit altă înjurătură din spate când tenişii meu au început să lovească pietrele de pe alee. Urmând poteca luminată de soare, am alergat pe lângă nişte copaci care-mi aminteau de Crăciun şi am ieşit într-o poiană luminoasă. Zgomotul apei care curgea dintr-o fântână imensă părea să se mişte la unison cu pulsul meu. Dincolo de ea se afla... am mijit ochii.

„Cred că glumeşti."

De cealaltă parte a fântânii erau cam un milion de trepte, şi chiar dacă nu le intuiam forma, nu erau nici pe departe la fel de bine luminate. La naiba...!

– Stai! a strigat Dez.

Oprindu-mă, am privit în jos. Aproape călcasem pe o formă întinsă la pământ. Era, cu siguranță, un corp.

– Fir-ar să fie! am şoptit, dând înapoi.

Era un bărbat. Nu-mi dădeam seama ce purta, dat fiind sângele care-i curgea din... m-am uitat mai atent. Ooo! Mult sânge. Curgea de unde-i fuseseră ochii.

Mi s-a întors stomacul pe dos.

– Ți se pare și ție că i-au fost arși ochii?

– Da, a venit răspunsul. Cu aripile strânse, Dez a îngenuncheat și a verificat pulsul omului. E mort.

Nu credeam că mai era nevoie de confirmare.

– Nu înseamnă c-a fost Zayne, a zis Dez, înainte să-mi pot da glas temerilor. A ridicat capul spre mine. Unii demoni își pot schimba înfățișarea. Știi asta.

– Dar de ce și-ar schimba un demon aspectul cu unul de înger?

– Pentru că așa sunt ei, ciudați? Ca să păcălească pe cineva că vede un înger, când, de fapt, are în față un coșmar care se trezește la viață, a răspuns el. Încerc să-mi dau seama cine e nenorocitul.

Privind în jur în timp ce Dez îl întorcea pe tip pe o parte și îi căuta portofelul, am inspirat adânc. Mă usturau ochii. La fel nasul și gura. Nu voiam să plâng. Nu. Plânsul nu rezolva nimic. Dez avea, poate, dreptate. Era posibil să fi fost un demon. Nu însemna că era vorba despre Zayne.

Dar dacă fusese el, dacă Zayne luase o viață, atunci era deja...

Din spatele lui Dez s-a iscat un curent de aer.

Am lăsat capul într-o parte. Poate erau de vină ochii mei extenuați.

O clipă mai târziu, am știut că nu asta era cauza. Am conștientizat brusc prezența unui demon, și încă unul foarte puternic.

– Dez! Vine! am strigat, mișcându-mă deja. Am sărit peste cadavru și m-am așezat între portal și Dez. Aerul s-a învolburat în jurul meu, iar Dez s-a ridicat și s-a întors.

Un vânt fierbinte, fetid mi-a dat părul la o parte de pe față, și o formă imensă, solidă s-a materializat în fața mea. Pentru o clipă, am crezut că era un Helion sau un Târâtor Nocturn și m-am bucurat, chiar dacă numai bucu-

rie nu inspirau. Am simțit o pulsație a *harului*. M-a furnicat cu furie și disperare și a erupt în nevoia de violență.

Dar, în clipa în care demonul s-a materializat complet, bănuielile de mai sus nu mi s-au confirmat. Era ceva ce nu mai văzusem.

Avea o piele albă, lăptoasă, lipsită de păr. Capul în formă de glonț avea un singur ochi stacojiu, două găuri cât niște monede, despre care am ghicit că erau nasul lui, și o gură imensă, rotundă, plină de șiruri de dinți mici, de rechin.

Arăta ca un vierme imens – un vierme gigantic, musculos, cu două brațe și două picioare.

– Ce mai e și ăsta? am zis.

– Un Mort Viu, a mârâit Dez. Mâncător de carne. Le place să consume și suflete. N-au voie în lumea oamenilor. E primul pe care-l văd în realitate.

Mi-am coborât privirea și mi-a venit să-mi spăl ochii cu clor.

– De ce demonii sunt *mereu* dezbrăcați?

Mortul Viu a deschis gura și a scos niște gâlgâieli și niște țipete ascuțite.

– Scuze. Dez și-a desfăcut aripile. Nu vorbesc viermeza demonică.

Sunetele au devenit cuvinte, niște cuvinte care sunau spongios, dar pe care le-am auzit perfect.

– Am venit după nefilim.

Mi-am dat ochii peste cap. Probabil fusese trimis de Gabriel. Cred că dorea să mă aibă în grija lui iubitoare până la Schimbarea la Față.

– Legitim-Născută e termenul *corect*.

– Nu ne pasă, a răspuns Mortul Viu, și înainte să mă întreb de ce vorbea la plural, partea stângă a corpului său s-a întins și a... emis un alt Mort Viu.

– Ce mama nai...? Am închis gura când un altul i-a ieșit din partea dreaptă.

– Cred c-au uitat să scrie despre reproducere în manuale, a comentat Dez.

– Zici?

Cel din dreapta Mortului Viu principal l-a atacat pe Dez. Iute, acesta s-a ferit. Ceilalţi doi s-au aruncat asupra mea.

Aveam pumnalele de fier, dar *harul* îmi dădea ghes. Voiam să-l folosesc. Trecusem peste ideea de a-l activa doar în situaţii critice, pentru că-mi dădusem seama că tot ce învăţasem şi mă antrenasem să fac îmi stătuse mai mult în cale decât vederea slabă.

Problema era că îmi lipsea un Protector. Nu puteam să evit slăbiciunea de după folosirea *harului*, fiindcă nu aveam de unde să absorb energie. Probabil urma să-mi curgă sânge din nas, care va atrage şi mai mulţi demoni spre mine, chiar dacă nu se întâmplase aşa cu o seară înainte.

Dar acum era OK să nu-mi folosesc *harul.*

Mă mulţumeam doar să înjunghii.

Înăbuşind harul, mi-am scos pumnalele. Adrenalina mi-a trezit simţurile când Morţii Vii m-au atacat. Entuziasmul m-a cuprins, iar muşchii mi s-au încordat. Ştiam că trebuia să păstrez distanţa dintre noi, ca să nu ajungă în afara câmpului meu vizual limitat, şi am aşteptat până în ultimul moment ca să mă rotesc şi să lovesc cu piciorul. Tenisul meu a izbit Mortul Viu într-un loc de nemenţionat. El a ţipat şi s-a îndoit de mijloc, iar eu am sărit în picioare.

Celălalt s-a mişcat tulburător de repede, dând să mă apuce cu nişte mâini la fel de mari precum capul meu. M-am ferit şi m-am rotit, înjunghiindu-l cu pumnalul în centrul spatelui, chiar în dreptul inimii. Trăgând fierul afară, am aşteptat să ia foc şi să dispară.

Mortul Viu s-a întors şi a deschis gura, urlându-mi în faţă.

– Uau! Mi-au lăcrimat ochii. Respirația ta...

– Capul! a strigat Dez, aterizând în spatele unuia și înconjurându-i gâtul cu brațul. Trebuie să-i separi capul de trup.

– Ce scârbos!

Mortul Viu din fața mea a creat un altul, și eu am icnit.

– Serios?!

Dez și-a vârât ghearele într-o parte a gâtului Mortului Viu, iar eu m-am uitat în jur. Am văzut ghizdul fântânii în spatele Mortului Viu și am țâșnit.

Numărul 3 își revenise după lovitura mea sub centură și se târa spre mine. Am lovit pământul, izbind cu piciorul și secerându-i-le pe ale lui. A căzut cu zgomot, iar eu am fugit. Sărind pe ghizdul înalt de peste un metru, m-am răsucit.

– Doamne! am urlat, arătând spre intrare. Câtă carne gustoasă!

Mortul Viu din fața mea s-a întors în direcția în care arătam eu. Din Mortul Viu al lui Dez au erupt flăcări și m-a lovit mirosul unei țevi de canalizare sparte, chiar când mă lansam de pe ghizd. Aterizând în spinarea Mortului Viu, l-am cuprins cu brațul în jurul gâtului, și brațele sale au început să se rotească. Un pumn cărnos m-a lovit în lateralul capului, dar am rezistat, vârând pumnalul într-o parte a gâtului său, chiar sub brațul meu.

Sânge putred a țâșnit când lama l-a pătruns și i-a trecut peste beregată, în timp ce se zbătea. Pumnalul a lovit șira spinării, și mi-am adunat toată forța musculară pe care abia dacă o mai aveam. Când s-a răsucit, l-am văzut pe Numărul 4 aruncându-se asupra lui Dez ca la fotbal american.

În clipa în care am simțit că i se desprinde capul, mi-am folosit genunchii și am săltat de pe Mortul Viu ca de pe trambulină. Am aterizat la câțiva metri, când trupul din fața mea s-a aprins...

– Câh! Capul pe care-l ţineam se aprinsese. L-am aruncat departe.

O mână grea mi-a aterizat pe ceafă şi, pentru a doua oară în două zile, am fost ridicată în aer. Singura diferență era că, de data asta, nu mă uitam uluită la cel care mă ţinea.

Eram dezgustată.

Aerul din fața mea a început să se mişte, şi mi-a stat inima. La naiba, nu, nu puteam să-l las să mă ia cu el.

Am apucat braţul care mă ținea, trăgându-mi picioarele la piept şi pendulând înapoi. L-am lovit în vintre şi mi-a dat drumul. Am căzut şi am aterizat, prin răsucire, pe şold. Sărmanul os pățise destule. Durerea m-a încetinit, şi m-am rostogolit pe spate, gemând.

După ce lupta se va termina, urma să intru în Cartea Recordurilor drept una dintre cele mai tinere persoane care avusese nevoie de o înlocuire de şold.

Înainte să mă pot repune pe picioare, Mortul Viu a apărut în fața mea. M-am ridicat în coate şi am lovit. Mi-a prins glezna.

– La naiba! Şezând, am vrut să lovesc cu brațul la capătul căruia ţineam pumnalul, când m-a tras către el. Aerul s-a încărcat din nou de electricitate.

Dar acest Mort Viu nu era atât de prost. A intuit mişcarea şi m-a ridicat complet în aer. M-a scuturat ca pe o jucărie. *Harul* meu s-a trezit iar la viață şi, de data asta, nu l-am mai oprit. Dacă o făceam, avea să mă ducă printr-un portal, şi eram sigură că n-aş fi ajuns tocmai unde-mi doream. Periferia câmpului meu vizual s-a albit...

Brusc, Mortul Viu mi-a dat drumul şi am căzut ca un sac de cartofi. Aterizând pe umăr şi apoi pe coaste. am icnit. Măcar nu-mi scăpasem pumnalele. Ce bine!

Dacă şi coastele puteau fi înlocuite, sigur aveam nevoie de operaţia aceea. Harul s-a retras şi mi-am pus o mână în iarbă, împingându-mă în sus.

Ceva s-a rostogolit pe lângă mine. Ceva alb, în formă de glonţ, a lovit ghizdul fântânii.

Era capul unui Mort Viu.

Prosteşte, l-am privit aprinzându-se şi am răsuflat, obosită.

– Mersi, Dez, am zis, cât pe ce să mă întind şi să mă culc.

– N-am fost eu, a răspuns Dez, cu glasul ceva mai puternic decât o şoaptă.

M-am uitat lung la cimentul ars al ghizdului. Mirosul unei toalete publice suprafolosite s-a retras, şi, în locul lui, am simţit un miros diferit, un miros proaspăt, curat.

Mentă şi iarnă.

Bătăile inimii aproape mi s-au oprit.

Încet, m-am rostogolit pe spate şi apoi pe cealaltă parte, ridicând privirea. Mai întâi am văzut nişte picioare desculţe. Cumva, erau curate. Nu ştiu de ce am remarcat asta... Cum de erau curate? Zburase până atunci? Mi-am dat seama că purta pantaloni din acelaşi tip de in ca ai Tronului, un in ce părea extrem de bine croit. Stomacul şi pieptul lui erau încă goale. Apoi am văzut aripi, aripi albe, glorioase, vibrând de *har*, întinse şi blocând tot ce se afla în spatele lor.

Zayne mă privea cu ochi prea albaştri ca să fie adevăraţi, prea reci ca să fie ai lui.

– Zayne, am şoptit.

Nu s-a mişcat.

– Chestia aia putea să te ucidă.

A început să-mi bubuie capul.

– N-o puteam lăsa.

Asta era bine. Era foarte bine. Am început să mă simt uşurată...

– Dacă e să mori, a continuat el, trebuie să fie de mâna mea.

8

Uşurarea şi speranţa s-au stins rapid, după ce arseseră spectaculos.

– Cât de romantic! am mormăit, ignorând golul dureros pe care mi-l pricinuiau vorbele lui.

– Crezi? a întrebat el, în felul acela apatic, care era, totodată, iritant şi impresionant. În fond, ai zis că am murit din cauza ta. N-ar trebui să mori şi tu din cauza mea?

– Am zis că ai murit *pentru* mine, nu din cauza mea.

– Care e diferenţa? Şi-a întors uşor capul, şi am văzut că nu avea nicio rană sub bărbie. Rana fusese superficială şi se vindecase deja. În locul tău, n-aş face asta.

Nu vedeam dincolo de aripile lui, dar nu era greu de imaginat că Dez voise să facă un lucru curajos, dar foarte nesăbuit. Şi că ascultase avertismentul lui Zayne.

– Bună alegere, a zis Zayne, cu privirea întoarsă spre mine.

A existat un moment scurt în care m-am uitat cu adevărat la nuanța aurie a pielii lui, la luminozitatea care nu fusese prezentă înainte ca Gabriel să-l ucidă. Strălucea subtil, şi probabil n-ar fi remarcat mulţi, dar era *harul* lui.

Chiar era plin de foc divin, şi ştiam că orice Gardian l-ar fi înfruntat, ca să-l distragă cât să pot lovi, n-ar fi supraviețuit. Dacă Dez îl ataca...

M-am gândit la soția lui Dez, Jasmine, și la cât de bună fusese cu mine. La copiii lor gemeni. Trebuia să fie în altă parte, nu aici, de fapt.

Dar Zayne se afla în faţa mea şi trebuia să încerc, indiferent de riscuri. Indiferent cât de egoist era gestul.

Am reuşit să-mi menţin calmul din voce, spunând:

– Te căutam.

– Ştiu.

– Serios? M-am străduit să ascund cât mă irita răspunsul lui. De ce-ai aşteptat până acum să ne informezi? Când te-am văzut ultima dată, m-ai atacat.

– Aşa este, a răspuns el, fără emoție. Dar am fost ocupat.

M-a cuprins groaza. Să fi fost şi alte cadavre, pe care nu le găsisem încă?

– De tipul mort din spatele nostru te-ai ocupat?

Zayne a îngenuncheat, strângându-şi aripile atât de repede, că am icnit. Feţele noastre erau doar la câţiva centimetri distanţă şi am văzut că nu doar culoarea ochilor era diferită. Strălucirea nepământeană a *harului* răzbătea din spatele pupilelor lui.

– I-ai jelit moartea? m-a întrebat, ceea ce m-a uimit. Faptul că îngenunchea cu spatele la Dez dădea de înţeles că nu-l vedea nici pe departe ca pe o ameninţare. Crezi c-a murit pe nedrept?

– De ce l-ai ucis?

– Contează?

– Da, am spus.

M-a privit cu răceală.

– Bărbatul acela, dacă-l poţi numi aşa, nu era decât un prădător. I-am simţit toate păcatele.

– Ce... ce vrei să spui?

– Simt păcatele oamenilor – cele mai negre şi mai ascunse gânduri, a repetat el, pe un ton care sugera că nu credea că-mi funcționează neuronii. Privirea lui s-a îndreptat spre corpul din spatele meu, şi l-am înjurat în minte pe Tron fiindcă uitase să menționeze acest talent nou. Nu doar că avea *gânduri* despre copii. Avea şi *amintiri* despre ce făcuse.

Am unit punctele şi am simţit un gust amar în gură. Nu ştiam dacă era bine sau rău să mă simt uşurată că bărbatul nu fusese un tip bun. Crima era ceva nasol şi tot tacâmul,

dar, dacă Zayne spunea adevărul, nu putea să-mi pară atât de rău pentru tip. Doar că nu ştiam ce însemna pentru Zayne.

Sau pentru mine.

Dar, mă rog.

– Iei o decizie proastă, a zis Zayne, trezindu-mă la realitate. Mă privea, dar nu vorbea cu mine.

Ce făcea Dez?

– Mă simt extrem de generos, a zis Zayne. Dar, dacă mai faci un pas, va fi ultimul.

Oare avea ochi la ceafă? Nu ştiam, dar ameninţarea părea reală. În mod clar, suna ca un ultim avertisment.

M-am uitat la el şi a trebuit să mă împac cu gândul că, în ciuda platitudinii tonului şi a sclipirii feroce din ochii săi, arăta ca Zayne. Da, existau diferențe. Strălucirea, aripile. Dar nu puteam procesa cât se schimbase de mult. Cum era posibil să fi şters totul „căderea“? Era Gloria – sufletul lui – atât de puternică? Existau amintiri din viaţa de dinainte în el, sau doar senzaţii vagi, asociate cu o conştiinţă la care nu mai era conectat? De aceea mă simţea familiară, fără să ştie de ce? Sau să-i pese? Sau motivul pentru care ucisese Mortul Viu, pentru care nu-mi rupsese gâtul, era că încă se lăsa condus de conştiință la un nivel primordial, de bază, pe care nu-l putea înțelege? Era prea târziu?

– Măcar mai eşti acolo? am şoptit.

Un tremur de emoţie i-a adunat pielea din jurul ochilor şi gurii. Confuzie? Aşa părea. Mi-am amintit cum se uitase lung la mine când îi atinsesem obrazul, în loc să-l lovesc.

Dacă era pierdut de tot, n-ar fi simțit confuzie. Cel puţin aşa credeam; aşa trebuia să cred.

– Tot simţi prea mult? am întrebat, amintindu-mi ce ziseseră şi el, şi Tronul despre „cădere“. Ştii ce erai înainte de seara asta? Cine erai?

N-a zis nimic.

– Ai fost Gardian, aşa ca el. Ai fost Protectorul meu. Ai murit apărându-mă. Nu-ţi aminteşti?

Zayne a inspirat brusc.

– Ai făcut-o pentru că mă iubeşti, nu din datorie, am continuat. Nu-ţi aminteşti nimic dinainte de „cădere“? Nici măcar numele tău?

– Ţi-am zis cum să-mi spui, a mârâit el.

– Cum? Moarte? Cel Căzut? Nu aşa te numeşti, ci Zayne, am declarat, punând tot ce simţeam în cuvinte. Toată iubirea şi teama pentru el, toată speranţa şi durerea. Îţi aminteşti numele Gardianului? Îţi este ca un frate...

– Termină! Şi-a răsucit gâtul dintr-o parte în alta, cu ochii închişi. Este irelevant. Nu contează cine am fost...

– Cum să nu conteze? Nu poţi să fii doar furie şi ură. Nu asta eşti. N-ai început să exişti în clipa în care ai aterizat în parc. Ai avut o viaţă. Eşti bun, şi blând, şi corect. Iubeşti. Suferi.

– Nu sunt nimic din toate astea! a răcnit el, cu aripile deschizându-se larg.

Strălucirea luminoasă a devenit mai intensă, pulsând atât de orbitor, încât mă dureau ochii. Lumini albe-aurii i-au ţâşnit din braţe, din *ambele* braţe...

S-au întâmplat mai multe lucruri, simultan.

Ştiam că îşi chema harul şi, chiar dacă abia aşteptam să văd ce armă ar produce, nu eram atât de proastă încât să stau să aflu. Dez l-a strigat pe nume, a mai strigat ceva, şi Zayne s-a răsucit. Marginile aripilor sale mi-au atins blând obrazul şi s-au ridicat deasupra mea. Am decis să analizez mai târziu momentul, surprinsă că nu mă lovise cu ele peste cap. Concentrându-se asupra lui Dez, se întorsese cu spatele la mine. Acum trebuia să acţionez. Era distras, şi nu-l puteam lăsa să ajungă la Dez. Era şansa mea să-l aduc înapoi, sau...

Sau să-i ofer pacea.

S-a îndepărtat de mine, iar eu mi-am chemat *harul*. Dezlegat, în sfârşit, m-a străbătut, făcându-mă să văd alb cu coada ochilor. *Harul* mi-a curs prin braţul drept, şi am sărit în picioare...

Zayne s-a întors spre mine incredibil de repede. M-a prins de braţ înainte ca *harul* să-mi ajungă la încheietură. Rotindu-mă, mi-a cuprins talia cu celălalt braţ, lipindu-mă de el. Contactul cu pielea lui rece a fost un şoc.

– Nu prea cred.

Sabia lui Mihail s-a aprins, scuipând şi trosnind foc divin, dar el mă ţinea ca într-o menghină. Eram mai mult decât uluită. Aproape că nu pricepeam.

– De unde ai ştiut?

– L-am simţit trezindu-se la viaţă. Îl simt în tine. Mă cheamă, a răspuns, lipindu-şi obrazul rece de al meu. Este foc în sângele meu şi în oasele mele. Cum să nu ştiu?

– O abilitate convenabilă, am spus, împotrivindu-mă impulsului de a ţipa.

Tronul insinuase asta, dar putea să fie mult mai explicit când menţionase că Zayne avea capacitatea de a-mi simţi *harul*.

– Nu-i aşa? M-a prins de şold. Voiai să mă ataci cât eram cu spatele la tine. Credeam că mă iubeşti.

Cu inima bătându-mi nebuneşte, eram perfect conştientă de cât de aproape îşi ţinea mâna de mânerul pumnalului meu, dar şi de strânsoarea din jurul încheieturii mele. Nu simţeam vreo durere. Era important să-mi amintesc asta.

– Nu pare o dovadă de iubire. Bărbia lui mi-a atins obrazul când capul i s-a mişcat puţin. Cred că nu ţii la viaţa ta, pentru c-aş putea jura că te-ai mişcat, deşi ţi-am zis să n-o faci. Poate că ţii la viaţa ei mai mult. Dacă te mai mişti, o ucid pe ea, apoi pe tine.

Gardianul a încremenit, dar a scos un mârâit înfundat.

Zayne a chicotit, iar sunetul mi s-a părut atât de rece, că m-am cutremurat.

– E cazul să mă sperii?

– Da. Mâinile cu gheare ale lui Dez s-au strâns în pumni. E cazul.

– Nu mă sperii.

Am tras de el, însă n-am ajuns nicăieri cu sabia. A lovit un spaţiu gol.

– Nu mă vei ucide.

– Nu?

– Ai fi putut s-o faci deja, am scrâşnit, încă zbătându-mă.

– Poate că-mi place să mă joc cu tine. Şi-a mişcat din nou capul, atingându-şi obrazul de al meu într-un fel şocant de familiar, şi totuşi complet diferit. Poate că mă voi plictisi, poate că nu. Ceea ce ştiu e că te consumi cu cât tragi mai mult de *har*, micuţă nefilim.

– Fireşte că-ţi aminteşti asta, în loc de altceva. Folosindu-mă de toată puterea, am tras din nou de braţul lui. Un strigăt frustrat a ţâşnit din mine. Nu mă mişcasem nici doi centimetri.

– Pari furioasă, *micuţă nefilim*.

– Niciun nefilim! Sunt Legitim-Născută! Ridicând piciorul, l-am lovit. Zayne a icnit, mai mult surprins decât de durere, dar strânsoarea lui a slăbit suficient. M-am smuls de lângă el, lovindu-l cu braţul stâng în cel cu care mă ţinea. Degetele i-au alunecat doi centimetri, iar eu m-am răsucit pe sub braţul lui, întorcându-l. Marginile penelor moi mi-au gâdilat obrazul, când o formă neagră a aterizat lângă mine. Dez s-a întins după braţul lui Zayne, cu dinţii dezgoliţi.

Acum eram atât de aproape să scap de strânsoarea lui Zayne, să folosesc Sabia lui Mihail, şi, în clipa următoare, zburam prin aer. *Harul* meu a ţâşnit afară când am ateri-

zat pe pământul înnierbat. Impactul a fost brutal, dar ar fi putut să fie mai rău. Aş fi putut să fiu Dez.

El s-a izbit de o fântână de piatră, crăpând-o, şi a căzut în apă.

Zayne ne aruncase pe amândoi ca pe nişte avioane de hârtie, dar trupul meu reuşise să aterizeze pe o suprafață mult mai moale şi mai blândă. Dez era în forma sa de Gardian. Avea să fie bine, dar, dacă eu aş fi lovit fântâna la viteza aceea, m-aş fi stins ca o lumânare.

Am vrut să-mi scot *harul*. Mi s-a aprins vag în piept, chiar sub inimă. Nu aveam de ce să fiu atât de vlăguită precum mă simțeam. Motivul era, probabil, că încă mi se vindeca trupul după bătaia primită de la Gabriel, pentru că n-ar fi trebuit să fiu *atât* de extenuată.

Mişcarea aripilor mi-a deranjat părul, ca avertisment că Zayne era în apropiere. M-am întors pe o parte, cu capul dat pe spate. El se afla deasupra mea, cu *harul* curgându-i prin aripile larg deschise. Privirile ni s-au întâlnit. M-a urmărit, cu nările fremătând, cum mă ridicam în picioare, fără să-l slăbesc din ochi. Ocazia de a mă doborî era infinită. În orice moment, mi-ar fi putut pune capăt vieții, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă. Dar n-a făcut nicio mişcare. Poate din naivitate sau din disperare, am început să sper. Dacă ar fi fost complet pierdut, dacă m-ar fi văzut doar ca pe o amenințare şi o provocare – şi încă una foarte slabă – m-ar fi doborât.

Dar n-a făcut-o.

Şi-a lăsat capul într-o parte, în timp ce mă apropiam de el, dar nu s-a clintit. Cu inima bătându-mi ca a unei păsări în capcană, am mai făcut un pas, şi încă unul, fără să mă opresc, până ce n-au mai rămas decât câțiva centimetri între noi.

Nu ştiu ce m-a apucat. Poate că mi se desprinseseră nişte neuroni. Avea sens, ținând cont de cât de des fusesem

azvârlită de colo colo în ultima săptămână. Sau poate că nu eram prea inteligentă ca să merit să trăiesc.

– Mă vei ucide?

I s-a zbătut un muşchi în maxilar.

Fiecare respiraţie a mea era prea superficială şi prea rapidă.

– Ai putea, nu? Fără niciun efort. De ce n-ai făcut-o?

I s-au mărit uşor pupilele.

– Vrei să mori?

Am clătinat din cap.

– Te vreau pe tine. Asta vreau. Te vreau înapoi.

S-a încruntat, apoi i-am văzut privirea coborând spre gura mea. Sclipirea de prădător a trăsăturilor sale s-a schimbat, devenind intensă într-un mod diferit. Instinctiv, am recunoscut privirea aceea şi pulsația bruscă a nevoii, a dorinţei. Era una dintre primele reacţii omeneşti pe care le vedeam la el, de când se întorsese. I s-au deschis buzele. Nu-mi dădeam seama dacă voia să spună ceva.

M-am mişcat mai repede decât mi-am dat seama că puteam. I-am apucat obrajii reci şi m-am ridicat pe vârfuri. I-am tras capul în jos, spre al meu, şi mi-am apăsat buzele pe ale lui.

L-am sărutat.

Senzația era aceeaşi, cumva. Îi simțeam pielea netedă sub palme. Forma buzelor lui era aceeaşi. Avea încă gust de aer proaspăt, de dimineață. Dar acolo se terminau asemănările. Nu s-a clintit. Avea buzele prea reci. Nu eram sigură că respiră şi m-am rugat, am implorat o reacție care să arate că Zayne se afla încă acolo, că nu devenise o creatură complet inumană.

N-am simțit nimic.

Lacrimile mi-au înțepat ochii. L-am sărutat iar şi iar, cu obrajii uzi...

Atunci, Zayne *s-a schimbat.*

Gura lui a cedat sub a mea, înmuindu-se şi deschizându-se. A înclinat capul, potrivindu-şi gura cu a mea mai bine. Îmi venea să urlu „aleluia", dar ar fi fost ciudat şi contraproductiv. I-am simțit atingerea luminii, care nu era rece. Mi s-a încins corpul. Nu doar eu îl sărutam pe el, ci şi el mă săruta pe mine, şi n-a rămas blând sau explorator. S-a adâncit, devenind flămând şi sălbatic, consumându-mă puternic. Un val de fiori mi-a străbătut pielea. Un zgomot adânc, ca un mârâit, s-a auzit din gâtul lui, şi m-am încins chiar mai tare. Vârfurile degetelor lui mi-au atins obrazul, părul. Pielea lui se încălzea, lipită de a mea...

Zayne şi-a tras capul înapoi atât de repede, că aproape m-am răsturnat. Am deschis ochii şi am văzut că se afla la câțiva metri, sub unul dintre felinarele din parc. Vedeam că respiră la fel de precipitat ca mine.

– Eşti încă acolo, am şoptit.

Capul lui s-a răsucit spre stânga, apoi spre dreapta, întinzându-i tendoanele gâtului, când i s-au închis ochii.

– Nu ştiu la ce te referi.

– Nu-i nimic, am zis, ştergându-mi lacrimile de pe față, cu mâinile tremurânde. Pentru că el ştie.

– Cine? a întrebat el răguşit.

– Zayne.

A deschis brusc ochii. Aripile i s-au ridicat, arcuindu-se la înălțime, şi, pentru o clipă lungă, am crezut că greşisem. Voia să folosească *harul* care-i fierbea în aripi împotriva mea. Tronul avea să fie tare dezamăgit de mine.

– Sunt sătul să mă joc cu tine, m-a avertizat. Când ne revedem, te omor. A bătut o dată din aripi şi s-a ridicat de la pământ. S-a ridicat atât de repede, de parcă ar fi fost o stea care răsare, nu care cade. A țâşnit pe cerul nopții, devenind o amintire.

Am auzit apa plescăind, când Dez a ieşit din fântână, icnind.

– Chiar l-ai sărutat?

– Da. Nu-mi luam ochii de la cer. Formele mai întunecate ale norilor, care acopereau cerul după furtuna de ieri, se risipeau. Un firicel umed și cald mi s-a scurs din nas. Mi-am șters sângele, înainte să cadă pe pământ.

– Sincer, am rămas fără cuvinte.

– E încă acolo. Am mijit ochii, apoi am închis ochiul drept, cel afectat mai puternic de cataractă.

A urmat o pauză.

– Ești sigură, Trinity? Pentru că nimic din creatura aia nu se purta ca Zayne.

Le văzusem. Mici fragmente de lumină. Am văzut *stele*.

– Da, sunt sigură.

9

Pentru a doua noapte la rând, am şchiopătat înapoi în apartamentul gol. Aruncându-mi tenişii lângă uşă, am lăsat cheia pe insulă şi m-am dus direct la duş. De data asta, doar mizerie şi bucăţi de iarbă, care-mi ajunseseră în păr, s-au învârtit spre scurgere. Fără sânge. M-am gândit că era un progres şi m-am îmbrăcat cu o cămaşă curată de-ale lui Zayne. Era foarte bună de dormit şi mă îndoiam că-i păsa dacă o împrumutam.

Luând pătura şi perna de unde le lăsasem, pe canapea, le-am dus înapoi în dormitor – în cel despre care se presupunea că ar fi fost al nostru. M-am folosit de şoldul lovit ca să deschid uşa şi m-am întors spre pat. Strălucirea uşoară din tavan nu dădea suficientă lumină, dar am continuat să păşesc, mijind ochii în întuneric...

M-am lovit cu genunchiul de marginea patului. Durerea m-a înţepat adânc, pulsând.

– Rahat! Trecând peste lovitura supărător de intensă, am pus pătura pe pat şi am aruncat perna la căpătâi. M-am urcat în el şi, după ce-am inspirat adânc, m-am uitat la tavan. Junghiul din inimă l-am simțit ca pe o rană de pumnal, în timp ce urmăream lumina slabă, de la fiecare stea, împrăştiată la întâmplare pe tavan.

În regiunea Potomac, acasă, aveam stele pe tavan. Unora li s-ar fi părut incredibil de lipsit de gust, dar pentru mine era dificil să le văd pe cele adevărate. Aproape de fiecare dată când credeam că zăresc o stea, de fapt vedeam luminile unui avion sau ale unui turn de comunicații. Într-o zi, care eram conştientă că se apropia cu repeziciune, aveam să privesc în sus fără să fiu capabilă să văd

ceva atât de simplu şi de uluitor ca un cer acoperit de stele.

Zayne ştiuse cât era de important pentru mine să văd stele, fie şi false, în bezna din jurul meu. Faptul că le lipise pe tavan, într-o vreme în care eram convinsă că mă detesta şi că regreta conexiunea cu el, ca Protector, fusese pentru mine unul dintre cele mai frumoase lucruri. Aşa era Zayne, cel care ştiam că încă se afla înăuntrul îngerului căzut.

Aveam speranţă.

Nu genul de speranţă deşartă, ci speranţă curată. Ştiam că nu era prea târziu. Zayne avusese ocazii nenumărate să mă ucidă. Din clipa în care sosise şi până când decolase ca o rachetă, cu vreo oră în urmă, mi-ar fi putut provoca mult rău. Dacă m-ar fi vrut moartă, uciderea Mortului Viu nu-l ajutase.

Chestia cu „Ar trebui să fiu eu cel care te ucide“ nu mă consola prea mult, dar, când ne-a aruncat pe mine şi pe Dez, poate nu fusese o coincidenţă că eu aterizasem într-o zonă mult mai moale. Sau că, atunci când se întorsese, evitase să mă atingă cu aripile. Fireşte, totul putea să fi fost la nivel inconştient, de neînţeles pentru el în starea actuală.

Şi bărbatul pe care-l ucisese? Juriul încă delibera. Înainte să plecăm din parc, Dez găsise actul de identitate al omului, iar Gideon încercase să afle cine era. Dacă Zayne spunea adevărul, atunci nu luase viaţa unui nevinovat. Aş fi putut să discut o zi întreagă despre justificările unei crime, dar Gardienii uciseseră şi ei oameni răi, care-i ajutau pe demoni sau chiar comiteau fapte oribile. Aşadar, fără regrete din punctul ăsta de vedere – măcar deocamdată.

Cel mai important era că Zayne se afla încă acolo. Trebuia doar să-mi dau seama cum să-l scot la iveală.

Mi-am tras pătura până sub bărbie și m-am uitat la stele. Să-l găsesc pe Zayne mi se părea aproape imposibil. Trebuia să mă pun în pericol, cu un alt demon, ca să apară iar? Nu prea jucam bine rolul prințesei în primejdie, așa că mă îndoiam de eficiența planului. Și dacă ajungeam în mâinile lui Gabriel? Să zicem că găseam o cale de a-l amăgi pe Zayne să apară din nou, dar cum aș fi putut să folosesc Sabia lui Mihail? Pentru că mă putea simți când îmi activam *harul*, n-aveam cum să-l iau prin surprindere. Trebuia să mă lupt cu el și să fiu în avantaj. Aveam nevoie de toată forța, de parcă m-aș fi luptat din nou cu Gabriel – și știam cum se terminase *totul*.

Îmi doream să găsesc ceva care nu doar să-l cheme la mine, ci și să-l lase inconștient.

Am oftat. Știam că, dacă-ți puneai o dorință când cădea o stea, nu se împlinea, dar eram dispusă să încerc.

Am căscat ochii. Atunci, privind Constelația lui Zayne, care sclipea blând, dorința mi-a fost împlinită sub forma unei idei. Exista o persoană despre care aveam senzația că l-ar fi putut face pe Zayne să vină la mine, fie că voia sau nu. Dacă știa cineva cum să scoată din joc un înger căzut, ea era.

Cotoroanța.

După ce speram că descoperisem o cale de a-l aduce pe Zayne unde-mi doream, n-am mai putut dormi.

M-am ridicat din pat și am aprins lampa. Singura problemă era că n-aveam idee la ce hotel mă dusese Roth când ne întâlniserăm cu vrăjitoarele. Nu reușisem să văd niciun marcaj stradal și nici nu-mi trecuse prin minte să cer indicații. Mai exista și posibilitatea ca ea să fi părăsit deja orașul, la fel ca restul vrăjitoarelor – cele care mai trăiau.

Nu prea puteam să-i întreb pe Roth și pe Layla, fiindcă îmi închipuiam că iadul n-avea semnal telefonic. Gideon ar fi putut să afle, dar nu știam dacă voiam să aduc ce mai

rămăsese din cercul vrăjitoarelor în atenția Gardienilor. Sigur, aveau probleme mai mari acum. Cu toții aveam, dar vrăjitoarele se aflau, cu siguranță, pe lista „de ucis“ a Gardienilor. Unele, mai precis Faye o meritase, după ce furnizase senatorului o vrajă care, practic, transformase oameni în carne de tun. Dar nu toate vrăjitoarele erau la fel.

Doar cele care voiau să-mi folosească părți ale corpului.

Exista însă posibilitatea ca, după ce se termina totul – dacă se termina –, Gardienii să ia urma vrăjitoarelor. Aveam nevoie de informația aceea, dar nu le puteam face asta.

Totuşi, cunoşteam un demon care nu-mi răspundea la telefon şi care apăruse la hotel ca să rupă contractul care o elibera pe Bambi.

Dându-mi seama că îmi lăsasem telefonul în bucătărie, m-am dus spre uşă şi am deschis-o. Explozia de furnicături de la baza craniului meu a fost bruscă şi intensă. Mâna mi s-a apropiat de coapsă, dar am descoperit că n-aveam pumnalele de fier. Rămăseseră pe comodă? Nu, în baie. La naiba!

Dar aveam *harul*. Îmi pulsa în piept, nu la fel de puternic ca de obicei. Aveam nevoie de odihnă şi de timp ca să mă recuperez.

Spațiul deschis din holul îngust s-a modificat. Sperând că nu era un alt Mort Viu şi încercând să nu fac o criză din cauza ideii că un demon se pregătea să apară în apartament, mi-am atins *harul*.

O clipă mai târziu, în fața mea a apărut un demon cu părul negru. L-am recunoscut, uşurată, pe Cayman.

Mi-am retras *harul*.

– Eram cât pe ce să te omor. Cum ai intrat?

– Fiindcă am fost invitat, pot veni când doresc. A lăsat să cadă informația-bombă de parcă n-ar fi fost importan-

tă, dându-și de pe față părul bătut de vânt. Și, da, înainte să întrebi, de aici provine mitul referitor la vampiri, care au nevoie de invitație ca să intre. Nu, vampirii nu sunt reali. Demonii, da.

Nu voiam să aflu mai multe despre treaba cu vampirii, și nici nu-mi aminteam ca Zayne sau eu să-l fi invitat. Mă îndoiam că Zayne s-ar fi bucurat să afle asta, dar acum nu conta.

– Am încercat să te găsesc.

– Nu mai spune! Vezi tu, sunt ocupat. Alerg prin tot orașul ca să scot toți Diavolii afară, încercând să rămân în viață, mi-a zis, și chiar mi s-a părut cam hăituit.

De obicei, era la patru ace, dar cămașa neagră, cu trupa BTS, era boțită și avea gulerul sfâșiat, și nu știam dacă gaura din genunchiul blugilor era sau nu o declarație de stil.

– De-aia n-am simțit demoni în seara asta. Ce se întâmplă? am întrebat, gândindu-mă ce ar fi putut să mai meargă prost.

– Ce se întâmplă?! Sprâncenele i s-au ridicat. Vorbești serios? De parcă n-ai ști? S-a apropiat, și am surprins mirosul de... lemn ars? Iar ochii lui, de obicei într-o nuanță aurie, erau acum precum tăciunii aprinși. Ce-ai făcut, Trinity?

M-am încruntat.

– N-am idee ce tot vorbești. N-am făcut nimic, și totuși, iată-te în spațiul meu personal. Să-ți amintesc că îți este frică de mine?

– Da, *ai fost* una dintre cele mai nasoale creaturi care patrula străzile, și mi-*era* teamă de tine, dar asta până ce am dat nas în nas cu un înger căzut, care dispune de cantități industriale de *har* și pare să sufere de amnezie și de un dispreț brusc și extrem față de toți îngerii.

– Ah! am șoptit, încordându-mă. Te referi la Zayne.

– Ah?! *Ah*?! Doar atât ai de zis? Da, despre Zayne vorbesc, care e un nenorocit de înger căzut, în caz că nu m-ai auzit bine din prima.

– Te-am auzit. De asta încercam să dau de tine. Habar n-am dacă şi-a propus să te vâneze pe tine sau pe oricare alt demon, dar am vrut să te avertizez. N-ai răspuns.

– Nu-mi place să vorbesc la telefon. A mijit ochii.

– Ţi-am trimis mesaj! Şi citez: „Trebuie să vorbesc cu tine. E important“.

– Aşa cum am zis, eram ocupat să rămân în viață.

Mi-am încrucişat brațele la piept.

– Şi de unde era să ştiu?

– Te-ai gândit să laşi un mesaj în care să zici: „Hei, brokerul meu demonic favorit, Zayne s-a întors, şi e căzut, aşa c-ai face bine să fugi“?

– Nu m-am gândit c-ar fi cazul să scriu sau să las un asemenea mesaj vocal, ţinând cont că nimeni nu m-a crezut când le-am povestit prima dată. Şi nu aveam idee că va vâna vreun demon.

– Fireşte că va vâna demoni! a zis, de parcă era ceva ce-ar fi trebuit să ştiu deja. A „căzut“ recent. Ăştia vânează orice are un dram de putere şi urăsc demonii dominaţi de pasiune. Durează zeci de ani să treacă peste atitudinea „sunt mai bun decât voi, josnicii“. De unde crezi c-au preluat-o Gardienii? De aceea nu s-au alăturat mulți dintre ei echipei pro-iad.

– Stai aşa! M-am uitat lung la el. Tu ştiai ce-au fost Gardienii iniţial?

– Normal, Trinity. S-a întors spre bucătărie. Luminile s-au aprins în calea lui. Când fugi ca să-ţi salvezi viaţa capeţi poftă de mâncare, aşa că mor de foame.

– Cum de şi tu, şi Roth aţi ştiut şi aţi reuşit să vă ţineţi gura? M-am luat după el. Cum de n-au dat demonii sfoară-n ţară de pe toate acoperişurile?

– Nu-i ştiu pe toţi demonii. Cayman a ridicat mâna, şi o cutie de Cheez-It Snack Mix a zburat prin cameră până la el.

Îmi doream să am talentul lui.

– Doar cei mai bătrâni şi mai bine conectaţi cu Şefu' ştiu care-s adevăratele origini ale Gardienilor. Să strigăm de pe acoperiş ar cam da peste nas chestiei cu credinţa oarbă, nu crezi? Asta i-ar face pe Ăl de Sus şi pe ăl de jos să se agite, şi nimeni n-are timp pentru aşa ceva. A deschis cutia şi s-a trântit pe canapea, apoi a continuat: Gardienii care s-au prins de unde vin ar prefera să moară decât să-şi recunoască originile. Gardienii au rescris povestea despre ce s-a ales de îngerii căzuţi. Şi-au sufocat propriul secret murdar.

– Grozav! Ştii totul despre îngerii căzuţi, dar în continuare te înşeli. M-am aşezat într-un colţ al canapelei. N-am făcut nimic. Zayne a ales să cadă.

Cayman şi-a întors privirea spre mine. Mi-am dorit să-mi fi dat seama dacă ochii lui îşi pierduseră nuanţa de negru-roşiatic.

– Spune-mi.

I-am zis.

I-am zis tot ce ştiam, mai puţin momentul în care îmi dădusem seama că ar fi putut să mă ajute Cotoroanţa.

– Deci crezi că e adevărat ce-a povestit Tronul? Că *harul* meu nu l-ar ucide pe Zayne, ci l-ar aduce înapoi?

– Să fiu sincer, n-am idee, a recunoscut, punând ambalajul gol pe masă. Mâncase o cutie întreagă de biscuiţi săraţi, cu brânză, şi îl înţelegeam perfect. Nu cunosc niciun Căzut care să fi devenit altceva decât Gardian sau o persoană importantă în lumea de jos. Cei care-au ajuns în iad cu aripile şi *harul* încă intacte nu le-au putut păstra multă vreme. Şefu' nu e prost, şi n-ar fi permis cuiva aproape la fel de puternic ca el să aibă acelaşi cod poştal în zona 666. Le-a îndepărtat aripile, şi, odată cu ele,

harul. Totuşi, acei Căzuți încă sunt foarte puternici. Nici măcar Roth n-ar vrea să se încurce cu unul dintre ei. Din fericire pentru el şi pentru noi toţi, le plac prea mult slujbele lor.

– Îngerii căzuţi din iad au slujbe?

– Toată lumea are, Trin cea Legitim-Născută. Îi numim Judecători. Îşi petrec timpul asigurându-se că oamenii cu adevărat răi au parte de o veşnicie în care-şi doresc să fi ales corect în viață. Adevărul este că n-au mai „căzut“ îngeri de multă vreme – cam de când exista Imperiul Bizantin. Mai e şi Layla, cea mai apropiată de un Căzut, dar nu tocmai.

– Ha? Credeam că e pe jumătate Gardian, pe jumătate demon.

– Este şi nu este. Pe scurt, are sângele unuia dintre cei originali, primii îngeri care au „căzut“. La fel şi mama ei, dar nu e tocmai „căzută“. Şi nici Lilith.

Nu ştiusem, şi mă gândeam că povestea era lungă.

– Din păcate, nu-s expert în ce se poate face când e vorba de un Căzut recent, cu aripi şi *har*, aşa că n-am idee dacă Tronul zice sau nu adevărul. Am încredere mai puțină în îngeri decât în mulţi demoni, dar e o idee frumoasă.

M-am uitat la el.

– Că a „căzut“ pentru tine. Este... este, serios, fată! E dragoste pe bune. Ştii că Roth s-a împotrivit ordinelor Şefului ca să fie cu Layla. Pentru un înger, e cam acelaşi lucru ca o „cădere“, adică o dovadă de iubire profundă.

– Da, ştiu, am şoptit, lăsându-mă între pernuțele de pe canapea.

– Zi-mi că nu sunt decât un demon idiot şi romantic, dar trebuie să cred că orice e posibil cu genul ăla de iubire. S-a lăsat pe spate, cu glezna sprijinită pe genunchi.

– Şi eu cred la fel. Trebuia să cred. Am oftat, obosită. Zayne a ucis demoni?

– Da. Câțiva. Bine, mai mulți. Sincer, a ucis o casă plină de ei.

– O, nu! Mi-am trecut mâna peste față.

Cayman a chicotit.

– Îți pare rău pentru demonii uciși? Ești o Legitim-Născută de toată jena, știai?

– Da, însă Zayne nu era fan al uciderii demonilor... nu tocmai răi.

– Da, știu. Este un Gardian progresist, a zis el, iar eu am lăsat mâna jos. Sau a fost. În orice caz, nu-ți face griji. Nu erau demoni „nu tocmai răi“. A dat peste unii care o meritau. Începeau să încalce serios regulile. Cei din casă erau o gașcă de Turbați.

– Ai fi putut începe cu informația asta, nu?

Turbații erau niște demoni care semănau cu șobolanii, gigantici, bipezi, care mâncau orice, inclusiv oameni... și oasele lor.

– Și tu ai fi putut începe cu „Iubitul meu este acum un înger căzut“, a răspuns. Mi s-a părut că zâmbește. Așa că suntem chit.

– Probabil. Îmi pare rău că te-a vânat. Sincer.

– Da, știu că ești sinceră. N-o iau personal. A fost sexy.

M-am uitat la el, cu sprâncenele ridicate.

– Ce?! Zayne cel Căzut mi se pare incredibil de atrăgător. Nu mă pot abține. Sunt demon.

– În mod sigur Zayne s-ar bucura să afle că ești încă fanul lui numărul unu, am zis sec.

– Ah, nu sunt. Bambi este.

– Ce? De fapt, stai. Nu răspunde. N-am spațiu în creier să pot procesa așa ceva.

Cayman a chicotit pe cât de ciudat mi-aș fi imaginat că ar chicoti un demon.

– Apropo, a venit aici de când a „căzut“? Dacă da, mi-ar plăcea nespus să mai stăm la o mică bârfă, dar va trebui să dispar curând.

– Nu încă. Nu ştiu dacă-şi aminteşte unde locuieşte sau evită apartamentul.

– Oricum ar fi, cred că este un bonus. Şi-a sprijinit braţul de spătar. Şi tu ar trebui să faci la fel.

Aş fi făcut-o, dar l-aş fi găsit mai uşor pe Zayne dacă venea aici. Din nefericire, nu-mi era de prea mare folos să-l surprind.

– Ştii cumva dacă o mai găsesc pe Cotoroanţă la hotelul ăla? Am reluat subiectul, şi mi s-a părut ciudat, fiindcă, de obicei, eu deviam discuțiile. Şi poți să-mi spui unde este hotelul?

– Pot să te duc acolo, dar vei fi pe cont propriu, şi n-am idee dacă mai e prin zonă Cotoroanţa. Cred că eşti o jumătate de înger foarte *cool*, însă nu mă pun cu vrăjitoarele, dacă nu sunt chemat să mediez o înţelegere. Nu vreau să calc cumva pe coadă vreuna şi să mă trezesc că-mi cad părți de care-s ataşat, sau ceva la fel de oribil.

– De înțeles.

– Înainte să-mi ceri să te duc, acum sau când răsare soarele, îţi spun sigur n-o vei găsi pe Cotoroanţă acolo, pentru că îşi petrece duminica în sânul familiei.

Nici măcar nu-mi dădusem seama că mâine era duminică. Sau azi. În fine.

– Vrăjitoarele consideră duminica zi de odihnă?

– Da. Şi unii demoni.

Fie!

– Cel mai bine e să încerci luni după-amiază. Urcânduşi picioarele pe măsuţa de cafea, a ridicat mâna. Telecomanda a zburat spre el. Odihneşte-te. Stau eu de veghe.

Chiar dacă somnul mi se părea ultimul lucru de care eram capabilă, aveam nevoie de odihnă, dar Cayman nu putea rămâne acolo.

– Ar trebui să pleci, i-am zis.

Cayman a ridicat din sprânceană.

– Câtă lipsă de tact!

– Nu-i vorba că nu te-aş vrea aici. Doar că nu eşti în siguranţă. Zayne n-a venit încă, dar nu înseamnă că n-o va face. Şi tu erai îngrijorat din pricina asta, iar dacă eu dorm când ajunge, eşti mort.

– Dacă dormi când ajunge, şi tu eşti moartă, a zis el.

– Nu m-a ucis încă, deşi a avut ocazii. Nu cred că va veni aici. Dar, dacă nu pleci, nu mă voi putea odihni de grija că ai putea fi omorât în timpul somnului meu de frumuseţe, am răspuns. Ai unde să te duci, nu?

El a încuviinţat.

– Locuri în care Zayne n-a fost.

– Atunci, mergi acolo. Îţi trimit mesaj de dimineaţă.

Cayman m-a privit câteva clipe.

– Adică mă placi? Îţi pasă de mine? O să-ţi botezi copilul după mine?

Mi-am dat ochii peste cap.

– N-aş merge atât de departe.

– Dar mă placi. A arătat spre mine cu telecomanda, apoi spre el. O Legitim-Născută amărâtă se preocupă de bunăstarea unui demon. Cred că vine apocalipsa.

– În fine, am rânjit. Ieşi din casa mea!

– Este un apartament.

– Taci!

Cayman râdea când s-a ridicat de pe canapea.

– N-o să te mint. Aş prefera să fiu departe de oriunde se va afla Zayne-cel-Căzut-dar-Super-sexy, aşa că încearcă să nu te laşi ucisă între acum şi mâine.

– Voi încerca.

– Ne vedem mai târziu, dulceaţă.

Cayman mi-a arătat semnul păcii şi, tipic demonilor, a dispărut dintr-odată.

Chiar îl invidiam.

Asigurându-mă că uşa era încuiată, m-am târât înapoi în pat şi am adormit în clipa în care am pus capul pe pernă.

Nu ştiu ce m-a trezit. Dar a fost ceva. Dezorientată, m-am ridicat în capul oaselor. Era încă beznă afară şi camera era luminată slab de Constelația lui Zayne. Rugându-mă să mă ajute ochii, m-am uitat în jur.

O serie de furnicături mi-au erupt între omoplați, îndepărtând ceața somnului.

În zonă era un demon.

Să se fi întors Cayman? Mă îndoiam. Am dat pătura la o parte şi m-am ridicat din pat. Cămaşa împrumutată îmi ajungea mai jos de coapse. M-am întins după pumnale...

La naiba, rămăseseră în baie! M-am grăbit într-acolo, înşfăcându-le de pe chiuvetă. M-am îndreptat spre living. Lumina din tavanul bucătăriei era aprinsă, lăsată aşa de Cayman. Am văzut că în apartament nu era nimeni, dar senzația persista între omoplații mei. Era oare vreun demon într-unul dintre apartamentele din zonă?

Şi oare Peanut unde umbla?

Pornisem spre uşă când am auzit un sunet ca un clic, ca o zgârietură pe sticlă. Încet, m-am întors spre geamurile din podea până în tavan. Nu vedeam decât întuneric şi o lumină îndepărtată, încețoşată, dar nu însemna că nu zgâria ceva la geam.

– Doamne! am mârâit, şi am păşit înainte. Ţinând cont că eram la înălțime, ştiam că nu putea fi un animal pufos şi neajutorat.

Am strâns pumnalele de fier, am trecut pe lângă canapea şi am încetinit. Cu siguranță, era ceva acolo – umbrele se îndeseau. Clicul ciudat s-a auzit iar, urmat de zgomotul făcut de ceva care săpa în sticla groasă.

M-am oprit în fața ferestrei, mijind ochii, m-am aplecat în față şi mi-am lipit fața de...

Nişte ochi roşii, de tăciune aprins, mă priveau de deasupra unor nări aplatizate, acoperite de blană.

Am icnit, îndepărtându-mă de fereastră. Dintr-odată, am ştiut de ce mi se păruse că se mişcau umbrele. Văzu-

sem aripi, şi, cu siguranţă, era ceva blănos la geam.

– Impi, am murmurat, oftând. Ultima dată când îi văzusem, fuseseră trimişi de Mesager. Dacă erau acum aici, Gabriel ştia unde mă aflu.

Nu era tocmai surprinzător, dar mă speria ideea.

Şi mă enerva.

Pentru că eu voiam să dorm, să vorbesc cu Cotoroanța şi să-mi repar iubitul uşor psihopat. Ceream prea mult? Poate, dacă-l ignoram, impul pleca.

El a lovit, în schimb, cu pumnul în geam, zgâlţâindu-l.

Probabil nu pleca. Era pe cale să crape geamul, poate chiar să-l spargă, şi numai asta nu-mi doream.

M-am întors de la fereastră, oftând. Impul a lovit din nou sticla.

– Da, da, te aud. Vrei să ne jucăm. Bine, să ne jucăm atunci.

Desculță, pe jumătate dezbrăcată şi fără să-mi pese, am intrat în lift şi am tastat codul pentru acoperiş. Sperând să nu mai fie nimeni în zonă, am răsuflat uşurată să descopăr că părea pustiu, când uşile s-au deschis lent.

Nu mai urcasem acolo, dar îmi aminteam că Zayne spusese cândva că fusese gândit ca un spațiu verde pentru proprietari şi chiriaşi. Şiruri de lămpi solare luceau vag, prinse de stâlpi înalţi conectaţi la pavilioane albe, care se întindeau deasupra unor porțiuni mari de acoperiş. Undeva se afla o piscină, după izul de clor. Am simțit tot mai bine furnicăturile, croindu-mi drum printre scaune şi măsuțe. Poate era din cauza ochilor, dar n-am văzut niciun spațiu „verde“ în timp ce străbăteam acoperişul. O adiere răcoroasă făcea pavilioanele să fluture, când m-am apropiat de panoul de sticlă care împiedica oamenii să cadă de pe acoperiş.

Am lovit cu pumnalul de fier în sticlă şi am strigat:

– Sunt aici, sus. Te rog să te grăbeşti. Sunt obosită şi fără niciun chef.

Tăcere – întreruptă brusc de un țipăt ascuțit. Dându-mă înapoi de lângă panoul de sticlă, am inspirat adânc. Abia dacă venea suficientă lumină dinspre lămpile solare şi lunare ca să văd ceva, dar era acceptabil. Mă descurcasem în condiții mai proaste, cu mult mai puțină pregătire.

O secundă mai târziu, o formă întunecată s-a ridicat dintr-o parte a clădirii, peste peretele de sticlă. A aterizat pe două picioare cu gheare, la vreo treizeci de centimetri de mine, şi, pentru o clipă, mi-am dorit să nu-l fi putut vedea.

Probabil căzuse dintr-un copac demonic şi se lovise de fiecare creangă urâtă până jos. Arăta ca un liliac gigantic, umblător, când s-a înălțat cu ajutorul aripilor aproape transparente şi a țipat.

I-am înfipt pumnalul de fier adânc în piept, mormăind „Idiotule", şi s-a aprins.

Impii erau de o violență notorie şi aveau gheare toxice pentru oameni şi Gardieni, dar nu deveniseră tocmai celebri pentru inteligență, după cum se dovedise.

Căscând, am pivotat şi am făcut cale întoarsă spre uşă, cu gândul la pernele moi, care miroseau a Zayne. Am făcut doi paşi, când o umbră a coborât din cer şi a aterizat pe acoperiş, cu zgomot. Apoi alta, şi alta...

În fața mea se aflau şapte impi cu trupurile cocârjate. Poate opt.

M-am oprit brusc, făcând ochii mari când unul dintre ei a sâsâit. Impii nu se aventurau niciodată singuri. Uitasem.

– Eu sunt idioata, am şoptit, dând înapoi, în timp ce *harul* pulsa în mine.

Unul dintre ei s-a aruncat în față, iar eu am lovit suprafața acoperişului. Brațul lui întins mi-a trecut peste cap şi am sărit în sus, vârându-i pumnalul în spate. M-a lovit căldura şi m-am răsucit, vârând pumnalul în pieptul altuia.

Flăcările au izbucnit când o aripă a retezat aerul, lovindu-mă într-o parte şi făcându-mă să mă rostogolesc. Am dat peste un scaun parcă apărut de nicăieri şi am aterizat pe... iarbă moale.

Hei, găsisem spaţiul verde!

Am sărit iar în picioare, scanând acoperişul, şi m-am rotit, cu inima bubuind, în timp ce căutam orice urmă de impi. Credeam că mai erau cinci sau şase. Nu ştiam sigur. Era greu să număr.

O ceaţă de blană şi de roşu a apărut în faţa mea. Impul se afla prea aproape. Am sărit în spate, apucând scaunul care tocmai mă atacase. L-am azvârlit spre imp.

Impul a ţipat când scaunul de metal l-a izbit în faţă. M-am oprit, fiindcă nu mai auzisem niciodată un asemenea zgomot venind dinspre un imp.

– Parcă ai fi un căţel de jucărie. Drăguţ!

A dat la o parte scaunul şi a sărit să mă atace.

Am fentat elegant, lovindu-l cu pumnalul în gât. Mirosul de sulf m-a sufocat, iar eu am şchiopătat peste rămăşiţele scaunului.

– Dar nu miroşi deloc bine. Mi-a venit să vomit. Şi nici nu arăţi bine.

Nişte pinteni m-au apucat din spate de cămaşă şi, o clipă mai târziu, eram în aer, deasupra acoperişului, şi urcam rapid. Cămaşa prea mare s-a ridicat când impul a zburat peste acoperiş. Am început să alunec din cămaşă. M-a cuprins panica. Ce lenjerie purtam? Doamne, era perechea pe care scria de-a curmezişul fundului *MierCURi*. Urma să alunec din cămaşă, să mor şi să fiu găsită întinsă pe trotuar în chiloţi pe care scria „miercuri“, deşi era duminică.

Oamenii vor crede că purtam aceiaşi chiloţi de zile întregi. Legistul va fi oripilat.

Nu puteam permite aşa ceva.

Tot deasupra acoperişului, am lovit cu pumnalele într-o arcuire amplă şi am tăiat braţele impului.

A ţipat, şi sângele mi-a stropit creştetul capului. Am căzut, şi încă repede. M-a lovit un sentiment groaznic de déjà-vu, dar de data asta n-aveam un Protector care să mă salveze. Căderea nu mă putea ucide, însă avea să doară cumplit, aşa cum dureau o grămadă de oase rupte, şi eu tocmai ce mă vindecasem.

Cel puţin nu credeam că mă va ucide. Cu o strângere de inimă, m-am pregătit pentru durere...

Un braţ m-a prins de talie, oprindu-mi căderea liberă atât de brusc, încât aerul mi-a fost evacuat din plămâni. Eram un yo-yo, trasă în sus cu o viteză care mi-a făcut tot corpul să tresară. Palmele mi s-au deschis şi pumnalele au alunecat din ele, căzând pe acoperiş, iar spatele mi s-a lovit de un piept tare, mai rece decât aerul.

Aroma de mentă m-a înconjurat.

Cu inima bătându-mi repede, am întors capul şi am văzut pene albe, vârstate cu aur, tăind aerul.

Zayne mă prinsese.

De unde venise sau de ce era acolo? Nu mai conta. Mă prinsese, la fel ca înainte, şi era o dovadă suficientă că încă se afla înăuntru.

– M-ai salvat, am icnit. Iar.

– Da?

– Evident, am spus cu greu, aproape incapabilă să respir din cauza palelor de vânt rece.

Am privit peste umăr. Ochii mei au întâlnit ochii lui albaştri, luminaţi de *har*.

– Ha!

M-am încruntat.

– Cum adică „ha“?

A cotit spre stânga, ferindu-se din calea unui imp.

– Asta înseamnă. Zayne mi-a dat drumul.

Am căzut.

10

Zayne chiar mi-a dat drumul.

Eram prea şocată să pot măcar ţipa. Am auzit un ţipăt şi silueta unui imp a ţâşnit spre mine. Ar fi fost ceva să-mi salveze tocmai el viaţa...

Dar Zayne l-a interceptat.

Şocul mi-a cuprins plămânii, când apa m-a înghiţit şi m-a tras dedesubt. Clorul mi-a ars nasul şi ochii.

Găsisem şi nenorocita de piscină.

Căzând la fund, ca un sac plin cu pietre, m-a biciuit o furie fierbinte, care mi-a aprins *harul*. Colţurile câmpului meu vizual s-au albit şi mi-am înfipt picioarele în podeaua piscinei, lansându-mă la suprafaţă, alimentată de o furie pură. Am ieşit, respirând întretăiat, şi am strigat:

– Ticălosule!

Chicotitul considerat răspuns m-a motivat mai departe. Probabil c-am suferit o pierdere temporară a cunoştinţei, cauzată de furie, pentru că nici măcar nu ştiu cum am ajuns lângă piscină. Apa şiroia de pe mine, în timp ce *lipăiam* mai departe, cu cămaşa lipită de locuri improbabile. Căldura îmi curgea prin braţ, urmată de un foc alb, în rotocoale. *Harul* mi-a explodat din mână, scuipând flăcări, iar degetele mi s-au curbat în jurul mânerului cald care mi se forma în palmă. Sabia era grea, dar familiară.

Un imp a căzut din cer, aterizând în faţa mea. A deschis gura.

– Taci! am mârâit şi l-am înjunghiat cu Sabia lui Mihail. Aveam atenţia concentrată doar la aripile albe cu auriu din faţa mea.

Cineva era pe punctul de a-şi pierde penele frumoase.

Un imp s-a aprins, iar Zayne s-a răsucit spre mine. A deschis gura, parcă pe cale să spună ceva, dar a închis-o, şi-a coborât bărbia şi a lăsat, totodată, privirea în pământ.

– N-a fost deloc frumos, am zis, înciudată.

– Duhneşti a sânge demonic, a rostit pe tonul acela plat al lui. Eşti foarte udă, micuţă nefilim.

Remarcând că privirea lui se lipise de două zone foarte intime care se vedeau clar prin cămaşa udă, mi-am dat seama că nu aveam nicio problemă să-l înjunghii în inimă.

Niciuna.

– Sunt şi foarte supărată. Mi-am unit mâinile pe mâner şi am lovit cu sabia în faţă. *Harul* a scuipat şi a trosnit, încărcând aerul.

– Îmi dau seama. Zayne a ţâşnit în faţă, prinzându-mă de încheieturi, înainte să-l ating cu sabia. Şi mă cam excită.

Am scos un urlet de furie şi m-am dat în spate, cu greutatea sprijinită pe un picior. L-am lovit în stomac.

Zayne a icnit, dar nu mi-a dat drumul.

– Au! Şi-a răsucit braţul şi, odată cu el, şi pe mine. M-a lipit de el, iar răcoarea pielii lui mi s-a strecurat prin cămaşa subţire şi udă. Nu eram în aceeaşi situaţie complicată acum câteva ore?

Un foc alb a pulsat şi a trosnit în momentul în care am tras de el să-mi dea drumul.

– Când ai zis c-ai să mă ucizi cu prima ocazie? i-am trântit-o. În schimb, m-ai salvat.

– Dar ocazia încă există. Bărbia lui mi-a atins obrazul. Nu?

– Da, şi abia a început noaptea. Mi-am smucit capul spre spate, dar el s-a ferit. Ce cauţi aici?

– Supravegheam locul.

Am încremenit. Acum ştiam că-şi amintea unde locuieşte.

– Ciudat.

– Serios?

– Da. Şi greşit. E apartamentul *nostru*.

El m-a strâns mai puternic.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Normal. Continuă să-ți spui că mă vei ucide sau că nu m-ai salvat, fiindcă aşa ți-a venit. Orice te face să te simți bine.

Celălalt braţ al lui m-a apucat de talie.

– Tu mă faci să mă simt bine.

O fulgerare de căldură ruşinoasă m-a străbătut, ca răspuns la cuvintele lui, la felul în care i se schimbase vocea, devenind mai aspră şi mai adâncă. Nu ştiam dacă eram mai supărată pe el sau pe mine.

– O să te consumi. Buzele lui pluteau deasupra curbei maxilarului meu, făcând un fior complet inadecvat să-mi danseze pe piele. Şi apoi ce, micuță nefilim? Fără *har*. Fără pumnale. Doar tu şi cu mine.

– Mereu am fost doar eu şi cu tine, *Zayne*. Nu ştiu dacă de vină au fost cuvintele mele sau felul în care i-am rostit numele, dar a tresărit şi mi-a dat drumul atât cât să-mi eliberez încheietura stângă. M-am răsucit şi, pentru o clipă, Sabia lui Mihail a pulsat între noi.

A zâmbit, iar inima mea a stat o clipă în loc, pentru că era unul dintre zâmbetele *lui*. Cald. Fermecător. Blând. Cunoscut.

– Poate ar fi mai bine să te țin în viață, a zis el. Într-o cuşcă, micuța mea nefilim. Ca animal de companie.

Animal de companie? Am clipit. Doar nu sugerase ce credeam eu...

– Poate-ți tai...

M-a tras în față, şi am încercat să mă opun, dar picioarele mi-au alunecat. Umerii mi-au explodat de furnicături.

M-a răsucit în cealaltă parte. Aripile lui s-au închis, iar privirea mea a țâşnit spre umbrele care se strângeau şi se

lansau spre noi.

Scaunele şi mesele se ridicau în aer, zburau în toate părţile, în timp ce două cicloane de... fum roşu şi negru se îndreptau spre noi.

– Ce mama naibii?

Fumul s-a extins şi apoi s-a împrăştiat, dezvăluind pielea netedă, ca de ceară, a demonilor, şi ochii ovali, fără pupile. Aveau găuri în chip de nări deasupra unor guri largi şi crude.

Nu erau Morţi Vii. Erau demoni Căutători, adesea trimişi să recupereze lucruri de valoare pentru iad.

Cum naiba reuşise Gabriel să-i atragă de partea lui?

S-au oprit când privirile le-au căzut... nu pe mine. Ci pe Zayne.

– Căzut, a şoptit unul, cu o voce guturală.

Zayne a ridicat aripile. N-am văzut, dar le-am simţit făcându-mi părul să fluture, când s-au ridicat deasupra noastră.

Celălalt a înjurat.

– Eu în asta nu mă bag. S-a răsucit pe călcâie şi a luat-o la goană, cu fum roşu şi negru în urma lui.

Bun aşa!

Zayne s-a ridicat de jos ca o rachetă. Demonul n-a ajuns departe.

M-am uitat la celălalt. A ţâşnit în faţă, clar nu la fel de impresionat de mine.

– Tu vii cu mine, nefilimule!

M-am simţit ofensată.

– Nu îngreuna lucrurile, a poruncit demonul. Îţi vei face rău numai ţie.

– Serios? Sabia lui Mihail pulsa intens. Doamne! am mormăit, făcând un pas lateral. Noaptea asta e *cea mai nasoală*. Am lovit. Demonul era iute, dar eu eram şi mai iute. A sărit în spate, dar m-am învârtit, tăind cu sabia şi

nimerindu-i mijlocul. Lama în flăcări l-a despicat de parcă oasele şi muşchii ar fi fost hârtie.

– La naiba! a mormăit Căutătorul, înainte ca flăcările să-i cuprindă... părţile corpului.

– Ce cuvinte motivaţionale! am comentat, întorcându-mă.

Celălalt demon avea parte de aceeaşi soartă. Cred. Dinspre el veneau zgomote de... sfâşiere, la care nu voiam să mă gândesc.

Îmi tremurau braţele, iar *harul* îmi pulsa în piept. N-ar fi trebuit să fiu deja consumată, dar mă apropiam. În mod normal, aş fi rezistat mai mult, numai că nu prea mă odihnisem. Aveam suficientă energie cât să fac ce trebuia făcut. Inima a început să-mi bată din nou cu putere, când o umezeală caldă mi s-a adunat sub nas. Zayne îmi simţea deja *harul*, aşa că nu-l puteam folosi fără să fie avertizat despre ce urma să fac.

Era momentul oportun. Asta mi-am spus când am străbătut acoperişul, în direcţia lui Zayne. Nici măcar nu aveam nevoie de Cotoroanţă. Zayne era aici, chiar dacă îmi venea să-l lovesc tare, era înăuntru. Trebuia să fie. Altfel, de ce mă veghea? De ce apăruse nu doar o dată, ci de două ori, ca să mă salveze? Era înăuntru, şi voiam să-l eliberez, într-un fel sau altul.

Mi s-a încordat pieptul, când aripile lui magnifice s-au deschis brusc. A privit peste umăr, spre mine. Un colţ al buzelor i s-a ridicat. Şi-a prins buza inferioară cu dinţii.

Inima mea cea *proastă* s-a înmuiat şi am ezitat o milisecundă.

Atât a fost nevoie. Era prea rapid, şi chiar să fi fost în cea mai bună formă, nu i-aş fi putut ţine piept. M-a prins de braţ înainte să pot măcar ridica sabia.

Strălucirea de sub pielea lui s-a înteţit când a coborât capul, apropiindu-se la câţiva centimetri de Sabia lui Mihail.

– Sângerezi.

N-am avut şansa de a-i răspunde.

Celălalt braț al lui m-a cuprins și m-a tras lângă el. I-am simțit muşchii încordându-se. Pentru o clipă, am crezut că mă va ridica în aer şi mă va duce departe. Că mă va pune în cuşcă, aşa cum spusese.

Dar nu s-a înălțat. A sărit într-o parte. Mi-am dat seama ce face abia când mi-am pierdut controlul asupra *harului*. Sabia lui Mihail a căzut chiar înainte să plonjăm în apă.

Ne-am dus la fund împreună, într-o amestecătură de picioare. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea, prin apă. Ne-am scufundat şi ne-am tot scufundat. Buzele lui se mişcau, căci vorbea, şi, Doamne, oare îngerii erau parțial peşti? Oare aripile lor aveau branhii?

Aveam şi o întrebare mai bună: voia să mă înece? Ar fi fost prea uşor, la cât de strâns mă ținea. N-aveam cum să mă desprind.

Înainte ca întrebarea să cedeze locul panicii, s-a împins de pe fundul piscinei. Am ieşit la suprafață în câteva clipe, şi mi-a dat drumul. Nu m-am afundat iar, ci mi-am croit drum spre o zonă mai puțin adâncă, unde apa îmi ajungea până la talie.

Icnind după aer, m-am dat înapoi şi mi-am şters nasul. Am privit în jos şi, în lumina firavă a zorilor care îşi vesteau apariția, am văzut că nu avea sânge pe degete.

Mi-a stat iar inima. Oare ştiuse, sau îşi amintise ce efect avea sângele meu? De aceea ne aruncase pe amândoi în piscină?

Am ridicat capul şi am privit... cum mă privea. N-am zis niciunul nimic, până am ajuns lângă peretele piscinei. Era aproape, cu trăsăturile mai clare decât ar fi trebuit să mi se pară mie. Îşi ținea buzele strânse într-un fel pe care nu-l pricepeam încă, dar îl recunoşteam. Inima îmi bătea cu putere dintr-un motiv complet diferit. S-a apropiat, cu

aripile tăind apa în spatele lui. Am încremenit, dar nu m-am mişcat.

S-a oprit în faţa mea, şi a trebuit să-mi dau capul pe spate ca să-i înfrunt privirea.

– De ce m-ai sărutat mai devreme?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere şi mi-a trebuit un timp să-i răspund.

– Pentru c-am vrut... să ajung la tine.

Genele dese, pe care n-ar fi trebuit să le pot vedea, au coborât, ferindu-i privirea.

– Asta ai vrut? a întrebat el, cu un glas blând, care semăna cu al lui Zayne mai mult decât oricând.

Un val de recunoaştere m-a cuprins.

– Eşti aici, am zis, răguşită, ridicând mâinile din apă. Nici măcar nu ştiam ce fac până când nu i-am atins pieptul.

Mi-am lipit palmele de pielea lui rece, şi parcă a icnit la contact. Nu l-am îndepărtat. L-am... atins doar.

– Tu să-mi spui dacă am ajuns la tine, am şoptit, iar marginile cămăşii au plutit dinspre mine, ameninţând să se ridice la suprafaţă.

Privirea lui s-a ridicat spre a mea, iar strălucirea... felul în care-i radia pielea şi-i ardeau ochii...! Era aproape dureros să mă uit la el, dar nu m-am ferit.

– Nu ştiu de ce sunt aici, a zis el.

Refuzam să-l cred.

– Ba da, ştii. La un anumit nivel, ştii.

Trăsăturile i s-au încordat şi s-au înceţoşat când s-a apropiat de mine.

– Atunci, spune-mi de ce.

11

Cum să-i spun într-un fel pe care să-l asculte sau să-l înțeleagă, când îi mai spusesem înainte? Motivul era că îl iubeam și el mă iubea pe minc. Dar cuvintele... păreau să nu aibă sens.

Și nu știu dacă de aceea am făcut ce-a urmat. Dacă a fost pentru a ajunge la el așa, ca înainte, sau dacă am fost motivată de durerea care mă apăsa, sau dacă a fost vorba doar despre impulsivitatea mea necugetată, care opera pe baza mantrei de a acționa mai întâi și de a gândi doar apoi.

Nu mai conta de ce, când mi-am ridicat gura spre a lui. Am făcut ceea ce mi se părea corect, chiar dacă amenințase că mă omoară sau mă închide într-o cușcă. Și eu îmi dorisem să-l înjunghii în inimă, mai devreme. Pe bune. În nicio lume normală n-ar fi fost în regulă așa ceva. Cu atât mai puțin ceea ce urma să fac. Nimic din toate astea nu era... normal. Noi nu eram normali, iar standardele, și regulile, și așteptările nu erau în alb și negru. Erau în tonuri de gri, în care noi ne înecam. Am știut, însă, când mă sărutase înainte, că exista încă o parte a lui Zayne care mă recunoștea – care *ne* recunoștea și care știa ce însemnam unul pentru celălalt. Să ating acea parte a lui merita orice sacrificiu.

În clipa în care buzele mele le-au atins pe ale lui, m-am cutremurat, la fel ca el. Sărutul... nu a fost precum cel din parc. N-a fost o tentativă, și nici speranța unei reacții. A fost prezent, și reacția lui nu s-a lăsat așteptată.

– Am... am nevoie de tine, a zis el, răgușit.

– Mă vei avea mereu, Zayne.

Gura lui s-a apăsat pe a mea, iar sărutul avea gust de apă, şi de mentă, şi de iarnă, familiar, şi totuşi necunoscut.

Sărutul acela, atingerea buzelor sale, limba lui... totul a devenit repede ceva mai mult, ceva mai adânc şi mai dur. Şi mi-a scăpat spectaculos de sub control.

Braţul lui m-a cuprins, iar al meu i-a încolăcit gâtul. M-am desprins de perete şi m-am lipit de el, apoi el m-a ţintuit cu spatele de perete iar. Greutatea şi senzaţia trupului său mi-au împrăştiat orice gânduri, înainte de a se forma. Degetele mele s-au afundat în şuviţele ude ale părului său. Mâna lui era sub apă, alunecându-mi peste coapsă şi şold, sub marginile cămăşii, care pluteau, şi mai sus, exact spre ce-i atrăsese atenţia mai devreme. Spatele mi s-a arcuit şi de pe buze mi-a ieşit un sunet gâtuit.

Am rămas captivă în sărutul înnebunitor, ameţitor, şi m-am pierdut în toate sunetele blânde care au urmat. Căldura mă ardea din interior, încălzindu-mi pielea şi făcându-mi sângele să clocotească. Mi-am ridicat picioarele şi i-am înconjurat talia cu ele, legănându-mă spre el. Ne-am sărutat până când n-am mai avut aer. Tot nu m-am oprit. Păream să fim conduşi de o nevoie primitivă, care mergea dincolo de fizic. Mi se părea ca un dans precar, aproape de o prăpastie. Felul în care i se mişca limba, în ritm cu a mea, felul în care mâinile lui îmi explorau şi îmi atingeau curbele şi adânciturile corpului, îmi alunecau peste pielea dezvelită şi apoi pe dedesubtul barierelor vagi ale hainelor... Mâna lui, deschizându-se şi închizându-se, îndemnându-mă să mă mişc, deşi eu nu aveam nevoie de îndemnuri. Felul în care îi apucam pielea, umerii, braţele şi încercam să-l aduc mai aproape, părea la un pas de prăbuşirea în prăpastie; felul în care mă mişcam şi mă răsuceam, contopindu-mă cu el până ce nevoia pulsândă a devenit atât de acută, încât aproape m-a durut. I-am tras

pantalonii uzi şi şoldurile mi-au tresărit când s-a dezbrăcat.

Pe urmă ne-am trezit că ne rostogolim în prăpastie.

Nu mai exista cale de întoarcere. Nu conta ce se întâmpla mai departe; nici nu voiam să mă întorc. Nu puteam regreta, pentru că era el. Era Zayne cel care mă ținea şi mă atingea, cel care crea tensiunea dinăuntrul meu. Deja se strângea şi se sucea când m-a ridicat de lângă peretele piscinei, când presiunea lui imensă a pătruns tot mai adânc, până când ni s-au întâlnit bazinele. A urmat o scânteie de disconfort, un şoc al plinului care m-a făcut să încremenesc şi să-i icnesc pe buze, dar Zayne a rămas nemişcat şi a scos un geamăt. Apoi s-a mişcat. Ne-am mişcat, şi n-a mai fost nimic lent când ne-am posedat unul pe altul.

Gura lui n-a părăsit-o nicio clipă pe a mea. N-am încetat nicio secundă să-l sărut, nici măcar când corpurile noastre s-au unit, nici măcar când s-au legănat împreună. În clipa în care tensiunea s-a transformat într-un şuvoi de plăcere intensă, strigătele mele i-au căzut pe buze şi el s-a înfiorat în jurul meu şi în mine.

Doar când nebunia a început să se retragă, la multă vreme după ce ultimii fiori ne-au zguduit corpurile, ni s-au despărțit, în sfârşit, buzele. Eu n-am vorbit. Şi nici el, dar a continuat să mă țină în brațe, şi eu m-am agățat de umerii lui. S-a mişcat, cu fruntea lipită de a mea, înainte să se sprijine de umărul meu. Buzele lui mi-au atins pielea, apoi m-a muşcat încet.

Pe măsură ce pulsul mi se liniştea, am deschis ochii. Primul lucru pe care l-am observat a fost aripa lui. Era atât de aproape de fața mea, încât vedeam cum fiecare pâlc de pene era, de fapt, compus din câteva mai mici. Vedeam rețeaua fină de vene care străluceau de *har*.

Am ridicat mâna. Vârfurile degetelor mele au atins moliciunea pufoasă...

Capul lui s-a ridicat şi mâna lui s-a mişcat chiar mai repede. Mi-a prins încheietura şi mi-a tras degetele înapoi.

– Nu! m-a avertizat, cu celălalt braț încordându-se în jurul meu. Sunt...

Inima îmi bătea din nou cu putere.

– Ce sunt?

Privirea lui a căutat-o pe a mea, dar n-a zis nimic o vreme. M-a ținut strâns o bucată de timp care mi s-a părut o mică veşnicie.

– Acum ştiu, a zis el. De ce vin la tine. De-asta.

Am simțit o scânteie de speranță, dar ochii mi s-au îngustat apoi.

– Nu pentru ce-am făcut acum.

– Nu? Brațul lui s-a încordat iar, trăgându-mă ferm lângă el şi făcându-mă să icnesc. Pentru *asta*. O privire arogantă i-a modificat trăsăturile, dar a dispărut repede, şi fruntea i s-a lipit iar de a mea. Pentru *mai mult*.

Speranța nu doar că s-a aprins, ci a trosnit ca un rug.

– Pentru mai mult.

– Da, ştiu. Mi-a dat drumul mâinii şi taliei, prinzându-mă de şolduri. M-a îndepărtat de el, într-un fel surprinzător de blând, cel puțin pentru această... versiune a lui Zayne. Mâinile i-au rămas acolo câteva momente, apoi au alunecat. S-a dat înapoi, iar strălucirea pielii lui a pălit tot mai tare. Trebuie să stai departe de mine, mi-a zis, fiindcă-ți voi face rău. Deşi nu vreau, acea putere care mă acaparează parțial te va răni. Stai departe de mine. Apoi a dispărut, pulverizând stropi în jur.

Am căzut lângă peretele bazinului şi m-am uitat lung la locul unde se aflase.

„Acea putere care mă acaparează parțial te va răni."

Cuvintele acelea erau importante. Însemnau recunoaştere. Erau dovada că, la un nivel funcțional, Zayne încă se afla acolo. Nu că aş mai fi avut nevoie de dovezi.

Cuvintele lui mi-au lăsat un fior în suflet, dar inima mea... Mi-am dus pumnul la piept. Nu mă durea atât de tare ca înainte.

Nu ştiu cât am rămas în piscină, dar cenuşiul perlat al zorilor începuse să se întindă pe cer când am decis să mă mişc. Nici urmă de lenjerie... şi nici de abilitățile mele de a lua decizii esenţiale, când am ieşit din apă.

Regretam ce se întâmplase? Nu. Trebuia să regret? Unii ar spune că da, şi până şi eu îmi dădeam seama că nu fusese tocmai cea mai inspirată alegere, în timp ce traversam acoperişul şi-mi găseam pumnalele lângă „spaţiul verde" cât interiorul unei cutii. Ratasem ocazia de a folosi Sabia lui Mihail în timp ce era... neatent? Probabil că nu. Pe lângă faptul că şi eu fusesem la fel de neatentă, ştiam că oricum m-ar fi simțit dacă-mi chemam *harul*.

Am introdus codul apartamentului, continuând să despic firul în patru. Ținând cont că nu... nu folosisem protecție şi că nu ştiam dacă exista posibilitatea ca noi doi să concepem un copil, cu atât mai mult acum, nu fusese tocmai cea mai inteligentă mişcare. La naiba, nu aveam habar nici măcar dacă Legitim-Născuţii se puteau reproduce. Ce ştiam nu includea lecţia despre păsări şi albine.

Dar se întâmplase.

Nu mai putea fi schimbat.

Şi trebuia să adaug momentul la lista tot mai lungă de motive de îngrijorare, alături de faptul că atât Zayne cel Căzut, cât şi ciracii lui Gabriel ştiau prea bine unde să mă găsească.

Doamne, chiar eram recunoscătoare pentru absența Jadei, deoarece i-aş fi zis totul în primele cinci secunde, iar ea ar fi... avut multe de comentat.

Nu dispuneam de suficient spațiu în minte pentru asta acum. Nu-mi permiteam să mă gândesc la ce se întâmplase. M-am schimbat într-o cămaşă uscată de-ale lui Zayne

şi m-am urcat iar în pat, adormind cu pumnalele lângă mine, pe pernă.

Am dormit mare parte din duminică, trezindu-mă doar cât să răspund la mesaje şi să mă duc la toaletă. Nu mi-am dat seama decât atunci că nu-i oferisem corpului meu tot timpul necesar vindecării. Cred că trupul meu avea nevoie de mai mult timp, însă unul dintre mesaje fusese de la Dez.

Se întâmplase ceva la cel mai nasol liceu din lume. Voia să-mi spună mai multe după ce venea să mă ia cu maşina, dar, ţinând cont de ce se petrecea acolo, mă îndoiam că putea fi o veste care să mă umple de bucurie şi speranţă.

Din fericire, n-am mai avut vizite din partea demonilor sau îngerilor căzuți, în timp ce dormeam dusă, dar nu ştiam cât va dura acea pauză. Apartamentul putea fi un loc compromis şi, chiar dacă-l aduceam pe Zayne înapoi pe calea cea bună, era posibil să nu mai poată sta acolo. Aceasta era, însă, o problemă la care să reflectez mai târziu. La fel ca tot ce se întâmplase între mine şi Zayne înainte să se crape de ziuă sau ca bănuiala că Peanut ar fi fost absorbit pe moment de purgatoriu.

L-am văzut pe Peanut după ce mi-am pus o pereche de blugi şi o cămaşă largă, care-mi ascundea pumnalele. A întrebat despre zgârieturile de pe geam, şi, când i-am zis că fusese un demon care încercase să intre, strigase şi dispăruse.

Nu îl mai văzusem de atunci.

După ce am mâncat conţinutul unei cutii întregi de bacon încălzit la microunde – să vă odihniţi în pace, arterele mele –, m-am dus să mă întâlnesc cu Dez.

Privind spre cerul înnorat, m-am apropiat cu grijă de SUV-ul negru care aştepta la colțul străzii. Speram să fie Dez şi să nu fiu răpită.

Geamul din dreapta s-a deschis şi a apărut fața neclară a lui Dez.

– Bună, a zis el. Hai înăuntru.

Am deschis portiera şi m-am aşezat pe scaun. M-am uitat la el şi m-am gândit imediat la Zayne şi la piscină. Simțind că-mi ard obrajii, am fost bucuroasă că se concentra să reintre în trafic. Trebuia să nu mă gândesc la asta, acum.

– Deci care-i treaba la şcoală? am întrebat, lăsându-mă pe spătar şi scoțând un elastic de păr din buzunar. Mi l-am vârât în gură şi mi-am strâns părul.

Mirosea a clor.

Câh!

– Altceva decât că-i dubios? Nu sunt sigur, a răspuns. Căpitanul de poliţie ne-a contactat acum o oră, şi crede că ne priveşte mai degrabă pe noi.

Relația dintre Gardieni şi autorităţi era ciudată, pentru că 99% dintre oameni nu aveau habar despre adevăr, din cauza regulilor stupide. Doar cei aflați în cele mai înalte eşaloane ale departamentelor ştiau ce vânau de fapt Gardienii. Majoritatea aflau în urma contactului direct cu demonii. Excepții de la regulă existaseră, şi unii aflaseră după ce dovediseră că erau de încredere. Cum ar fi putut dovedi cineva că era demn de atâta încredere mă depăşea, dar Thierry îmi povestise cândva că oficialii din fiecare stat şi din fiecare agenție de protecție a legii, de la FBI la Ministerul Apărării, şi fiecare serviciu secret până la ele, ştiau că printre noi se află demoni. Matthew făcuse aluzie la un departament super-extra-secret, din cadrul unei agenții care se ocupa de activitatea demonică. Nu ştiam dacă era adevărat, dar, în acest caz, oare erau la curent cu problema legată de Gabriel?

Nu-i puteam învinui dacă ştiau şi o ignorau.

– Se pare că de la familiile muncitorilor care lucrau sâmbătă la şcoală s-au primit câteva apeluri privind per-

soane dispărute, a continuat Dez. Niciuna dintre ele nu s-a întors acasă şi nimeni nu răspunde la telefon.

– Doamne! am mormăit, cu elasticul în gură, împletindu-mi repede părul.

Şcoala era plină de suflete pierdute. Multe dintre ele fuseseră stafii care nu trecuseră dincolo şi care deveniseră, astfel, nişte spectre furioase şi răzbunătoare. Reprezentau o amenințare pentru oricine, dar nu erau singurele. Şcoala dădea pe dinafară de oameni ai umbrelor – esenţa lăsată în urmă de un demon mort –, care erau mult mai periculoşi şi mai înspăimântători decât un spectru ce avusese o zi proastă, în cea mai luni dintre toate zilele de luni. Stafiile, fie că erau spectre sau oameni ai umbrelor, erau practic prizoniere şi aşteptau să se deschidă Portalul, ca să poată ajunge în rai, infectându-l ca o epidemie urâtă de pojar. Cum putea lucra cineva în clădirea aceea mă depăşea, dar faţada era în plină restaurare. Chiar şi oamenii care nu credeau în stafii trebuiau să simtă că ceva nu era în regulă cu şcoala.

– Da. Dez a încuviinţat, încetinind la o trecere de pietoni. O unitate s-a dus să verifice, dar s-a pierdut legătura cu ei, după ce au intrat în clădire.

Mi-am legat capătul cozii şi l-am privit.

– Nu e bine.

– Nu.

– Dă-mi voie să ghicesc. Mai ai şi alte veşti proaste.

– Da. O altă unitate s-a dus să vadă ce se întâmplă acolo. Au intrat doi, şi a mai ieşit doar unul.

Am ridicat din sprâncene.

– Şcoala i-a mâncat partenerul?

– Potrivit poliţistului, partenerul său a fost supt în tavan de o masă mare şi neagră.

– Deci şcoala chiar i-a mâncat partenerul. Doamne! Am clătinat din cap. Trebuie închisă.

– De acord. Exact asta i-am zis căpitanului. Din moment ce pare să devină locul crimei, măcar pentru o vreme oamenii nu vor mai avea acces în interior. El încearcă să vadă ce se poate face pentru a opri pe termen mai lung construcția. A cotit la dreapta și ne-am mișcat cam treizeci de centimetri, înainte să ne oprim iar.

M-am încruntat și m-am uitat pe geam. De ce era atât de mult trafic într-o seară de duminică?

Dez avea o întrebare mai bună.

– Ultima dată când ai fost acolo, ai văzut vreo masă mare și neagră?

Am pufnit.

– Nu, dar am văzut o tonă de stafii și de oameni ai umbrelor. Nu știu mare lucru despre ei, dar posibil să fie în stare să absoarbă o persoană prin tavan.

– Va fi distractiv, a comentat el. M-am gândit că, dacă tu poți să-i vezi, și noi nu, ar fi bine să te iau cu mine.

Da, avea sens.

– Cred că se întâmplă ceva acolo. Știu că sună a nebunie, dar, multă vreme, lucrătorii și-au făcut treaba nestingheriți, iar înainte de asta a fost școala de vară. În tot acest timp, singurul incident a fost un copil împins pe scări. Deci, ce să se fi schimbat acum? M-am tot gândit. Spiritul lui Sam s-a întors să o avertizeze pe Stacey să stea departe de școală. A simțit că urma să se întâmple ceva rău. Mă gândisem atunci că, probabil, simțise portalul.

– Poate c-au vrut să elibereze școala în vederea pregătirilor pentru Schimbarea la Față? a sugerat Dez. Dar nu prea are sens. Și-a trecut o mână prin păr. Mai sunt cel puțin două săptămâni până atunci.

Privind pe geam, m-am întrebat dacă se întâmplase ceva care să le facă pe stafii și pe oamenii umbrelor să reacționeze mai violent. Sau era doar natura care-și urma

cursul? Orice stafie sau spectru deveneau cu atât mai periculoşi cu cât rămâneau prizonieri mai multă vreme.

– Eşti foarte tăcută.

– Scuze. Mă gândeam.

– La Zayne?

Am ridicat din umeri. Nu-i spusesem despre planurile mele de a merge la Cotoroanță, dar decisesem că era mai bine aşa. Preferam să-i spun mâine. Mi-era teamă că ori urma să mă convingă să n-o fac, ori se va oferi să mă însoțească.

Dez a tăcut o clipă.

– Nicolai n-a vrut să te amestec.

– Ce? M-am uitat la el.

– Având în vedere povestea cu Zayne, e îngrijorat că vei fi distrasă.

Eu? Distrasă? Aproape c-am râs.

– În primul rând, eu sunt mereu distrasă. Sufăr de o continuă lipsă de concentrare. Apoi, am ridicat eu două degete, recunosc că Zayne este o prioritate pentru mine. De-o fi bine sau rău, nu-mi pasă, dar e de datoria mea să mă ocup de Mesager. Pentru asta am fost... crescută. M-am strâmbat. „Crescută“? Suna oribil. Pentru asta am fost *antrenată*. Dacă se întâmplă ceva în legătură cu Mesagerul, trebuie să mă implic. Nu pot separa ce se petrece cu Zayne de Mesager, şi... M-am uitat la cele trei degete ridicate şi am lăsat mâna jos. Alt argument nu am. Am doar unu şi doi.

Dez a rânjit.

– Da, ştiu, dar el e îngrijorat să nu fie o capcană. Un fel prin care Gabriel încearcă să te momească.

– Poate, am zis, şi Dez s-a uitat la mine. Ştie unde locuiesc. Aseară au apărut impi şi un demon.

– Ce? Şi abia acum îmi spui?

Am făcut ochii mari când a frânat. O maşină roşie, mai mică, îi tăiase calea.

– Nu e mare lucru. M-am ocupat de ei.

– Nu e mare lucru? Dacă Gabriel ştie unde stai, nu eşti în siguranţă.

– Cred că Gabriel a ştiut mereu unde stau, şi habar n-am din ce motiv şi-a trimis acoliţii după mine tocmai aseară.

– Poţi sta cu noi...

– Şi să vă pun în pericol? Pe soţia şi pe copiii tăi? Asta propui? I-am privit maxilarul încleştat. Pentru că nu-l opreşte nimic să mă găsească oriunde. Nu pot risca. Nici tu, din câte ştiu.

A tăcut, conducând SUV-ul prin valea străjuită de copaci.

– N-ar trebui să stai singură.

– Îl am pe Peanut.

Dez m-a privit.

– O stafie, am zis, ridicând din umeri.

– Nici măcar nu ştiu ce să spun.

– N-ai ce să spui. Am lovit cu piciorul în podea. Apreciez că tu şi Nicolai vă faceţi griji pentru mine, dar sunt bine aşa cum sunt şi, dacă se schimbă ceva... – chiar se putea schimba – vă anunţ.

– Înţeleg de ce nu vrei să pleci din apartament.

– Da? Am ridicat din sprânceană.

– Nu vrei să pleci, în caz că Zayne se întoarce. Vrei să fii acolo.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc şi m-am uitat la albastrul închis al cerului. Am simţit tensiunea din piept. Nu voiam să mai risc viaţa nimănui, şi ştiam că va veni vremea să părăsesc apartamentul, dar şi Dez avea dreptate. Voiam să fiu acolo în caz că reuşea cumva Zayne să-şi revină fără intervenţia mea. Voiam să fiu acolo în caz că venea să mă caute.

Nu neapărat ca să ne giugiulim.

Dacă Dez ar fi ştiut că Zayne fusese deja la apartament – mai precis, pe acoperişul clădirii –, probabil m-ar fi dus departe.

Ştiam că mă purtam irațional, că trcbuia să plcc dc-acolo, dar când făcusem eu ceva rațional şi sănătos? Niciodată. Am început să-mi rod unghia. Poate că mâine-seară, pe vremea asta, avea să-mi vină vreo idee ca să-l anihilez pe Zayne, să-l aduc înapoi. Sau să-l elıberez.

– Trebuie să ai grijă, Trinity, a început Dez.

– Am. „Într-un fel", am completat în sinea mea. Am simțit o greutate pe umeri când am văzut liceul. O maşină de poliție se afla afară, lângă una neagră. Nu mă gândisem niciodată c-aş fi fericită să văd o şcoală bântuită.

Dez a parcat în spatele maşinii negre. A oprit motorul şi s-a întors spre mine. Instinctiv, am ştiut că se pregătea pentru o conversație profundă.

– Hei, doamna polițist! Mi-am desfăcut centura şi am deschis portiera, cât pe ce să cad din SUV.

Femeia în uniformă de polițist stătea lângă berlina neagră, vorbind la telefon. Habar n-am dacă strigătul meu sau poate ieşirea/căderea extraordinară din maşină i-a atras atenția, dar femeia de culoare, înaltă, s-a întors spre mine.

I-am făcut cu mâna.

– Ați chemat Vânătorii de fantome? Dacă da, am venit.

A lăsat încet telefonul jos şi s-a uitat la Dez.

– Căpitane Washington, ea este Trinity. Dez părea deja obosit. E... consultanta noastră.

– Serios? Femeia căpitan de poliție avea un ton plin de îndoială.

– E expertă în treburile astea, a insistat Dez.

– Văd persoane decedate.

Femeia căpitan de poliție a rămas o clipă cu gura căscată, înainte să zică:

– Pe mine nu mă deranjează.

Am rânjit.

– Deci, ce se petrece aici, căpitane Washington? a întrebat Dez, aruncându-mi o privire cu subînțeles, ca să tac.

– Să fiu a naibii dacă știu, Dez. Am trei oameni dispăruți și unul care stă în mașină și nu face altceva decât să se roage, a răspuns ea. Când și-a pus telefonul în buzunarul din față al pantalonilor negri, blazerul cu mâneci scurte a scos la iveală pistolul.

Am ridicat din sprâncene.

– Pe bune?

Ea mi-a aruncat o privire scurtă, încuviințând.

– N-a zis mare lucru. Tot ce știu e că nu trecuseră de holul de la intrare când a fost înșfăcat Lewis.

– De o masă neagră din tavan? a întrebat Dez.

– Da, și să știți că ofițerul Lee e polițist de treizeci de ani. Nu prea îl sperie nimic. Cu mâinile în șolduri, s-a uitat spre școală. N-a fost niciodată în halul ăsta. Cred c-a văzut exact ce spune c-a văzut. De aceea v-am chemat pe voi, dar, așa cum le-am transmis și celorlalți, nu pot să promit exclusivitate pentru multă vreme. Am ofițeri care lipsesc, și chiar dacă al doilea apel n-a fost prin stație, primul a fost.

M-am încruntat.

– Celorlalți...?

O umbră a coborât de sus, aterizând cu un bufnet în fața mea. Am chițăit și am sărit în spate. Vedeam doar pielea dură și cenușie a unui Gardian.

– Doamne!

– Scuze, a venit răspunsul sec, iar aripile acoperite cu piele subțire s-au închis. Gardianul a lăsat vreun metru distanță între noi. Și-a plecat capul cu păr întunecat. Avea coarne de culoarea abanosului lustruit. N-am vrut să te sperii.

– E-n regulă. M-am uitat la acoperiș. Un alt Gardian ședea pe margine, alăturându-se celui dintâi. Avea părul

şaten-deschis, tuns periuţă, şi coarne. Plouă cu gargui.

– Am aşteptat, aşa cum aţi cerut, a zis primul Gardian. Când mi-am revenit din mini-infarct, mi-am dat seama că purta cămaşă, în forma lui adevărată.

Ha!

– N-am auzit nimic dinăuntru, a zis celălalt. Am făcut un pas într-o parte, să văd mai bine.

Cămaşa pe care o purta primul Gardian avea două despicături care-i străbăteau spatele. Mai mult decât suficient spaţiu pentru aripi. Era ridicol de isteţ, şi, totodată, jenant, ţinând cont că nu se mai gândise nimeni să facă aşa.

– Nici măcar un sunet, a confirmat primul Gardian, privindu-mă.

Eu mi-am unit mâinile şi am zâmbit.

– Îmi place cămaşa ta.

S-a întors scurt spre Dez. Am înghiţit în sec.

– Mersi.

– E... consultantă? a întrebat căpitanul Washington. În ce calitate, alta decât că vede morţi?

– În *asta*, am zis, şi am arătat spre cerul care se întuneca, permiţând *harului* să pulseze în mine.

În mod normal, oamenii n-aveau idee cu ce se confruntau. Nu înainte să las un strop de *har* să curgă. Nu ştiam ce văzuseră sau dacă simţiseră ceva – ceva care le activa instinctul de supravieţuire –, dar căpitanul Washington a făcut un pas în spate şi s-a lovit de bara berlinei.

Nu arăta a femeie care să dea prea des înapoi.

– Grozav! a şoptit ea, dregându-şi glasul. Ar trebui să intraţi.

– Vă vom găsi ofiţerii, a promis Dez. M-am gândit că nu era tocmai un lucru înţelept. Dez m-a prins de cămaşă când a trecut pe lângă mine, trăgându-mă după el. Credeam că nu trebuie să destăinui ce eşti, a zis el încet.

– Nu ştie ce sunt, iar Gardienii au aflat deja, deci e totul sub control. Am inspirat adânc şi am ridicat privirea spre

şcoală. Mi-am dorit imediat să nu o fi făcut. Erau aprinse luminile, o strălucire binefăcătoare, şi totuşi grotescă. Pielea mi s-a înfiorat. La fel ca mai devreme, am simţit mii de ochi asupra mea, chiar dacă la geamuri nu apăruse nimeni.

Erau încă acolo – stafiile, spectrele, oamenii umbrelor. Aşteptau.

12

Am urcat cu atenţie scările late, pentru că nu voiam să mă împiedic şi să-mi rup gâtul sub ochii căpitanului. Mi-ar fi stricat complet imaginea de dură la care lucrasem. Ritmul meu lent n-avea nicio legătură cu senzația ciudată de târâre de pe pielea mea. Deloc. Chiar deloc.

După ce am ajuns la intrarea acoperită a şcolii, am inspirat scurt şi i-am privit pe cei doi Gardieni. Senzația că eram urmărită a sporit.

– Nu cred că vă cunosc.

– Doar în trecere, a zis cel cu cămaşa inteligentă. Eu mă numesc Jordan. A arătat din cap spre celălalt. El este Teller.

Gardianul cu păr mai deschis la culoare a încuviințat.

– Îmi pare bine de cunoştință. M-am concentrat din nou asupra şcolii. Sper că sunteți cu toții deştepți şi mă veți asculta când vă zic să rămâneți aici.

– În niciun caz, a spus Dez, cu un glas metalic. Se transformase în timp ce urcam scările.

– Ştiu deja că tu nu eşti prea isteţ, dar speram ca ei să fie. Am simţit acea tensiune în ceafă. Nu veți putea vedea ce e înăuntru decât dacă sunt foarte puternici. Posibil să aveţi sau nu noroc, şi să vedeți oameni ai umbrelor, dacă vor să fie văzuți. În orice caz, nu cred că veți reuşi să faceţi mare lucru.

– Da, ştim, a zis Teller, scanând ferestrele din priviri, dar nu te lăsăm să mergi singură înăuntru. E deja suficient de rău că eşti aici. Nic o să ne certe chiar şi pentru atât.

– Nu ne convingi, a confirmat Jordan. Intrăm cu tine. Dacă ne certăm, nu facem decât să amânăm lucrurile, şi la ce bun?

La nimic. Pentru că, dacă mai trăia cineva acolo, înăuntru, trebuia salvat. Mai grav, aveam senzaţia că şi căpitanul se pregătea să acționeze pentru a-şi scoate ofițerii la lumină, adică mai multe persoane urmau să intre, ceea ce nu-mi doream.

– Bine. Dacă aveți nevoie de ani de terapie după aceea, să nu spuneţi că nu v-am avertizat, am spus, pornind înainte. Piciorul mi s-a prins imediat într-o treaptă pe care nu o văzusem. M-am împleticit în faţă şi mi-am revenit când Dez m-a apucat de braț.

– Eşti bine? a întrebat Dez.

– Da, am oftat. Teoretic, sunt oarbă. De fapt, şi practic, am zis, surprinzându-mă singură de afirmația făcută.

– Fir-ar să fie! a murmurat Jordan. N-aş fi remarcat.

– Serios?

Probabil c-a schițat un zâmbet.

– Credeam că nu eşti atentă.

– Şi asta e adevărat, a comentat Dez.

Mi-am dat ochii peste cap, dar... nu puteam să cred că tocmai recunoscusem în fața unor străini că nu vedeam bine. Mereu ţinusem în secret problemele mele cu ochii, sau pretinsesem că n-ar fi mare lucru. De obicei, mă loveam de ceva ascuțit şi dur, sau nu puteam citi instrucţiunile, şi ajungeam să provoc dezastre. Îmi luase mult să am încredere şi să-i spun lui Zayne, şi lui îmi încredinţasem viaţa, chiar şi acum. Nici măcar nu ştiam de ce-mi venea atât de greu să le zic oamenilor.

Ah, ce minciună!

Ştiam precis de ce.

Nu voiam ca oamenii să creadă că lipsa vederii mă făcea slabă, sau că nu eram capabilă. Nu-mi doream nici simpatia, nici mila lor. Voiam să fiu văzută drept eu, şi nu drept fata care orbea, dar adevărul e că eram eu, o Legitim-Născută, care ştia să lupte şi care era gata de confruntări, care se uita cu mare plăcere la sitcomuri din anii '90,

stil maraton, şi căreia îi era dor de mama ei, care ştia cum te simţi când eşti pierdută şi care era îngrozitor de îndrăgostită. Eram şi fata care orbea. Ce mi se întâmpla nu însuma ceea ce eram, dar făcea parte din mine.

De ce avusesem nevoie de nouăsprezece ani ca să-mi dau seama habar n-am, dar mă simţeam mult mai matură. Zâmbeam când am intrat în şcoală.

Zâmbetul n-a ţinut prea mult. Cum s-a închis uşa după noi, aerul a părut să se îngroaşe în jur. Scanând continuu dulapurile goale cu uşi de sticlă şi sălile închise, am avansat. M-am înfiorat iar, şi urechile m-au înţepat. Am mers mai încet şi m-am chinuit să ascult...

– Mi se pare mie, sau aici e o atmosferă aproape îngheţată? a întrebat Jordan.

Mă şi aşteptam să-mi văd aburii respiraţiei, dar nu la asta mă concentram. Cu sprâncenele ridicate, mi-am înclinat capul într-o parte, ascultând câteva momente.

– Cred că n-auziţi nimic, aşa-i?

– Nu aud decât vocea interioară care-mi şopteşte că locul ăsta mă sperie, a mormăit Teller. Şi e vocea mea.

Am rânjit.

– Aud... un clănţănit.

– Nu vezi nimic? Dez s-a întors spre mine.

– Încă nu. M-am uitat înspre ceea ce părea un tavan normal. Poliţistul care a fost înfulecat de tavan n-a ajuns mai departe, corect?

– Corect, a răspuns Jordan.

M-am întors spre dreapta, cu trupul încordat. Uşile de la sala de sport erau închise, iar luminile dinăuntru, aprinse. Mi-am amintit ce găsisem ultima dată în spatele lor: o sală plină de morţi, care nu jucau baschet.

– Portalul se accesează pe aici, nu? a întrebat Jordan.

Am încuviinţat.

– Sunt convinsă că vă doriţi să-l vedeţi, dar nu cred c-ar fi înţelept să mergem acolo, dacă nu e nevoie. Ultima

oară am dat peste o groază de oameni ai umbrelor. Am ucis mulţi, dar pun pariu c-au fost înlocuiţi.

– Păzesc portalul, a zis Teller.

– Absolut...

O formă întunecată a trecut pe lângă geamurile uşilor sălii de sport, şi, o clipă mai târziu, a apărut un chip în geam, cenuşiu şi distorsionat, cu o gură care s-a deschis şi a lăsat să iasă un strigăt mut.

S-a ivit apoi o altă stafie, atârnând cu susul în jos. Părul negru şi aţos îi acoperea faţa. O mână a izbit sticla, cu pielea acoperită de pete, într-o nuanţă nefirească.

– Vreau să ştiu ce vezi, a spus Dez.

– O sală întreagă de „nu intraţi". Am expirat puternic şi m-am îndreptat într-acolo. Mi s-a făcut pielea de găină, iar *harul* mi-a pulsat. Am întins mâna spre clanţă.

– N-ar trebui să ne uităm în sus, din moment ce ofiţerul a fost supt de tavan? s-a întrebat Teller cu voce tare.

Puteam, dar aveam senzaţia că nu era nevoie.

– Staţi aici până vă zic eu. Sperând că mă vor asculta, am deschis larg uşile.

Stafiile s-au revărsat pe hol, trecând pe lângă mine şi *prin* mine. Ultima dată când fusesem aici, luminile erau stinse. Nu văzusem ce se afla dincolo de uşi. Crezusem că acela era un coşmar devenit realitate.

Greşisem.

Ceea ce vedeam acum cu ochii mei era mult mai rău. Sala era ticsită de stafii. Cele care circulau fără sens păreau cele mai... recente. Unele arătau aproape vii, pentru că fie muriseră din cauze naturale, fie din cauze necunoscute. Păreau să nu-şi dea seama că se aflau şi altele în jurul lor, şi nici măcar nu s-au întors spre uşile deschise. M-a durut inima să le văd aşa. Cineva le condusese până aici şi rămăseseră captive. Fuseseră oameni buni, care nu aveau şansa de a merge mai departe.

Un bărbat, în cămaşă albă, cu un fel de imprimeu albastru pe piept, şi blugi, se plimba de colo colo, trăgându-se de părul şaten. „Nu înțeleg, nu înțeleg“, repeta el.

Mi-am mutat cu greu privirea de la el. Dar ceilalți?

Bleah!

Erau morți de ceva vreme, şi fuseseră prizonieri aici de suficient timp încât să fie la doar un pas de a deveni spectre. Pielea lor avea o culoare bolnăvicioasă, cenuşie sau cu aspect ceruit, şi majoritatea aveau nişte răni cu adevărat respingătoare. Găuri în cap şi în piept. Răni de glonţ. Beregate tăiate. Feţe umflate şi vinete. Corpuri diforme.

Ştiau perfect că eram şi noi acolo şi zâmbeau, duhnind a răutate pură.

– Ce mama...? a făcut Jordan, cu aripile fluturând, şi a privit în jur. Un bărbat cu o gaură urâtă în cap tocmai trecuse prin el. Ochii albaştri ai Gardianului s-au mărit. Tocmai...? Ştii ce, de fapt? Nu răspunde. Nu vreau să ştiu.

Înghiţind în sec, am ridicat capul şi mi-am dorit să nu o fi făcut.

– Doamne!

Umpleau tavanul, ca mii de gândaci, târându-se peste bârne şi unele peste celelalte. Sufocau pereţii şi tribunele stivuite.

O stafie a plutit pe lângă mine, ieşind pe hol. Am văzut-o mult prea bine. Era tânără – nu apucase să ajungă la vârsta mea, când a murit. Avea gâtul şi pieptul sfâşiate, şi la interior se vedea ţesut gros, ca un jeleu. Părea să fi fost atacată de un Turbat, însă umerii şi braţele îi erau acoperite de vene înnegrite. Poate un Târâtor Nocturn? Aveau ghearele şi dinţii veninoşi, şi, cu siguranţă, ceva foarte nefiresc înăuntru. Picioarele nu-i atingeau pământul, când s-a oprit în faţa lui Dez.

– Aţi venit să vă luaţi morţii? a întrebat ea, cu un glas melodios. Sau aţi venit să muriţi?

– Nu te vede şi nu te aude, i-am zis. Eu pot, deci lor dă-le pace.

Dez m-a privit, iar capul stafiei s-a întors spre mine. I-am făcut cu mâna.

– Salut! Unde sunt oamenii?

Teller şi Jordan au schimbat o privire, în timp ce altă stafie s-a desprins din grosul mulţimii, târându-şi un picior distrus, care atârna de doar câteva tendoane aţoase. Era mai în vârstă, un bărbat cu o cămaşă stropită de sânge.

– Suntem aici, a şoptit. Chiar în faţa ta.

– Nu voi. Cei care lucrau aici. Poliţiştii? am explicat. Cei care încă sper să trăiască.

– E foarte ciudat, a murmurat Teller.

– Nu mai trăieşte nimeni aici, a mârâit omul. Nici măcar tu. Eşti deja moartă şi...

– Bla, bla, bla! Bine, omule! N-aveai ce căuta aici, oricum. Cred c-ai fost o persoană bună, care trebuia să treacă în lumea de dincolo, dar iată-te aici. Nu te voi acuza, dacă nu-mi dai motive. Fata moartă s-a întins după coada mea. I-am aruncat o privire ameninţătoare. Nici să nu te gândeşti să mă atingi! i-am zis, chemându-mi *harul* până ce colţurile ochilor mi s-au albit. Nu doar că vă voi exorciza, ci vă voi şterge de pe faţa Pământului. Permanent. Aşa că staţi departe.

Buzele i s-au răsfrânt şi a scos un vaiet surd, pe care au părut să-l audă şi Gardienii. S-au oprit şi s-au întors spre noi.

Eu am ridicat din sprâncene.

– Ah, tu ai murit de ceva vreme, nu? Mişto. Sunt foarte impresionată. De ce nu-mi spui unde-s oamenii?

Ea s-a dat în spate, cu capul atârnându-i într-un unghi nefiresc.

– Chiar în spatele tău.

– Nu mă refer la cei cu care am venit, evident. Deja îmi pierdeam răbdarea.

– Nici eu, a cântat ea.

Ceafa m-a furnicat. M-am întors, văzându-i mai întâi pe Dez şi pe ceilalţi, care aşteptau pe hol. Teller îşi ştergea faţa de parcă încerca să scape de un fir de păr, dar nu era niciun fir de păr. Una dintre stafii îşi plimba degetele pe obrazul lui.

Stafiile puteau fi şi ciudate.

Încet, m-am uitat deasupra uşilor, spre tabela de scor...

Doamne!

Atârnau de partea de sus a tabelei, cu capetele plecate, cu braţele moi şi picioarele clătinându-se blând. Erau... o duzină. Nouă purtau blugi. Trei, uniforme bleumarin.

Am făcut un pas în spate, ignorând răceala care mă apăsa. Unul dintre ei avea părul lung, şaten. Purta un tricou alb, cu un imprimeu albastru în faţă, şi blugi. Am privit în spate, unde l-am descoperit pe omul care se plimba agitat. Am înghiţit în sec.

El era. Unul dintre lucrătorii care lipseau.

– Ce se petrece aici?

Dez era la intrare.

– Am găsit persoanele dispărute. Mi-am dres glasul. Cred că pe toate.

Dez a făcut un pas în faţă, trecând printr-o femeie umflată de putreziciune.

– Ce...? N-a continuat, ci a ridicat privirea. Iisuse!

O stafie a râs, iar alta a fredonat „Iisus mă iubeşte, da, mă iubeşte..."

Ceva rapid şi negru ca smoala a ţâşnit din masa de stafii. Un om al umbrelor. La naiba! Majoritatea stafiilor nu puteau face cine ştie ce rău. Cu spectrele era altă poveste, dar oamenii umbrelor puteau răni şi chiar ucide.

– Atenţie! am strigat, răsucindu-mă spre hol.

– Ce...? Aripile lui Teller s-au arcuit în spatele lui, iar Jordan s-a întors.

Rahat! Îi vedeau pe oamenii umbrelor, exact cum îi vedeau pe demoni.

Teller s-a ridicat de la pământ, dar nu suficient de repede. Umbra l-a izbit, trecând *prin* el. Gardianul a căzut pe spate. Dulăpioarele s-au zdruncinat când a alunecat peste ele, iar pielea i s-a pătat de roz în momentul în care a început să se schimbe în formă umană.

– Eşti bine? a strigat Dez.

– Doamne! a icnit el, tuşind şi încercând să-şi păstreze forma. Ce naiba a fost asta?

– Un om al umbrelor, am zis, scanând holul. A dispărut. Aşa cred. În spatele meu a chicotit o stafie.

– Sunt bine. Teller s-a ridicat în picioare, scuturându-şi aripile. Parcă m-ar fi lovit un marfar. Un marfar în flăcări.

– Bine că nu te-a luat cu el! am zis, gândindu-mă la ce păţise Cayman cu unul dintre ei.

– Mai e unul! Dez s-a ridicat în aer. Iese din zid.

M-am întors în direcţia spre care arăta şi am văzut unul ieşind din marginea unde peretele se întâlnea cu tavanul.

A ţâşnit, ghemuit, înălţându-se doar la jumătatea drumului spre podea. A aterizat în chip de persoană, o combinaţie de fum negru şi umbră, cu ochii roşii ca sângele, ca tăciunii aprinşi.

– Mă descurc. Am făcut un pas în faţă şi mi-am chemat *harul*. Colţurile câmpului vizual mi s-au albit, iar focul alb-auriu mi s-a răspândit prin braţ, curgându-mi spre mână. Greutatea mânerului mi-a umplut palma, iar lama a erupt din scântei şi flăcări.

– Nici aşa ceva n-am mai văzut, a comentat Jordan din spate.

Umbra a atacat, lăsând un nor de fum negru în urmă. Tăindu-i calea, l-am lovit în zona taliei. Umbra s-a chircit şi s-a împrăştiat în şomoioage de fum.

– Or fi puternici, am zis, dar nu-s tocmai inteligenți. Am lăsat în jos Sabia lui Mihail. Stafiile se îndepărtaseră. M-am întors spre ceilalți. Cred că sunt mai mulți.

– Sigur ești bine? l-a întrebat Jordan pe Teller, iar el a încuviințat. S-a întors spre noi. Sunt morți, nu? Oamenii care lipsesc?

– Da, a mârâit Dez. Și polițiștii.

Mutându-mi privirea de la Teller, mi-am îndreptat-o în sus, spre corpuri. Mi s-a întors stomacul pe dos.

– De ce? Aveam glasul răgușit. M-am uitat spre fata moartă.

– Au vrut să fie siguri că apari, a răspuns ea, cu glas subțire.

Instinctul mi s-a trezit chiar când ușa care ducea la subsol și spre portal s-a deschis. Am avut un sentiment de déjà-vu și m-am pregătit să întâmpin niște DMU – demoni mici și urâți, care semănau cu niște șobolani înalți de treizeci de centimetri... Asta dacă șobolanii ar fi putut alerga pe picioarele din spate.

Dar altceva a ieșit la iveală. Aș fi preferat să fie DMU.

Dinspre ușă a explodat o lumină albă, încărcând aerul de forță și trosnind spre tavan și spre pereți, curgând pe podea. Am ridicat mâna, să mă apăr, dar intensitatea a fost atât de bruscă și de extremă, încât m-a orbit pe moment.

Ceva mare s-a izbit de peretele din spatele meu, când am lăsat mâna jos. Speram să nu fi fost Dez. Am clipit până ce mi-am limpezit ochii cât să văd că stafiile se împrăștiaseră în toate părțile. *Harul* meu a pulsat ca răspuns la... strălucirea divină.

O formă imensă a pătruns prin ușă, și primul lucru pe care l-am văzut au fost aripile – aripile masive, albe, cu vene ca de cerneală.

Mi-a stat inima-n loc.

Gabriel.

13

Când a intrat Gabriel în sala de sport, teama mi-a găurit pieptul şi toate instinctele mi-au cerut imperios să dispar de-acolo, dar am rezistat. Am ţinut cu dinţii de *har*.

– Trinity! Glasul lui mi-a zgâriat nervii ca un cui ruginit. Ştiam că vei veni.

Nicolai o să se supere când va afla că avusese dreptate.

Chiar fusese o capcană.

– Uau! am zis, forţându-mă să vorbesc calm. N-a fost o intrare tocmai spectaculoasă.

Gabriel s-a oprit, înclinând capul. Fiind aproape de mine, îi vedeam clar trăsăturile şi negrul din vene, carc i se întindea peste umbrele mereu în schimbare ale pielii gâtului.

Nu putea fi un semn bun.

– Ce s-a întâmplat cu trompetele şi cutremurele? N-ai reuşit? am întrebat. Am auzit că sunt pastile pentru asta.

A ridicat capul.

– Văd că tot nu ştii să-ţi ţii gura.

– Iar tu n-ai nicio idee la ce mă refer, lucru care face ca ironia mea imatură să fie mult mai puţin amuzantă.

Sabia lui Mihail scuipa foc, când am făcut un pas înapoi. N-am auzit mişcare în spatele meu, dar nu era recomandat să-mi iau privirea de la Mesager. Speram că Gardienii erau doar la pământ, fără a fi grav răniţi.

– Nu-ţi face griji, copilă a lui Mihail. Mereu te consider amuzantă.

– Ce uşurare! Am încercat să-mi domolesc bătăile inimii. Trebuia să-mi păstrez energia. Fără Protector, oboseam repede, mă mişcam lent şi făceam greşeli. Nu exista

o limită de timp, dar, ţinând cont că eram convalescentă încă, se putea întâmpla curând.

– Sunt convins. Şi-a coborât aripile. Recunosc că sunt surprins să te văd atât de beligerantă. Poate că e nevoie să-ţi mai rup nişte oase şi să ucid un Gardian din spatele tău.

M-a cuprins o furie sălbatică, şi Sabia lui Mihail a strălucit intens.

Gabriel a râs, cu capul dat pe spate.

– Eşti furioasă, nu glumă! Se simte. Te dor cuvintele mele? Pentru că ţi-am furat Protectorul? N-ar trebui să fii supărată pe mine. Dacă-i păsa lui Dumnezeu de tine, ai fi suferit mai puţine pierderi. Probabil vrei să te răzbuni pentru morţile celor iubiţi.

Gabriel era cel care îl ucisese pe Zayne şi fusese parţial răspunzător pentru ce li se întâmplase lui Misha şi mamei ei. Acum voia să dau vina pe Dumnezeu? Era nebun, dar mi-am dat seama că poate nu ştia despre „căderea" şi întoarcerea lui Zayne. Aş fi fost în avantaj, atunci.

Dacă Zayne îşi revenea. Şi dacă aveam şansa de a încerca să-l readuc printre noi.

– Nu este un joc, Legitim-Născuto. Nu poţi câştiga. S-a terminat deja. De ce îngreunezi situaţia? Nu ţi-ai putut salva Protectorul, a zis, şi m-a făcut să tresar. Nimeni nu poate salva rasa umană, câtă vreme oamenii nu sunt dornici să se salveze singuri. Vremea lor e pe ducă, şi nu pot face nimic.

– Iar avem discuţia asta, am zis.

– E adevărul. Tot ce trebuie să faci este să te detaşezi, ca să-l vezi. S-au lăsat purtaţi de ură, de lăcomie, de orgoliu şi de avariţie. Se hrănesc cu durerea altora. Sunt egocentrici. Nu poţi schimba nimic din toate astea, Legitim-Născuto. Nu-i poţi mântui.

– Vorbeşti de parcă toată lumea e aşa, şi nu voi minţi: există multe fiinţe umane de rahat, dar ştii ce? Să-i descrii

pe toţi la fel e ca şi cum ai spune că toţi îngerii sunt nişte bebeluşi mari, care au tantrumuri pentru că nu mai sunt BFF cu Dumnezeu.

– BFF? a repetat el.

– Iisuse, am mormăit. „BFF" vine de la *best friends forever*, prieteni pe viaţă. Serios, te întreb din nou: cum să-mi fie teamă de tine, când nici atât nu ştii?

Harul pătat s-a aprins.

– Dar ţi-e deja teamă. De mine, de rolul jucat de tine în moartea multora. Eşti îngrozită fiindcă am dreptate în privinţa *lor*. Omenirea nu mai merită alte şanse. E lipsită de credinţă şi damnată, iar Dumnezeu e la fel de pierdut precum creaţiile Sale. Cedează în faţa furiei şi alătură-te mie! Gabriel a ridicat mâinile, cu palmele deschise. Eu voi fi tatăl pe care nu l-ai avut, şi, alături de mine, vei avea parte de ruină.

Mi-a scăpat un hohot – un râset puternic, obraznic şi chirăitor, pe care nu mi l-am putut reţine, în timp ce mă uitam lung la el.

Gabriel s-a încruntat.

– Îmi pare rău. Ştiu că încerci să fii ameninţător, am zis. Mai lipseşte să spui: „Luke, sunt tatăl tău", şi ar fi perfect.

– Nu înţeleg.

– Fireşte că nu. Am clătinat din cap. Scârboşenia aia din aripile tale îţi contaminează creierul, sau ce? Ţi-ai ieşit din minţi. Am apucat mânerul sabiei cu ambele mâini. Ai dreptate. Sunt furioasă, dar nu iraţională şi nici suficient de proastă încât să dau vina pe altcineva decât pe tine. Eşti singurul împotriva căruia doresc să mă răzbun. Eşti sursa furiei mele, dar nu vei fi şi ruina mea.

A mârâit.

– E dezamăgitor de-a dreptul să aud aşa ceva, mai ales când sunt atât de generos şi-ţi ofer nu una, ci două şanse de a-ţi uşura viaţa. Altele nu se vor mai ivi.

Înainte să pot formula un răspuns nu tocmai înțelept, Gabriel a venit spre mine. Singura parte bună, o părticică, de fapt, a fost că nu-și chemase *harul*.

Am lovit cu Sabia lui Mihail, dar mi-a prins încheieturile în mâini.

– Știu pe cineva care abia așteaptă să petreacă niște timp cu tine. Gabriel m-a ridicat de brațe, de la pământ. Bael se va bucura să audă că n-ai fost tocmai dornică. Ardea de nerăbdare să te cunoască mai bine.

Picioarele îmi atârnau în aer și panica amenința să mă cuprindă. Scântei de foc divin au scuipat inofensiv în spațiul dintre fețele noastre.

– Demonilor le place la nebunie să-și pună gurile și dinții pe tot ce are sânge angelic. Firicele subțiri, ca de cerneală, i s-au scurs în albul ochilor. Am nevoie de tine în viață. Nu și întreagă.

Înghițindu-mi panica, mi-am încleștat mușchii picioarelor și stomacului.

– Cum aș putea supraviețui fără să fiu întreagă?

– Ai fi surprinsă cum poate supraviețui un corp, a mârâit el. Dar vei descoperi și singură, curând.

– Sună grozav, însă voi spune „pas". Mi-am îndoit picioarele și l-am lovit în piept.

Nu l-a durut, dar l-a surprins. S-a împleticit în spate, și m-am desprins de el. M-am răsucit în cădere, lovind podeaua cu sărmanul meu șold stâng. M-a săgetat durerea, dar n-am dat nicio șansă corpului să proceseze ce se întâmplă. Am lovit iar, țintindu-i picioarele, dar mi-a anticipat mișcarea. M-a apucat de coadă și mi-a tras capul pe spate.

– Cunoscut, nu ți se pare? a gângurit el. Ar fi trebuit să știi deja că nu mă poți învinge. Că te opui degeaba, și doare. De ce insiști să încerci?

– Habar n-am, am icnit, în timp ce el îmi întindea mușchii gâtului. Sunt tare de cap.

– Tare sau nu, tot ți-l pot zdrobi cu mâinile goale.

– Felicitări! Am împuns cu sabia.

Gabriel s-a întors într-o parte, dar marginea sabiei i-a alunecat peste coapsă, tăindu-i pantalonii albi şi pielea de sub ei. Un lichid negru, precum cerneala, i-a împroşcat piciorul. A icnit.

Inima mi-a tresărit şi ochii mi s-au mărit de surprindere. Îl tăiasem.

Rahat, chiar îl tăiasem!

I-am căutat privirea şi i-am citit şocul de pe chip. Gabriel era incredibil de rapid, dar eu îl tăiasem. Asta însemna că slăbea? Că exista ceva la mâlul ăla din venele şi aripile lui...?

Lovitura din obraz m-a încremenit. M-am rostogolit ca un turn de cărămizi. Sângele mi-a umplut gura. Sabia lui Mihail s-a stins într-un şuvoi de scântei alb-aurii, când *harul* mi s-a retras. Puncte negre mi-au întunecat vederea şi m-am întins pe spate.

– Au! am şoptit, clipind ca să nu mai văd stele verzi.

Un picior gol se înălța la câțiva centimetri de fața mea.

– Iisuse! m-am bâlbâit, aruncându-mă într-o parte.

Podeaua s-a zguduit când a călcat pe ea. M-am ridicat, scoțând pumnalele. Degetele lui m-au prins de gât, tăindu-mi respirația când m-a ridicat iar de la podea. Am vârât ambele pumnale în umerii lui. Au tăiat prin muşchi şi țesut, ajungând la os.

A urlat de durere.

– Proastă...

L-a întrerupt o serie de pocnete care-mi amintea de artificii. Tot trupul i-a tresărit, cuprins de spasme. M-a lăsat jos, desprinzându-se şi de pumnalele mele. Am aterizat în picioare, dezechilibrată, iar Gabriel s-a răsucit. Aripile lui m-au lovit şi am căzut, icnind, în timp ce pocnetele continuau, într-o succesiune rapidă. Am ridicat capul.

În uşă se afla căpitanul Washington, cu pistolul aţintit spre Gabriel. Trăgea fără ezitare, lovindu-l în mod repetat în piept pe arhanghel.

Urletul lui a scuturat podeaua şi nişte mâini mi-au cuprins umerii. Am început să mă clatin, dar am văzut un păr roşu-castaniu şi nişte coarne. *Dez.* Avea sânge pe faţă. M-a tras la o parte şi m-am întors să dau de Gabriel. Nu păţea nimic de la gloanţe, poate doar se enerva mai rău.

Dar Gabriel... era sus, lângă bârnele sălii de sport, unde stafiile se călcau în picioare să se dea din calea lui. Zbura înapoi pe uşa de pe care venise.

Se retrăgea.

Nu-mi venea să cred. Respiram profund, inegal.

– Eşti bine? Dez m-a ridicat în picioare, trăgându-mă la pieptul lui. Trinity?

Am încuviinţat şi m-am uitat spre căpitanul Washington. Încă avea pistolul în mână. În spatele ei, Teller şi Jordan se ridicau de jos.

– Cred că tocmai am împuşcat un înger. De câteva ori, a zis ea, răguşită. Înseamnă că mă duc în iad?

– Dimpotrivă, am şuierat. Fie că-ţi vine să crezi sau nu.

Nu avusesem timp să mă gândesc că fusese cât pe ce să fiu capturată.

Săraca femeie părea în stare de şoc, iar faptul că îşi găsise ofiţerii spânzuraţi de tabela de marcaj n-a ajutat-o să-şi revină. N-am idee ce îi spusese Dez, sau cum avea ea să explice totul la secţie, publicului sau familiilor muncitorilor şi poliţiştilor. Nu o invidiam.

Nici pe Dez.

Nicolai apăruse la scurtă vreme după aceea, şi, în clipa în care m-a văzut, a părut că doreşte să-i ucidă pe Gardieni.

Singurul lucru bun din toată povestea a fost încheierea oricărui proces de renovare şi descoperirea posibilei slăbiciuni a lui Gabriel. Dar impactul acestor două aspecte a

fost depăşit de pierderea inutilă de vieţi. Nu existase niciun motiv ca acei lucrători sau poliţişti să fie ucişi, şi 12 familii şi grupuri de prieteni să nu mai fie niciodată la fel.

Când am ajuns la apartament, am căzut lată. Ştiam că Gardienii vor patrula, în caz că apărea Zayne, şi mă vor suna dacă-l vedeau, însă instinctul îmi spunea că nu-l vor zări. Toată noaptea am avut parte de un somn adânc, în care ororile din sala de sport nu mă puteau ajunge. Am dormit mult, până în după-amiaza zilei de luni, dar încă mă mişcam cu viteza unei ţestoase cu trei picioare când m-am târât, în sfârşit, afară din pat.

Mi-a luat foarte mult să mă pregătesc. Gândurile mi-erau consumate de tot ce se întâmplase cu o seară înainte, de planul de a o vedea pe Cotoroanţă şi de ceea ce făcusem cu Zayne. Ba mai mult, fiecare muşchi din corpul meu era ţeapăn când m-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri, mai mult colanţi, dar cu nişte buzunare utile la spate. Spinarea mea a protestat când am luat o tunică fără mâneci, nu doar curată, ci şi lungă cât să ascundă pumnalele prinse la şold. Am renunţat la tenişi în favoarea unor ghete cu talpă groasă, antiderapante. M-am gândit că voi avea nevoie.

Mi-am împletit părul într-o coadă, folosind timpul din faţa oglinzii ca să-mi recapăt calmul. Progresul făcut în privinţa vindecării vânătăilor se irosise. Păream să mă fi izbit cu faţa de un zid de cărămidă. O vânătaie albastru-roşiatică îmi acoperea obrazul drept şi colţul gurii. O rană mică de la buză nu apreciase deloc pasta de dinţi mentolată, dar mă gândeam că era totuşi o îmbunătăţire, faţă de aspectul pe care l-aş fi avut dacă dădeam cu faţa de zidul cu pricina căzând douăzeci de etaje.

Mi-am întors capul într-o parte, privind amprenta minunată a degetelor lui Gabriel. Ultima amprentă abia se vindecase...

Atunci am remarcat vânătaia movulie care-mi decora locul de întâlnire dintre umăr şi gât. Mi-am tras gulerul la o parte şi m-am apropiat de oglindă. M-am înroşit când mi-am dat seama ce era.

O muşcătură „din dragoste“.

– Doamne fereşte! am mormăit, cu stomacul ghem. Am tras gulerul la loc.

M-am întors în dormitor şi m-am uitat în jur. Aproape că mă aşteptam să-l găsesc pe Peanut plutind din pereți, dar nici urmă de el. Oftând, mi-am luat telefonul. Aveam un mesaj de la Dez. Nici urmă de Zayne, aşa cum mă aşteptasem, dar Gideon reuşise să afle amănunte despre tipul găsit mort în parc de noi. Cel... executat de Zayne. Se părea că nu fusese deloc cuminte. Avea multiple capete de acuzare la care se renunțase, la tribunal, dar existau dovezi suficiente atât ca să fie închis, cât şi inclus pe mai multe liste de avertizare.

Zayne nu mințise, şi, pe cât de aiurea se prezenta situația, erau veşti bune. Ştiam că trebuia să-i dau raportul lui Dez despre ce puneam la cale pentru diseară. Prin urmare, i-am scris că eu şi Cayman urma să cercetăm o pistă.

În mai puțin de un minut, mi-a sunat telefonul.

Nu era tocmai încântat de lipsa detaliilor, dar am reuşit să-l conving că nu ieşeam să-l caut singură pe Zayne.

Mi-a luat o vreme.

– Chiar ai rămas înăuntru aseară? N-ai ieşit? m-a întrebat. Sincer?

– Ai văzut în ce hal eram. Abia mă târam. Am dormit toată noaptea, i-am zis, în timp ce-mi strângeam hainele murdare într-un maldăr.

– Da, chiar te târai.

Mă întrebam cât de rău arătam în ochii altora, când miam amintit imaginea din oglindă, şi m-am încruntat.

Dez a tăcut o clipă, apoi l-am auzit oftând din greu. Am ştiut că urma ceva ce nu voiam să aud.

– M-am gândit mult la Zayne, Trinity. Aş fi preferat să nu fi fost nevoie. Cred că trebuie să ne pregătim pentru faptul că... s-ar putea să nu se întoarcă.

Înghițindu-mi furia, am pus maldărul lângă maşina de spălat şi uscător.

– E acolo, Dez. Ştiu că este.

– Aş vrea să te cred. Mai mult decât îți închipui. Dar ce am văzut în parc nu era Zayne.

– E încă acolo, am repetat, aruncând o capsulă de detergent împreună cu hainele şi gândindu-mă la ce spusese Zayne înainte să plece. „Acea putere care mă acaparează parțial te va răni." Crede-mă, ştiu că e. Îl voi aducc înapoi.

– Trebuie doar să fim pregătiți, a răspuns Dez. Asta zic.

– Da, ştıu. Am trântit uşa maşinii de spălat. Dacă ar fi fost în zonă, Peanut sigur s-ar fi speriat. „Peanut." Mi-a venit o idee. Poți să-l rogi pe Gideon să caute ceva pentru mine?

– Sigur. De ce ai nevoie?

– Nu ştiu dacă poate ajuta, dar există o fată care locuieşte în acelaşi bloc cu mine. Se numeşte Gena, am zis. Nu-i ştiu numele de familie şi nici cine-i sunt părinţii. Tot ce ştiu e că stă la unul dintre etajele inferioare. Trebuie să aflu la ce apartament.

– Va fi dificil, doar cu numele mic, dar unele apartamente solicită înregistrarea tuturor ocupanţilor la administraţie. Să văd dacă Gideon poate să le acceseze sistemele.

– Perfect, am zis, conştientă că şansele erau mici.

– Vreau să ştiu de ce ai nevoie de informaţia asta, a continuat, o clipă mai târziu.

– Implică o stafie, deci probabil că nu.

– Ai dreptate atunci. Mai bine nu.

Mergând spre frigider, mi-a mai venit un lucru în minte.

– M-am mai gândit la ceva. Gideon pare să ştie multe despre istoria Gardienilor şi chiar a Legitim-Născuţilor, nu?

– Da, ştie mai multe decât oricare dintre noi.

Mi-am ronțăit unghia degetului mare, privind spre frigider.

– Mă întrebam dacă ar putea găsi... scris pe undeva că vreo Legitim-Născută a... ştii tu, a născut. Adică, dacă există mărturii despre femei care au rămas însărcinate, sau despre vreun Legitim-Născut care a lăsat vreo femeie însărcinată.

În difuzorul telefonului s-a lăsat aşa o linişte, încât aş fi putut auzi un greiere strănutând.

Dez şi-a dres glasul.

– E o întrebare neaşteptată, Trinity.

Fața mi s-a boțit. Era o întrebare aleatorie, pe care nu voisem să o pun, dar era mai bine să vorbesc cu Dez decât să-l fi sunat pe Thierry sau pe Matthew.

– Sunt curioasă.

– Sau întrebi pentru o prietenă, aşa-i? Avea un ton mai sec decât ginul.

– Da, clar pentru o prietenă întreb. M-am întors şi m-am lovit uşor cu capul de granitul rece al insulei. Deci, crezi că Gideon ştie sau ar putea afla?

– O să întreb, a răspuns. A urmat o pauză şi o bufnitură de uşă închisă. Uite, ăăă, nu ştiu cum să formulez altfel decât aşa.

Am încetat să mă mai lovesc cu capul de granit. Doar m-am sprijinit de el.

– Dacă Legitim-Născuţii şi Gardienii ar fi compatibili biologic, nu cred că, după toate prin câte ai trecut cu Gabriel, vreo sarcină ar fi... viabilă, mi-a explicat, părând dornic să-şi spele creierul cu o perie de sârmă. Zic doar, ştii tu, în caz că te gândeşti la asta. Dar există o chestie numită test de sarcină, pe care îl poţi lua de la...

– Doamne, ştiu! Am ridicat capul. Şi ştiu că, după cele întâmplate cu Gabriel, nu ar exista nicio şansă ca eu să am o asemenea problemă.

– Atunci, de ce ai...? I se auzea limpede respirația, la telefon. Trinity.

M-am cutremurat.

– OK. Păi, eu...

– Să nu îndrăzneşti să-mi închizi telefonul, m-a întrerupt. L-ai văzut iar pe Zayne, aşa-i? Ce mama naibii s-a întâmplat? Ce...? A tras o înjurătură, pentru ca apoi vocea să-i devină amenințător de blândă. A făcut ceva?

Doamne, ştiam la ce se referă.

Am reînceput să mă dau cu capul de insulă.

– Nu s-a întâmplat nimic la care să nu particip activ şi consimţit.

Tăcere.

– Este stânjenitor, am zis.

– Nu mai spune!

– OK, o să fiu Taylor Swift şi-o să mă extrag din poveste.

– E povestea ta, Trinity.

– Da, ştiu, am mormăit. Poţi să-l întrebi pe Gideon? Pentru că n-am idee dacă e posibil, pentru Legitim-Născute, şi aş prefera să ştiu.

– De curiozitate...

– Exact!

Oftatul lui a fost atât de profund, încât m-a surprins că nu mi-a zguduit telefonul.

– Bine, voi vedea dacă poate afla ceva.

– Mersi. Deja zăceam pe jumătate pe insulă. O să mă duc să beau nişte clor. Te anunţ cum merge cu investigația.

– Trinity?

– Da, m-am jeluit.

– Ai grijă, a zis Dez, cu vocea din nou blândă. Doar ai... ai naibii grijă! Zayne înseamnă mult pentru tine, știu. Înseamnă mult și pentru noi. Dar tu însemni totul pentru toți ceilalți, și, dacă ți se întâmplă ceva, nu va mai exista nimic.

***

Cayman a apărut la scurtă vreme după cea mai jenantă conversație telefonică din istoria omenirii. Nu mi-am permis să mă gândesc la ce va urma, după ce-am plecat din apartament. Era prea multă tensiune în aer, mare parte din ea provocată de lucruri nesigure. Cotoroanţa se poate să fi plecat deja din oraş ori o fi încă la hotel, dar avea să-mi ceară ceva ce nu-i puteam da, în schimbul ajutorului ei. În fond, nu mă aşteptam să mă ajute aşa, pe degeaba. Putea să refuze. Mi-am păstrat mintea goală în vreme ce coboram cu Cayman la parter cu liftul. N-avea maşină, aşa că a chemat un Uber de lux.

– E singurul Uber acceptabil, mi-a zis, îndreptându-şi ochelarii de soare pe nas când o maşină neagră a apărut de după colţ.

Am mişcat din picior tot drumul până la hotel, căci o energie nervoasă se clădea în mine şi mi se amesteca încet cu *harul*. Mă simţeam ca un cablu expus când am ajuns la hotel.

– Te aştept la apartament, a zis Cayman. Sună-mă de îndată ce poţi.

– Răspunzi, de data asta? Am deschis portiera.

A încuviinţat.

– Dinspre partea mea, doar gânduri bune.

I-am aruncat o privire din spatele ochelarilor de soare. Încă mai chicotea când am închis portiera. M-am întors. Maşina se îndepărta. Am traversat trotuarul, pătrunzând în aerul aproape înghețat din holul hotelului. M-am dus ață spre lift şi am apăsat pe butonul pentru etajul 13.

M-am dat înapoi ca să mă poziţionez în dreptul uşilor şi am rămas nemişcată. Ochelarii de soare încă îmi fereau ochii. Îmi ţineam mâinile pe lângă corp. Când liftul s-a oprit, inima mi s-a calmat şi ea. Am ieşit pe hol şi l-am străbătut, până am ajuns, în sfârşit, la restaurant. Vedeam luminile aprinse în spatele geamurilor opace.

O parte din mine nu credea că mă aflam acolo. De la ultima vizită, chiar nu mă gândeam să revin. Înăuntru se afla doar un cimitir.

Mi-am scos ochelarii de soare şi mi i-am agăţat de guler, apoi m-am uitat în sus şi spre stânga, unde se aflase o încăpere distrusă de Roth. Fusese reamenajată. Alt semn bun. Am deschis uşa. Nici urmă de muzică de jazz. Nici clinchete de tacâmuri şi de farfurii. M-am adaptat cu greu la interiorul slab luminat, dar am recunoscut-o pe femeia din spatele pupitrului de la recepţie, şi, după şirul impresionant de înjurături mormăite de ea, m-a recunoscut la rândul ei.

– Rowena...

– Ca să ştii, m-a întrerupt ea, nu curăţ mizeria, de data asta. Zile-n şir am găsit cenuşă în locuri în care n-avea ce căuta.

Ținând cont că cenuşa despre care pomenea era a vrăjitoarelor din sabatul său, m-am gândit că nicăieri n-avea ce căuta aşa ceva, dar... în fine.

– Sper că acum n-o să am niciun motiv. Cotoroanţa e aici?

Rowena nu mi-a răspuns o vreme, apoi a încuviințat scurt. Mi-a făcut semn să o urmez.

Le mulţumesc puilor de alpaca de pretutindeni!

Am trecut pe lângă peretele care bloca zona de luat masa şi am încercat să văd tot ce se putea, cât de repede posibil. Restaurantul arăta altfel. Toate separeurile, mesele şi scaunele dispăruseră, cu excepţia unei singure mese

rotunde, aflate sub candelabrul care scânteia. Avea trei scaune. Unul era ocupat.

– Poftim, a zis Rowena și s-a răsucit pe călcâie, pornind înapoi spre recepție.

– Nu sta acolo, fato! s-a auzit glasul Cotoroanței, care era cu spatele la mine. Nu întineresc. Poți să te așezi pe locul din stânga.

Am înaintat, cu pielea de găină. Firește că apariția mea nu era o surpriză. Am înghițit în sec și m-am apropiat de scaunul indicat, apoi m-am așezat și am reușit să o văd mai bine. Cotoroanța era bătrână, gen prinsese trecerea dintre secole. Avea părul alb ca zăpada și pielea de un maroniu bogat foarte ridată, însă ochii îi erau la fel de agili ca întotdeauna. Privirea mea a coborât spre pieptul acoperit de un tricou sclipicios, cu mov și roz, pe care scria: ÎN ZILELE CARE SE TERMINĂ ÎN „-I“ BEAU VIN.

– Mă așteptai?

– Bineînțeles. Cotoroanța a zâmbit, și ridurile i s-au alungit. Îți amintești? Ultima dată ți-am zis că-mi vei aduce un lucru nemaivăzut. Un premiu adevărat.

M-am cutremurat din nou.

– Așa ai spus, dar... nu ți-am adus nimic.

– Încă nu, a zis ea, luând ceea ce bănuiam că era, firește, un pahar de vin. Dar îmi vei aduce. Pe cel Căzut.

14

M-a cuprins neîncrederea. O priveam pe Cotoroanţă. Ştiuse. Nu-mi dădeam seama dacă trebuia să fiu furioasă pe ea că nu mă avertizase, sau dacă să mă sperii.

Probabil era cazul să mă sperii.

– Ştiu la ce te gândeşti, a zis ea, întinzându-se să-mi atingă blând mâna, când am pălit. Nu literalmente. N-am vrut niciodată să învăţ să citesc gândurile, dar de cum te-am văzut am ştiut că-mi vei aduce un lucru special.

Am dat să răspund, dar am devenit conştientă de o prezenţă – de o căldură pe pielea mea, în aerul rece. M-am întors spre stânga, mijind ochii, fără să-mi dau seama dacă vedeam ce credeam că văd.

Părea să fie un... băieţel, care venea spre noi. Un puşti cu bucle aurii. Când s-a apropiat, mi-am dat seama că nu putea avea mai mult de 10-11 ani. S-a aşezat vizavi de mine, iar eu m-am întrebat dacă se pierduse şi dacă trebuia să-i găsim părinţii, să sunăm la poliţie sau ce se mai făcea când dădeai peste un puşti acolo unde nu-i era locul.

Apoi i-am văzut ochii.

Am tresărit, icnind surprinsă, şi mi-am retras mâna de sub a Cotoroanţei. Avea ochii de un albastru vibrant, ca ai unui Gardian, dar cu pupilele complet albe.

Chipul lui micuţ s-a deschis într-un zâmbet.

– Bună, Trinity. A întins mânuţa, cu braţul abia ajungând la jumătatea mesei. Eu sunt Tony. Mă bucur să întâlnesc, în sfârşit, pe cineva ca mine.

Am coborât privirea la mâna aceea şi apoi m-am uitat în ochii lui.

– Eşti...

– Nu sunt Legitim-Născut, dar am mult sânge angelic, mai mult decât alții, a zis. Am clipit Arăta ca un copil, glasul lui suna ca al unui copil, dar vorbea ca un adult. Bunicul meu a fost înger. Tron.

Un Tron.

Doamne!

Să fi fost cel care...

– Te-a vizitat în biserică? mi-a încheiat el gândul. Şi ți-a spus cum îl poți ajuta pe Zayne?

Am clipit.

– Poți să citeşti gândurile?

– Nu. Tony a chicotit ca un copil mic. Dar am văzut asta deja.

Era profet. Un clarvăzător. Unul adevărat, nu unul pe care-l sunai la 1-800-Linia fierbinte-Medium. Era normal să aibă un Tron în arborele genealogic, ţinând cont că prevedea viitorul, dar un bunic?

– Da, îngerii tind să încalce regulile, dacă păcatul este pentru binele suprem, a răspuns el întrebării mele nerostite. Aşa cum a procedat tatăl tău şi cum au făcut mulți alţii. Şi-a mişcat degetele.

Încet, m-am întins peste masă şi i-am luat mânuţa întrale mele. Când ni s-a atins pielea, am simţit o tresărire în braţ, care mi-a zburlit părul.

Tony a rânjit, strângându-mi mâna, apoi mi-a dat drumul.

– Suc de mere, a zis, luând un pahar. E grozav.

– Da, am şoptit.

Cotoroanța a chicotit, atrăgându-mi atenția.

– Ai venit aici cu un motiv, nu, Legitim-Născuto?

– Da, am zis iar. Mi-a luat o clipă, dar m-am adunat. Da, de asta am venit. Ştii ce i s-a întâmplat lui Zayne?

– Ştiu că i s-a oferit Gloria şi că a „căzut". Cotoroanţa a luat o gură de vin.

– Eu i-am zis, m-a anunțat Tony.

– Aşa a făcut, a confirmat Cotoroanța, în timp ce eu mă uitam de la unul la altul. Fireşte c-a făcut-o în cel mai vag mod posibil.

– Hei! Tony a ridicat mâna liberă. Pot fi de folos într-o anumită măsură. Există reguli. Nu eu le-am creat, dar cred că am spus ceea ce urmează, şi citez: „Cea născută din sângele sabiei sfinte va ține în mâna ei inima celui născut după a doua cădere". A pocnit din degete. Este evident, nu?

Am deschis gura şi am închis-o la loc.

Cotoroanța a zâmbit.

– Da, cât se poate de evident.

Toate păreau evidente acum, dar... Scuturând din cap, m-am întors spre ea.

– Am venit să văd dacă ai o soluție pentru mine. Trebuie să-l atrag pe Zayne în preajma mea şi să... Doamne, detestam să o spun! Trebuie să-l imobilizez fără să-l rănesc, ca să încerc să... să-l fac aşa cum era înainte. Simte când sunt pe cale să-mi folosesc *harul*, şi e foarte puternic, şi... imprevizibil. Am nevoie să obţin un avantaj.

– Şi dacă nu poţi să-l aduci înapoi la forma iniţială? a întrebat Cotoroanţa. Dacă e pierdut?

Mi s-a tăiat respiraţia şi pieptul mi s-a strâns de durere. Pentru o clipă, n-am putut rosti ce acceptasem deja că îmi mai rămânea de făcut.

– Voi face tot ce este necesar pentru a mă asigura că Zayne nu devine unul dintre monştrii vânați cândva chiar de el. Nu cred că e pierdut. Ştiu că nu e. *Ştiu.*

– Deci ai credinţă? a întrebat Tony.

M-am uitat la el.

– Am... De ce-mi venea atât de greu să o spun? Credința era... era un lucru alunecos, care rămânea cu tine şi apoi îți scăpa printre degete, înainte să-ți dai seama. Dacă aş fi avut timp să mă psihanalizez, eram sigură că ar fi avut de-a face cu tatăl meu absent, cu pierderile pe care le

suferisem de-a lungul anilor și cu nedreptatea vieții, dar nu aveam timp. Partea importantă era că, da, credeam. Știam asta, privindu-l pe copil. Erau și momente când nu credeam. Zile întregi, la naiba! Dar chiar și atunci când aveam îndoieli, și, Doamne!, aveam îndoieli serioase, credeam că tot există un scop.

Am inspirat adânc.

– Am credință. Poate nu mereu. Poate că mâine nu voi avea, dar... refuz să cred că aș fi pusă în poziția asta, cu tot ce se mai întâmplă, doar ca să-l pierd iar. Cred în iubirea noastră. El a crezut în ea cât să „cadă" pentru mine. Cred că tot ce simt pentru el va fi suficient ca să-l aduc înapoi.

Tony mă privea cu ochi care păreau să aibă decenii, poate mai mult. A încuviințat, și voiam să întreb dacă răspunsul meu sincer fusese cel corect.

– Te pot ajuta, m-a anunțat Cotoroanța.

M-am uitat iar la ea și aproape mi s-a tăiat respirația.

– Poți?

Ea a încuviințat, luând o gură de vin cu aromă de fructe.

– Ai nevoie de o vrajă care să-l aducă la tine și să-l țină captiv.

Să-l țină captiv? O imagine cu Dean și Sam Winchester mi-a apărut brusc în minte.

– O Capcană de Îngeri? Pare desprinsă din *Supernatural*.

– Ha! a chicotit Tony. Eu sunt fan Castiel. Tu?

Cât pe ce să zic că era cam mic ca să se uite la serialul ăla, dar m-am abținut. Cred că văzuse lucruri urâte la viața lui.

– Sunt fană Dean.

– Bineînțeles, și-a dat el ochii peste cap.

– N-am idee despre ce vorbiți, a zis Cotoroanța. Dar da, ca o Capcană de Îngeri, cred. Mai degrabă ca o capcană

pentru oameni, dar nu e nici una, nici cealaltă.

Sprâncenele mi s-au ridicat la gândul pentagramei pe care mi-o imaginam. Chiar trebuia să nu mă mai uit la TV.

– Cum creez vraja asta, sau capcana?

– Ai nevoie de câteva lucruri. A ridicat o mână, făcând semn cu degetele.

De unde apăruse Tony s-a ivit un bărbat, mai degrabă contabil decât vrăjitor. Avea pielea albă şi era de vârstă mijlocie. Purta un costum negru. Ținea ceva în mână. A pus obiectul pe masă, plecându-se în direcţia lui, înainte să se întoarcă de unde venise.

Cotoroanța a luat ce mi-am dat seama că era un mic decantor de sticlă, nu mai mare decât lungimea palmei.

– Chiar azi am pregătit pentru tine ce e înăuntru, în caz că apăreai, a spus, făcându-mi cu ochiul. M-am înfiorat. E încă proaspăt, dar trebuie folosit la noapte. Mi l-a întins.

L-am luat cu grijă, întorcând în palmă sticla îngustă, ovală. Înăuntru se afla un lichid gros, auriu, şi... şi fum? Fum auriu?

– Ce e aici?

– Câte puţin din una, alta şi probabil multe lucruri despre care nu vrei să afli, a răspuns ea. Privirea pe care mi-a aruncat-o îmi transmitea că ar fi înțelept să nu insist. Tot ce trebuie să ştii e că nu-i va face niciun rău. Trebuie să-l iei cu tine în locul unde l-ai văzut prima dată, Căzut fiind.

– Parcul Rock Creek, am zis. Fireşte că trebuia să fie un loc public.

– O deschizi azi, când apune soarele.

– Adică în jur de 20:32, în caz că voiai să ştii, a completat Tony.

– Iei cu tine un obiect personal de-ale lui şi-l pui pe jos. Să fie marcat recent cu sângele tău, a continuat ea.

Nu puteam decât să sper că toţi demonii din zonă vor fi departe, ca să nu prindă mirosul.

Tony se gândea la acelaşi lucru, căci a întors capul spre ea.

– Ai grijă să deschizi sticluța şi să goleşti conținutul pe obiectul adus, după care vei vedea un cerc, a continuat Cotoroanța. Când va păşi în cerc, îşi va pierde *harul* şi va cădea în genunchi. Să te asiguri că vei ieşi din el, înainte să dispară, sau vei rămâne şi tu prinsă înăuntru, fără *har* şi fără putere. Nu-ţi doreşti aşa ceva.

Nu. Nu-mi doream.

– Va dura doar câteva minute, m-a avertizat. Îngerii, căzuţi sau nu, Legitimi-Născuţi sau nu, sunt prea puternici să fie captivi multă vreme. Trebuie să acționezi rapid şi să nu eziți.

– Nu voi ezita. Mi-am închis degetele în jurul sticluței şi am inspirat adânc. Sticluța mi s-a încălzit în palmă. O parte a panicii şi a disperării care mă apăsau de când mă trezisem conştientizând că Zayne fusese răpus a început să se risipească. Mulţumesc, am mai zis.

Ea a încuviințat.

Mi-am ridicat privirea.

– Ce doreşti în schimb?

Mi-a zâmbit, cu buzele strânse.

– Nu crezi că ți-am dat asta din bunătatea inimii mele?

Privind-o în ochi, i-am zâmbit şi eu.

– Nu ştiu eu multe despre vrăjitoare, dar ştiu suficient despre oameni ca să fiu conştientă că aproape nimic important nu se dă fără obligații. Care sunt ale mele?

– Fată deşteaptă, a murmurat Tony.

O sprânceană albă, ca o omidă, s-a ridicat.

– Ce vreau, dacă reuşeşti, este să mi-l aduci mie pe cel Căzut.

Am strâns sticluța mai tare.

– Ce vrei de la el?

Ochii ei întunecați m-au sfredelit, ca nişte aşchii de obsidian.

– O pană.

– O pană? Ce poți să faci cu o singură pană de la un Căzut?

– Multe, copilă. A zâmbit atunci, și a căzut în visare, cu ochii închiși. Lucruri mărețe, imposibile.

– Lucruri teribile? am întrebat, detestându-mi conștiința care mă bătea pe umăr.

– Magia poate fi folosită și în scopuri mărețe, și în scopuri teribile. Cotoroanța a deschis ochii. Rezultatul este mereu în mâinile celor care o dețin. Eu n-am folosit-o niciodată, nu în felul de care-ți este teamă, asupra cuiva nevinovat.

M-am uitat lung la ea, știind că nu era tocmai o confirmare că pana lui Zayne nu va fi folosită pentru ceva incredibil de malefic, dar ori îi acceptam promisiunea, ori îi înapoiam sticluța și găseam altă cale de a căpăta puteri egale cu ale lui Zayne. Putea să dureze prea mult și să nu găsesc altă soluție.

– OK, am zis. Era probabil ceva pentru care urma să dau socoteală, dar aș fi făcut orice pentru Zayne. Așa cum făcuse și el totul pentru mine. Ți-l voi aduce pe Zayne.

– Bine. S-a întins după paharul de vin.

– Dar, ca să știi, am zis, așteptând să fie iar atentă la mine. Dacă-i faci vreun rău, te ucid. Nu vei avea nici măcar șansa de a-ți folosi magia asupra mea. Se va întâmpla înainte să-ți dai seama.

Cotoroanța a băut încet.

– Nu m-aș aștepta la mai puțin.

– Sunt bucuroasă că ne înțelegem.

– Și eu, a spus Tony, pentru că deja devenea ciudat.

– La fel ca majoritatea conversațiilor între adulți, a răspuns Cotoroanța. Într-o zi, vei înțelege.

– Serios? Micul profet părea ofensat.

Cotoroanța a râs încet.

– N-ai oră de culcare?

Copilul a privit-o cu ochii mijiţi.

– Are, mi-a zis Cotoroanţa, şi n-aveam habar ce să-i răspund. Înainte să ne despărţim, ceea ce se va întâmpla foarte curând. Trebuie să-l duc pe ăsta mic maică-sii, ca nu cumva să creadă că l-am furat...

– Doamne! a mormăit Tony încet. Ți-aş spune câteva...

– Dar n-o vei face. S-a aplecat şi, pentru o clipă, m-am temut c-o să cadă de pe scaun şi că-şi va rupe şoldul. Dar ea l-a sărutat pe profet pe obraz.

Tony şi-a dat ochii peste cap şi s-a strâmbat, aşa cum mă gândeam c-ar fi făcut orice copil de vârsta lui. Pe obraz i-a rămas o urmă de ruj roz, sclipitor.

Cotoroanţa s-a concentrat iar asupra mea.

– Trebuie să faci singură ce ți-am zis. La noapte. Fără prieteni, demoni sau Gardieni. Energiile lor ar afecta vraja.

Speram să funcţioneze, pentru că, dacă nu-l capturam pe Zayne, avea să fie furios tare.

Ridicându-mă, am ezitat şi m-am uitat la puşti.

– Ne vom revedea?

Ochii lui ciudaţi s-au ridicat spre mine.

– Nu-ţi pot răspunde.

Mi-am dat seama de ce. Dacă-mi răspundea, aş fi aflat prea multe. Mi-ar fi putut dezvălui că exista un „după". Sau dimpotrivă. M-a trecut un fior pe şira spinării. Am încuviinţat şi m-am întors.

– Spune-i lui Roth că-l salut, a adăugat Tony, iar privirea mea s-a întors la el. A zâmbit, şi inima a început să-mi bată cu putere. Spune-i că mamei i-ar plăcea o găină, aşa cum mi-a adus mie. Va înţelege.

– Bine, m-am auzit spunând, şi apoi am zâmbit uşor şi am plecat.

Tony tocmai îmi spusese că-l voi revedea pe Roth. Dacă Roth nu revenea din iad până diseară, ceea ce era puţin probabil, înseamnă că voi supravieţui.

Aflasem măcar atât.

Când l-am pus pe Dez la curent cu ceea ce făcusem, a reacționat exact cum mă așteptam. N-a fost nici pe departe de acord să folosesc ceva dat de o vrăjitoare ca să-l atrag pe Zayne, și nici să fac asta singură. Mi-a luat o vreme să-l conving că trebuia să încerc. În cele din urmă a cedat, după ce i-am zis că putea ajuta, asigurându-se că parcul era golit de oameni, în jur de ora șapte. Am promis că-l voi anunța cum a decurs totul imediat ce voi putea.

Măcar conversația aceasta a fost mult mai puțin jenantă decât cea anterioară.

Cayman, pe de altă parte, nu era oricum adept al acțiunilor de genul ăsta. A promis să rămână la apartament.

– Sună-mă dacă vraja nu-l reține și trebuie să fugi, mi-a zis. O să fug cu tine.

N-a fost cel mai încurajator comentariu, dar îmi dădea de înțeles că, probabil, nu trebuia să mă îngrijorez că voi atrage demoni. Simțea că, după apariția lui Zayne de sâmbătă seara, majoritatea se întorseseră în iad sau plecaseră din oraș, ceea ce nu era valabil și pentru demonii care lucrau cu Gabriel, evident. În cazul lor, nu rămânea altă soluție decât o gândire pozitivă și rugăciune.

N-a fost ușor să găsesc un obiect personal de-ale lui Zayne, pentru că n-avea decât strictul necesar. Nu voiam să-i iau periuța de dinți sau pieptenele. Ar fi trebuit să sângerez pe ele și să adaug naiba știa ce, așa că am ales unul dintre tricourile cenușii nespălate, în care plănuisem să dorm. Mirosea încă a el, și am stat cu fața îngropată în material o perioadă tulburător de lungă.

Orele s-au târât, iar eu n-am mai putut aștepta. Cayman îmi comandase o mașină, așa că m-am îndreptat spre parcul Rock Creek. Acolo mi-am petrecut o oră, pe bancă, cu tricoul și sticluța la piept, lângă inima care-mi bătea nebunește.

„Va fi bine."

„Va fi bine."

Repetam întruna şi priveam spre aleea pustie. Nu aveam idee ce fel de sfori trăseseră Gardienii, dar văzusem ultima persoană cu vreo patruzeci de minute în urmă. Cred că aveam mare noroc să mă pot gândi obsesiv doar la asta, şi nu la toate celelalte. Am ridicat privirea spre cerul care se întuneca treptat şi am simţit un junghi în piept.

A sunat alarma setată în telefon şi m-a anunţat că mai era un minut până la apus.

Sărind de pe bancă, m-am grăbit spre zona cu iarbă din spatele ei. Cu grijă, am pus tricoul lui Zayne lângă sticluţă, pe jos. Am îngenuncheat şi mi-am scos un pumnal. Cu mâna deasupra tricoului, mi-am lipit lama în palmă. Inima îmi bătea cu putere şi îmi tremurau mâinile.

„Va funcţiona."

„Va funcţiona."

„Va funcţiona."

A sunat a doua alarmă a telefonului. N-am ezitat nicio secundă, în timp ce deasupra mea cerul devenea albastru intens, adânc. Mi-am crestat palma cu lama. Un sâsâit de durere mi-a scăpat de pe buze şi sângele roşu a curs. Am strâns palma şi mi-am pus pumnalul în teacă, apoi mi-am răsfirat degetele şi le-am şters de tricou, mânjind bumbacul.

Am scos capacul sticluţei şi am înclinat-o deasupra locului pe care-l marcasem cu sânge, rugându-mă ca Zayne să nu fi făcut pe urmăritorul dubios şi să mă privească.

Nici măcar nu mă gândisem la asta.

Era oricum prea târziu.

Lichidul auriu a curs pe tricou. Nu era mult. Apoi a ieşit fumul, sclipind ca zeci de licurici şi coborând uşurel peste material.

Un fulger a ţâşnit din sticluţă, mai repede decât puteam urmări. Am scăpat sticluţa şi m-am ridicat, când lumina a

format un cerc.

Răsucindu-mă, am împins din greu cu picioarele, cât se contura cercul. Lumina pulsa, ridicându-se, când am sărit prin ea, lovind pământul cu palmele şi genunchii chiar în afara cercului care se închidea.

– Doamne! am şoptit, aruncându-mi coada peste umăr.

Fusese... prea scurt timpul.

M-am ridicat în picioare şi m-am întors. Nu vedeam nici urmă de lumină. Abia dacă-i distingeam tricoul dintre umbre.

Luminile din parc au început să clipească. *Harul* vibra în mine, activat de anxietate.

„Te rog."

„Te rog."

„Te rog."

Ridicând privirea spre cerul întunecat, m-am chinuit să văd ceva. Nu era nimic. Nici urmă de stea. Dacă nu funcționa? Dacă făcusem ceva rău? Era mai bine să fi vărsat întâi lichidul şi apoi să mă tai? Ar fi trebuit să notez instrucțiunile, fiindcă memoria mea...

L-am văzut doar o secundă, înainte să cadă din cer, aterizând ghemuit la doar doi metri de unde credeam că începea cercul.

Inima mi s-a oprit când s-a ridicat în picioare, cu aripile desfăcute, emanând o lumină albă, blândă. Ce mai privelişte! Se schimbase într-o pereche de blugi uzați. De unde-i avea sau de unde-i *împrumutase* nu voiam să ştiu.

Cel puțin deocamdată.

Din locuri opuse a ceea ce speram să fie o capcană funcțională, ne-am uitat unul la celălalt. Au trecut prea multe secunde. Trebuia să intre în cursă.

Am făcut un pas în față.

– Ți-a fost dor de mine?

– Ai făcut ceva. Ştiu c-ai făcut. Am simțit o dorință incontrolabilă de a veni aici.

– Nu mă urmăreai?

A clătinat din cap.

– Nu te mai pot urmări.

Fiindcă nu mai avea încredere în el? Nu era momentul să cer explicații.

– N-am vrut să te caut pe străzi.

– Ți-am spus să te ții departe de mine. Altfel îți voi face rău, a zis, pe un ton scăzut. Și totuși, ai făcut ceva să mă aduci la tine. Încep să cred că vrei să mori.

– Crezi că mă poți ucide? Mi-am chemat *harul*, și mi-a răspuns imediat. Colțurile ochilor mi s-au albit și o lumină alb-aurie s-a revărsat din umărul meu, coborându-mi în jurul brațului. Mânerul Sabiei lui Mihail mi s-a format în palmă, cald și binefăcător. Lama în flăcări a erupt, trosnind și sâsâind. Atunci, vino și ia-mă, Căzutule! Pentru o clipă, m-am gândit că nu va accepta provocarea. Că va refuza. Chiar dacă putea fi o dovadă că se afla încă înăuntru, Zayne nu trebuia acum să dea înapoi. Aveam nevoie de cel Căzut.

– Nu cred că-ți dorești o luptă, ci pe mine, a zis el, zâmbind crud.

M-am înroșit, dar am ridicat bărbia.

– Poate că da, poate că nu.

Și-a întors capul într-o parte și-n alta, apoi a strâns din dinți.

– Să nu spui că nu te-am prevenit, a mârâit, și s-a mișcat atât de repede, că n-am văzut decât o ceață alb-aurie.

Dar am văzut clipa în care a intrat în capcană.

O lumină aurie, scânteietoare, pulsa pe pământ, într-un cerc. Zayne s-a oprit, cu bărbia în piept, și a privit lumina care se stingea. Pe tricoul lui.

– Ce-ai făcut? A ridicat capul.

– Ne-am dat șanse egale.

Zgomotul care i-a scăpat de pe buze m-a umplut de teamă. Era inuman. Teribil. A atacat, și m-am așteptat să dea

greş capcana...

Dar s-a oprit, cu pumnii strânşi. Era suficient de aproape încât să-i văd furia întipărită pe chip. Partea de sus a corpului i s-a înclinat în faţă. Tendoanele i-au ieşit în evidenţă în zona gâtului. Muşchii umerilor i s-au încordat, în timp ce se lupta, dar a căzut în genunchi, aşa cum promisese Cotoroanţa.

Ochii lui vii, arzători, s-au ridicat spre mine. Vocea i-a bubuit din pieptul care tresălta:

– Ai trişat.

– Da. Am scos sabia şi am cuprins mânerul cu mâna.

– Vrei să foloseşti aia pe mine? Credeam că mă iubeşti, micuţă nefilim.

– Te iubesc, am şoptit, cu gâtul şi ochii arzând.

– Iubire, a scuipat el, iar aripile i-au coborât. Pieptul i s-a ridicat, de parcă m-ar fi sfidat, şi a continuat: fă ce ştii mai rău, nefilim, dar să loveşti bine. Dacă nu, voi ieşi de aici şi te voi distruge, fără să-mi pese măcar.

– Dar eu cred că-ţi va păsa, i-am zis, şi lacrimile mi-au înceţoşat privirea. Am făcut un pas înainte. Te iubesc. Te iubesc acum şi te voi iubi mereu. M-am mişcat înainte să poată spune ceva, incapabilă să-mi permit să stau pe gânduri. Am ridicat Sabia lui Mihail.

„Te iubesc."

Inima mi-a tremurat şi s-a frânt. Următoarea respiraţie nu s-a dus nicăieri, pentru că o furtună violentă de emoţii a erupt din mine, într-un strigăt.

„Te iubesc."

Am vârât sabia aurie adânc în pieptul lui Zayne. În inima lui.

15

Timpul a curs mai lent şi apoi a părut să stea pe loc, când privirea lui a întâlnit-o pe a mea şi s-a fixat în ea. Ochii i se măriseră, parcă de şoc, iar în amestecul de gânduri care se intersectau, unul a devenit limpede. Nu credea că aş fi fost capabilă de asta. Oare şocul care-i inunda ochii uluitor de albaştri venea din acea parte a lui pierdută când „căzuse“ sau de la Zayne, cel încă înăuntru?

Nu ştiam, dar am simțit lama fierbinte de parcă mi-ar fi fost împlântată adânc în propriul piept, străpungându-mi inima şi sufletul. Panica m-a cuprins, amestecată cu o durere cumplită. Voiam să dau timpul înapoi. Voiam să mă întorc şi să nu fi făcut niciodată asta, pentru că, dacă nu funcționa, nu eram sigură... nu eram sigură că puteam supravieţui, chiar dacă altă cale nu exista. Fusesem fraieră să cred că puteam face faţă; că eram suficient de puternică şi de curajoasă. Nu eram. Nu eram inumană, şi ştiam că tata ar fi fost dezamăgit de mine, dar aşa stăteau lucrurile. Dacă dădeam greş, privirea lui, şocul, neîncrederea aveau să mă bântuie multă vreme după ce trupul meu devenea praf şi pulbere. Aveau să mă ucidă. Poate nu fizic, ci să-mi distrugă fiecare parte care mă făcea cine eram. N-aş mai fi fost aceeaşi, şi, într-o clipă de luciditate uluitoare, mi-am dat seama că la asta se referise Gabriel când spusese că furia mea va duce la ruină şi blestem. Urma să devin o creatură la fel de rece şi de cumplită precum Sulien.

Apoi... apoi timpul a curs mai departe.

Ochii lui Zayne s-au închis. Şi-a ridicat braţele şi a urlat. Aripile i s-au înălțat, desfăcându-se complet. A dat

capul pe spate şi tendoanele gâtului i-au ieşit mai mult în evidenţă.

Din centrul pieptului, unde era îngropată sabia, o pulsaţie de energie s-a scurs afară, spălându-i umerii şi braţele într-o lumină aurie, în valuri. Într-o secundă scurtă, a fost scăldat în foc divin, iar trupul şi trăsăturile lui s-au pierdut în strălucire. Nu-l mai vedeam.

M-a cuprins groaza şi un tremur mi-a străbătut trupul. Temându-mă că focul îl va înghiţi, am încercat să scot sabia. Nu s-a clintit, iar zgomotul, Doamne, zgomotul care venea dinspre Zayne... era animalic şi brut, sfâşiindu-mă. Inima mi-a tresărit când am făcut un pas în spate şi am tras. Fără succes. Sabia părea implântată, de parcă i-ar fi făcut acum parte din corp, la fel cum era o extensie a corpului meu. Nu mi se mai întâmplase niciodată aşa ceva.

Focul s-a retras brusc acolo unde era implântată adânc sabia.

Tăcere.

Fără ţipete.

Niciun zgomot de pasăre sau de insectă.

Nimic.

Unde-i era înfiptă sabia în piept, pulsa energia divină. Braţele lui Zayne au căzut pe lângă corp, aripile i-au coborât, iar masa de lumină alb-aurie s-a întins, încolăcindu-se în jurul lamei, agitându-se înapoi spre mine. Instinctele îmi urlau să-i dau drumul, dar nu puteam, fiindcă *harul* era al meu – o parte din mine – şi nu-mi permitea să las sabia. Dar ceva nu-mi aparţinea. Primele şuviţe au ajuns la mâner şi apoi orice-o fi fost mi-a lins degetele, anulându-mi orice gând.

Energia divină mi-a lovit centrul pieptului. Parcă ar fi explodat o bombă. Mi-a trecut peste întregul corp, înecându-mi pielea şi pătrunzându-mi în muşchi, în oase, în jurul organelor. Energia divină mi-a tăiat respiraţia, încolăcindu-mi-se în jurul inimii, şi apoi mi s-a fixat în spate,

între umeri. Nu puteam procesa dacă simţeam durere, o plăcere atât de acută, încât devenise dureroasă, sau ambele. Cădeam înainte să-mi dau seama ce se petrece.

N-am simţit impactul cu pământul. N-am văzut când Sabia lui Mihail a căzut şi n-am sesizat momentul în care mi s-a retras *harul*. Nu mi-am dat seama nici măcar că aveam ochii închişi sau că exista o probabilitate mare să-mi fi pierdut cunoştinţa, şi că asta se întâmplase, pentru că, atunci când am reuşit să deschid ochii, am simţit că timpul trecuse, dar şi o nemărginită confuzie, o pierdere.

Inspirând scurt, superficial, în timp ce simţurile îmi reveneau încet, migălos, am ridicat privirea spre o mare întunecată, plină de... luminiţe scânteietoare. Erau multe. Mii. Milioane. Constelaţii nenumărate, corpuri celeste luminoase. Le *vedeam*. Pe toate. Le vedeam într-un fel la care visasem de multă vreme, cu o claritate care-mi dovedea că felul în care-mi aminteam de ele nu era în avantajul lor. Erau frumoase şi nesfârşite. Mi s-au umplut ochii de lacrimi, cum zăceam acolo, depăşită de simpla splendoare a unui cer plin de stele, fiecare reprezentând dorinţe infinite şi visuri fără margini. Nu îndrăzneam să clipesc, nici măcar când fiecare dintre luminiţe a scăzut şi s-a stins, până ce n-au rămas decât nişte pete înceţoşate de lumină îndepărtată, până când şi acelea mi-au dispărut din imagine. Am închis atunci ochii, ştiind din instinct că primisem un dar mai mare decât îmi dădeam seama. O ultimă amintire limpede, care nu avea să piară. Bănuiam că nu voi revedea niciodată stelele.

„Zayne."

A fost primul meu gând raţional şi coerent, care s-a format şi a căpătat sens.

Am deschis ochii, fără să mă uit la cer, şi mi-am forţat corpul, care mă durea, să se mişte, să răspundă comenzilor transmise de creier. Muşchii şi nervii mei reacţionau lent, dar, după ce au părut să se racordeze la comenzi, m-

am sprijinit în palme şi în genunchi. Fiecare fibră a ființei mele s-a concentrat pe umbra care se afla la câțiva metri de mine.

„Zayne."

Şi el era în patru labe, ca mine, cu capul plecat. Îi vedeam încă aripile care-i drapau umerii, sprijinite pe pământ.

Trăia.

Tremurând, aproape că mi-am pierdut mințile acolo, pe loc, dar cumva am reuşit să rămân întreagă. Era încă în viață şi respira, dar nu ştiam în ce stare se afla.

M-am apropiat încet de el. Părul îi cădea peste față şi-i acoperea trăsăturile. Am deschis gura să-i rostesc numele, dar un soi de teamă copilăroasă mi-a făcut limba să amuțească.

Dacă nu funcționase? Dacă făcusem să fie mai rău?

S-a mişcat, iar trupul lui mare s-a cutremurat. Încet, a ridicat capul. Şuvițele de păr i-au alunecat de pe față. Ochii lui erau închişi, iar trăsăturile mi se păreau mai clare, chiar şi în lumina redusă, dar de data asta am ştiut că era strălucirea luminoasă a pielii sale, *harul* care-i vibra dedesubt. Aripile i-au tresărit şi s-au ridicat. *Harul* încă-i vârsta penele, ca nişte curenți electrici. A deschis ochii, încețoşați şi confuzi. Aveau acea nuanță de un albastru ireal, când m-a privit. Nu puteam respira şi m-am încordat, încercând cu disperare să mă pregătesc pentru... orice.

– Trin? a şoptit răguşit.

O respirație întretăiată a ieşit forțat din mine. „Trin." Am început să mă mişc, să mă târăsc în față, dar, cumva, am ajuns să mă dau înapoi.

– Eşti...? Mi-am dres glasul. Eşti Zayne?

Aripile acelea frumoase s-au ridicat uşor, apoi au coborât, şi ochii lui s-au închis scurt.

– Da. Eu sunt.

Pieptul mi-a fost cuprins de tensiune, care m-a sucit şi m-a învârtit, şi mii de emoţii au erupt înăuntrul meu şi m-au invadat. Speranţa şi dorinţa s-au ciocnit în nesiguranţă, şi chiar în teamă. Dacă era un soi de truc? Nu părea, după cum îmi rostise numele, înainte. În mintea mea, îmi dădeam seama de asta, dar ştiam că nu fusesem pregătită să iasă totul bine. Îmi era teamă că mintea îmi juca feste. Durerea se împletea cu bucuria, iar corpul meu se simţea slăbit.

– Sunt... A încercat să se ridice.

Am dat înapoi, căzând în fund. Mi se părea că nu-mi puteam controla mişcările. O masă de emoţii contradictorii mă acapara şi mi-era prea teamă de dezamăgirea zdrobitoare, dacă aş fi permis speranţei să mă cuprindă.

Zayne se oprise, şi, în haosul minţii mele, ştiam că asta însemna ceva.

– Nu-ţi fac rău. Nu ţi-aş putea face rău niciodată... S-a întrerupt, iar umerii i s-au încordat. Dar ţi-am făcut rău. Ţi-am... S-a dat înapoi, încă în genunchi, şi şi-a privit mâinile. Ţi-am făcut rău...

– Nu mi-ai făcut rău, am şoptit, gândindu-mă că, de fapt, suna ca el.

Vorbea cu inflexiuni. Cu căldură.

– Nu? Dar îmi *amintesc*. Aripile i s-au ridicat iar, speriindu-mă când s-au întins. Şi-a desprins privirea de la propriile mâini şi s-a uitat peste umăr. A înjurat încet când adierea i-a înfoiat penele mai mici, expunând *harul*. Tot... tot uit că-s acolo. Nu le simt ca pe cele vechi. Nici transformarea. Majoritatea lucrurilor nu le simt la fel. M-a privit iar, şi strălucirea pielii lui a pulsat intens, făcându-mă să tresar. Aripile cu pene i s-au strâns, s-au vârât în interior şi apoi... au dispărut, de parcă i-ar fi pătruns în piele, în spate, sau ar fi pierit. Strălucirea aurie a scăzut. Acum arăta din nou ca... Zayne, şi nu ca un Căzut psihopat.

– E adevărat? m-am auzit întrebând. Aripile care dispăruseră m-au făcut să cred că încă zăceam pe spate, cu o lovitură la cap. A funcționat? Chiar ești tu? Îți amintești de mine? Şi n-o să-mi spui... „micuță nefilim"?

– E adevărat. Sunt adevărat. Avea vocea aspră. Îmi pare nespus de rău că trebuie să întrebi așa ceva. Îmi pare foarte rău, Trin. Nu m-am putut abține... Şi-a privit din nou palmele întoarse în sus, pe care și le sprijinea pe coapse. Mint. M-aş fi putut abţine. Dar era... era prea târziu. A clătinat din cap, privindu-și mai departe palmele. Parcă lipsea ceva din mine. Amintirile. Accesul la ele – la ce simțeam și ce însemnau. Mă preveneau, și am crezut că mă descurc. Privirea i s-a întors spre mine. Dar eu sunt. Promit, Trin. Chiar eu sunt. Întreabă-mă ceva ce mi-aş aminti doar eu.

M-am uitat la el.

– Nu mă pot gândi la nimic acum. Am creierul prea plin și prea gol.

A zâmbit, și mi-a tresărit inima. Era zâmbetul *lui*, cald și deschis, și nu crezusem niciodată că-l voi revedea.

– OK. Să mă gândesc eu la ceva. Şi-a ronțăit buza de jos, și, dacă n-aş fi stat în fund, m-ar fi lăsat picioarele. Zayne făcea asta mereu, dar o făcuse doar o dată după cădere. Gata, știu! Ai o constelație pe tavan.

Atunci chiar n-am mai respirat. Să fiu sinceră, plămânii meu n-au mai funcționat, în timp ce mă ridicam în picioare, clătinându-mă.

– Eu am montat-o, a continuat el, ridicându-se încet. I-am zis Constelația lui Zayne, și ce s-a întâmplat după ce ți-am arătat tavanul acela cred că-i una dintre cele mai dragi amintiri ale mele. Vocea i s-a adâncit când și-a mușcat iar buza. Mi-ai arătat cât mă iubeşti. Mi-ai oferit totul – corpul tău, inima ta, *încrederea* ta.

Pentru a doua oară, lumea s-a oprit în loc. Nu eram conştientă că mă mişcam. Protestul dureros al muşchilor

şi oaselor nu m-a oprit când m-am aruncat spre el. Sau am încercat. M-am dezechilibrat, iar mişcările mele, prea smulse şi prea țepene, m-au făcut mai degrabă să cad pe el...

A devenit o ceață de viteză când a țâşnit în față, mişcându-se atât de repede, încât n-am avut nici măcar şansa de a tresări. M-a prins, încolăcindu-şi brațele în jurul meu, şi, în clipa în care palmele mi s-au conectat cu pieptul lui gol, am ştiut.

Era *el*. Era pielea *lui* sub palmele mele, şi nu mai era rece acum, ci cald, iar respirația *lui* îmi atingea obrazul. *El* mă ținea în brațe.

Era Zayne.

16

Cumva, am ajuns înapoi pe pământ, dar de data asta Zayne şedea în capul oaselor, cu mine în poală. M-am transformat într-o caracatiță şi mi-am înfăşurat picioarele în jurul taliei lui, şi brațele, în jurul umerilor.

– Chiar îți aminteşti, am şoptit, îngropându-mi fața în scobitura gâtului său. Fiecare respiraţie a mea era plină de el.

– Îmi amintesc prima dată când te-am văzut, a zis. M-am cutremurat în clipa în care i-am simţit palma cuprinzându-mi ceafa. Te ascundeai după o perdea, unde n-aveai ce căuta. Trăgeai cu urechea.

– Nu trăgeam cu urechea, am negat, dar vorbele mi s-au pierdut în pielea lui.

A chicotit şi, chiar dacă a sunat răguşit şi tremurat, a avut un efect minunat asupra inimii mele. Nu era râsul rece şi apatic al unui Căzut.

– Ba da, asta făceai.

Chiar asta făceam.

– Îmi amintesc şi c-ai vrut să mă loveşti când m-am prezentat.

– Pentru că te-ai strecurat noaptea, în mijlocul pădurii, am spus eu încruntată.

– Adică nu erai foarte atentă, şi te rog să mă corectezi, dar nu eu mă strecuram, m-a tachinat el.

– Greşeşti. L-am strâns mai tare, iar el m-a sărutat pe creştet.

– Îmi amintesc prima oară când te-ai arătat drept cine eşti. Eram în biroul lui Thierry, şi cred că Nicolai a rămas fără aer. Îmi amintesc prima dată când mi-ai provocat un atac de cord. După ce mi-ai spus despre vederea ta.

Colţurile buzelor mi s-au ridicat. Nu voisem să mă considere neputincioasă, după ce lansasem bomba cu pierderea vederii, aşa că sărisem de pe un acoperiş pe altul. Se purtase de parcă n-ar fi fost deloc bucuros, dar ştiam că, în secret, era încântat şi se simţise provocat.

– Şi îmi amintesc de noaptea în care m-ai ajutat, scoţând gheara de imp din pieptul meu. Vocea i s-a adâncit, şi de data asta tremurul meu era legat de amintirile despre noi, în baia lui, în patul lui. Îmi amintesc de toate astea. Sentimentele şi amintirile acelea fac parte din mine.

Nu mai puteam vorbi şi am închis ochii strâns, să zăgăzuiesc şuvoiul de emoţii. Toate simţurile mi s-au concentrat la senzaţia pielii lui sub degetele mele. Temperatura corpului său era ca înainte, mai ridicată decât a unui om obişnuit. Cu mâinile tremurând, i-am atins pieptul, deasupra inimii.

Bătea puternic sub palma mea.

Chiar funcţionase.

Tronul nu minţise. Cotoroanţa nu-mi dăduse o vrajă falsă. Nu o dădusem în bară. Chiar funcţionase.

Mi-au scăpat lacrimile pe sub gene, şi nu le-am putut opri. M-am deschis, şi toată disperarea, durerea şi suferinţa s-au rostogolit în uşurarea şi în bucuria pulsândă care s-au revărsat din mine. Am încercat să mă abţin. Era un moment bun, un moment fericit, şi nu trebuia să-l petrec înecându-l pe Zayne în lacrimile mele, dar nu mă puteam controla.

Zayne şi-a lipit obrazul de capul meu. Vorbea, în timp ce eu tremuram, eliberând toate emoţiile pe care le ţinusem în frâu cu greu, din clipa în care-l pierdusem. Nu aveam idee ce spunea. Mi-ar fi putut mărturisi că era parţial ornitorinc, şi tot nu mi-ar fi păsat. Am ridicat mâinile, vârându-mi degetele în şuviţele moi ale părului său.

– Lacrimile astea mă omoară, a zis, şi l-am înţeles perfect. Mă omoară.

„Era Zayne."

„Era Zayne."

„Era Zayne."

Atât puteam gândi, îmbibându-mă cu prezenţa lui. Zayne trăia, se întorsese şi era chiar el. Nu ştiam cât timp trecuse de când continua să îmi şoptească, legănându-ne încet, în vreme ce eu plângeam suficient cât să scufund tot Washington, D.C. În cele din urmă, după un timp absurd de lung, lacrimile mi-au secat şi tremurul care-mi străbătea trupul la fiecare câteva secunde s-a oprit. Puteam respira. Puteam în sfârşit respira.

Zayne mi-a ghidat cu grijă faţa departe de gâtul lui. Clipind până ce i-am putut vedea limpede trăsăturile, m-am cutremurat şi i-am cuprins încheieturile.

– Îmi pare rău. Dar... trăieşti şi eşti tu, şi sunt atât de fericită, şi nu mă pot opri din plâns, pentru că... dacă e un vis foarte detaliat? Pare mai plauzibil. Te-am pierdut, şi, când te-ai întors, am crezut... Aşa aproape cum eram, îi vedeam ochii – îi vedeam cu adevărat, pentru că nu trebuia să-mi fac griji că m-ar fi aruncat cât colo. Ochii tăi. M-am aplecat până ce nasurile aproape că ni s-au atins. Uau!

Mâinile i-au căzut pe şoldurile mele.

– Ce este? Nu i-am văzut.

N-aveau oglinzi în rai? Sau nu se uitase în oglindă de când... de când „căzuse"? I-am atins obrazul.

– Sunt albaştri. Foarte, foarte albaştri, i-am zis, complet pierdută când venea vorba despre termeni descriptivi. Dar în spatele pupilelor ai... alb-auriu. Se vede doar marginea. Este *har*. Am mai remarcat, dar să văd aşa de aproape? Niciodată.

Genele lui dese s-au lăsat în jos, umbrindu-i ochii, şi a întors capul, cu obrazul apăsându-se în palma mea.

– Cât de tare se vede?

– Chiar nu te-ai uitat la tine recent?

– Nu. Eu...

– Ce-i? Văzând că nu răspunde, i-am întors faţa spre a mea. Ce este, Zayne?

– Cred că-mi evitam reflexia. A deschis ochii, dar privirea lui era concentrată dincolo de mine. Nu ştiu de ce. Nici măcar nu ştiu dacă a fost o alegere conştientă sau nu, dar ceea ce devenisem... nici atunci n-am vrut să mă văd. Probabil că n-are sens.

– Ba are. Un junghi mi-a sfâşiat inima când i-am mângâiat maxilarul cu degetul mare. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat în ultimele câteva zile?

Zayne n-a răspuns o vreme.

– Multă confuzie. Multe sentimente şi gânduri pe care nu le-am înţeles, dar m-au consumat. E singura cale prin care pot descrie ce-am simţit. Am simţit... Maxilarul i s-a încleştat. Atât de multă furie şi aroganţă, şi un fel de... îndreptăţire ciudată? Brusc, uram toţi îngerii şi orice avea *har*, dar şi demonii – orice demon. Credeam că-s mai bun decât demonii şi mai... nici nu ştiu. Mai conştient decât cei care nu „căzuseră"? Detestam totul şi pe toată lumea, şi parcă aş fi fost conştient de ce făceam şi spuneam, şi ori nu mă conectam cu realitatea, ori nu pricepeam. Tot corpul i se încordase, lipit de al meu. A continuat: M-au avertizat că se poate întâmpla, dar mi-am zis că mă descurc. Cred că deja aveam o doză sănătoasă de aroganţă, dar nici măcar nu pot descrie cum a fost să mă bombardeze atâtea emoţii violente, care, dintr-odată, păreau îndreptăţite, de parcă făcuseră mereu parte din mine. Credinţa că eram judecător şi juriu, şi puteam face orice, oricând.

– Pare a fi descrierea multor oameni, am zis.

Râsul lui sec n-a durat.

– Dar... îmi amintesc ce-am făcut, a zis, cu glas încărcat de vinovăţie. Când te-am văzut, după ce am „căzut". A închis din nou ochii. Te cunoşteam. Când te-am văzut,

ştiam cine eşti şi care ţi-e numele, şi apoi am pierdut amintirile acelea, motivul pentru care erai importantă pentru mine. Erai o duşmancă pe care trebuia s-o... Riduri încordate i-au crestat pielea din jurul gurii. Trebuia să o domin. Atât am ştiut, până ce m-ai sărutat în parc, şi nu ştiu cum să explic, dar parcă m-ai fi electrocutat. Dintr-odată, am fost lovit de toate emoţiile, nicidecum de ură, şi, când te-am revăzut... în piscină, încă nu pricepeam ce simt, dar tot ce ştiam era că te voiam. Că te dorisem şi înainte şi că eram eu. Zayne. A deschis ochii şi m-a privit. Îmi pare atât de rău, Trinity. Ştiu ce-am făcut. Ştiu cum ai încercat să ajungi la mine, şi...

– Opreşte-te. I-am prins faţa în mâini. Nu-ţi face asta. N-ai fost tu.

– Dar am fost, a zis el încet, mângâindu-mi braţele cu palmele. Am fost eu, Trin. Eram acolo...

– De aceea nu mi-ai făcut rău cu adevărat.

– Nu ţi-am făcut rău? Te-am aruncat de colo colo ca pe o păpuşă de cârpă.

– N-aş merge chiar atât de departe, am mormăit, deşi era adevărat.

M-a ignorat.

– Te-am ameninţat... te-am ameninţat mai mult decât o dată. A coborât privirea şi, când a vorbit, i s-a frânt vocea. Aveam mâinile în jurul gâtului tău. Nu pot uita asta.

Inima mea plângea când m-am aplecat în faţă, lipindu-mi fruntea de a lui.

– Nu eşti tu vinovat, Zayne. Trebuie să înţelegi, şi trebuie să-ţi dai seama c-ai făcut ce trebuia. Ai fi putut să mă răneşti. Ai fi putut să mă ucizi atunci, dar n-ai făcut-o. Pentru că erai acolo, nu? *Tu* te-ai oprit. *Tu* ai apărut şi ai ucis Mortul Viu, şi *tu* ai venit şi pe acoperiş.

– Te-am lăsat să cazi într-o piscină.

– Iată un motiv pentru care te-aş putea lovi când te aştepţi mai puţin, dar ai fost tu în *piscina* aceea cu mine. Ai

fost tu şi cel care ai devenit după cădere, şi am fost şi eu. Tu nu eşti de vină cu nimic. Am făcut totul împreună, pentru că ştiam că erai acolo, i-am zis. Poate că n-ai avut habar de ce, pe atunci, dar te-ai asigurat că nici tu, nici altcineva nu mă răneşte. M-ai avertizat chiar să stau departe de tine. Ai spus că...

– Ce era în mine te-ar fi rănit. Aşa este. În cele din urmă, n-aş fi rezistat. Când m-ai prins în capcană, am vrut să te atac. Privirea lui a căutat-o pe a mea. Şi partea aceea din mine devenea tot mai puternică.

– Era partea care voia să mă arunce de colo colo? Mi-am trecut degetele prin părul lui. Adică, pot să fiu foarte enervantă, şi probabil că n-a fost prima dată.

– Era. Chiar dacă poţi fi extraordinar de enervantă.

– Da, ştiu. Fireşte că ştiam. L-aş fi putut lovi pe Zayne în faţă, iar el ar fi oftat, dezamăgit. De ce? Pentru că era bun. M-am dat în spate, să-i văd chipul. Dar partea aceea din tine care era încă acolo te-a oprit. Asta e tot ce contează. Tot ce poate conta. Ştii de ce?

– De ce?

– Pentru că ţi s-a dat Gloria înapoi – sufletul angelic – şi ai „căzut" pentru mine. Nu ştiu dacă să te lovesc sau să te sărut. Ai renunţat la statutul de înger ca să fii cu mine. Ai „căzut", asumându-ţi un risc enorm, ca să fii cu mine, şi eşti aici. Te-ai întors la mine.

– Datorită ţie. M-ai adus înapoi. Mi-a mângâiat din nou braţele, lăsând fiori în urmă. Cum ai reuşit? Eram acolo, contemplând ideea unui nou bârlog de demoni în flăcări, a zis, şi eu am clipit. Am simţit brusc nevoia incontrolabilă de a veni aici. De unde ai ştiut ce să faci?

– După ce-ai venit aici prima oară, am fost condusă într-o biserică de o voce din mintea mea, şi da, a fost la fel de ciudat precum sună. Am crezut că-mi pierdeam minţile, dar nu era aşa. În biserică mă aştepta un Tron. El mi-a zis ce trebuie să fac. I-am lăsat părul să-mi treacă

printre degete, în timp ce-i sorbeam fiecare trăsătură. Mi-a zis că *harul* meu n-ar face niciodată rău cuiva iubit, dar mi-a fost frică. Voiam să cred că va funcţiona. Trebuia să cred, şi au fost momente în care am crezut, dar... Panica mi s-a strecurat în glas. Dar trebuia să încerc. Mi-am tot zis că, dacă nu ieşea bine, măcar procedasem corect. Că tu...

– N-aş vrea să rămân în starea aceea? mi-a terminat el gândul. Ai dreptate. N-aş fi vrut.

Acordul lui ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine, dar n-a fost aşa. Ideea că l-aş fi putut ucide mă făcea să-mi vină să vomit.

– Ştiam că trebuia să te ademenesc afară şi să te prind cumva în capcană, şi m-am gândit la Cotoroanţă. Ea mi-a dat poţiunea. O avea pregătită. Ştia. Mai era şi un copil cu ea. Un clarvăzător. Ştia şi el, şi i-a zis. În fine, mi-a dat vraja, şi a funcţionat.

– Ţi-a dat-o pur şi simplu? Nu mă înţelege greşit. Sunt uimit. Mai mult decât pot exprima în cuvinte. O vrăjitoare nu oferă niciodată nimic gratis.

– Aşa este. I-am pus mâinile pe umeri. A făcut-o în schimbul unei pene de-ale tale.

S-a uitat lung la mine.

– Mi-a dat impresia că nu vrea s-o folosească pentru a face rău, şi o cred, am zis. Într-un fel. Adevărul e că aş fi încheiat oricum târgul, câtă vreme promitea să nu-ţi facă rău ţie, şi a promis. Ştiu că probabil nu eşti de acord, şi înţeleg. Dar...

– Este în regulă. A ridicat încet mâna, asigurându-se că-l văd înainte să mă atingă pe obraz, şi mi-a venit iar să plâng. Era încă o dovadă că Zayne *al meu* se întorsese. Aş fi făcut la fel – aş fi fost de acord cu orice. Mi-a mângâiat blând conturul obrazului. Ceea ce am fost va face mereu parte din mine. Sunt convins că unele momente vor fi mai rele decât altele, dar mă voi descurca. Mă voi asigura de

asta, pentru că deja au intervenit prea multe lucruri între noi.

– Adevărat, am şoptit.

Fuseseră atâtea obstacole între noi, încât îmi doream să trăim şi noi fericiţi, aşa ca eroii din romanele de dragoste pe care le adorase mama. Nu trebuia să ne fim singuri obstacole.

Degetele lui s-au oprit în preajma vânătăii de pe maxilar.

– Te doare când te ating?

– Nu. Acum nu.

– Arăţi... mai rău decât ultima dată când te-am văzut.

– Păi... am lungit eu cuvântul. Am avut o confruntare cu Gabriel.

Fiecare parte din el a părut să încremenească.

– Când?

– Aseară. I-am povestit repede ce se întâmplase. Vestea bună e că nimeni nu va mai putea intra în şcoală multă vreme, şi cred că el e slăbit.

– Ar fi trebuit să fiu acolo.

– Eşti aici, şi asta e tot ce contează, i-am zis. Nu sunt rănită. Sincer.

A scuturat încet din cap şi mi-a cercetat mai departe trăsăturile.

– Nu pot să cred. Nu când... A ridicat scurt privirea, cu pieptul umflat de o respiraţie profundă. Când s-a uitat iar în ochii mei, aş fi putut jura că ochii îi străluceau mai puternic. Cum de te-ai pus pe picioare atât de repede? Mi-a privit braţul, numeroasele vânătăi care acum abia dacă se mai vedeau. A mijit ochii. În plus, ce naiba căutai aici, singură, în seara când m-am întors? Sau acum?

Recunoşteam tonul acela. Îl folosise şi în noaptea în care sărisem de pe un acoperiş pe altul.

– N-ar trebui să fii singură aici. Nu cât Gabriel e încă în zonă, a continuat. A trimis demonii după tine. Rahat! Au

fost la apartament.

Avea acelaşi ton când o luam înaintea lui, într-o zonă necunoscută.

– Cel puţin noaptea trecută a fost Dez cu tine. S-a încruntat. Dez e bine? Cred că l-am...

– Aruncat într-o fântână? Da. E bine.

Zayne a oftat.

– Bun. Dar unde naiba e Roth? Layla? N-ar trebui să fii aici, Trin. În niciun caz singură, cât nu eşti încă vindecată complet, şi ştiu că nu eşti, îmi dau seama, simt că *harul* ţi-a slăbit.

OK, abilitatea lui de a simţi era iritantă, pentru că avea dreptate, însă Zayne părea să se pregătească de o predică de proporţii epice, şi eu nici nu mă puteam măcar enerva. Colţurile gurii mi s-au ridicat, şi mi s-a părut ciudat, şi corect, şi minunat, toate laolaltă.

– De ce zâmbeşti? m-a întrebat, neîncrezător.

Am scos un hohot tremurat de râs.

– Nu m-am gândit niciodată c-o să te aud ţinându-mi iar predici, şi le ador.

– Încearcă să-ți aduci aminte de asta data viitoare.

Probabil că nu.

– Eu... Am inspirat scurt. Când ai murit, am crezut că nu te voi revedea.

Toate trăsăturile i s-au înmuiat.

– Ce ţi-am promis? Dacă se întâmplă ceva, îmi găsesc drumul înapoi.

I-am văzut din nou chipul ca prin ceață, din cauza lacrimilor care-mi umpleau ochii.

– Tot nu pot să cred că ai „căzut“ pentru mine.

– Gloria nu era nimic, pe lângă dragostea ta. S-a aplecat în față, cu fruntea lipită uşor de a mea. Respirația lui mi-a mângâiat buzele, vârându-mi şuviţele care scăpaseră din coadă după urechi. Am făcut tot ce-am putut. Tu ai

făcut tot ce-ai putut. Te iubesc, Trinity, şi nici măcar moartea nu poate să rupă genul ăsta de conexiune.

Conexiunea.

M-am retras puţin.

– Nu te simt, am zis, şi a coborât sprâncenele. Adică, nu simt legătura cu Protectorul. Nu am simţit ghemul mic şi pufos de căldură în piept, de când m-am întors.

– Ghemul mic şi *pufos* de căldură? a repetat el, încet.

– Şi... nu ţi-am descifrat deloc emoţiile. Nu mi-am dat seama doar atunci, numai că n-am apucat să mă gândesc la asta. Nu mai suntem legaţi.

– Nu.

M-am uitat la el, la strălucirea nepământeană din spatele pupilelor lui.

– Sunt veşti bune. Nu te pot slăbi iar, şi putem fi împreună.

– Nici când am fost Protectorul tău nu ne-a oprit nimic să fim împreună, a zis el sec, şi avea dreptate. Amânase doar inevitabilul, dar nu fusese înţelept. El devenise, practic, uman. Dar nu există reguli. Cu siguranţă niciuna în versiunea angelică. Sunt tot... tot Căzut. Doar că nu sunt...

– Psihopat?

– Exact, nu aşa. Şi-a trecut mâna peste coada mea împletită. O Legitim-Născută va dori un Căzut?

– Te va dori mereu, indiferent ce ai fi, am zis sincer. Mi-a răspuns printr-un zâmbet care mi-a umplut pieptul de o mişcare dulce şi tulburătoare. Dar îmi este dor de ghemul mic şi pufos de...

Zayne a redus distanţa dintre noi şi, într-o fracţiune de secundă, buzele lui le-au întâlnit pe ale mele. M-a sărutat, şi am fost din nou uimită de tumultul de senzaţii pe care le trezea o singură atingere. Gustul lui pe buzele mele, pe limba mea, era un balsam pentru peticele aspre care-mi rupeau sufletul, şi o trezire. Apăsarea gurii lui pe a mea

era blândă, însă avea ceva, o înfrânare aproape de cedare. Ştiam că încerca să aibă grijă, chiar dacă nu se gândise la asta în piscină, dar atunci nu fusese tocmai el. Acum era Zayne. Nu voiam să se reţină. Îl voiam cu tot ce avea de oferit...

Zayne s-a retras brusc, încremenind în aceeaşi secundă în care o explozie de furnicături mi-a erupt pe ceafă. M-am uitat la el, încă ameţită de sărut.

– Simţi... nu? S-a uitat dincolo de mine. E un demon pe-aproape.

Am deschis gura, şi dintre toate lucrurile pe care le puteam spune, mi-a ieşit cel mai stupid:

– Demonii nu vin în parc, din cauza grădinii zoologice. Aşa a zis Roth.

– Roth nu ştie totul. Zayne s-a ridicat iute, luându-mă cu el. M-a pus încet pe picioare, în spatele lui. Am clipit, întrebându-mă, cu oarecare invidie, cum de reuşise să simtă înaintea mea, când a zis: Stai pe loc.

M-am întors.

– Dar...

– Eşti rănită. Eu nu.

– Nu sunt rănită. Sunt Legitim-Născută... Doamne, am mârâit, strâmbând din nas la mirosul de sulf şi de putreziciune.

– Mirosul, a confirmat Zayne.

Am mijit ochii. O formă întunecată a apărut de sub liziera copacilor, dincolo de cărare. Orice-ar fi fost avea cel puţin doi metri înălţime şi mirosea ca măruntaiele iadului într-o zi proastă. *Harul* s-a aprins înăuntrul meu. Singurii demoni despre care ştiam că-s atât de înalţi şi put erau genul care nu aveau voie în lumea de deasupra, din motive evidente. Speram sincer să nu fie alt Mort Viu.

Creatura a trecut pe sub felinar, şi am oftat, recunoscându-i pielea în nuanţa pietrei lunii.

Târâtor Nocturn.

Mai rău decât un Mort Viu.

Era genul de demon cu care nu voiai să ai de-a face. Erau extraordinar de puternici şi aveau un venin toxic în guri şi în gheare, care putea paraliza o persoană, dar acesta era... în lanţ? Metalul îi înconjura gâtul şi zăngănea pe pământ, iar la capătul lanţului...

Presiunea de pe ceafa mea s-a intensificat, şi, într-o clipă, am văzut altă formă. Nu era atât de înaltă sau de lată, însă instinctul îmi spunea că era mult mai periculoasă decât un Târâtor.

De parcă ar fi ieşit la o plimbare de seară, a trecut uşor prin lumina felinarului. Avea trăsăturile neclare, dar ştiam că era dureros de frumos.

Toți Demonii de Nivel Superior erau.

M-am încruntat când am văzut că ținea de capătul lanțului.

– Chiar plimbi un Târâtor Nocturn? a întrebat Zayne.

Am ridicat din sprâncene.

Mă gândeam la acelaşi lucru, şi mă bucuram că pusese el întrebarea.

Demonul de Nivel Superior a râs, dar Târâtorului nu i s-a părut amuzant comentariul. Un mârâit jos a venit dinspre creatura turbată, ridicându-mi perii fini de pe tot corpul.

– Mă numesc Purson, a zis demonul, cu o voce plină de fum şi de sulf. Sunt Marele Rege al Iadului, comandant al celor 22 de legiuni de Târâtori Nocturni *de companie*, şi am venit după nefilim.

17

Am inspirat adânc şi am expirat lent.

– Nimeni nu mai spune „nefilim", am zis, pentru a mia oară. Este ofensator şi desuet.

– Arăt a persoană căreia îi pasă dacă ţi se pare ofensator şi desuet? a întrebat Purson, şi tocmai voiam să zic că nu, când el a continuat: Nici vorbă.

– Şocant! am mormăit.

El m-a ignorat.

– Vreau să fie foarte clar cine sunt, ca să nu existe dramă inutilă. Felul în care vorbea părea într-adevăr dramatic. Eu sunt găsitorul comorilor ascunse şi ştiutorul de secrete. Nu te poţi ascunde fără să te găsesc.

– Deci eşti un Indiana Jones al demonilor? am întrebat. Mişto!

– Indiana Jones?! a repetat demonul. Nu ştiu cine este acesta.

Am ridicat din sprâncene.

– Nu ştii cine e Indiana Jones, şi ar trebui să te cred că găseşti comori şi ştii secrete?

– Nu-mi pasă mie ce crezi tu. Dacă fugi de mine, nu ajungi departe. Mă vei enerva doar, şi nu...

– Taci! l-a întrerupt Zayne. N-am timp de palavre. Abia mi-am regăsit iubita, iar tu ne strici momentul.

Am întors încet capul şi m-am uitat la Zayne...

Ooo!

Ooo, uau!

I-am văzut spatele fără aripi, pentru prima dată. La lumina lunii, distingeam un model ciudat, care nu fusese acolo înainte. Arăta ca un tatuaj cu cerneală, doar că era

cu un grad mai întunecat decât pielea lui şi părea... ridicat, ca o cicatrice.

– Nu ştiu cine eşti. Purson părea curios, ceea ce mi s-a părut interesant. Nu ştia ce era Zayne, dar acel demon Căutător ştiuse. Fugise, însă Zayne avea atunci aripile afară. Îmi pari... diferit, dar cunoscut. Ar fi tare interesant de explorat, numai că eşti între mine şi ce am nevoie. Aşa că nu te consider altceva decât o jucărie de mestecat.

Târâtorul Nocturn a scos un hohot ca un mârâit.

– Îmi place să mestec lucruri pe care n-ar trebui să le mestec.

– Scuze, a spus Zayne. Sunt o jucărie de mestecat pentru o singură persoană, şi îi aparţin ei, aşa că voi spune „pas". Apreciez totuşi.

– N-am zis c-ai avea de ales, s-a răstit Purson.

Trebuia să fiu cu ochii-n patru, dar modelul de pe spatele lui Zayne mă fascina. Fiindcă nu aveam absolut niciun filtru şi nu ascultam de bunul-simţ, care-mi şoptea că nu era momentul pentru asemenea absurdităţi, m-am întins să ating...

– Mă ocup eu, a zis Zayne. Un foc auriu i-a aprins venele de sub piele, alergându-i pe spate. Mi-am retras mâna, surprinsă, cu gura căscată, când *harul* i s-a grăbit pe braţe, curgându-i sub piele şi apoi ţâşnind în aer.

Foc divin i-a explodat din palme, în spirală, căpătând formă şi solidificându-se rapid. Două mânere arzătoare. Două lame de un metru şi jumătate, ca nişte semiluni.

Târâtorul s-a dat un pas înapoi.

La fel şi eu.

Rahat, avusese *asta* în el tot timpul? Nici măcar când era un Căzut hotărât să mă domine nu scosese *harul* aşa.

– Ce spuneai? a întrebat el, nonşalant. Că n-am de ales? Cu toţii avem de ales. Exceptându-te pe tine. Tu n-ai dreptul la nicio alegere, când vine vorba de viaţă şi de moarte. Vei muri.

Totul s-a întâmplat foarte repede.

Purson a dat drumul lanțului, iar Târâtorul Nocturn a năvălit, dar Zayne... era ca un fulger, şi nici cu vedere 20/20 n-aş fi putut să-l urmăresc. Acum îl vedeam în fața mea, acum se ferea pe sub brațul întins al Târâtorului şi apărea în spatele lui...

Ceva a căzut de pe Târâtor, lovind pământul cu un plesnet cărnos.

Era un braţ, un braţ întreg.

Hopa! Zayne chiar se ocupa. Se ocupa serios.

Dându-şi capul pe spate, Târâtorul Nocturn a urlat de durere, scoțând un zgomot între vulpe şi râs. Zayne s-a răsucit, spintecând aerul cu o lamă-semilună, şi apoi gâtul creaturii.

Căzând în față, aceasta s-a aprins şi s-a dezintegrat într-o explozie de cenuşă, înainte să lovească pământul, iar Purson a devenit ce era de fapt. Pielea i s-a subțiat şi a căpătat o culoare nisipie. Fața i s-a acoperit de blană şi i s-a unit cu coama de păr blond. Aripi de piele aspră i-au răsărit din spinare. Nările i s-au alungit şi i s-au aplatizat, şi gura i s-a lărgit grotesc. Canini ascuțiți au ieşit din ea, iar ochii demonici i-au scânteiat iridescent, cu pupilele verticale.

Purson avea cap de... cap de leu.

N-am să pot uita niciodată imaginea.

Ieşind din amorțeală, am încercat să-mi chem *harul*...

Zayne s-a răsucit spre Demonul de Nivel Superior şi s-a *schimbat*, dar nu ca atunci când era Gardian. Strălucirea luminoasă i-a cuprins corpul, pulsând, şi urmele ridicate i s-au întins din spate, devenind solide.

Aripi. Urmele de pe spatele lui erau aripile strânse.

Într-o clipită, i s-au întins spre exterior, de o parte şi de alta a corpului. Dungi aurii de lumină îi pulsau printre penele albe ca zăpada.

– Rahat! a strigat Purson, cu un gâlgâit, şi cred că atunci şi-a dat seama ce era Zayne. A ridicat mâinile. Nicio bilă de energie, dintre cele pe care le puteau adesea chema şi controla Superiorii. Le-a lăsat în jos, predându-se. Poţi primi ce vrei. Orice. Legiunile mele, loialitatea. Fidelitatea, s-a rugat Superiorul, chemând lanţul în mâinile sale. Orice. Jur. Orice.

– Ar fi frumos dacă ai tăcea, i-a zis Zayne, şi apoi a lovit.

A fost o mişcare graţioasă, o răsucire de piele aurie şi foc. Aripile sale l-au ridicat în aer şi apoi l-au adus înapoi jos, vârându-se la loc când lama curbată, în flăcări, a tăiat aerul.

Purson n-a avut nicio şansă de a face ce-o fi plănuit să facă folosind lanţul. Lama lui Zayne l-a lovit în umeri şi a trecut prin el.

– La naiba! a mormăit Purson, apoi a explodat în flăcări, incinerat pe loc.

Părea să fie o replică finală favorită printre demoni.

Zayne şi-a scuturat aripile, apoi şi le-a strâns la loc. I s-au aşezat pe spate şi... au părut să-i pătrundă în piele, lăsând în urmă modelul în relief.

Lamele ca nişte seceri au dispărut, transformându-se într-un praf auriu care a sclipit pe pământul negru, doar câteva secunde, înainte să nu mai fie. Reţeaua de vene luminate a pălit, când Zayne s-a întors înapoi la mine. Nu făcusem altceva decât să încerc să-l ating.

Mi-am regăsit glasul.

– Puteai face aşa ceva? Din clipa în care ai „căzut", puteai face toate astea?

– Da, a răspuns el.

– Nu-mi pasă ce crezi tu, dar părerea mea e că mare parte din tine se afla încă acolo când erai Domnul Căzut, fiindcă aveai aceeaşi putere şi înainte, dar ai preferat să nu o foloseşti.

– Aş fi putut, şi am şi folosit-o. Demonii au murit aşa de mâna mea. Şi-a privit mâinile, în timp ce eu mă gândeam la gunoiul uman pe care-l ucisese. Mai fuseseră şi alţii? Dar ai dreptate, n-am vrut când a fost vorba despre tine.

– Slavă Cerului! am zis. Eşti... eşti super-dur, Zayne.

A ridicat capul.

– Credeam că eram şi înainte.

– Erai. Dar acum eşti suprem, i-am zis. Mi-e cam ciudă pe săbiile tale.

– Nu te deranjează, nu?

– Ce anume?

– Ce sunt acum. De ce sunt capabil. Pentru că ăsta sunt. Şi-a dus o mână la inimă, oprindu-se în faţa mea. Dar cumva diferit. O simt. Există o... nu ştiu cum să explic, dar am în mine o răceală, şi nevoia... nevoia de dominaţie e încă prezentă. Nu este vorba despre tine. Nu va mai fi niciodată, dar nu ştiu dacă nu s-au schimbat mai multe la mine.

Privind spre el, ştiam că nu exagera. Chiar *era* diferit. Când îi vorbise demonului, nu o făcuse ca Zayne, ca vechiul Zayne. Existase o batjocură în vorbele sale, care afirma că-i plăcea ce era pe cale să facă. Felul în care-l ucisese pe Târâtor era alt exemplu. Vechiul Zayne n-ar fi ciopârţit un braţ. Ar fi ales să ucidă direct. Vechiul Zayne l-ar fi ucis pe Purson indiferent ce i se oferea. Existau diferenţe, şi poate chiar multe, dar ştiam că voi fi mereu în siguranţă cu el. Începeam să cred că fusesem mai în siguranţă cu el cât era Căzutul Psihopat decât îmi dădeam seama.

Şi răceala aceea? M-am întrebat dacă simţea pierderea Gloriei, echivalentul unui suflet uman. Nu aveam idee ce însemna asta pentru el pe termen lung, lucru care mă îngrijora, dar ştiam că, indiferent cum ar fi, tot îl iubeam,

iar lipsa de Glorie nu-l oprea să mă iubească. Ne vom da seama ce altceva se schimbase, împreună.

– Tot ce mă deranjează este cât de nedrept e că tu ai două săbii şi eu doar una.

Un zâmbet larg şi frumos a despicat chipul lui Zayne. A râs, cu un sunet adânc, şi cunoscut, şi cald, precum soarele, tăindu-mi respiraţia. Era alt lucru despre care nu ştiusem dacă-l voi mai auzi. Râsul *lui*.

Mi-au tremurat buzele.

– Am impresia că râzi de mine.

– Tocmai am recunoscut că m-am schimbat şi nu ştiu cât, iar tu te gândeşti doar că eu am două săbii, pe când tu, numai una.

– Da. E mare lucru. Sunt o persoană invidioasă.

A râs iar, şi mi-a încălzit pieptul.

– Doar tu ai putea răspunde aşa.

Posibil.

O adiere caldă i-a prins şuviţele, ridicându-i-le de pe umerii goi. S-a uitat în jur. Răceala anormală dispăruse. Nu era insuportabil de cald, doar atât cât să fie plăcut.

L-am privit, întrebându-mă dacă avea legătură cu vremea. Ce ciudat ar fi fost! Şi totuşi, nu putea fi o simplă coincidenţă că fusese mult mai frig decât de obicei înainte ca el să revină – în mare parte – la ce fusese mai înainte.

– Este al... treilea demon care vine după tine? Au mai fost şi alţii?

– Doar Morţii Vii, cei din noaptea trecută, şi tâmpitul ăsta, i-am zis, crezând că era mai bine să nu pomenesc de faptul că în două din trei ocazii când ieşisem din casă avusesem câte o confruntare cu un demon care mă căuta.

– De ce nu e Dez cu tine?

– Cotoroanţa a zis că energia unui Gardian sau a unui demon ar putea interfera cu vraja. Am dat să-mi iau telefonul. Aş putea să-l sun şi să-i dau veştile bune.

– Putem face asta mai târziu. Acum, vreau să te duc acasă.

„Acasă.“ Apartamentul nou, în care Zayne abia dacă petrecuse timp, unde lipise stelele, care sclipeau în întuneric pe tavan, pentru mine. „Acasă.“ Am simţit un junghi în piept. Înainte să fie doar pereţi şi un acoperiş, cu hainele mele încă pe jumătate împachetate. Stelele îl făcuseră să pară mai mult, dar numai acum mi se părea „acasă“.

Înainte să mă transform din nou într-o salcie plângătoare, m-am reconectat cu prezentul.

– Gabriel ştie unde sunt. Va veni iar.

– Dar nu vei mai fi singură, a zis el, şi mi s-a topit inima. Ar trebui să ne gândim unde să stăm, dacă devine problematic.

– Schimbarea la Faţă... stai, că n-ai fost acolo pentru partea aia a discursului său extrem de plicticos despre cum plănuieşte sfârşitul.

– Ştiu despre asta. M-a luat de mână. Mi se părea minunat să-i simt palma lipită de a mea. Am aflat câte ceva, şi unul dintre lucruri este Schimbarea la Faţă. Plănuieşte să deschidă o falie între pământ şi rai, astfel încât demonul Bael, împreună cu suflete care aparţin iadului, să pătrundă în rai.

– Chiar că eşti la curent! Am ridicat din sprâncene. De la cei din grupul Alfa ai aflat? Doamne! Nu pot să cred c-ai fost în rai... în *rai.* Am făcut ochii mari şi m-am oprit. Cum era? Doar norişori albi şi îngeri care stau degeaba? Suflete care bântuie, având tot ce ar putea visa? Sau arată precum locul ăsta, dar cu îngeri şi suflete? Am întrebat multe spirite, dar niciunul nu-mi zice... Doamne, ţi-ai văzut tatăl?

Un rânjet îi juca pe buze când s-a uitat la mine, şi eu...

Nici nu mi-am dat seama ce făceam, până n-am sărit.

Zayne m-a prins când i-am înconjurat gâtul cu brațele, şi s-a ţinut ferm pe picioare. Ale mele i-au înconjurat şoldurile, şi nu mai voiam să mă desprind. Nici cu forța. Brațele lui m-au cuprins imediat şi m-a ţinut strâns, aşa agățată de el cum eram.

O emoție brută m-a acaparat când mi-am dat seama din nou că Zayne trăia şi că era el, uşor diferit, dar *el*. Lacrimile mi-au înțepat ochii.

– Îmi pare rău. OK, nu-mi pare rău. Am nevoie de o îmbrățişare.

Bărbia lui mi-a atins creştetul.

– Cred că e genul meu de îmbrățişare.

– Şi al meu, am zis, cu glasul înfundat. Doar că... nu pot să cred că eşti aici. Inima îmi bătea cu putere şi stomacul mi-a devenit o minge, sărind de colo colo. Voiam să râd şi să plâng, să tac şi să meditez, şi totuşi să urlu. Simţeam că nu-mi mai încap în piele de bucurie.

– Dacă vrei să-ţi aminteşti că sunt aici, simte-te oricând liberă să sari pe mine. Nu mă supăr, a zis. Te prind.

Am închis ochii strâns.

– De ce zici mereu exact ce trebuie?

– Nu zic mereu exact ce trebuie, a negat el. Ştii asta mai bine ca oricine.

– Da, ştiu. De aceea şi susțin că tot ce spui e perfect, de obicei. Sunt expertă.

– Atunci mai bine nu te contrazic, a zis, cu un glas îngroşat, mai aspru, marcat de ce-i lipsise înainte. Emoţie.

– Da. L-am strâns cu braţele şi cu picioarele, şi, pentru câteva clipe, am lăsat realitatea să mă cuprindă. Îl ajutasem să-şi găsească drumul înapoi la mine, aşa cum promisese, şi chiar dacă se întorsese diferit, era tot *el*. Aveam de înfruntat multe lucruri nasoale, dar cu el alături exista măcar şansa de a-l înfrânge pe Gabriel. Aveam speranţă. Se întrevedea o lumină la capătul tunelului. El era partea bună a lucrurilor, şi momentul ăsta reprezenta dovada că

miracolele existau. Că exista şi un viitor, după toate cele întâmplate.

Adunându-mă, m-am desprins încet. După ce m-am repus pe picioare şi am devenit 99% sigură că nu mă arunc iar în braţele lui, am zis:

– Bun. Trebuie să mă concentrez. *Sunt* concentrată. Poţi să răspunzi mai târziu la întrebările mele despre rai. Să revenim la ce e important. Ce ţi-au zis îngerii...? Am început să merg iar, trăgându-l după mine, până ce m-am oprit. Unde merg, de fapt?

– M-am gândit să luăm maşina, pentru că aş prefera să discut cu Nic înainte să zbor, a spus el, şi eram perfect de acord. Pot să mă înalţ suficient încât oamenii să nu-şi dea seama că nu am aripi de Gardian, dar vreau să mă asigur că niciunul dintre Gardieni nu se vor teme că-i voi ucide.

Gardienii.

Spusese că nu mai făcea parte dintre ei. Evident. Deja ştiam asta, dar tot era şocant.

– Bună decizie, am murmurat, şi apoi am început din nou să mergem pe alee. Se poate? Ce-a zis Gabriel? Că Bael şi sufletele trebuie să infecteze raiul şi Dumnezeu să închidă porţile?

– Da. Asta ar însemna că orice om care moare nu mai poate intra în rai. Toate sufletele ar rămâne captive pe pământ, fie devenind spectre, fie torturate de demoni, a încheiat Zayne, oftând. Cu sferele raiului închise, demonii n-ar avea motiv să mai rămână ascunşi. Pământul ar deveni iadul, şi părţi din rai s-ar pierde. Ce plănuieşte Gabriel e posibil.

– Speram să-şi facă doar iluzii.

– Din nefericire, nu. Unii dintre Alfa şi alţi îngeri vor deja să închidă prăvălia.

– Aşa a zis şi Tronul. Mă întrebam dacă tata se număra printre ei, când privirea mi s-a oprit la liziera copacilor. M-a cuprins furia. Ce devenise Gabriel nu putea fi un şoc

prea mare pentru ceilalți arhangheli. Probabil dăduse semne de lipsă de control, cu tendințe criminale, distrugătoare de lumi. Genul ăsta de chestii nu apăreau din senin. Nu făcuse niciunul nimic. Nici măcar propriul meu tată nu-mi spusese că Gabriel era Mesagerul, aşa că nu mă aşteptam de la el să mă pregătească să înfrunt un arhanghel.

Îngerii erau inutili.

Cu excepţia Tronului. El mă ajutase. I-am aruncat o privire lui Zayne, care era înger, deşi nu în totalitate. Nu era inutil, dar mulţi dintre îngeri, de la cele mai de jos clase şi până la arhangheli, ar fi putut face şi altceva decât să stea şi să joace „Nu te supăra, frate“, sau ce alte ocupaţii mai aveau îngerii în timpul liber.

– Ai telefonul, nu? m-a întrebat când am ajuns la ieşirea din parc. L-am scos din buzunar. Vrei să comand o maşină?

– Da. Luminile de la intrare nu erau suficient de puternice să scadă intensitatea ecranului, aşa că i l-am întins.

A deschis aplicația, iar eu l-am privit. M-am întrebat ce avea să creadă şoferul, când urca la bustul gol în maşină. Privirea mi s-a oprit la umerii lui laţi, la contururile pieptului şi mai jos, la muşchii abia sugerați în beznă. Zayne fusese mereu în formă, făcându-mă să mă gândesc că aveam nevoie să adaug un antrenament cardio la acele antrenamente inexistente. Eu mă antrenam ca să lupt. Era suficientă mişcare pentru mine. Dar corpul lui reprezenta dovada că putea face orice pretindea.

Ştiam că mă uitam la el prea intens, dar nu fiindcă era frumos. Făcusem asta deja de o sută de ori, în trecut. Acum mă uitam lung la el fiindcă era aici, teafăr şi nevătămat. Nu aveam să-mi revin prea curând.

Târându-mi privirea înapoi la fața lui, m-am gândit că trăsăturile îi erau mult mai clare decât fuseseră înainte. În genul ăsta de lumină, nu i-aş fi distins tăietura sprâncene-

lor sau aspectul buzelor. Nu era vorba despre imaginația mea, ci despre ce era de fapt și despre *harul* dinăuntrul lui. Nimic altceva din jurul meu nu părea la fel de clar. Nu-mi aminteam de momentele când îl vedeam pe tata. Vizitele lui rare erau prea scurte, și aveam alte griji pe atunci, când mă întâlnisem cu Gabriel (cum ar fi să rămân în viață) și cu Tronul. Dacă analizam cu atenție, văzusem ochii aceia ciudați de pe aripile Tronului. Nu credeam c-aş fi putut distinge ceva atât de mic de la o asemenea distanță.

Nu apucase să cheme un Uber, când degetele lui Zayne s-au oprit din tastat. M-a privit.

– Scuze. M-am înroşit. Mă uitam la tine ca o ciudată.

– Ar trebui deja să ştii că nu mă deranjează. Mi-a întins telefonul şi, după ce mi l-am pus în buzunarul de la spate, m-a prins de mână şi m-a tras la pieptul lui. Îmi pare rău.

– Pentru ce? Am dat să ridic capul spre el.

– Pentru ce! a repetat el, cu un hohot, prinzându-mi capul în mâini şi lipindu-mi obrazul de inima lui. Pentru că te-am părăsit.

– N-a fost vina ta, Zayne. N-ai avut de ales.

– Da, ştiu, însă nu mă simt mai uşurat ştiind c-ai trecut printr-un iad, fizic şi psihic, şi eu nu ți-am fost alături. Am vrut să vin la tine imediat ce mi-am dat seama că puteam, dar când am reuşit, nu prea a fost de folos.

Aveam întrebări despre ce i se întâmplase efectiv, dar trebuiau să mai aştepte.

– Eşti aici, acum. Asta e tot ce contează.

– De acord. Degetele i s-au încârligat în părul meu. Şi nu te mai părăsesc. Niciodată, Trin. Niciodată.

18

Drumul până la apartament a fost... interesant.

Şoferul, un bărbat mai în vârstă, se tot uita spre bancheta din spate. Nu cred că pieptul gol al lui Zayne îi atrăgea atenția, ci faptul că mă prinsesem de el ca de scai. Bătrânul se mişca oarecum agitat şi încetase vorba la fel de brusc cum o pornise.

Când nu se uita la drum sau la bancheta din spate, privirea lui căuta crucea care se legăna încet, prinsă de oglinda retrovizoare.

Mă întrebam dacă simţea ceva... nefiresc la Zayne. Ştiam că nu eram eu problema. Nu aveam niciun impact asupra oamenilor. Oamenii nu păreau să-şi dea seama nici când erau în prezenţa unor Gardieni în formă umană, dar pe Zayne îl înconjura o... energie care nu fusese acolo înainte.

Era greu de explicat, dar îmi amintea despre cum se încărca şi devenea ciudat de calm aerul înainte să erupă o furtună puternică, sau în ochiul unui uragan. Aşa se simțea. Zayne emana o linişte deosebită, chiar şi când îşi plimba degetele peste brațul meu, o linişte care făcea să pară că în doar câteva clipe va exploda de o energie violentă. De parcă atmosfera însăşi s-ar fi reţinut, aşteptând să vadă ce va face.

Era foarte frumos.

Şi înspăimântător.

Pe drum, i-am trimis lui Dez un mesaj scurt, să-i zic că Zayne era bine şi că-l vom suna curând. Telefonul mi s-a aprins imediat cu vreo duzină de mesaje tăcute, la care n-am apucat să răspund, pentru că Zayne îmi apăsa tâmpla cu buzele, şi sărutul lui dulce aproape că mă dăduse gata.

Cred că şoferul a respirat uşurat când am oprit lângă bloc şi Zayne a deschis uşa. Am ieşit, şi am văzut privirea lui urmărindu-l până sub un felinar. Pentru mine, urmele de aripi ale lui Zayne erau slabe, dar vizibile, aşa încât nu mă îndoiam că bătrânul le vedea chiar mai bine.

Am închis portiera, şi şoferul a desfăcut crucea. A dus-o la buze.

– Trebuie să ne asigurăm că porți tricou când eşti în public, am zis.

Un rânjet i-a apărut pe față, când intram pe hol.

– Crezi? A privit peste umăr. Cât de tare se vede?

– Eu văd, deci... Era pustiu în jurul nostru şi, fiind bine luminat, vedeam mai clar. Arată ca un tatuaj cu cerneală albă al unor aripi de înger. Îți acoperă tot spatele şi iese uşor în relief. Fiecare pană curbată părea imprimată cu migală în pielea lui, fără să rateze niciun detaliu. Relieful uşor îi dădea aspectul unui tatuaj normal, dar cu umbre. Nevoia de a-l atinge m-a lovit iar, când mergeam spre lift, dar, amintindu-mi cum reacţionase la piscină, m-am abţinut. Este frumos, Zayne.

– Tu eşti frumoasă.

Am ridicat capul şi m-am trezit că mă privea cu o expresie tandră. Am simţit că mă înroşesc şi am pufnit vulgar.

– Am văzut cum arăt acum şi...

– Şi eşti mai frumoasă decât înainte. A ridicat lent o mână spre chipul meu. Degetul lui mare mi-a atins curba bărbiei. Fiecare vânătaie e o medalie a puterii tale.

– Uite că iar zici exact ce trebuie, am murmurat.

– Cum aş putea altfel, dacă e adevărat? Mi-a mângâiat obrazul, oprindu-se acolo unde ştiam că îmi rămăsese încă o nuanță minunată de mov-albăstrui. O să-l rănesc pe Gabriel. Fiecare vânătaie pe care ți-a lăsat-o, fiecare durere pricinuită i le voi plăti înzecit. Vreau să trăiască şi să respire când îi dau jos carnea de pe oase şi-i smulg orga-

nele din corp şi, înainte să-şi dea ultima suflare, vreau să te vadă pe tine cum îl ucizi.

Ooo!

Uau!

Mi-a stat inima. Nu din cauza promisiunii reci din glasul lui, care mă asigura că plănuia să facă întocmai, şi nici din pricina violenţei descrise, ci pentru că avea curajul să-l înfrunte iar pe Gabriel. Amândoi am fi luptat cu el, şi dacă păţea ceva? Iar? M-a cuprins panica. Aş fi putut să-l conving pe Zayne să nu se implice...?

M-am oprit pe loc, privindu-l în ochi. Fiecare zi aducea cu sine riscul ca unul din noi să se întâlnească mult prea devreme cu sfârşitul. Asta nu se schimbase. Zayne era doar mai greu de ucis, acum. Erau veşti bune şi trebuia să nu uit asta, însă mie Zayne nu-mi ceruse să stau pe tuşă.

Ştiam că *el* n-ar face-o.

Mai ştiam şi că aveam nevoie de Zayne lângă mine, când îl înfruntam pe Gabriel, chiar dacă Roth şi Layla înregistrau succese cu recrutarea lui Lucifer. Zayne n-ar fi ascultat o asemenea solicitare, oricum. Nu o făcuse nici înainte, şi poate faptul că dăduse buzna, când ascultase, atras de durerea transmisă prin conexiunea noastră, jucase un rol care, în cele din urmă, îi cauzase moartea.

Nu-i puteam cere să nu permită vinovăţiei să intervină în viaţa noastră. Şi nu puteam lăsa teama să aibă acelaşi efect.

N-aş fi făcut-o.

Am inspirat scurt.

– Iar ai spus bine ce-ai spus.

Zayne a ridicat din sprânceană.

Am dat din umeri.

– Mulţi probabil n-ar gândi aşa, dar eu n-am nicio problemă să faci ce ţi-ai propus.

A zâmbit vag.

– N-ar trebui să mă surprindă vorbele tale. Mereu ai fost însetată de sânge.

– Aşa-i, am zis, intrând în lift. Deşi trebuia să recunosc că pe Zayne cel de altădată nu l-aş fi crezut în stare să spună aşa ceva. Da, ar fi vrut să-l rănească şi să-l ucidă pe Gabriel, dar povestea cu jupuirea şi cu scoaterea organelor era altceva.

În timp ce liftul ne ducea sus, m-am uitat lung la el. În lumina mai bună, vedeam că arăta la fel.

Şi totuşi nu.

– Ştii, trăsăturile tale îmi sunt mult mai clare, mai definite. Ca o fotografie focalizată, la rezoluție mare, i-am explicat. Aşa a fost de când te-ai întors.

A dat să răspundă, când am simțit fiorii pe ceafă. Privirea i s-a îndreptat spre uşile liftului şi a făcut un pas în față, ferindu-mă.

– E un demon în apropiere.

– O fi Cayman. Voia să stea prin zonă până primea veşti de la mine, i-am zis. Străluceşti.

– Ce? Zayne se uita la mine, când liftul s-a oprit brusc.

– Ai pielea strălucitoare. I-am atins braţul. De parcă ar fi o lumină slabă sub ea, şi cred că de aceea te văd mai bine decât înainte.

– Adică arăt ca un bec umblător?

– Nu cred că e chiar atât de remarcabil. Dacă eu văd, sunt convinsă că e valabil şi pentru alţii, doar că nu-şi dau seama ce este. Ar crede, probabil, că ai un ten de invidiat.

A deschis gura, întorcându-se iar spre partea din față a liftului, atent la spaţiul din interior, după ce uşa s-a deschis. Orice voia să spună s-a pierdut când demonul cu părul negru *s-a fâţâit* sub ochii noştri. Cayman stătea cu spatele la noi, dădea din cap şi mişca din şolduri. Avea într-o mână o pungă cu chipsuri şi în cealaltă o cutie de suc. Muzica îi pulsa din căşti, într-un ritm cunoscut.

Era... *Hey Mama*?

Dintr-odată, s-a aplecat. Fundul i s-a ridicat în aer şi l-a scuturat de parcă... ar fi primit bani pentru o reprezentaţie. Bani serioşi.

Am căscat gura.

– Nu la asta mă aşteptam, a murmurat Zayne.

– Nu cred că s-ar aştepta cineva la asta.

Cayman s-a ridicat cu o mişcare fluidă şi sinuoasă, aruncându-şi un chips în gură.

Demonul ştia să danseze.

Am ieşit din lift, nefiind siguri dacă să-l întrerupem sau nu. Părea să se distreze atât de bine, dansând cu spatele...

S-a răsucit spre noi. A scos un ţipăt ascuţit, care m-a făcut să tresar. Punga de chipsuri i-a alunecat din mână şi feliile de cartofi s-au împrăştiat pe podea.

– Aş vrea să fi avut inspiraţia să înregistrăm, a comentat Zayne.

Am rânjit.

– Frate! Cayman a vârât mâna în buzunar, şi muzica s-a oprit. Încet, şi-a scos căştile şi s-a uitat la Zayne. Ar trebui să alerg să-mi salvez viaţa?

– În loc să dansezi? am întrebat.

– Nu-i momentul pentru glume, a zis demonul.

– Dar am la glume, pentru zile întregi!

Cayman m-a ignorat şi a coborât glasul, de parcă Zayne nu l-ar fi auzit.

– Nu vreau să retrăiesc seara de sâmbătă.

– Scuze, a spus Zayne. Nu eram în apele mele atunci.

– Nu mai spune! a şoptit Cayman. Nu simţi nevoia incontrolabilă de a mă vâna şi de a mă face să plâng ca un copil?

Zayne s-a aplecat, ridicând chipsurile căzute.

– Nu vreau să fac asta şi nici să te aud din nou ţipând. A privit spre bucătărie şi a rămas blocat când a văzut mizeria. Dacă mă gândesc bine...

Mi-am muşcat interiorul obrazului.

– Mă apuc să curăţ pe-aici. Cayman a ridicat mâinile. Inclusiv mizeria pe care a făcut-o Trinity.

M-am uitat urât la demon.

A clipit la mine înainte să se întoarcă iar spre Zayne.

– La naiba, îngeraş, uite cât de jos ai căzut! Literalmente. Suna de parcă tocmai i-ar fi făcut un compliment deosebit. Mă bucur că te-ai întors.

– Mersi, i-a răspuns Zayne. Cred.

– Mi-era teamă că trebuie să mă mut cu Trinity, dacă nu ieşeau lucrurile bine. Ştii, ca s-o ţin întreagă la minte. Sedată.

– Vrei să ţipi ca un copil?

– Poate mai târziu. Vă anunţ. Cayman a luat o gură de suc.

Zayne a aruncat punga de chipsuri pe insulă.

– Ţi se pare că arăt ca un bec umblător?

Dându-mi ochii peste cap, m-am întors spre el.

– Am zis că nu.

– Voiam să mă asigur. Mi-a aruncat un rânjet care n-ar fi trebuit să-mi facă inima să se zbată, aşa cum s-a întâmplat.

Cayman a clătinat din cap.

– Nu, dar ai un... aspect luminos, că tot ai pomenit.

– Vezi?

Rânjetul lui Zayne s-a lăţit puţin.

– Am o întrebare pentru tine, Cayman. Simţi ceva în preajma mea?

Cayman şi-a lăsat jos cutia de suc.

– Depinde la ce te referi.

Amintindu-mi cum reacţionase Purson la Zayne, mi-am dat seama unde bătea cu întrebarea aceea.

– Cred că vrea să ştie dacă simţi ce este.

– Pe lângă faptul că aripile îl cam trădează? Sprâncenele lui Cayman s-au ridicat. Unde-s, apropo?

– Le am. Zayne s-a întors cu spatele la demon.

Acesta a fluierat încet, la vederea semnelor.

– Incognito. Drăguț! N-am mai văzut așa ceva de când îngerii lucrau alături de oameni.

Am ridicat din sprâncene.

– Câți ani ai?

– Am văzut civilizații întregi prăbușindu-se și renăscând, a răspuns Cayman.

– Bine, atunci, am spus.

– Dar, ca să-ți răspund, nu te simt ca pe un Gardian. I s-a încrețit fruntea, în timp ce-l privea pe Zayne. Te simt diferit. A înclinat capul, și un val de păr negru i-a căzut pe umăr. Dacă n-aș fi văzut aripile, n-aș fi avut habar ce ești.

– Cum așa? am întrebat, foindu-mă. Începeam să mă simt obosită. Fuseseră câteva zile lungi, și o zi de somn nu avusese un efect prea mare.

– Cred că e același lucru care împiedică majoritatea demonilor să simtă că ești Legitim-Născută. Un fel de scut divin atașat *harului*, probabil.

– Ai putea simți un Căzut normal, fără *har*? am întrebat, gândindu-mă dacă eu puteam.

– Da. Se simt ca un... demon foarte puternic. Nu chiar așa, dar pe-aproape. S-a sprijinit de spătarul scaunului. Orice demon demn de acest nume va putea surprinde aura de putere din jurul tău, dar mințile lor nu vor putea conecta divinitatea cu răul, ca să ajungă la un Căzut ca sursă. Nu prea a mai circulat vreunul pe-aici de când Gardienii au ieșit din carapace. Evident.

– Interesant! Zayne m-a privit. Asta ne poate ajuta.

– Da, numai că momentul tău în stil Targaryen de sâmbătă, cel în care-ai vrut să-i arzi pe toți, a anunțat clar că e un Căzut în scenă, cu aripi și cu *har*. Sunt convins că s-a răspândit mai departe decât știrile false evidente în *social media*, a zis Cayman. Mă gândeam că Purson nu era pe grupul de Facebook „Demoni din D.C.“. Mai ales ținând

cont că felul în care te simt îmi amintește de altă ființă, a completat el.

Stomacul mi s-a strâns ghem. Știam la cine se referă. La Lucifer.

– Dar cum se simte? a întrebat Cayman. Când știi de unde vii de fapt?

– Sincer? Nici bine, nici rău. Pur și simplu... așa trebuie să fie. Zayne l-a privit scurt pe demon. Cine sunt sau cine eram n-are nimic de-a face cu strămoșii care au trăit acum câteva mii de ani.

– Ești o dezamăgire, a mormăit Cayman.

– Serios?

– Da, pentru că te adaptezi atât de ușor. Cayman s-a bosumflat. Nu-i distractiv să râd de originile tale deloc sfinte, dacă nu te supără.

– Scuze. Zayne s-a apropiat de mine. M-a luat de mână și m-a tras spre canapea. Vrei să te așezi lângă mine?

– Sigur, am murmurat, recunoscătoare că nu mai stau în picioare din clipa-n care fundul mi-a atins perna.

– Dar acum înțeleg de ce Roth a zis unele dintre lucrurile pe care le-a zis, a adăugat Zayne. Și mă miră c-a reușit să păstreze așa ceva pentru sine.

– Și eu mă mir.

– Până și Roth are niște reguli de respectat, a zis Cayman.

Atunci mi-am dat seama de ceva.

– Știi ce nu pricep?

– Cum de cred oamenii că schimbarea climatică e o gogomănie? a sugerat Cayman.

– Și asta, dar...

– Bitcoin? a propus el. Fiindcă nici eu nu pricep cum funcționează bitcoin, și am văzut tot felul de monede.

– Nu mă refer la bitcoin. Cum au ajuns să fie creați viitorii Gardieni? Nu existau Căzuți femei, așa-i? Nu există îngeri femei.

– Cine-a zis? a întrebat Cayman, întorcându-se spre noi.

Am clipit repede.

– N-am văzut şi nici n-am auzit de vreuna.

– Există îngeri femei, a confirmat Zayne. Am văzut câteva.

– Stai aşa! Pe bune? Cum arătau?

– Ca nişte... îngeri femei, a zis el.

– Foarte util! M-am întors spre Cayman. De ce aud prima oară despre asta? De ce nu se pomeneşte despre o femeie înger în... stai! Am ridicat mâna. Sincer, nu e nevoie să-mi răspunzi. Patriarhatul.

– Da, a încuviinţat Cayman. Şi este un concept omenesc. Nu puteţi să daţi vina pe noi.

– Deci au existat şi îngeri femei care au „căzut"?

– Pun pariu că n-o să te surprindă să afli că n-au fost niciodată date afară din rai îngeri femei, a spus Cayman. Nu fiindcă n-ar fi ridicat deloc probleme, ci pentru că problemele ridicate de ele erau logice şi raţionale, nicidecum prosteşti.

– Nu, am mormăit. Nu mă surprinde ce-mi spui.

– În orice caz, îţi aminteşti faza cu Dumnezeu, care a inundat Pământul ca să scape lumea de odraslele nefilime rezultate din distracţia de dinainte să fie împietriţi Căzuţii? Dumnezeu n-a ajuns la toţi.

Zayne mi-a aşezat coada împletită pe umăr.

– Au fost doar câteva femei umane ale căror informaţii genetice se potriveau cu ale Gardienilor, permiţându-le să rămână însărcinate cu unul dintre ei. Acele femei erau toate descendente ale copiilor celor care au „căzut".

– Nefilimi cu sânge subţiat, a zis Cayman.

– Legitim-Născute cu sânge subţiat, am mormăit, gândindu-mă că totul avea potenţial incestuos.

Speram ca prima generaţie de Gardieni să se fi combinat cu femei care nu le erau descendente, şi am lăsat-o

așa. În plus, mai degrabă-mi făceam griji pentru funcționarea propriului pântec.

– Deci, cum a fost? a întrebat Cayman, luând o cutie mică, în care erau biscuiți în formă de animale, și rostogolindu-se peste spătarul canapelei, într-un colț. Povestea cu moartea? Sunt curios. Ştii, eu n-am murit niciodată.

– E o întrebare nepoliticoasă, am zis.

Cayman a ridicat din umeri.

Zayne a zâmbit.

– De parcă tu n-ai vrea să știi.

Am dat să neg, dar am oftat, în schimb.

– Mda, nu pot să mint. Chiar sunt curioasă.

– Ştiam eu. Şi-a trecut o mână prin păr, dându-și-l la o parte de pe față. Îmi amintesc că am murit. Într-un fel.

– Într-un fel? a întrebat Cayman, cu gura plină de biscuiți.

El a încuviințat.

– Îmi amintesc că eram sub școală, în peștera aceea, și știam că mor, și eram... mi-era foarte frică pentru tine, pentru ce se va întâmpla după ce n-aș mai fi fost. Îți simțeam durerea, și nu voiam decât să știi că totul va fi bine.

Doamne!

Am avut nevoie de toată stăpânirea de pe lume ca să nu mă arunc iar pe Zayne.

– Am auzit un zgomot puternic, ca un trosnet, ca de tunet, și am văzut un fulger de lumină intensă, mai puternică decât orice. Expresia lui a părut să se detașeze, dar nu și-a luat privirea de la mine. De fapt, nici nu și-o luase mai mult de câteva clipe, și m-am întrebat dacă motivul era că simțea la fel ca mine. Că, în adâncul sufletului, nu-i venea să creadă că eram acolo. Împreună. Lumina s-a retras repede, și când s-a retras, mă aflam într-o clădire.

– O clădire? Nu nori? am oftat. Sunt dezamăgită.

A apărut un rânjet.

– În cele din urmă, am văzut nori.

Mi-am împletit degetele sub bărbie.

– Cu îngeri care se odihnesc pe ei?

Cayman a pufnit.

Zayne a râs.

– Vei fi foarte dezamăgită, dar erau numai nişte nori obişnuiţi.

Avea dreptate, dar tot curioasă eram.

– Raiul are un cer cu nori pe el? Când a încuviinţat, am strâmbat din nas. Eşti sigur că ai fost în rai?

– Sunt curios cum crezi că arată raiul, a recunoscut Cayman.

Înainte să mă pot lansa într-o descriere vie şi foarte detaliată a unor oraşe din nori, Zayne m-a întrerupt.

– Am fost în rai.

– De unde ştii?

– O să sune a nebunie, dar... după cum se simţea aerul – temperatura era perfectă. Nici frig. Nici caniculă. Procentul perfect de umiditate. Ca o dimineaţă de primăvară. După miros. Locul mirosea a...

Întrebându-mă cum mirosea raiul pentru el, m-am aplecat în faţă.

Zayne şi-a dres glasul şi a plecat genele.

– Mirosea grozav, a zis, şi m-am retras, supărată că nu împărtăşise. Clădirea arăta ca un colosseum, şi sunt convins că era din aur.

– Toată?

– Da.

– La naiba! a murmurat Cayman, vârându-şi în gură încă o mână de bunătăţi bogate în carbohidraţi. Dumnezeu nu se uită la bani.

M-am întrebat dacă un demon ar trebui să afle detalii despre rai. În orice caz, dacă ar fi fost vreo problemă cu asta, Zayne n-ar fi vorbit atât de deschis.

– Apropo, vedeam norii prin deschizătura din acoperiş, a adăugat Zayne. Dacă te face să te simţi mai bine, cerul

avea o nuanță incredibilă de albastru, şi norii păreau pufoşi.

– Ca ochii tăi, am zis. Culoarea cerului.

A reapărut rânjetul.

– La început, am fost derutat. Ştiam că sunt în rai. O simțeam în oase, dar eram... surprins că mă aflu acolo.

Fireşte că lui Zayne i se păruse imposibil, fiindcă-i lipsea o parte din suflet. Din cauza Laylei. Era vorba de laptele vărsat dintr-o sticlă de mult crăpată, însă n-am putut să-mi împiedic valul de furie care urma gândului că Layla îl făcuse pe Zayne să sufere rău, chiar dacă se întâmplase înainte să ne întâlnim noi doi. Nu i-o reproşam.

Bine, i-o reproşam, dar încercam să trec peste şi să fiu o persoană mai bună.

Doar că aveam nevoie de îmbunătățiri pe ambele fronturi.

– Nu eram singur. Mi-a luat câteva clipe să-mi dau seama că se mai afla cineva acolo, cu mine – în spatele meu. Zayne s-a rezemat, cu capul întors spre mine. Era tatăl tău.

19

Am crezut că înțelesesem greșit.
– Serios? *Tata*?
– Da.

Câteva clipe, nu mi-a venit să cred, înainte să recunosc că tatăl meu fusese cel care corectase un destin deraiat, nu doar pentru Zayne și pentru mine, ci și pentru Misha. Gândul la fostul meu Protector, la prietenul meu, încă mă durea. Nu aveam să trec niciodată peste trădarea lui sau peste faptul că fusesem atât de prinsă cu propriile-mi probleme, încât ratasem nefericirea lui Misha.

Dar avea sens ca Mihail, adică tatăl meu, să fi fost acolo. Zayne era Protectorul meu când... murise. Șocul meu inițial arăta că nu-i defineam cum se cuvine prezența. O atribuiam unui soi de obligație paternă – despre care el nu avea idee, chiar dacă Tronul spusese că tata credea în mine.

M-am străduit să am un ton neutru, când am întrebat:

– El ți-a povestit despre originea Gardienilor?

– Practic, da, și a fost un șoc, însă mai întâi mi-a spus cât de dezamăgit era, și citez, că „m-am lăsat ucis“ atât de repede.

– Ce ticălos! am exclamat, dorindu-mi ca tata să fi fost de față, ca să-l pot lovi în nas.

– Ai cunoscut vreun arhanghel care să fie altfel? a întrebat Cayman.

– Pentru că știu doar doi, nu. Mi-am încrucișat brațele la piept. Nu te-ai lăsat ucis, Zayne.

– Cred că e discutabil.

Am deschis gura să declam o teză detaliată despre cât de tare greșea.

– Ştiam că sunt slăbit şi că trebuia să mă retrag, dar când ţi-am simţit durerea şi teama, a trebuit să fac ceva. Nu regret, a zis Zayne, înainte să mă pot lansa într-o tiradă despre motivele pentru care tata habar n-avea despre ce vorbea. Oricare ar fi fost rezultatul, nu regret că ți-am venit în ajutor. I-am zis tatălui tău, după ce în sfârşit a tăcut, deşi mi s-a părut c-a vorbit ore în şir. Probabil aşa a şi fost.

În ciuda seriozității conversației, am zâmbit.

– Cum a reacţionat? În mintea mea, mi-l imaginam pe arhanghel nemulţumit, într-un fel rece şi dezgustat, fiindcă Zayne se lăsase condus de emoții.

– Surprinzător de bine, a zis, iar eu am clipit. Imaginea tatei a dispărut într-un nor de fum. Cred că i-am câştigat respectul prin ce-am făcut, şi poate chiar a sperat să zic asta. Nu ştiu. E greu de citit. Are aceeaşi expresie pe faţă, indiferent ce se întâmplă.

Imaginea chipului său dezamăgit şi glacial a reapărut în mintea mea.

– M-a întrebat dacă te iubesc.

Mi-a stat inima-n loc. Ştiam răspunsul, dar să întrebe tata aşa ceva...?

– I-am zis că sunt dispus să mor de o mie de ori pentru tine, atât de mult te iubesc. M-a întrebat ce-aş face pentru a te regăsi. I-am zis: „Orice".

Lacrimile mi-au umplut ochii, iar Cayman a şoptit, de pe partea lui de canapea:

– Aş vrea să fi avut ciocolată.

Ignorându-l, Zayne şi-a înghițit nodul din gât.

– N-a părut surprins de răspunsul meu, dar mi-a zis că mulți dintre tovarăşii lui consideră acel gen de iubire o slăbiciune.

– Tovarăşii lui sunt proşti, am mormăit.

– Cred că şi Mihail e de aceeaşi părere. I se pare că acel gen de iubire e un... atu, dacă este folosită corect.

Mi-am amintit de Tron, care spusese că Zayne se putea dovedi util.

– Ce-a vrut să spună cu asta?

– Simte că iubirea poate fi motivația potrivită pentru a nu eşua în bătălia care urmează, mi-a explicat el. Apoi a întrebat dacă aş fi dispus să renasc, cu toate că procesul ar fi... mai puțin plăcut. Sincer, n-am înțeles. La început, am crezut că vorbea despre reîncarnare, ceea ce m-a derutat mult. Atunci, mi-a explicat despre originile Gardienilor.

– Se pare că Mihail se aştepta să „cazi“, a comentat Cayman.

– Să ştii că şi eu cred la fel. Ceilalți mi-au explicat că, dacă am Glorie, pot rămâne. Pot apăra raiul. Sau mă pot întoarce pe Pământ, când va veni vremea, să te ajut. Tatăl tău a stat deoparte şi n-a zis nimic, până şi-au prezentat ei varianta, pe care n-am luat-o nicio clipă în calcul. Le-am spus că-i voi ajuta în lupta cu Gabriel sau ca să apere raiul doar dacă mă voi întoarce la tine.

– Ai negociat cu îngerii înainte să ți se ofere Gloria şi să renaşti? am întrebat, cam uluită.

– Da.

– Sunt surprins că nu te-au dat afară de atunci, a zis Cayman.

Am încuviințat.

– De acord.

Zayne părea neafectat de uluirea mea şi a lui Cayman.

– Ştiam că-mi voi găsi drumul înapoi spre tine, într-un fel sau altul. Aveau mai mare nevoie de mine decât eu de ei.

– Eşti... Rămasă fără cuvinte, am clătinat din cap.

– Genial? a sugerat el, cu ochii sclipind.

– Şi îngrozitor de modest. Prin replica asta, am mai câştigat un hohot de râs, la fel de bine-venit precum primul. Încă o durere în minus. Cât de rău a fost? Să renaşti şi să-ți redobândeşti Gloria?

– N-a fost mare lucru, a răspuns, ferindu-şi privirea.

– Mincinosule! am zis. A durut, aşa-i?

– Ce întrebare prostească! Cayman şi-a vărsat în palmă câţiva biscuiţi în formă de animale. Pe lângă faptul că trebuia dotat cu aripi super-speciale, a fost şi umplut de *har*. Mă îndoiesc că s-a simţit ca la masaj.

I-am aruncat o privire, iar Cayman a continuat, după ce şi-a aruncat biscuiţii în gură.

– Trebuie să ştiu prin ce-ai trecut, i-am zis lui Zayne.

M-a străpuns cu privirea.

– Chiar trebuie?

– Şi tu ai vrea, dacă situaţia ar fi fost invers.

A inspirat adânc, şi mi-am dat seama că gândea la fel ca mine.

– A fost ca şi când aş fi luat foc. Nu doar pielea, ci şi venele, oasele – totul. M-am gândit că mor din nou, şi, când am crezut că nu mai pot îndura, mi s-au schimbat aripile. Parcă mi-ar fi fost despicată pielea şi mi-ar fi crescut oase noi. Nu s-a întâmplat tocmai rapid.

– Doamne! Mi-am sprijinit capul pe umărul lui. Îmi...

– Să nu spui că-ţi pare rău. N-ai pentru ce să-ţi ceri scuze. Am supravieţuit şi sunt aici. Aş trece prin asta de o mie de ori, dacă ar fi necesar.

– Sunteţi tare simpatici! a comentat Cayman. Cred că mă dor dinţii de la atâta sirop.

– Taci! Am ridicat privirea spre Zayne.

Mâna lui mi-a cuprins ceafa, şi s-a uitat dincolo de umărul meu.

– Poţi să pleci.

– Pe naiba! E mai bine decât să mă uit la episoade vechi din *The Bachelor*.

L-am văzut pe Zayne dându-şi ochii peste cap, apoi mi-a mângâiat obrazul cu palma.

– Ce-am simţit nu s-a comparat cu ce mă temeam c-ai păţit tu, a zis el încet. A fost temporar şi a meritat. Acum

– Atât? a întrebat Cayman, și l-am privit. Pusese cutia pe măsuța pentru cafea. Ți-au dat o supradoză de *har* și ți-au permis să „cazi". Să fim serioși! N-au făcut asta ca să fii cu Trinity. Cei mai mulți dintre ei nu dau doi bani pe sentimentele voastre reciproce.

Cayman se gândea la același lucru ca mine, dar cu mult mai puțină panică.

– Ai dreptate. Majorității îngerilor nu le pasă de Trin și de mine, sau de sentimentele noastre, a răspuns Zayne, și creierul meu s-a concentrat pe „majoritate". M-au lăsat să „cad" și să rămân aici ca versiune nouă, îmbunătățită, pentru a lupta cu Gabriel.

– Tronul mi-a zis că niciunul dintre îngerii care i-ar fi putut lua aripile și *harul* n-ar coborî cât timp Gabriel e aici, am spus, deși în felul ăsta nu aflam ce vor face după ce Gabriel nu mai reprezenta o amenințare.

– Le dai prea mare importanță, a pufnit Cayman. Îngerii sunt suficient de aroganți să încerce asta, indiferent de riscuri. Nu apar ca să-i ia *harul*, pentru că el are puterea unui înger, dar nu este legat de legile lor.

– Legi angelice? M-am întors spre Zayne. Ce fel de legi?

Zayne s-a uitat la Cayman, încruntat.

– Cred că vorbește despre legile luptei. Se pare că e interzis ca un înger să atace alt înger.

– Chiar și în situația asta? am întrebat. Nu putea fi corect. Chiar și când unul dintre ei încearcă să pună capăt raiului?

– Da, a confirmat Zayne.

– Cred că glumești. M-a cuprins neîncrederea. Mi se pare cel mai stupid lucru pe care l-am auzit.

– Dacă ar ridica armele unul contra celuilalt ar însemna, probabil, să ridice sabia împotriva Domnului, a explicat Zayne. Nici pentru mine n-avea sens, dar el a zis că

era vorba despre un jurământ făcut de toți după război. Fireşte că nu prea se gândiseră pe atunci la implicații.

Prin „război", cred că se referea la alungarea lui Lucifer. Am procesat totul şi, dintr-odată, multe lucruri au căpătat sens. Lucruri importante.

Cum ar fi scopul meu.

– De asta m-am... născut, am zis, şi da, a sunat prea dramatic, dar aşa *era*. Imposibil ca îngerii să nu fi văzut în ce se transforma Gabriel. Nu-l puteau opri din cauza jurământului. Şi-au dat seama că era un moment propice să readucă Legitim-Născuţii în peisaj, şi cred c-au dat cu zarul ca să afle cine va fi fericitul tată.

– Au dat cu zarul ca să vadă... Zayne a clătinat din cap, procesând informaţia.

– OK, poate n-au dat cu zarul, dar aţi priceput ideea. Am înghițit cu greu, sprijinindu-mă de perne. Chiar fusesem creată ca să fiu o armă. Nu era cine ştie ce veste, dar cred că în adâncul sufletului sperasem că tata o văzuse pe mama şi se îndrăgostise de ea. Că existase emoţie în crearea mea. Dar nu era aşa. Am fost o scăpare, am zis. Cu *harul* tatei, îi puteam ţine piept lui Gabriel. Şi Gabriel a ştiut despre mine, şi a încercat să facă la fel cu Sulien.

– Nu s-a terminat bine, în cazul lui, a rânjit Zayne.

Nu.

– Cât aşteptam în regiunea Potomac, să mă cheme, am crezut mereu că scopul era lupta care ar fi pus capăt tuturor luptelor, dar tata aştepta doar ca Gabriel să facă o mutare. Mi-am trecut palmele peste coapse. Ceea ce mă face să mă întreb dacă au mai fost şi alți... Legitim-Născuți. După ce au murit atâția. Dacă tata... a făcut câte unul în fiecare generație, sau dacă alții...

– Nu cred c-au mai fost şi alții, m-a întrerupt Zayne. Cel puțin, nu ai lui Mihail. El mi se pare genul care ar face alți Legitim-Născuți fie ca să te complimenteze, fie ca să te insulte.

Am încuviinţat, cu gura pungă.
– Ai dreptate.
– Ia uitaţi-vă cum uniţi voi punctele! a zis Cayman.
– De parcă tu ştiai!
– Nu ştiam. Dar ce ştiu este că Gabriel poate smulge uşor capul unui Căzut.
M-am întors încet spre demon.
– Ce?
A ridicat mâinile.
– Sunt sincer.
– Da, mi-au zis că e posibil să mor, a răspuns Zayne. Ştiu să încurajeze, nu glumă! De aceea unii vor să închidă raiul, dar avem o şansă mai bună împreună. Aşa crede şi Mihail.
– Dacă Roth reuşeşte, aveți cea mai bună şansă, a zis Cayman. E cam singura, de altfel.
– Ce? Zayne s-a uitat de la unul la alta. Ce misiune are?
– Păi... Am făcut ochii mari.
– Nu ştie? Ochii demonului s-au făcut cât farfuriile.
– Ce să ştiu?
– N-am apucat să-i spun, am zis. Am fost ocupaţi.
– Nu cred să fi fost vreodată mai fericit că sunt cel care aduce veşti. Cayman s-a foit pe canapea, ajungând la doar câţiva centimetri de noi. Un rânjet lent şi maliţios i s-a întins pe chip, şi părea mai mult decât încântat. Roth şi Layla încearcă să recruteze întăriri. De fapt, o persoană.
Sprâncenele lui Zayne s-au încruntat mai tare.
– De ce am senzaţia că mă vei supăra?
– Păăăi, am lungit eu cuvântul.
– Roth încearcă să convingă singura entitate care se poate măsura cu un arhanghel să se implice, a explicat Cayman, şi chiar şi eu am putut vedea sclipirea de bucurie din ochii lui. Care n-ar avea nicio problemă cu încălcarea legilor divine. Care are multă experienţă cu asta.
Zayne n-a zis nimic, o clipă, şi apoi:

– Vă rog să-mi spuneți că nu e cine cred eu.

Demonul şi-a prins obrajii în palme.

– Depinde la cine te gândeşti.

– Nu se poate ca Roth să plănuiască să-l aducă pe Lucifer la suprafață. N-ar avea sens, nu? Zayne s-a uitat la mine, şi eu m-am făcut mică. Pentru că ar porni apocalipsa biblică şi ar crea şi mai multe probleme pentru noi.

– Păăăi, am repetat. Sperăm ca Dumnezeu să-i treacă prezența cu vederea, pentru că încercăm să salvăm omenirea şi raiul, ştii?

– Nu. Nu ştiu. Zayne s-a uitat la mine.

– Ce-i? Am ridicat mâinile. Am luat deciziile astea când tu erai mort.

A clipit încet.

– Oi fi tu un înger căzut dur, dar şi eu sunt o Legitim-Născută dură. Avem nevoie de ajutor, am argumentat. Uite ce-i, Roth nu pare capabil de asta, oricum. Deci va trebui să găsim altă cale.

– Nu ştiu ce să zic. Cayman s-a lăsat pe spate, rânjind. Lucifer are o problemă mare cu Gabriel, şi, dacă reuşeşte să salveze omenirea şi raiul, ce credeți că se va întâmpla cu egoul lui? Nu va rata ocazia. Orgoliul este păcatul lui favorit.

Mă puteam gândi la păcate mai distractive, dar fie!

– Lucifer? Zayne i-a rostit numele de parcă nu l-ar mai fi pronunțat niciodată. Ce naiba facem cu el la suprafață?

– Nu ştiu, dar nu stă cu noi, a zis Cayman.

– Nu stă nici cu noi. M-am uitat urât la el. Voi locuiți într-un conac imens. Aveți spațiu şi sunteți cu toții demoni. Layla, doar pe jumătate, dar noi nu suntem deloc şi locuim într-un apartament.

– Nu e loc suficient nici într-un stat, dacă e să-l împarți cu Lucifer. Veți şti în caz că reuşesc, a zis Cayman. Veți simți.

– Cum adică?

Cayman a ridicat din umeri.

– Lucifer adoră să-și facă intrarea cu fast.

Asta mi se părea... îngrijorător.

– Mi-am adus aminte să întreb ceva. Zayne și-a întors ochii strălucitori spre demon. Ce naiba a fost în capul tău de ai lăsat-o să meargă singură acolo? Un Demon de Nivel Superior a atacat-o. Impi și Căutători au venit după ea acum două zile. Și, mai devreme, era urmărită de Morți Vii.

– Pardon? Am întors capul spre Zayne. M-aș fi putut descurca foarte bine cu Târâtorul Nocturn și cu Purson, și le-aș fi venit de hac impilor și Morților Vii.

– Poate că da, poate că nu. Încă ești în recuperare și îmi dau seama că *harul* tău nu e la nivelul obișnuit, mi-a amintit el, deși nu-mi plăcea deloc noul lui talent. Ultimul lucru de care ai nevoie este să te rănești iar.

– Avea nevoie de aer proaspăt și să fie singură. Toată lumea era pe capul ei, și, în caz c-ai uitat, eu cam fugeam să-mi salvez viața. De tine, s-a apărat Cayman. Știu că poate avea grijă de ea, și nu am... *stați așa*. Ați zis Purson? Purson a venit să te caute? Și Căutători, și Morți Vii?

Am încuviințat.

– Da. Și Purson plimba un Târâtor în lesă. A fost ciudat.

– Cred că Gabriel a pus demoni pe urmele ei, a zis Zayne.

– Nu. Cayman s-a ridicat. N-are cum. Purson n-ar lucra cu Gabriel.

– N-ar fi *lucrat*, l-a corectat Zayne. E mort.

Maxilarul lui Cayman s-a blocat.

– Purson i-a fost mereu loial lui Lucifer. Și Morți Vii? Gabriel n-are cum să-i atragă de partea lui. Morții Vii există doar în cele mai josnice cercuri ale iadului.

– Dacă n-a fost Gabriel, atunci cine? am întrebat.

Demonului a părut să i se facă rău.
– Lucifer.

20

La scurtă vreme după ce-a lăsat să cadă bomba, Cayman a tulit-o.

Am presupus că încerca să dea de Roth și de Layla, dar se părea că se aflau într-o zonă a iadului în care Cayman nici nu visa să pună piciorul. După ce ne-a zis că voia să vadă dacă știa cineva cu siguranță că Lucifer pusese creaturile pe urmele mele, dispăruse.

Alt talent demonic grozav, pe care mi-l doream și eu.

– Lucifer... a zis Zayne, după plecarea lui Cayman. Serios?

– A fost ideea lui Roth.

– Șocant.

– Dar eu am fost de acord. Trebuie să scoatem artileria grea ca să-l batem pe Gabriel. Pe vremea aia, mi s-a părut o decizie rațională. Mi-am întins picioarele obosite. Încă mi se pare. Sper să se înșele Cayman, și demonii să nu fi fost trimiși de Lucifer. Ar fi o complicație deloc necesară.

– Crezi?

Era o complicație pe care o puteam adăuga la lista mereu în creștere a complicațiilor reale și posibile. Dacă Lucifer se afla în spatele evenimentelor, speram doar ca Roth și Layla să-l poată convinge să ni se alăture și să renunțe la dorința de a-mi face te miri ce.

– Știu că tu nu consideri a fi o idee bună să-l aducem aici, dar... cumva trebuie să-l controlăm.

– Pe Lucifer? Zayne a râs încet, trecându-și mâna prin păr. Da, o nimica toată! Pare genul de tip ușor de controlat.

– Sunt de acord că are o reputație proastă.

– Ori o fi învăţat să conducă iadul cu calm, prin yoga şi meditaţie? Mi-a luat coada în mână şi mi-a desprins elasticul.

– Hei, s-au văzut şi lucruri mai ciudate!

El a pufnit.

– Am senzaţia că va fi ca Roth, dar mai rău.

Alt zâmbet mi s-a aşternut pe chip, şi, preţ de câteva clipe, m-am pierdut, privindu-l. Îmi desfăcea încet coada. Trebuia să vorbim despre multe, însă am început cu ce mi se părea cel mai important.

– L-ai văzut pe tatăl tău?

I s-au oprit degetele în părul meu.

– Nu prea am avut timp de vizite. Am folosit momentele petrecute acolo ca să îmi controlez *harul*. A reînceput să-mi desfacă împletitura. Prima dată când l-am chemat, am făcut o gaură într-o clădire. Aşa a fost şi pentru tine?

– N-am găurit clădiri, dar mi-era greu să-l controlez când mă enervam. Asta înseamnă că n-ai reuşit să-ţi vezi tatăl?

Zayne a clătinat din cap.

– Am văzut doar câţiva îngeri, pe cei din grupul Alfa şi pe Mihail.

– Îmi pare rău. L-am prins de încheietură. Puteau să facă în aşa fel încât să-l vezi. Să vezi pe cine vrei.

Mi-a dat drumul la păr şi şi-a împletit degetele cu ale mele.

– Mi-ar fi plăcut să-l întâlnesc pe tata. Pe Sam, a zis, referindu-se la spiritul care venise în lumea oamenilor ca să ne avertizeze despre ce se petrecea la liceu. Dar trebuia să mă asigur că mă descurc cu ce mi se oferise. Să mă întorc la tine. Era cel mai important.

Inima mea a dansat niţel de bucurie în piept şi, pentru o clipă, am simţit doar căldură. N-a durat mult.

Care era costul?

Aerul mi s-a oprit în piept când o panică tăioasă a ieşit iar la suprafaţă. Mi-am retras mâna dintr-a lui.

– Ce e? Ochii lui i-au căutat pe ai mei.

Simţeam nevoia să mă mişc, aşa că m-am ridicat, şi junghiul surd de durere din umerii şi spinarea mea nu s-a comparat nici pe departe cu teama adâncă.

– Trebuie să te întreb ceva, şi vreau să fii sincer.

– Mereu sunt sincer cu tine. Zayne a ridicat privirea. De fapt, aproape mereu. Au existat câteva momente mai demult când n-am fost.

Îmi venea să întreb la ce se referea, căci poate erau mai multe decât ştiam, dar m-am abţinut.

– Trebuie să fii complet sincer, indiferent de răspuns.

– Bineînţeles.

Fremătând, am început să mă plimb de colo colo, prin faţa televizorului.

– Trebuie să ştiu adevărul, Zayne.

El s-a apropiat de marginea canapelei.

– M-am prins. Dar despre ce?

Înghiţindu-mi greaţa provocată de teamă, am obligat întrebarea să iasă.

– Te-ai întors la mine fără să trebuiască să te târguieşti sau să implori. Te-ai întors mai puternic decât mine, şi da, a trebuit să fac chestia aia cu Sabia lui Mihail. A fost stresant, dar acum eşti viu, după ce-ai murit.

– Da. Sunt.

– Au vrut ca tu să fii aici şi să ajuţi la oprirea lui Gabriel, dar te-au lăsat să „cazi". N-au nimic împotrivă că suntem împreună. Pare prea frumos ca să fie adevărat. Trebuie să existe un preţ. Un clenci. Mi-am încrucişat braţele la piept. Trebuie să ştiu dacă eşti aici, cu mine, doar temporar. Vei fi luat înapoi, după ce-l înfrângem pe Gabriel? Cei din grupul Alfa şi restul îngerilor vor veni după tine? Vor încerca să-ţi ia *harul* sau să te îngroape?

– Nu, a zis el, fără ezitare. M-am temut şi eu de asta, şi pentru că ştiam cum sunt îngerii, n-am avut încredere. S-ar fi bucurat ei să fie doar o situaţie temporară. Aşa am crezut şi eu, dar nu e, Trin.

– De unde ştii?

– De la tatăl tău.

M-am oprit. Cred că mi-a stat şi inima-n loc.

– A zis el că vei rămâne cu mine? Exact astea au fost cuvintele lui, fără să lase loc de interpretare?

– Mihail mi-a spus că voi rămâne cu tine câtă vreme mă vrei. Fără să-şi ia privirea de la mine, s-a aplecat să ia un chips de pe jos şi l-a aruncat pe măsuţă. Apoi a adăugat că voi rămâne cu tine câtă vreme trăiesc.

– Serios? am şoptit, prea temătoare ca să mă relaxez. Partea asta, ultima, pare să-i aparţină.

Zayne a încuviinţat.

– Nu e temporar, Trin.

– Dar de ce? am întrebat, oprindu-mă în faţa lui. De ce-ar face un lucru atât de... drăguţ? Ştiam cât de nasol suna, în condiţiile în care oamenii credeau că îngerii erau stâlpi ai virtuţii şi generozităţii. Dar ei mai degrabă voiau să dea lecţii oamenilor prin pierdere şi durere. Eram convinsă că existau şi unii amabili şi iubitori. Doar că n-aveam noi legătură cu ei. Nu le stă în fire, am adăugat.

– Nu, dar cred că... tatăl tău a avut un cuvânt de spus în povestea asta. De fapt, ştiu sigur.

– Serios? Voiam să cred, dar istoria dovedise că nu era genul de tată care să se implice. Sau căruia să-i pese.

– Ţii minte când ţi-am zis că Mihail parcă se aştepta să „cad"? Până şi Cayman a crezut la fel. Mâinile lui Zayne mi-au cuprins şoldurile. M-a tras între picioarele lui. Să fie oare pentru că-şi dăduse seama că eu nu sunt supus regulilor când vine vorba de lupta dintre îngeri? Sigur. Pariez că ăsta a fost argumentul folosit de el în faţa celorlalţi. Şi nu doar atât. S-a uitat la mine, cu trăsăturile feţei

mai limpezi ca niciodată. În noaptea în care m-a făcut Protectorul tău, mi-a șoptit ceva. Am crezut atunci că înțelesesem ce însemna, dar îmi dau seama acum că nu în totalitate.

Mi-am amintit că-l văzusem pe tata șoptindu-i. Când îl întrebasem pe Zayne, spusese că fusese vorba despre Mesager. Apoi îmi îndreptasem atenția spre altceva, ca de obicei.

– Ce ți-a zis?

– „Într-o zi, fiica mea îți va dărui *har* și îți va reda Gloria." Apoi a zis că speră să fi învățat când e necesar să respect regulile și când nu. N-am priceput chestia cu *harul* și Gloria, dar știam la ce se referea în privința regulilor. Vorbea despre noi, despre regulile legăturii dintre o Legitim-Născută și Protectorul ei, și știu că-mi zicea să le încalc.

Am respirat întretăiat. Zayne respectase regulile toată viața, și ce folos? O pierduse pe Layla, înainte să o aibă măcar. Nu contase că, dacă ar fi ajuns să fie împreună, și-ar fi dat seama cât de puternice erau sau nu sentimentele lui. Urmase regulile, și se îndepărtase de clanul lui. Îmi aminteam când îmi spusese că nu mai voia să urmeze reguli, în prima noastră noapte petrecută împreună.

– Dar ai fost vlăguit de puteri fiindcă n-am respectat regulile, am zis. Ai murit pentru că...

– Și Gloria mi-a fost redată datorită ție. Pentru că te iubesc. Am primit *har* fiindcă te iubesc. Tocmai faptul că n-am respectat regulile m-a adus aici, și da, mi-am pierdut Gloria în cădere, dar sunt aici. Sunt cu tine, și sigur ne poate trece prin minte că tatăl tău mi-a dat, astfel, un avantaj ca să pot fi aici și să lupt cu Gabriel, alături de tine, dar cred, și știu, că e mai mult de-atât. Vrea să fii fericită, și era convins că, permițându-mi să mă întorc la tine, ai fi fericită.

Nici într-un milion de ani nu m-aş fi gândit că asta-i şoptise tata. Nici că s-ar fi gândit măcar o clipă la fericirea mea. Vreodată.

– Nu prea poate face multe pentru tine, ţinând cont de ce este sau de ce se aşteaptă de la el. S-a uitat la mine, cu ochii de un albastru clar. Şi nu o spun ca să-i găsesc scuze pentru lipsa abilităţilor paterne, dar măcar atât a putut să facă.

– Dacă e adevărat, nici... nici nu ştiu ce să zic, am recunoscut, strângând din ochi. Când i-am redeschis, am văzut mici explozii de lumină. Probabil mi-e mai uşor să cred că nu e capabil de aşa ceva.

– De ce?

Era greu de exprimat în cuvinte ce simţeam.

– Pentru că... mă face să mă gândesc la cum e să ai un tată, un tată adevărat, implicat. Mă face să-mi doresc aşa un tată.

– Dar nu e greşit să-ţi doreşti.

– Ai dreptate, însă mă întristează şi mă supără să ştiu că am un tată care nu poate fi aşa, am recunoscut. Mi-e mai uşor să mi-l imaginez cum e în realitate: un arhanghel glacial şi permanent nemulţumit.

Zayne m-a fixat cu privirea.

– Te-nţeleg.

L-am crezut, deşi avusese un tată care se implicase în viaţa lui. Pe care-l iubise şi care îi oferise iubirea lui, deşi nu fuseseră deloc de acord unul cu altul.

Am expirat lung şi am lăsat speranţa să renască. Fără să mă mai gândesc la tata, m-am concentrat asupra mea şi a lui Zayne.

– Să ştii că nu trebuie să-ţi faci mereu griji de ceea ce simt, am spus. Te voi avea mereu. *Mereu.*

– Da, ştiu. A spus-o fără pic de aroganţă şi m-a tras în poala lui. Când a ridicat mâinile, lent, asigurându-se că nu mă sperie, m-a apucat uşor de obraji. Au trecut şase

zile, patru ore şi aproape douăzeci de minute de când pot să-ţi vorbesc şi să te văd prin ochii *mei*. Alţii au fost plecaţi mai mult. Săptămâni. Luni. Ani. Dar zilele, şi orele, şi minutele acelea mi s-au părut o eternitate. Nu pot să-mi imaginez cum au fost pentru tine.

Mi-am lipit palmele de pielea caldă de pe pieptul lui.

– Am crezut mereu că nu există lucru mai înspăimântător decât să-mi pierd vederea, dar apoi am... am pierdut-o pe mama, şi a fost mai rău. Am supravieţuit, însă, când l-am pierdut şi pe Misha, m-am gândit că un lucru mai nasol decât făcuse el nu putea face nimeni. Am greşit. Într-adevăr a fost cumplit, sadic, mi-a schimbat viaţa, dar când te-am pierdut pe tine m-am simţit ca şi cum mi s-a tăiat respiraţia înainte să apuc să trag aer în piept. A fost mai rău decât iadul, şi nu perioada de vindecare, ci cât eram trează. Gândul că tu... nu mai erai m-a terminat. Nu-mi puteam imagina viaţa fără tine şi voiam să...

– Ce voiai? Mi-a şters grijuliu ochii cu degetele mari, şi atunci mi-am dat seama că plângeam. Iar. Trebuia să mă opresc. Doamne!

M-am adunat. Într-un fel.

– Îmi propusesem să mă duc la Spectru – la Îngerul Morţii – şi să-l oblig să te aducă înapoi.

– Cum anume?

– Habar n-aveam, şi nici măcar nu... nu ştiam dacă aş fi făcut ce trebuie. Poate erai liniştit acolo şi împăcat... Te-aş fi readus la viaţă ca să ce? Ca să lupţi cu Gabriel? Ca să mori iar? Sentimentele şi confuzia încă mi se acumulau în gât, ca acidul de baterie. Cu toate că-i supravieţuisem lui Gabriel, nu cred că... aş fi făcut faţă pierderii tale. O parte din mine ar fi dispărut pentru totdeauna – partea care îţi aparţinea. Aşa că, în noaptea în care ai revenit, eram în parc şi încercam să-mi dau seama ce să fac şi dacă pot să mă împac cu situaţia, indiferent ce hotăram.

Şoptindu-mi numele, m-a sărutat pe frunte şi pe vârful nasului.

– Mă bucur că n-a trebuit să faci alegerea asta. M-a tras la pieptul lui şi m-a strâns în brațe. Nu mi-aş fi găsit pacea, Trin. Ai fi simţit şi tu. M-ai fi văzut ca stafie sau ca spirit. M-aş fi întors la tine.

I-am cuprins talia cu braţele. Îi dădeam dreptate. Ar fi trebuit să-mi dau seama, după ce îmi revenisem, şi în zilele următoare, că urma să se întâmple ceva, pentru că nu-mi apăruse nici ca stafie, nici ca spirit.

– Probabil m-am temut că Gabriel ţi-a acaparat sufletul, am recunoscut. Zayne s-a încordat. Ştiu că sună bizar, dar îmi era foarte frică.

– Nu sună bizar. Zayne mi-a îndepărtat uşor capul, retrăgându-se ca să mă vadă mai bine. Ştii că voi fi mereu aici. Îți aminteşti ce ţi-am zis? Că voi fi mereu aici, să mă asigur că vezi stelele. Sunt ghidul tău... Îngerul căzut.

Am râs printre suspine şi m-am aplecat spre el. Buzele ni s-au atins, şi mi-am permis să mă simt oarecum uşurată. Parfumul lui de mentă cu iz de iarnă m-a învăluit. L-aş fi putut săruta o veşnicie...

Tresărind, am deschis ochii, şi atunci am înțeles. Am simțit un gol în piept când i-am sfredelit chipul cu privirea şi m-am gândit la tata şi la toți ceilalți îngeri pe care-i văzusem. Niciunul nu părea mai în vârstă de douăzeci şi ceva de ani. La naiba, majoritatea demonilor nu păreau deloc vârstnici. Nu aveam idee dacă îmbătrâneau incredibil de lent sau dacă ajungeau la o anumită vârstă şi apoi se opreau. Cu o senzaţie de leşin, am ştiut imediat că şi Căzuții erau la fel.

Eu urma să îmbătrânesc, an de an.

Zayne, nu.

21

E–şti OK? a întrebat, în timp ce eu continuam să mă holbez la el, gata să cad din nou în brațele panicii.

– Eşti nemuritor? am întrebat. Adică... nu îmbătrâneşti?

M-a privit cu pleoapele lăsate.

– Aşteptam să mă întrebi.

– Nu-mi spune că n-o să îmbătrâneşti! Mârâind, mi-am lăsat capul pe spate. Şi eu, care mă gândeam c-o să orbesc şi că se va duce de râpă relația când va trebui să-mi alegi tu hainele...

– Cum poți să crezi aşa ceva?

– Mă rog, nu faza cu hainele ar fi problema, dar ştii tu...

– Nu ştiu. M-a privit în ochi. Explică-mi.

– Cu puțin noroc, voi putea vedea cam atât. Am ținut degetul mare şi pe cel arătător cam la doi centimetri distanță. Oricât mi-ar displăcea să recunosc, voi avea nevoie de ajutor cu multe.

Un zâmbet mare i-a despicat fața, şi m-a surprins.

– De ce zâmbeşti?

– Pentru că ai recunoscut că vei avea nevoie de ajutor, ceea ce mi se pare genial. Mă gândisem că va trebui să stau şi să mă uit cum te loveşti de pereți luni de zile, până să-mi ceri ajutorul.

M-am uitat lung la el.

– Dar, revenind la partea care nu mă face să zâmbesc, m-ai cam jignit crezând că vederea ta ne va afecta relația sau că-mi va schimba sentimentele față de tine. De fapt, *mă simt* jignit.

– Nu asta intenționam, şi ştiu că mă iubeşti suficient ca să te descurci, însă nu pot să nu mă îngrijorez. Acum parcă eram dezbrăcată, deşi aveam hainele pe mine. Ținând

cont de ce am înfruntat şi de ce vom înfrunta, mi se pare o prostie să vorbim despre asta.

– Nu e o prostie. E important. Continuă.

Am inspirat adânc.

– Nici măcar nu am idee cât de rău va ajunge să fie. De unde ştii că nu voi deveni enervantă? Oricum, n-aş da vina pe tine. Mă enervez şi singură că dau peste lucruri care se află în acelaşi loc de când lumea. Mă enervez chiar şi acum, când încerc să citesc instrucțiunile sau data expirării unor produse şi trebuie să-mi dau cu presupusul. Aşa că... nu vreau să mă simt... Am ridicat din umeri. Cum am ajuns să discutăm despre asta?

– Tu ai adus vorba, mi-a amintit el, şi mi-a înlăturat buclele căzute pe obraz. Îmi dau seama unde bați.

– Serios, atotştiutorule?

A ridicat un colț al gurii. Era un zâmbet vag.

– Nu vrei să devii o povară. Asta voiai să zici. Dar, Trin, tu nicicând nu vei fi o povară. E un privilegiu să te am alături.

Pieptul meu.

Câh!

Mi s-a umflat ca un balon.

– De ce? Mi-am lăsat capul pe umărul lui. De ce ai mereu cuvintele la tine, Zayne? Încerc s-o iau razna, şi tu nu mă laşi.

– Scuze. Părea să încerce din răsputeri să nu izbucnească în râs.

– Uite ce-i, vederea mea de rahat nici măcar nu e o problemă, acum. Vei rămâne mereu tânăr şi sexy, iar eu voi îmbătrâni şi-mi vor ceda şoldurile. Apoi, va trebui să devin persoana aia care descoperă că, dacă iubeşti pe cineva, îi dai drumul să plece. Şi voi fi nevoită să-ți zic să continui să-ți trăieşti viața, să găseşti pe cineva tânăr...

– Termină! Râzând de data asta, Zayne m-a prins de brațe şi m-a ridicat de pe umărul lui. M-a privit în ochi,

cu ochii lui care nu aveau să-şi piardă niciodată strălucirea, odată cu vârsta. Nu va fi aşa, a zis.

– Ai dreptate. M-am uitat urât la el. N-o să devin persoana aia. Cred că „dacă iubeşti pe cineva, îi dai drumul să plece" e una dintre cele mai stupide chestii. Sunt prea geloasă şi egoistă. Nu-mi pasă dacă fac 90 de ani, tot voi...

– Nu vreau să fii o persoană mai bună. Îmi place de tine aşa, geloasă şi egoistă. A rânjit la mine, de parcă mă purtam prosteşte, şi fireşte că asta credea, fiindcă era un nenorocit de înger căzut. Nu va mai exista altcineva pentru mine. Nu acum. Nici când vei avea 90 de ani.

– Uşor de zis, când tu vei arăta la fel, mereu.

În cele din urmă, oamenii vor crede că sunt un soi de MILF, când mă vor vedea cu Zayne, şi va veni şi momentul acela, pentru că refuzam să cred că nu-l vom învinge pe Gabriel.

– E uşor de zis, fiindcă te iubesc, şi asta transcende pielea sau şoldurile casabile, mi-a zis, şi s-a mişcat brusc. M-a ridicat din poala lui şi m-a întins pe spate, sub el. S-a sprijinit în cot, lângă capul meu. Aşa ceva nu dispare odată cu vârsta. Devine tot mai puternic, de nezdruncinat. Sunt sigur. N-aş fi „căzut" dacă aş fi simţit mai puţin deatât pentru tine. Nu te-ai fi luptat pentru mine, refuzând să renunţi, dacă iubirea ta pentru mine era atât de uşor de frânt.

– Iar faci asta.

– Ce?

– Spui exact ce trebuie.

A ridicat din sprânceană.

– Vrei să mă opresc?

– Da. Am oftat. Nu.

Zâmbetul lui Zayne mi-a încălzit sufletul.

– Înţeleg ce te sperie, dar sunt probleme de rezolvat în viitor. Deocamdată, avem destule altele, nu?

– Da. I-am atins bărbia. Avea pielea foarte caldă. Dar vom ajunge acolo, Zayne. Va veni momentul.

– Îl vom depăşi împreună. A lăsat bărbia în jos, sărutându-mi repede vârfurile degetelor. Vom găsi soluții atunci. Să trăim în prezent, pentru că tocmai m-am întors. Tocmai te-am primit înapoi. Avem ceva ce mulți doar speră să aibă: a doua şansă. O merităm, dar tot va trebui să ne luptăm pentru ea. Ce-o să se întâmple peste mulți ani nu trebuie să ne răpească zilele care vor urma până atunci. Pentru că asta se va întâmpla, dacă ne stresăm.

Avea dreptate. Trăiam deja cu amenințarea că această a doua şansă nu va mai exista. Ar fi fost dificil să nu ne facem griji pentru asta, aşa cum ar fi fost dificil să nu mă stresez din pricina vederii mele, dar învățasem să nu permit grijilor să-mi stea în calea vieții. Aşa cum nici el nu se putea lăsa transformat de cele întâmplate după ce „căzuse".

Buzele lui Zayne le-au atins pe ale mele, într-un sărut dulce, şi eu l-am lăsat să guste din mine. Toate gândurile s-au evaporat, sub efectul sărutărilor lui. Sau poate a iubirii mele puternice față de el.

Doamne, nu m-aş fi săturat niciodată de senzația buzelor lui pe ale mele! Aveam să fiu mereu uimită de apăsarea blândă şi întrebătoare a gurii lui pe a mea, de senzațiile nebuneşti pe care le stârnea în mine.

L-am tras de umeri până ce i-am simțit căldura pielii prin cămaşă. Părul lui mi-a gâdilat obrajii. I-am muşcat buza de jos.

Din gâtlej i-a ieşit un mârâit care mi-a făcut degetele de la picioare să se încârlige. Sărutul a devenit mai adânc şi aerul din jur a părut să trosnească. Felul în care ni se întâlneau gurile era tăios ca o lamă. M-am gândit că abia acum ne dădeam seama cât de norocoşi eram că puteam retrăi asemenea momente. Nu însemna că tot ce se întâmplase în piscină fusese lipsit de importanță. Dimpotrivă,

avuseserăm parte de trăiri puternice. Orele acelea din zori fuseseră dovada că Zayne era încă înăuntru, că iubirea lui pentru mine încă-i ghida acțiunile. Dar de data asta era diferit, fiindcă eram *noi*.

Ne-am pierdut în sărutări. Sărutări moi și dulci. Sărutări care tachinau și se jucau, pentru ca apoi să-mi taie respirația. Toate-mi plăceau, pentru că îmi erau oferite de Zayne.

Îmi doream să mă pierd în el mai mult decât orice, să uit de toate. Şi cred că și el voia același lucru, dar și-a ridicat privirea după un sărut narcotic.

– Mi-a fost dor de tine, a zis, cu vocea tremurândă.

– Şi mie, am șoptit, mângâindu-i obrazul.

Strălucirea din spatele pupilelor sale părea opacizată.

S-a sprijinit într-un braț și mi-a dat părul de pe față.

– Când am fost împreună, duminică dimineața... A înghițit în sec și mi-a mângâiat obrazul cu vârful degetului. M-am simțit ciudat.

– Cum adică?

– Am fost și n-am fost eu. Eram conștient de tot ce se întâmplă. Puteam controla situația. Dar mă întrebam dacă tu ai făcut-o fiindcă ai simțit că așa se cade. Dacă aș putea da timpul înapoi, n-aș mai face-o, a recunoscut el. Nu că nu mi-ar fi plăcut...

– Ştiu. Mi-a plăcut și mie. Nu m-ai obligat. Eu am început. Ştiam ce fac și nu m-am simțit obligată.

– Te cred, dar nu... tot nu mă simt confortabil. Nu știai dacă te va putea ajuta Cotoroanța, atunci. Tocmai te aruncasem într-o piscină și, mai devreme, mă luptasem cu tine. Te amenințasem, și apoi am fost înăuntrul tău. Te-aș fi putut răni. Te-aș fi putut răni după aceea.

– Înțeleg ce vrei să spui, am zis încet. Chiar înțelegeam. Zayne era *bun* până în măduva oaselor, cu toate că-i lipsea o parte din suflet, și chiar și acum, când, Căzut fiind, nu avea suflet. Mă făcea să pun la îndoială povestea cu

sufletul şi ce rol juca în sentimentele şi faptele oamenilor, dar nu era momentul potrivit. Nu mi-ai făcut rău, Zayne. Te-ai controlat, şi ceea ce-am făcut mi-a dat speranţă. Ştiu că sună aiurea, dar am avut din nou dovada că erai acolo, şi aveam nevoie de încă o confirmare. Nu trebuie să-ţi placă ce s-a întâmplat, am continuat, sărutându-l uşor. Înţeleg de ce. Doar că nu vreau să suferi.

Mi-a mângâiat braţul şi m-a prins de încheietură. M-a sărutat în căuşul palmei. Când m-a privit iar în ochi, a expirat întretăiat şi umerii au părut să i se relaxeze.

– N-am folosit protecţie.

Mi-a stat inima-n loc.

– Ştiu, am şoptit.

Mi-a sărutat iar palma.

– Căzuţii se pot reproduce cu oamenii.

– Ştiu, am repetat. Dar n-am idee dacă eu pot. Am început să mă gândesc şi eu după aceea, pentru că... na, din motive evidente. Nu ştiu dacă există Legitimi-Născuţi care să se fi reprodus.

– Nu prea cunoşti multe despre ei, a spus el.

– De aceea l-am rugat pe Dez să vadă dacă are Gideon vreo informaţie.

Zayne a clipit.

– L-ai rugat pe Dez să-l întrebe pe Gideon?

– Pe cine altcineva să întreb? Nu cred că Thierry sau Matthew ar ştı – şi nu vreau să port discuţia asta cu ei –, aşa că m-am gândit la Gideon. Ştie multe şi are acces la o groază de cărţı prăfuite, pe care nu le citeşte nimeni. Doar dacă nu apărea vreun înger care să răspundă la întrebare, era cea mai bună idee.

– Nici nu-mi pot imagina cum a fost conversaţia cu Dez.

– Crede-mă că nu vrei să ştii. Aş prefera să mă prefac că n-a existat, dar sper să afle ceva, ca să...

Ochii lui foarte strălucitori i-au întâlnit pe ai mei.

– Ca să ştim.

Cu stomacul strâns, am încuviinţat şi am dat să vorbesc, dar m-am oprit.

Mereu atent, s-a prins.

– Ce voiai să zici?

Obrajii mi s-au încălzit şi mi-am descâlcit limba.

– Ce-am face dacă... Doamne! am gemut. Abia pot să pronunţ cuvintele, deşi ştiu că sună aiurea. Rostindu-le, mi se pare că totul ar deveni real, iar realitatea este una de speriat, şi acum, şi peste zece ani.

– De acord.

– Dar suntem adulţi, nu? Teoretic. Tu, mai mult decât mine, ceea ce nu înseamnă c-am fi suficient de maturi... M-am oprit, râzând tremurat. Pe cine cred că păcălesc? Nici să am 30 de ani şi nu m-aş simţit suficient de matură. Ce facem dacă tot ce ai tu funcţionează cu tot ce am eu?

A ridicat din sprânceană.

– Adică să te fi lăsat însărcinată?

– Adică să concepem amândoi un copil, l-am corectat.

– Nu ştiu, a zis, cu un râset cumva nesigur. Va trebui să...

– Să ne dăm seama?

– Împreună. Da.

– Nici nu pot... să mă gândesc la aşa ceva, am recunoscut. Cred că e cel mai imatur răspuns. Deci îţi dai seama ce părinte cumplit aş fi! Nici măcar nu-mi pot imagina.

– Nici eu. Şi nu pentru că aş respinge ideea, în caz că aşa ai decide tu. Următoarea respiraţie mi s-a blocat la jumătatea pieptului. Doar că nu sunt pregătit, a continuat el. Însă mă voi pregăti, indiferent ce se întâmplă sau ce decizi.

O parte din tensiunea ascunsă s-a mai disipat, deşi posibilitatea unei sarcini încă mă speria. Mă speria cu vârf şi îndesat, dar iată că nu se punea problema să mă confrunt

cu ea de una singură. Nu mai aveam de înfruntat nimic singură.

– Deci, am vorbit despre tata, despre cum a fost să te umpli de *har*, despre Lucifer, despre vederea mea de rahat, despre faptul că eu voi îmbătrâni şi tu nu, despre cât de mult îţi displace ce s-a întâmplat în piscină şi despre posibilitatea unei sarcini. Am rânjit. Ce mai regăsire!

Zayne a râs.

– Perfectă.

– În fine.

– Este. M-a sărutat. Am nevoie de un duş. Vrei să vii şi tu?

Mi-a stat inima şi muşchii din vintre mi s-au încordat. Am simţit, în acelaşi timp, mici grăunţe de nesiguranţă. Nu mai făcusem niciodată duş cu cineva. Evident. Zayne fusese primul tip în faţa căruia mă dezbrăcasem complet, aşa că mintea mi-a dezvăluit, în detaliu, toate felurile în care voi arăta şi mă voi purta ca o idioată, dar inima şi corpul meu urlau: „Duş? Cu Zayne? Da, da, te rugăm“.

Am simţit că îndoiala din stomac îmi saltă de agitaţie, însă acum mai mult ca oricând nu puteam permite fricii să-mi influenţeze deciziile. Mai ales după ce aflasem, nu în cel mai plăcut mod, că ziua de mâine nu era o certitudine.

– Bine, am zis, sperând că glasul meu nu i s-a părut la fel de scârţâit ca mie. Adică da, sigur. M-am înroşit. Vreau.

– Sigur? Trăsăturile i s-au îmblânzit. Nu trebuie să...

– Da, sigur, l-am întrerupt. Sută la sută.

– Bun. Zayne a zâmbit, moment în care pieptul mi-a fost străbătut ca un foşnet de o mişcare ciudată. Pentru că nu vreau să te scap din ochi mai mult de câteva minute. Sună, probabil, a dependenţă, însă eu... Genele i-au ascuns ochii. Nu ştiu. Nu mă aştept decât să fii aici, cu mine. Trebuie doar să te pot vedea.

– Am înțeles. Doamne, ce mai înțelegeam! Și eu simt la fel, am zis.

A lăsat capul în jos și m-a sărutat.

– De ce nu te duci să pregătești dușul? Am de gând să de-caymanizez bucătăria mai întâi.

Pentru că și eu făcusem dezordine, am vrut să-i spun că nu trebuia să se ocupe singur de asta, dar apoi am înțeles: îmi dădea timp, făcea ca lucrurile să fie mai puțin stânjenitoare. Ideea de a mă dezbrăca să intru la duș cu el m-ar fi făcut, probabil, să chicotesc isteric, de parcă era ceva în neregulă cu mine.

Atenția atât de caracteristică lui Zayne era încă acolo – acea parte din el care-l diferenția de alții și te făcea atât de ușor să te îndrăgostești de el, în ciuda riscurilor.

Cu inima strânsă, m-am întins să-l sărut în treacăt, în semn de mulțumire, numai că au trecut câteva minute înainte ca Zayne să se desprindă de mine. Am rămas puțin să mă uit la urmele de pe spatele lui și abia apoi m-am pus în mișcare.

M-am grăbit spre baie, cu inima bătându-mi prea repede. M-am spălat pe dinți și am dat drumul la robinet. Simțeam nerăbdare și agitație, și mi s-a părut suprarealist să-mi dau jos hainele, să le arunc într-un colț și apoi să le ridic și să le pun în coșul de rufe gol. Am luat celelalte maldăre de haine risipite ici-colo și le-am aruncat și pe ele la locul lor. Înainte să încep să chicotesc sau să leșin, am pășit sub dușul fierbinte.

Simțurile mele erau atât de încordate, încât îmi tremurau mâinile. Nu pentru că eram speriată. Nu pentru că nu eram pregătită. Nimic de genul ăsta. Doar că totul mi se părea... ca și când o făceam pentru prima dată. Dușul împreună chiar era o noutate. Cu toate că ne sărutaserăm în atâtea feluri și făcuserăm mai mult decât atât, totul mi se părea nou și diferit.

Apa mi-a lipit părul de spate şi mi-a curs pe corp, în timp ce-mi priveam numeroasele tăieturi şi vânătăi. Corpul meu era ca o cuvertură din petice-cicatrici, noi şi vechi. Ştiam că fiecare era exact ce spusese Zayne mai devreme: o medalie de onoare. Nu mă jenam de ele, ci eram mândră.

Colţurile buzelor mi s-au lăsat când apa mi-a curs între sâni. Pielea dintre ei era mai roz decât restul şi arăta ca o... zgârietură, o dungă dreaptă. Am atins-o. Nu durea. Fără să ştiu de unde apăruse, am închis ochii şi am ridicat bărbia, lăsând duşul să spele nu doar ultimele 24 de ore. Curând, Zayne şi cu mine aveam să vorbim cu clanul şi să-i anunţăm că eram bine. Trebuia să începem să lucrăm la un plan B, în caz că Lucifer nu era interesat să-şi umfle egoul şi să salveze lumea. Cu tot ajutorul lui, aveam nevoie să ştim unde se ascundeau Gabriel şi Bael. Mai erau şcoala şi portalul de sub ea. Aş fi putut să o sun pe Jada, fără să o sperii... prea mult. Trebuia, de asemenea, să-mi dau seama care era faza cu Gena, mai ales că Peanut părea să-şi petreacă tot mai mult timp cu ea. Aveam nevoie şi de un răgaz în care să mă frământ cu adevărat fiindcă Zayne nu mai îmbătrânea şi să continui să mă întreb ce s-ar întâmpla *dacă*. Dacă eram însărcinată? Ce-ar însemna?

Privind iar în jos, mi-am mişcat degetele de la picioare şi mi-am atins burta. Vânătoarea de demoni şi salturile de pe o clădire pe alta nu îţi făceau abdomenul plat. Mâncarea proastă probabil că avea un cuvânt de spus, dar, dacă trebuia să aleg între abdomen plat şi cartofi prăjiţi, alegeam mereu cartofii. Oare, dacă eram însărcinată, n-ar fi trebuit să consum mâncare mai sănătoasă? M-am cutremurat şi mi-am apăsat palmele peste burtă...

Ce mama naibii făceam? Dându-mi ochii peste cap, mi-am îndepărtat mâinile. M-am întors iar spre apa care curgea. Ce-am face? Ce *puteam* face? Nu se schimba nimic

dacă rămăsesem gravidă. Tot Legitim-Născută eram. La fel trebuia să-l găsesc pe Gabriel şi să înfrunt ce urma.

Toate erau nişte idioţenii, pentru că nu-mi dădeam nici măcar seama dacă voiam să fiu mamă, dar ştiam că Zayne ar fi fost un tată extraordinar pentru...

Cum Sfântul Sisoe putea arăta copilul unei Legitim-Născute şi al unui Căzut? Partea mea umană s-ar fi transmis, măcar? Oare tara genetică pe care o purtam şi care cauzase retinopatia pigmentară avea să prevaleze? Am simţit un gol în stomac.

Trebuia să încetez, fiindcă acum nu era momentul potrivit, mai ales că lucrurile acelea nu era neapărat să se întâmple vreodată.

Am auzit uşa băii închizându-se şi mi-a sărit pulsul. Cu privirea înainte, m-am concentrat pe respiraţie, ceea ce a presupus mult efort.

O mişcare abia simţită în spatele meu a aruncat toate eforturile în aer. Pielea s-a lipit de piele, şi spatele mi s-a înfiorat.

A trecut o clipă, şi am simţit atingerea blândă a degetelor lui Zayne pe umerii mei, dându-mi părul la o parte. Buzele lui mi-au atins pielea de la ceafă, şi degetele de la picioare mi s-au încovoiat în cabina de duş.

Fără să pot păstra prea mult timp tăcerea, am spart liniştea supraîncărcată, zicând:

– N-a durat mult de-caymanizarea.

– Am trecut doar de primul strat şi mi-am pierdut răbdarea, a răspuns, şi eu am zâmbit. Va fi nevoie de încă o rundă, mai târziu. Poate şi de a treia, la cum arată.

– Mă ocup eu de ambele, m-am oferit. Vrei ăsta?

Când a zis că da, am luat recipientul pe care îl folosea, cu amestecul de şampon şi balsam. Dacă mi l-aş fi pus în păr, acesta s-ar fi uscat ca un cuib de pasăre după aceea. Nu pricepeam cum de nu păţea şi el la fel.

O tăcere plăcută s-a lăsat în baie când am început să folosim duşul pentru ceea ce fusese menit. Stânjeneala s-a stins, deşi eram conştientă de fiecare clipă în care pielea lui o atingea pe a mea, în momentele în care se întindea să pună un recipient pe raft şi braţul lui trecea pe lângă al meu. Sau când m-am clătit pe cap şi a trebuit să mă întorc spre el. Şoldul meu se atinsese de coapsele lui, şi el încremenise iar. Ţinusem ochii închişi, iar când se întinsese după gelul de duş, îmi doream să am curajul să mă ofer să-l ajut, dar mi-era prea frică să nu sune aiurea, aşa că am tăcut, în aburul îmbibat cu miros de mentol, de la gelul lui, şi de iasomie, de la al meu.

Când s-a clătit şi s-a mişcat iar în spatele meu, mă aşteptam să iasă, dar n-a făcut-o. Mi s-a tăiat respiraţia în clipa în care mâinile lui mi-au mângâiat pielea alunecoasă a braţelor, coatele şi încheieturile. Nici măcar nu-mi dădusem seama că îmi încrucişasem braţele peste talie. Cu o blândeţe imposibilă, mi le-a dat la o parte.

Părul lui ud mi-a atins obrazul când a lăsat capul în jos, sărutându-mă între gât şi umăr, unde ronţăise pielea şi-mi lăsase un semn.

– Scuze pentru asta, a zis. N-am mai făcut-o niciodată.

– E-n regulă. Nu se vede.

A sărutat iar locul. Cu picioarele tremurânde, am deschis ochii şi am urmărit mişcarea leneşă, circulară, a degetelor lui mari deasupra încheieturilor mele. Apoi mâinile i-au alunecat de pe încheieturi pe stomacul meu. Pielea lui de un auriu intens crea un contrast puternic cu nuanţa măslinie a pielii mele. Nu şi-a lipit palmele de burta mea, cum făcusem eu. Nu era la fel de instabil ca mine, dar m-am întrebat dacă şi el îşi imagina acelaşi lucru: o burtă mult mai umflată decât de obicei, din cauza carbohidraţilor.

O clipă mai târziu, s-a dovedit adevărat.

– Dacă eşti însărcinată şi decizi că asta vrei, a spus el, cu vocea grea de emoţie, este în regulă. Dar te-ai exprimat greşit, mai devreme.

– Serios?

– N-ai fi o mamă îngrozitoare, a zis Zayne.

Am râs.

– N-am greşit.

– Te subestimezi, Trin. Ai fi una dintre cele mai redutabile mame din câte există, şi n-ai precupeţi nimic să-i oferi copilului cea mai bună viaţă, mi-a zis. Nu mă îndoiesc de asta.

– Noi, l-am corectat, expirând întretăiat. Dacă *noi* decidem că asta ne dorim, va fi bine.

– Da, a spus el, cu glas răguşit. Buzele lui mi-au găsit obrazul. Ne vom descurca.

– Ai dreptate. Şi chiar credeam.

Pieptul mi s-a umplut de un fior, şi fiorul s-a lăsat în jos când i-am simţit privirea în ceafă. M-am încordat toată.

Capul lui Zayne a coborât iar, bărbia lui mi-a atins creştetul şi gura lui şi-a găsit drum spre urechea mea.

– Nu te merit.

– Eşti foarte departe de adevăr.

– Ba nu. Eşti curajoasă şi puternică. Nu ţi-e teamă de nimic. Eşti inteligentă, bună şi loială. Palmele lui mari mi-au cuprins şoldurile. Îmi tai respiraţia. M-a sărutat pe gât. Tremuram. Te vreau, acum şi pentru totdeauna.

Cu inima bubuind, ghidată de instinct, am făcut un pas în spate şi am permis corpurilor noastre să se lipească. A scos un sunet gâtuit, şi venele mi s-au umplut de foc lichid.

Mâinile i-au tresărit pe şoldurile mele.

– Deja te voiam, dar acum simt că-mi ies din piele, a zis el, şi îl simţeam, tot, şi nu mă îndoiam de adevărul cuvintelor lui. Dar ştiu că lucrurile sunt probabil ciudate

pentru tine, acum, şi de aceea o să aştept până ce pleci, ca să dau apa mai rece.

Un mănunchi de senzații mi-a cuprins pielea când m-am întors în brațele lui. Nu mi-am permis să mă gândesc prea mult. Am ridicat privirea şi mi-am scuturat umezeala de pe gene. El s-a uitat lung la mine, cu maxilarul încleştat şi cu ochii plini de o dorință acută. Sclipirea din spatele pupilelor vibra. I-am pus o mână pe piept.

– Sărută-mă.

– Trin, a zis el răguşit, mai degrabă icnind decât vorbind. Vreau asta mai mult decât mi-am dorit orice în viață, dar învăț repede că simt mult mai intens acum. Încerc să fac ce trebuie. Ai nevoie de timp, şi, dacă te sărut, nu... nu cred că mă mai pot stăpâni ca înainte. Nu vreau să... A gemut când mi-am trecut palmele peste abdomenul lui. Nu vreau să fiu cel care-şi pierde controlul.

Privirea mea i-a mângâiat trăsăturile aspre.

– N-ai putea. Avem chiar aici dovada.

– Piscina ne-a dovedit contrariul.

– Nu e aşa, am insistat. Ştiam şi atunci că, dacă eu n-aş fi vrut, te-ai fi oprit. *Ştiu* asta.

– Ai o părere prea bună despre mine, a zis el, strângând din buze.

– Am părerea corectă despre tine. Ochii lui s-au transformat în safir lichid. Vânătăile abia dacă mai dor. N-am nevoie de timp. Nu e nimic ciudat. Pentru tine este?

A clătinat din cap.

– Bun, pentru că te vreau, Zayne, acum şi pentru totdeauna. Am simțit că mi se încălzesc obrajii. Mai ales acum.

Pentru o clipă, am crezut că va refuza şi plănuiam deja să sar pe el. Speram să se poată ține, pe dalele alunecoase, dar s-a mişcat.

A lăsat capul în jos şi, când gura lui a atins-o pe a mea, mi-am dat seama că în niciun caz nu-i cunoşteam încă

toate săruturile, pentru că ăsta cuprindea *totul*. Infinit de tandru, şi totuşi impunător, m-a sărutat cu disperare, şi totuşi având parcă la dispoziţie tot timpul din lume.

Sărutul m-a sucit şi m-a învârtit la interior. Senzaţiile mi-au alergat pe piele şi prin corp. Inima mi s-a umflat şi senzaţia din piept era la fel de intensă precum pulsaţia *harului*. M-a sărutat de parcă ar fi încercat să şteargă amintirea zilelor şi orelor în care fuseserăm despărţiţi.

I-am simţit muşchii încordându-se când m-a luat în braţe. Mi-am încolăcit picioarele în jurul lui, iar braţul din jurul taliei m-a lipit strâns de el. Gura lui n-a părăsit-o nicio clipă pe a mea. N-am idee cum a reuşit să oprească apa, şi nici când am ieşit din duş. S-a oprit, şi m-am trezit lipită între el şi perete. Apoi ne-am mişcat iar, şi spatele mi-a atins curând păturile mototolite de pe pat. Eram împreună, cu trupurile alunecoase, cu părul ud pe cearşafurile în care ne-am învălmăşit curând. Mâinile lui erau peste tot, urmate de căldura gurii, în timp ce eu îi mângâiam pieptul şi abdomenul, bucurându-mă de senzaţia pe care mi-o dădea. Gura lui îmi stârnea sunete gâtuite, îmi poposea pe sâni, şi apoi mai jos, sub buric şi mai jos. Când s-a închis deasupra părţii aceleia sensibile, m-a devorat, şi am rămas pulsând de la săruturile acelea narcotice.

De data asta, am făcut o scurtă pauză, pentru protecţie. Nu voiam să continuăm să ispitim destinul. S-a aşezat deasupra mea, cu căldura şi greutatea după care tânjisem atât.

– Te iubesc, am şoptit pe buzele lui şi l-am tras mai aproape, cu mâinile şi săruturile mele.

A intrat în mine. De acolo, n-am mai avut cuvinte. Nici nu erau necesare, când am căzut cu capul înainte în vârtejul de dorinţă şi pasiune; dar nu erau singurele lucruri dintre noi. În fiecare sărut şi atingere se simţeau uşurarea, acceptarea şi o nevoie, o dorinţă care transcendeau fizi-

cul. Şi atât de multă iubire se clădea între noi, că ne bucuram să ne pierdem în ea.

Înainte, nu existase aluzia la control, dar apoi... lucrurile au devenit disperate. Mi-am ridicat bazinul să-i întâmpin mişcările, şi el şi-a vârât braţele sub mine, ridicându-mă. Eram ca nişte frânghii întinse prea tare. În clipa în care am plesnit, am făcut-o împreună, rostogolindu-ne în abis. Şocurile au venit, val după val, şi am simţit aerul mângâindu-mi obrazul şi ceva moale pe braţ. Am deschis ochii.

Erau aripile lui Zayne.

Îi ieşiseră din spate, şi acum ne acopereau. Am ridicat privirea şi am văzut stelele de pe tavan strălucind uşor, precum aripile lui Zayne.

22

Mai târziu, ne-am întins față în față. Aveam un cearșaf vârât sub brațe, iar el era gol, în toată splendoarea, și deloc tulburat. Probabil pentru că lampa de pe noptieră, pe care o aprinsese, îi lăsase părțile interesante în umbră. Mâna lui o ținea pe a mea, pe cea tăiată în timpul vrăjii. Eram moartă de oboseală și nu știam ce oră era, dar avea încă aripile desfăcute, una în lateral și cealaltă sub el, și îmi doream... să ating una.

Adult fiind, funcționam în baza regulii „nu pune mâna fără să întrebi". Aripile Gardienilor erau uneori sensibile, și nu le atingeai așa, cum îți venea. Mă gândeam că lucrurile stăteau la fel și în cazul lui, pentru că reacționase puternic când încercasem să le ating mai devreme.

Doamne, Zayne chiar era înger! Înger căzut, mai precis. Ce ciudat cum, adesea, realitatea părea să mă lovească în față.

– Aripile, am zis, înăbușindu-mi căscatul. A fost diferit.

– Nu știam că se va întâmpla. A vrut să-și retragă o aripă.

– Nu le strânge. Nu mă deranjează. A fost ceva nou.

Întorcându-mi mâna cu palma în sus, mi-a sărutat tăietura care se vindeca. Sclipirea din spatele pupilelor era din nou mată.

– Și diferit.

– Da, însă îmi place. Sunt superbe aripile tale, Zayne.

– Mulțumesc. Mi-a sărutat vârful unui deget. Să ghicesc: ești geloasă?

Am zâmbit.

– Poate.

Chicotitul lui adânc mi-a lărgit zâmbetul.

– Încă încerc să mă obişnuiesc cu ele, a zis.

– Sunt diferite de ale unui Gardian?

– Da. Totul este diferit. Alt sărut, pe următorul deget. Stările mele de om şi de Gardian mi se păreau naturale, în afară de cazul când eram rănit şi trebuia să intru în modul vindecare, a explicat el, referindu-se la împietrirea letargică. Nu-l văzusem niciodată făcând asta. Să îmi țin aripile ascunse nu mi se pare firesc. Mă mănâncă spatele. E cel mai bun fel de a descrie.

– Atunci, nu le ţine ascunse dacă nu e cazul, mai ales când eşti cu mine. M-am uitat la ele şi m-au furnicat degetele. Sunt grozave. Mi-ar plăcea să am aripi şi să pot zbura.

– Mă asigur eu că zbori ori de câte ori doreşti. Mi-a sărutat inelarul. Vrei să le atingi, nu?

Am rânjit prosteşte.

– Da. Chiar vreau. Rău de tot.

– De ce nu le atingi?

– Atâta am lucrat la ideea de a nu atinge fără permisiune, încât m-a dat gata. M-am apropiat de el. Par foarte moi şi pufoase.

El a chicotit, plecând capul spre mine. Sărutul lui mi-a trimis un fior cald în tot corpul.

– Pentru c-ai muncit din greu, cred că meriţi o recompensă.

Mintea mi-a zburat imediat la lucruri murdare, însă am remarcat o mişcare. A ridicat o aripă şi a întins-o peste noi. Aripa era atât de lungă, încât ajungea în spatele meu, iar greutatea ei îmi amintea de o pătură groasă şi comodă. La cât de aproape era, i-aş fi putut săruta penele. Am inspirat scurt şi am făcut ochii mari.

– Nu te superi? am întrebat, la cinci secunde distanță de a scoate un țipăt entuziasmat.

– Deloc. Mi-a dat drumul mâinii. E prea grea?

– Nu. Muşcându-mi buza, mi-am trecut degetele peste cea mai apropiată pană.

Era la fel de moale precum îmi imaginasem, dar sub penele pufoase simţeam muşchi puternici. Aripa unui Gardian era făcută din muşchi şi tendoane, însă un înger avea... Doamne, cred că avea sute de muşchi ascunşi sub stratul de puf. Mi-am trecut degetele peste pene şi mi s-a tăiat respiraţia. Nu era singurul lucru ascuns.

Mai era şi *harul*.

Pulsa în centrul fiecărei pene, scânteind într-o reţea de vene delicate. Mi se părea că-mi urmează atingerea, plutirea degetelor, înteţindu-se şi apoi redevenind calm.

M-am uitat la chipul lui Zayne. Strălucirea din spatele pupilelor era mai puternică. Mi-am retras mâna.

– Te deranjează să-ţi ating aripile? Fii sincer. Nu mă supăr.

– Deloc. Dimpotrivă. Prinzându-mă de mână, mi-a pus degetele din nou sub aripa lui. Îmi place.

– Te relaxează? am întrebat. Ca atunci când mângâi un câine?

– Dacă ar fi făcut altcineva comparaţia asta, aş fi fost ofensat.

Am zâmbit.

– Într-un fel, da, mă relaxează, a zis, punându-şi mâna pe curbura taliei mele. Sunt foarte sensibile.

– Mai mult decât ale unui Gardian?

Mâna i-a alunecat pe şoldul meu.

– Mult mai mult. Simt orice atingere pe şira spinării... şi în alte locuri.

– În alte locuri? Am rânjit spre el, întrebându-mă dacă asta-i pricinuise reacţia din piscină. Interesant!

A mârâit răguşit şi m-a strâns de şold. Am reţinut informaţia şi l-am mângâiat mai departe pe aripă. Nu eram sigură cât timp trecuse; mă gândeam la altele. Fără să-mi dau seama, mi-a venit în minte imaginea din seara aceea.

– Am văzut stelele, aseară, am anunţat brusc. Adică... le-am văzut cu adevărat.

Mâna lui se mişca aiurea, în sus şi în jos pe talia şi pe şoldul meu, dar s-a oprit.

– Ce vrei să spui?

– S-a întâmplat imediat după ce te-am... înjunghiat în inimă. Lumina care a ţâşnit m-a trântit la pământ. Cred că era vorba despre *harul* tău. L-am privit. Se uita atent la mine, şi aşa era mereu, când vorbeam, chiar şi înainte. Mi se părea că sunt singura persoană din lumea lui. Când am deschis ochii, le-am văzut pe toate, Zayne. Erau atât de multe şi atât de clare, aşa cum cred că sunt pentru oamenii care văd foarte bine. Poate că-mi închipuiam doar, însă erau superbe.

– Nu ştiu de ce ţi-ai fi închipuit aşa ceva. Nu sunt, însă, sigur cum de a fost posibil aşa ceva.

– Nici eu. Aripile tale m-au făcut să-mi amintesc, sclipirea *harului* sub straturile de pene. Mi-am trecut degetele peste aripile lui, spre spate. Acolo, penele erau mai subţiri, iar muşchii de sub ele, mai pronunţaţi. După câteva momente, vederea mea a revenit la ce era înainte, dar mă bucur că le-am văzut.

– Mă bucur pentru tine c-ai reuşit, a spus el, cu o voce aspră.

L-am privit iar şi am observat că strălucirea din ochi îi revenise.

– Eşti tot mai sensibil, cu cât mă apropii de spatele tău, nu-i aşa?

– Da.

Cuvântul acela unic a sunat de parcă ar fi trebuit să se lupte să iasă dintre dinţi încleştaţi.

Mi s-a strâns căldura în stomac. M-am sprijinit în cot, ca să-l pot atinge între umeri. Cearşaful a alunecat puţin când degetele mi s-au apropiat de pielea netedă a ancorei, şi tot trupul lui Zayne s-a cutremurat.

– Interesant, am murmurat.

– Foarte, a zis el, răguşit, cu capul dat pe spate, în timp ce-i mângâiam muşchiul. Cred că mă tachinezi.

– Poate. Am vrut să-mi retrag mâna, dar Zayne era pe cât de puternic, pe atât de rapid. S-a mişcat înainte să-mi dau seama măcar ce face, răsucindu-se pe spate şi trăgându-mă deasupra lui. Cumva, scăpase de cearşaf. Când pielea de pe pieptul lui s-a atins de a mea, m-am cutremurat de plăcere.

– Te pricepi foarte bine să faci mai multe lucruri în acelaşi timp.

– Aşa este. O urmă de aroganţă i-a înăsprit tonul. M-a prins de ceafă şi mi-a apropiat gura de a lui. Aminteşte-ţi că tu ai început.

– Nu mă plâng, i-am zis. Nu m-am plâns.

Foamea lui era evidentă din felul în care m-a sărutat, în care mâna lui mi-a mângâiat sânul. Zayne s-a ridicat în capul oaselor şi m-a luat cu el. Corpurile noastre erau aliniate perfect. Am dat capul pe spate, iar buzele lui şi-au croit o cărare de sărutări pe gâtul meu. Mâinile lui mi-au cuprins talia şi m-a ridicat câţiva centimetri, iar buzele i-au coborât. Am icnit, tresărind. M-a ţinut bine şi m-a tras mai aproape. Mi-am trecut mâna peste baza aripii lui.

Zayne m-a lipit iar de pieptul lui.

– Vei face asta cât mai des, nu-i aşa?

– Probabil, am recunoscut.

– Bine. Apoi am simţit aerul mişcându-se, când m-a cuprins cu aripile. Senzaţia forţei blânde pe spatele meu şi căldura tare a pieptului său lipit de al meu erau, probabil, un afrodiziac în sine. Ne-am sărutat iar, şi singurele zgomote din cameră erau cele ale uniunii noastre. N-a fost mai puţin intens decât înainte. Respiraţia şi gândurile m-au părăsit şi n-au rămas decât el şi vârtejul nebunesc.

Când corpurile ni s-au liniştit, în sfârşit, ne-am regăsit întinşi pe o parte. Nu mai exista loc între noi. Mă chinuia

extenuarea, şi probabil şi pe Zayne. Chiar înainte să adorm, am simțit greutatea moale a uneia dintre aripile sale aşezându-se deasupra mea şi ajutându-mă să alunec într-un somn fără vise.

M-am trezit nu din pricina bufnetului îndepărtat care părea să crească treptat în intensitate şi să se apropie tot mai mult. M-a trezit pierderea bruscă a căldurii corpului lui Zayne.

Am deschis ochii şi l-am văzut îndreptându-se spre uşă. Îşi trăsese deja o pereche de pantaloni de trening pe el şi tocmai se îmbrăca şi cu tricoul. Aripile îi erau ascunse, şi nu vedeam decât în ceață semnele de pe spatele lui.

– Ce e? am întrebat, cu zgomotul în fundal.

Zayne a privit peste umăr.

– E cineva la uşă.

– Parcă ar fi o razie de la Narcotice, am mormăit.

El a chicotit.

– De unde ştii cum arată o razie?

– De la televizor.

Cred c-a clătinat din cap.

– Dormi. Mă întorc imediat. Azi nu facem altceva decât să dormim.

– Vrăjitoarele, i-am amintit, rostogolindu-mă pe spate. Trebuie să o vedem pe Cotoroanță şi să-i dăm una dintre penele tale.

– Mai târziu, a spus el, şi, înainte să pot răspunde, a ieşit din dormitor.

Bufnetul s-a auzit tot mai puternic, apoi s-a stins, când a închis uşa.

Mă întrebam cum vom obține pana. I-o vom smulge din... aripi? Părea dureros.

Privirea mi-a alunecat spre geamul întreg. După lumina puternică a soarelui, care se strecura pe sub obloane, era cel puţin dimineață târzie.

Suna minunat să dormim toată ziua, dar trebuia să mă ridic din pat. Aveam multe de făcut, începând cu Cotoroanța și încheind cu Gabriel. Am căscat, m-am întins și m-am înroșit toată când am simțit o ușoară pulsație în anumite zone. Noaptea fusese perfectă, și...

Un țipăt din living m-a smuls din senzația plăcută, de amorțeală. Cu ochii încețoșați și cu *harul* pulsând în piept, am tresărit și m-am răsucit, căutându-mi pumnalele.

– Doamne! s-a auzit un strigăt strident, de femeie. Am recunoscut glasul Danikăi și mi-a stat inima-n loc. Rahat! Uitasem să-i sunăm și să le dăm detalii. Erau, practic, familia lui Zayne, și ar fi trebuit să ne facem timp. Fuseserăm atât de prinși unul cu celălalt, în bucuria revederii, încât nu ne gândiserăm la altcineva.

De fapt, discutaserăm pe scurt despre Gabriel și despre Lucifer.

Am privit în jos. Cearșaful alunecase și îmi dezvelise pieptul. Am încremenit pe marginea patului, cu picioarele pe podea.

– Ce mama naibii? am șoptit. Semnul de pe piept îmi devenise roz-prăfuit. Am atins ușor linia dreaptă dintre sâni, chiar deasupra stomacului. Era puțin ridicată. La ambele capete, unde păruseră să fie niște pete, cu o seară în urmă, erau acum un cerc limpede, umbrit, și unul gol.

Nu înțelegeam de unde apăruseră, dar nu mă dureau. Probabil era un fel de zgârietură.

Dinspre living s-a auzit un hohot de râs care mi-a atras atenția. Dând la o parte gândul la semnul ciudat, m-am ridicat de pe pat, înainte să deschidă ușa cineva. Deși mă îndoiam că Zayne ar fi permis. Am luat o altă tunică lungă, închisă la culoare, o pereche de colanți curați și lenjerie, și m-am grăbit spre baie. Nu m-am mai obosit să fac duș, m-am spălat doar pe dinți și pe față, apoi m-am piep-

tănat repede şi mi-am prins părul într-un coc care urma să se desfacă în maximum o oră.

Cu picioarele goale, am deschis uşa dormitorului şi am ieşit pe hol. Soarele strălucitor se revărsa în living şi, cu toate că ochii mei au avut nevoie de un minut să se adapteze, am văzut-o pe Danika, cu părul ei lung şi negru lucind în soare, şi... probabil pe Dez, ținând cont de sclipirea roşiatică a părului. Stătea în picioare lângă Zayne. Îmi doream să-i pot vedea expresia feței, pentru că avea un pumn plantat pe insulă, de parc-ar fi avut nevoie de ancorare.

Şi Nicolai se afla acolo, cu o mână pe umărul lui Zayne şi cu cealaltă pe bărbie. Vorbeau prea încet ca să-i pot auzi, dar am simţit o lovitură în inimă când i-am văzut pe toţi trei laolaltă. Mai mult decât prieteni, erau, într-un fel, frați, şi îmi dădeam seama că revederea, după ce Nicolai se temuse că-l pierduseră pe Zayne pentru totdeauna, era un moment emoţionant.

Simţeam că mă vâr unde nu-mi fierbe oala, aşa că m-am strecurat în tăcere pe lângă ei. N-am apucat să fac doi paşi, că Zayne parcă m-a simţit şi s-a întors spre mine. M-a şocat iar cât de clar îl vedeam, în comparaţie cu ceilalți. Îi distingeam trăsăturile ca într-o oglindă aburită – buzele curbate într-un zâmbet şi genele pe jumătate plecate. I-am simțit greutatea privirii.

Trebuie să fi fost *harul* din el. Trebuie să...

Mişcarea m-a făcut să tresar şi m-am întors chiar în momentul în care Danika a năvălit spre mine. N-am avut timp să mă pregătesc şi m-am trezit cuprinsă într-o îmbrățişare caldă şi strânsă, cu parfum de trandafiri. Danika m-a ridicat în aer.

Fata era puternică.

– Ai reuşit, a spus ea, cu glas gâtuit. L-ai adus înapoi. Ai reuşit!

Nu ştiam ce să spun. „Cu plăcere“ mi se părea ciudat, aşa că tot ce-am putut să fac a fost să o îmbrățişez şi eu. Ce bine era!

– Ai grijă să n-o striveşti! a zis Nicolai, de aproape.

– Te strivesc? a întrebat Danika.

– Nu. Am râs, în ciuda nodului surprinzător din gât.

– Bine. M-a strâns mai tare şi apoi mi-a dat drumul.

Am surprins-o ştergându-şi scurt obrajii, înainte ca o atingere uşoară pe braț să mă facă să-l privesc pe Nicolai.

La doar câțiva centimetri de mine, îi vedeam ochii albaştri sticloşi şi îi citeam emoția din ei.

– Mulțumesc, a zis, cu glas răguşit.

Doamne, nodul din gât mi se tot mărea! M-a îmbrățişat şi el, nici pe departe la fel de strâns ca Danika, şi, imediat ce-a făcut un pas în spate, i-a luat locul Dez. Când m-a strâns în brațe, am simțit că tremura.

– Mi-a fost teamă, fată. Avea şi el vocea îngroşată de emoție, şi am simțit că mă ard gâtul şi ochii. Bleah! Emoțiile sunt naşpa! Nu voiam să plâng *iar*. N-am mai ştiut nimic de tine şi am crezut...

– Îmi pare rău, am şoptit. Dar noi...

– Nu e cazul să te scuzi. Înțeleg. Dacă ar fi fost vorba despre mine şi Jasmine, să sunăm pe cineva ar fi fost ultimul lucru de pe listă, a zis el, râzând răguşit, şi m-am înroşit. Nu ştiu la ce ne aşteptam când am venit aici, dar mă bucur enorm că vă văd pe amândoi.

– La fel, am murmurat, şi m-am înfiorat când am scos cuvintele pe gură, fiindcă nu aveau sens.

– Cred că Trin a fost îmbrățişată suficient, a zis Zayne, trăgându-mă uşurel din brațele lui Dez. M-a lipit de el. Ar fi trebuit să sunăm. Îmi pare rău. Am fost ocupați. Am detectat o urmă de falsitate în tonul vocii lui, care nu-i stătea în fire, dar vorbele lui m-au făcut să mă întorc şi să-mi ascund zâmbetul.

– Fără îndoială, a făcut Nicolai.

Doamne!

Acum fața mea se înroşise cumplit, iar Zayne mă privea.

– Vrei ceva de băut? m-a întrebat. Cred c-am văzut suc de portocale şi apă, printre zecile de cutii de suc.

M-am retras.

– Tot obsedat de apă eşti?

Şi-a muşcat buza de jos.

– Ar trebui să bei mai multă.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Acum eşti un înger căzut. Bea şi tu bunătăți carbogazoase, gustoase. Trăieşte!

Zayne şi-a plecat capul, atingându-mi buzele cu ale lui. M-a luat de mână, m-a strâns şi m-a condus în bucătărie.

– Ia loc.

Eram încă absorbită de sărut, aşa c-am apucat un scaun şi m-am aşezat. Vechiul Zayne putea flirta şi încuraja atingerile în public. Se mai pierduse şi înainte în tensiunea tot mai puternică dintre noi, părând să uite că nu eram singuri – dar să fie atât de îndrăzneț? Era o nouă latură a lui.

Îmi plăcea.

S-a uitat în ochii mei, arzător. Tocmai mă întrebam dacă îmi ghicise gândurile, când şi-a prins buza între dinți şi s-a întors spre frigider.

– Voi vreți ceva?

A urmat un cor de „nu“-uri. Eu, în schimb, mă jucam cu un suport pentru pahare şi îmi simțeam fața încinsă într-o sută de nuanțe de roşu.

Nu-mi păsa deloc.

– Înger căzut. Danika şi ceilalți ni s-au alăturat lângă insulă. Tot nu pot să cred că eşti aici. Te-am văzut... Nu şi-a încheiat ideea, şi ştiam la ce se gândea. Ea şi ceilalți fuseseră martori la transformarea corpului său în praf, aşa

cum se întâmpla cu toţi Gardienii când mureau. Am fost atât de supărată pe tine, deşi ştiam că nu era vina ta!

– Mi se pare... ciudat să te văd stând aici. Dez s-a sprijinit de insulă. Deci, dacă mă uit lung la tine, ăsta e motivul.

– Nu cumva e vorba de părul meu fantastic? a întrebat Zayne, închizând uşa frigiderului. Fireşte că alesese sucul de portocale, şi nu pe cel acidulat. Ştiu c-ai fost mereu gelos pe şuviţele mele lucioase.

– Da, a lungit Dez cuvântul. Fix asta e.

Chicotind, Zayne a reuşit să găsească două pahare curate şi să le umple pentru amândoi.

– Vi se pare ciudat să mă vedeţi? Gândiţi-vă cum e să mori şi să te trezeşti.

Chiar dacă subiectul legat de moartea lui Zayne mă supăra, pe Gardieni părea să-i fascineze. Zayne le-a răspuns la toate întrebările, dar cât de vag posibil. Ce împărtăşise cu mine, şi chiar cu Cayman, nu voia să mai dezvolte acum. Mi-am băut sucul de portocale şi am simţit că nu voia să retrăiască totul a treia oară, nicidecum din lipsă de încredere. Aceşti Gardieni care stăteau în bucătărie erau ca o familie pentru el. La fel şi Gideon, chiar dacă lipsea.

– Pe baza spuselor lui Dez despre tine, trebuie să recunosc, văzându-te, că sunt dezamăgit, a zis Nicolai.

– Uau!

Danika s-a întors spre el.

– Scuze, a răspuns. Eu am mijit ochii, fiindcă mi s-a părut că zâmbeşte. Dar unde-s aripile acelea, despre care lui Dez nu i-a tăcut gura până acum?

Am zâmbit în pahar.

– Nu e chiar aşa, a mormăit Dez.

– Încă sunt aici. Zayne s-a întors cu spatele la insulă, a verificat-o din priviri şi a luat ceva de pe ea.

– Sunt... invizibile? a întrebat Danika.

– Doar când e necesar. Zayne s-a sprijinit de insulă. M-am uitat în jos, şi am dat peste ochelarii mei. Nu mai ţineam minte că-i lăsasem în bucătărie.

Am zâmbit şi i-am luat.

– Mulţumesc.

A încuviinţat când mi i-am pus. Chipurile Gardienilor au devenit ceva mai clare, dar nu cu mult. Ochelarii aveau o limită, când venea vorba despre cataracte şi RP.

– Deci e vorba despre magie? a întrebat Danika.

– Într-un fel. Se pare că un soi de magie angelică de modă veche, care se folosea pe vremea când îngerii colaborau cu oamenii. Aripile rămân ascunse până ce am nevoie de ele.

– Arată ca un tatuaj pe spatele lui, am zis, terminând sucul. E formidabil, şi da, aripile sunt pe cât de grozave v-a spus Dez.

– Nu cred c-am folosit cuvântul „grozav", a mormăit Dez.

Nicolai s-a sprijinit de insulă.

– Poate. Oricum, ceva de genul. Erai atât de acaparat de aripile lui imense, încât nici măcar nu ţi-ai dat seama că te-a aruncat în fântână. Nu până te-ai dus la fund.

Oftatul lui Dez s-a auzit şi-n vecini.

– Îmi pare rău, a zis Zayne, înconjurând insula şi venind în spatele meu. Nu eram în apele mele.

– N-aş fi zis, l-a luat peste picior Dez. Nu e cazul să te scuzi. Aveam oricum nevoie de o baie.

Am râs, iar Zayne şi-a pus mâinile pe umerii mei.

– Să vă spun sincer, el atunci s-a abţinut.

– Da, ştiu. Ar fi putut cauza probleme mari, a recunoscut Dez.

– Faptul că Dez a plecat pe propriile picioare după întâlnirea aia e dovada că erai încă acolo, a zis Nicolai.

– Eram.

„Abia dacă" a rămas nerostit, în fiecare dintre noi. Zayne a plecat capul, sărutându-mă pe tâmplă, deasupra brațului ochelarilor.

– Aveam dubii, a recunoscut Dez, uimindu-mă. Detest că s-a întâmplat așa, dar în tot timpul ăsta am încercat să mă pregătesc, în caz că... nu te mai întorceai.

– Nu pot să-ți reproșez nimic, a spus Zayne, și știam că așa era.

– Bun. Dez părea să zâmbească. Data viitoare, încearcă să mă avertizezi înainte să mă arunci într-o fântână.

Zayne a râs.

– Măcar atât cred că pot face.

S-au tot tachinat până ce a intervenit Nicolai.

– Am venit și cu treburi oficiale legate de Mesager.

Am ciulit urechile.

– S-a întâmplat ceva? Speram că nu, însă nu aveam de unde ști, fiindcă fusesem atentă numai la Zayne. Dădusem astfel dovadă că eram, probabil, o Legitim-Născută nedemnă de numele ei.

Asta e!

– Nu din câte știm, dar am descoperit ceva, a răspuns Nicolai.

– De fapt, a fost ideea mea, a intervenit Danika, zâmbind. M-am tot gândit la povestea cu liniile de forță și la felul în care Gabriel le folosește pentru a deschide portalul. Practic, sunt linii energetice, nu? Și energia poate fi tulburată. Ca orice, de altfel.

– Îmi place unde bați, a zis Zayne, strângându-mă ușor de umeri. Constat că altcineva ar fi trebuit să candideze pentru conducerea clanului.

O urmă de zâmbet s-a format pe fața lui Nicolai.

– Aș fi votat pro, cu siguranță.

Danika a pufnit.

– De parcă ai fi avut încotro. Jumătate de clan – de fapt, jumătate din populația de Gardieni – ar tremura de

frică dacă ar ajunge femeile la putere.

Era trist, dar adevărat.

O parte din mentalitatea privind femeile era rezultatul ierarhiilor lor arhaice. Cealaltă parte se datora faptului că mulți demoni nu erau proști.

Din păcate.

Demonii știau că o cale sigură de a le-o tăia Gardienilor era să atace următoarea generație. Femeile și tinerii Gardieni constituiau mereu ținte. Locurile în care se aflau comunitățile erau secrete bine apărate. De aceea ieșirile frecvente ale Danikăi reprezentau pentru mine o surpriză.

Chiar și în credințe erau foarte arhaici. Da, era mai periculos pentru femei și pentru micuții Gardieni, dar, dacă ar fi fost pregătiți să se apere, la fel ca Danika sau Jada, de exemplu, n-ar mai fi reprezentat niște ținte sigure.

Într-o zi, și cât mai degrabă, trebuiau să se schimbe.

– Nu știu de ce stăm cu toții aici și ne prefacem că Danika n-ar conduce deja circul, a comentat Dez.

Replica a făcut-o pe Danika să zâmbească iar, și pe Nicolai să încuviințeze. Îmi plăcea mult de ei, ca pereche.

– În fine, am început să cercetez liniile de forță și ce le-ar putea deranja, pentru că n-avem cum să aruncăm școala în aer, și portalul odată cu ea, a continuat Danika, și avea dreptate.

La cât de încărcat cu energie celestă era, ar fi explodat și jumătate de oraș, dacă nu tot, și s-ar fi pierdut multe vieți omenești.

Ne-am fi expus.

– N-am găsit nimic pe internet, în afara unor chestii ciudate, fără sens, a continuat Danika, și m-am întors iar spre ea. Așa că m-am dus la serviciul nostru personal de informații.

– La Gideon? a presupus Zayne.

Ea a încuviințat.

– L-am întrebat dacă ştie ceva şi, la început, n-a fost sigur, dar s-a dus în bibliotecă şi s-a încuiat acolo câteva ore. A revenit cu un răspuns.

În timp ce mă întrebam dacă găsise un răspuns şi pentru întrebarea mea intimă legată de reproducere, am simțit o scânteie de speranță. Am încercat să nu-i permit să se aprindă.

– A găsit ceva?

– Da. Danika şi-a mutat privirea de la mine la Zayne. Turmalină neagră, hematit şi onix negru.

– Ce?! am murmurat.

– Geme. Mâinile lui Zayne mi-au alunecat de pe umeri. Vorbeşti despre *geme*?

– Da, ştiu că sună a rahaturi magice, a zis Dez, privindu-mă, dar rahaturile magice sunt pe bune, nu?

Da.

Da, ştiam.

– Zi-le şi restul, a îndemnat-o Nicolai pe Danika.

– Gemele acelea pot bloca energia – orice fel de energie –,şi Gideon crede că, mai multe la un loc, ar putea tulbura şi energia acelor linii de forță, a explicat ea. Nu near permite doar să încercăm le distrugem, fără a arunca în aer capitala națiunii, ci ar scoate din uz portalul pentru Mesager.

23

U–au! am şoptit, cu mâinile pe granitul rece. Surprinzător de-a dreptul!

Danika a ridicat din umeri şi a zâmbit cu gura până la urechi.

– Nu ştiu dacă este sau nu surprinzător, pentru că nu rezolvă problema cu Gabriel, însă ar putea să-l împiedice să-şi ducă planurile la îndeplinire.

– Simplul fapt că i-ar putea încurca planurile e de apreciat, am încurajat-o, dând din cap emfatic, în caz că avea nevoie de asigurări. Eşti genială!

– La fel îi zic şi eu, a recunoscut Nicolai, cu duioşie în glas. Măcar de două ori pe zi, şi miercurea chiar de trei.

Danika s-a înroşit.

– Cred că miercurea ar trebui să mi-o spui de patru ori.

– Aş putea, a murmurat Nicolai.

Energia îmi zumzăia în vene, amestecându-se cu *harul*. Am alunecat de pe scaun şi am început să mă plimb.

– De câte geme ar fi nevoie? am întrebat. Uitasem deja două dintre denumiri. Onix, şi mai ce?

– Turmalină neagră şi hematit, a răspuns Zayne. Evident că el îşi amintea.

– Multe. Danika s-a răsucit de la mijloc. Câteva tone de bucăţi mici sau o bucată imensă.

Câteva tone?! Mi-am dus o mână la burtă.

– Unde le găsim? a întrebat Zayne.

– Mă îndoiesc că pe Amazon, am murmurat.

– Dacă vrem să ne asigurăm că sunt ce trebuie, nici vorbă, a răspuns Dez, rânjind. Turmalina neagră se extrage în Brazilia şi în alte câteva locuri, însă majoritatea provine din Africa. Şi nu, nu ştiam asta până ieri.

– Africa? Brazilia? Cum punem mâna pe aşa ceva?

– Am contactat câteva clanuri din regiunile acelea să văd pe ce pot pune mâna şi cât va dura să ajungă la noi, a zis Nicolai.

– Cum ar putea ajunge la noi câteva tone sau o bucată mare? Am început iar să mă plimb. Mă îndoiesc că pe cale aeriană.

– Cred că le-ar trimite cu vaporul. Zayne s-a uitat la Nicolai. Nu?

Când liderul clanului a încuviințat, Zayne mi-a zâmbit.

Am dat ochii peste cap.

– Şi celelalte? Onixul şi... Fir-ar să fie, iar uitasem!

– Hematitul. Zayne m-a apucat de braţ, ca să-mi îndepărteze mâna şi bietul deget mare de la gură.

– Aici avem veşti mai bune. Hematitul se găseşte în America. Mai precis, la Yellowstone. Danika s-a sprijinit de insulă. N-ar fi complicat de adus. La fel onixul negru, pentru că şi acela se găseşte în câteva state. Ce cantitate e disponibilă nu ştim. Sperăm să aflăm curând.

– Gideon vorbeşte la telefon chiar acum cu furnizorii de geme din State, cât aşteptăm să aflăm veşti despre turmalină, a spus Nicolai. Are telefonul lipit de ureche.

– Credeți că putem obține suficiente?

Cu mâna departe de gură, am început să fac din nou cărare pe podea.

– Gideon aşa crede. Dez şi-a sprijinit capul de perete. Întrebarea este dacă putem obţine totul la timp.

– Schimbarea la Faţă e în câteva săptămâni. Pe 6. Am început să-mi rod din nou unghia degetului mare, dar m-am oprit. Într-o vineri.

– În cât suntem azi? a întrebat Zayne.

– 20, a răspuns Danika.

Zayne m-a privit încruntat.

– Deci, puţin peste două săptămâni. Percepţia ta legată de „câteva săptămâni“ diferă de a mea.

– „Câteva“ înseamnă cel puţin două, am zis. Avem cel puţin două săptămâni şi câteva zile.

– Şi va fi la limită. Nicolai şi-a încrucişat braţele la piept. Este fezabil, dar la limită.

„Fezabil“ era mai bine decât „LOL, da, sigur.“

– Dacă găsim la timp destule geme, ce facem cu ele?

– Partea asta e simplă, ne-a explicat Danika. Pentru că portalul se află chiar în mijlocul reţelei de linii, trebuie doar să le punem în jurul lui, ca să le întrerupem.

– Partea simplă?! M-am oprit, întorcându-mă spre ea. Presupun că în jurul portalului, şi nu doar al şcolii.

Ea a dat din cap.

– Dar nu va fi nimic simplu. Mi-am împins pe nas în sus ochelarii care începuseră să-mi alunece. Pe lângă faptul că arhanghelul nostru ucigaş şi prietenos probabil urmăreşte şcoala, locul e un sendviş de coşmar, cu stafii furioase şi spectre în chip de pâine, şi cu oameni ai umbrelor drept carne râncedă.

– Dincolo de descrierea ciudată, Trin are dreptate, a fost de acord Zayne.

– Ştim, a spus Nicolai. Aici intervenim noi. Voi doi nu veţi putea muta o asemenea greutate până acolo.

Avea dreptate, şi merita să ne contrazicem. Orice ajutor era bine-venit.

– Dar tot este fezabil, a adăugat Zayne.

Am dat din cap.

– Da. Complet fezabil, deşi probabil că vei avea nevoie de terapie după aceea. Chiar dacă nu vei putea vedea mare lucru din ce e acolo, îşi vor face simţită prezenţa.

– Abia aştept, a spus Dez, fără pic de entuziasm. Deci, dacă reuşim să închidem portalul...

– Vom reuşi, l-a întrerupt Danika.

– OK. După ce reuşim şi închidem portalul, tot trebuie să ne ocupăm de Gabriel.

– Aici intervin eu. Am ridicat mâna. Şi Zayne, am precizat, înaintea lui. Voi nu vă puteţi apropia de el. Ar ucide orice Gardian, într-o clipă.

– Din nou are dreptate. Zayne m-a prins de braţ, de data asta ca să mă oprească. M-a condus către un scaun. Obosesc doar când mă uit la tine.

– Nu pun la îndoială cât de grozavi sunt o Legitim-Născută şi un Căzut împreună, a zis Nicolai. Dar veţi fi suficienţi?

– Se pare că nu vom fi doar... Mâinile lui Zayne mi s-au oprit pe umeri. Stai! Ei încă nu ştiu, aşa-i?

Am strâns din buze şi am dat capul pe spate.

– Ce să ştim? a întrebat Dez.

Zayne s-a uitat la mine.

– Nu le-ai spus?

– Nu mi s-a părut înţelept. Şi probabil că nu e o idee bună să-i informăm, *Zayne*.

– Ce să ne spuneţi? a întrebat Nicolai.

Gura lui Zayne s-a curbat şi a împrumutat acel aer de entuziasm malefic al lui Cayman, când demonul îi povestise despre planul nostru. Şi-a muşcat buza.

– Zayne! l-am avertizat.

– Prea târziu. M-a sărutat repede, înainte să pot spune ceva. Trin, împreună cu Roth şi cu Layla au avut o idee genială pentru întăriri.

– Întăririle nu sună rău. Dez părea confuz.

– Stai să auzi despre cine e vorba, a adăugat Zayne. Ţin să specific că nu m-au întrebat. Se întâmpla când credeaţi cu toţii c-am murit.

L-am lovit cu cotul, dar Zayne s-a ferit şi a izbucnit în râs.

– Nu ştiu ce ţi se pare atât de amuzant.

– Încep să mă îngrijorez, a remarcat Nicolai.

Zayne m-a strâns de umeri.

– Spune-le.

– O să te pocnesc, l-am avertizat. Mai târziu, când nu avem public, ca să nu creadă că am probleme de control.

– Abia aştept, a răspuns el. Mai târziu, când suntem singuri, ca să nu creadă nimeni că sunt pervers pentru că-mi place să văd că încerci să mă baţi.

Am făcut ochii mari şi m-a luat cu călduri... Ia *stai*! Să încerc să-l bat?

– Ca să ştiţi, ne-a întrerupt Nicolai, acum nu sunteți singuri.

Am lăsat să-mi scape un oftat zgomotos.

– Roth şi Layla încearcă să-l recruteze pe Lucifer să ne ajute împotriva lui Gabriel.

Cei trei Gardieni ne-au privit în tăcere... sau cu groază. Una sau alta.

Dez s-a desprins de lângă perete.

– Doar nu te referi la *acel* Lucifer, nu?

– Mai există vreun Lucifer şi nu ştiu eu? am întrebat, privind în jur. Da, *acel* Lucifer.

– Doar nu vorbeşti serios! a şoptit Danika.

– Ba vorbeşte serios, a spus Dez.

– Chiar da, a confirmat şi Zayne.

– În apărarea mea, Roth a venit cu ideea, când credeam că Zayne e mort. Dacă a avut sau nu legătură cu acordul meu pentru o idee potențial dezastruoasă, încă e discutabil. Am ridicat mâna când Nicolai şi-a plecat capul de cealaltă parte a insulei. Doar eu şi Zayne nu putem învinge un arhanghel...

– Nu se ştie, a intervenit Zayne. Niciodată un Căzut şi o Legitim-Născută n-au înfruntat împreună un arhanghel. Dar... „o viață avem“, nu?

Am strâns din buze.

– N-am cuvinte, a spus Dez, clătinând din cap. Chiar nu ştiu ce să zic. Roth şi Layla încearcă pe bune să-l recruteze pe Lucifer? E singurul lucru din lume mai rău decât un arhanghel hotărât să distrugă omenirea.

Pentru cineva care nu ştia ce să spună, avea multe de spus.

Danika părea să clipească lent.

– Cred că trebuie să mă aşez.

– Dar deja stai jos.

– Ah! A înghițit în sec. Bine, atunci.

Încruntându-mă uşor, m-am întrebat dacă se simțea bine.

Nicolai şi-a găsit, în sfârşit, glasul, şi a pus aceleaşi întrebări pe care le avusese şi Zayne când aflase despre planul de a-l implica pe Lucifer. Ne ieşiserăm din minți? Avea să se declanşeze apocalipsa biblică? Cum îl puteam controla? Toate erau întrebări valide.

– Ce vom face în privința lui, odată ce ajunge pe Pământ? a întrebat Nicolai.

– Ei, am zis, n-am ajuns încă în punctul ăla.

S-a uitat lung la mine.

– Poate pentru că nu ştim sigur dacă va fi de acord, am explicat. Şi pentru c-am fost ocupată cu el. Am arătat spre Zayne. Aşa că n-am apucat să mă gândesc foarte bine la detalii.

Zayne a pufnit, din spatele meu.

– Ar fi fost util, mai ales pentru că Lucifer o caută pe Trin. A trimis Morți Vii şi un Demon de Nivel Superior după ea.

Dez a făcut un pas în față.

– El a trimis Morții Vii?

Am încuviințat.

– Ce să zic! Sunt foarte îndrăgită.

Zayne m-a tras uşor de coc.

– Eşti.

– De ce te caută Lucifer? a întrebat Nicolai.

– Nu ştiu, am spus. O fi în căutare de noi prieteni?

– Ştiu că n-am multă experiență cu demonii, a zis Danika, însă nu-mi miroase a bine că te caută.

Am oftat.

– Probabil că nu, şi n-am habar dacă sunt ordine recente, adică după discuţia lui cu Roth şi Layla, sau de mai înainte. Sper să fie a doua variantă.

– Chiar şi să fi fost înainte ca ei doi să se vadă cu el, tot e o problemă. Zayne mi-a pus din nou mâinile pe umeri. Trebuie să ne ocupăm de asta.

– S-a notat pe lista tot mai lungă, am murmurat.

Zayne m-a strâns iar de umeri.

– Bănuiesc că nu ştim unde se ascunde Gabriel, nu?

Nicolai a clătinat din cap.

– Suntem cu ochii pe Bael sau pe urmele lui Gabriel, dar n-am văzut nimic, din noaptea de la şcoală încoace.

– N-au mai murit Gardieni? a întrebat Zayne.

– Nu, a răspuns Dez. Activitatea demonică a scăzut mult.

Mintea mea s-a împrăştiat şi sărea de la un gând la altul, aşa cum mi se întâmpla adesea, începând cu momentele finale oribile de sub şcoală, când apăruse Zayne şi-l ucisese pe Sulien. M-am concentrat la celălalt Legitim-Născut. Oare el lăsase arma angelică? Sau Gabriel, pentru că doar arhanghelii le purtau? Era un act necugetat din partea oricui, şi mi se părea imposibil să fie vreunul răspunzător. Ţepuşele aurii, luminoase, erau arme de îngeri, capabile să ucidă orice, inclusiv alţi îngeri...

Rahat!

Uitasem complet de nenorocitele de ţepuşe îngereşti şi de faptul că avusesem mereu la îndemână şi planul A, şi planul B.

Era unul dintre misterele ciudate şi grozave ale unei minţi împrăştiate. Serios! Uneori, toate gândurile acelea aveau un scop şi legătură între ele. Alteori, nu aveau, şi doar mă îndemnau să fac lucruri impulsive sau fără sens pentru mulţi.

– Avem nevoie de ţepuşe, am spus brusc.

Nicolai s-a uitat la mine.

– Țepușe?!

– Asta erau acele sulițe aurii. M-am uitat la Zayne. Îți amintești când a văzut Roth inscripțiile din tunele?

A înțeles, și a întors privirea spre Nicolai.

– Sunt arme angelice, folosite de arhangheli, și pot ucide orice are sânge angelic, inclusiv... un înger. Avem nevoie de ele.

Dez a fluierat încet, iar Nicolai a dat din cap.

– Vi le aducem imediat.

– De ce le-ar lăsa Gabriel în urmă, dacă-l pot ucide? s-a întrebat Danika, așa cum făcusem și eu. Sau pot ucide pe oricine lucrează cu el?

– Au fost găsite în Morgan, a explicat Zayne, vorbind despre unul dintre Gardienii uciși. Gabriel ucidea Gardienii, și mă îndoiesc că le-ar fi lăsat de bunăvoie.

– Doar dacă nu e vreun arogant, care s-a gândit că nu ne vom da seama ce sunt, a zis Dez.

– Posibil. Degetele mari ale lui Zayne îmi apăsau mușchii încordați de la baza gâtului.

Aroganța putea duce la decizii uimitor de proaste, dar chiar așa?

– Ar fi posibil să le fi lăsat altcineva? Arhanghelii sunt rapizi, și s-a umblat la camera aceea.

– Sugerezi că alt arhanghel a lăsat acele țepușe acolo? Danika s-a aplecat spre mine. Că le-ar fi înfipt în Gardian după ce l-a ucis Gabriel?

– Sună foarte ciudat când te exprimi așa. M-am strâmbat. Dar poate era singura cale s-o facă fără să știe nimeni cine-a fost.

– De ce și-ar fi făcut probleme că afla cineva? a întrebat Dez.

– Probabil din cauza vreunei reguli divine proștești, am mormăit.

– De fapt, ar încălca o regulă, a zis Zayne. Înțelegerea îngerilor de a nu ridica armele unii împotriva celorlalți. Tu ai fost o scăpare, mi-a adus el aminte. Eu sunt o scăpare. Un arhanghel care *ar fi lăsat* acele arme ar putea fi, practic, altă scăpare.

– Cu țepușele acelea, mai avem nevoie de ajutorul lui Lucifer? a întrebat Danika.

– Cred că vom avea nevoie de orice ajutor, le-am zis. Ca să folosim țepușele, va trebui să ne apropiem de el, și este... rapid și puternic.

– Dar Lucifer? a întrebat Dez.

– Cu sau fără Lucifer, trebuie să-l găsim pe Gabriel...

– Știu cum să-l găsim, am anunțat. Aveam o idee. Trebuie să mă folosiți pe mine.

– Detalii? a zis Zayne.

– Gabriel a trimis demoni după mine. Impii. I-a mai trimis și înainte, și pariez că tot el a trimis și Căutătorii. Nu mă va lăsa să stau și să mă plictisesc până la Schimbarea la Față. Așa că punem o capcană...

– Știu încotro bați, m-a întrerupt Zayne. Nu.

Colțurile gurii mi s-au lăsat în jos.

– Pardon?

– Vrei să sugerezi să te folosim chiar pe tine ca momeală, și nu pot să fiu de acord.

– Nu știam că e nevoie să fii tu de acord... am chițăit, când Zayne a întors scaunul cu tot cu mine. M-am uitat la el cu ochii mari. A fost ca într-un carusel. Cu niște ceșcuțe care se rotesc și...

– Nu te folosim ca momeală, Trin. S-a uitat urât la mine, iar strălucirea din ochi i s-a intensificat. În niciun caz. E prea periculos.

– Tot ce urmează să facem e prea periculos, am zis. Trebuie să-l găsim pe Gabriel, și, din câte știu, nu există niciun detectiv particular de arhangheli pe care să-l putem angaja.

– Ai dreptate. Tot ce *trebuie* să facem este periculos, aşa că nu avem nevoie de idei despre cum să înrăutăţim lucrurile.

– Nu mă va ucide, Zayne. Spoilere: are nevoie de mine în viață până la Schimbarea la Față.

Lumina albă s-a aprins în spatele pupilelor sale.

– Moartea nu e singurul lucru pentru care-mi fac griji. Cu siguranță, Bael se află cu el, şi demonul ăla e dement şi înnebunit să provoace suferință.

– Nu e ca şi cum n-aş şti să mă apăr. Am *har* şi am ţepuşele alea. M-am străduit să nu mă enervez prea tare, ştiind că refuzul lui de a asculta ce aveam de zis venea din dragoste şı teamă. Aş putea fi dotată uşor cu un dispozitiv de urmărire, ca să descoperiţi, astfel, unde se află el...

– Dacă nu iese conform planului? Dacă dispozitivul nu funcționează, sau dacă-l găsesc la tine? Cu mâinile pe scaun, Zayne şi-a coborât capul şi m-a privit în ochi. Dacă nu ajungem la tine la timp?

Am inspirat adânc şi am expirat lent.

– Îți amintesc că are nevoie de mine în viață.

– Dar îţi amintesc că-ți poate face rău. Foarte. Ne-ar putea rănı... S-a întrerupt, inspirând scurt. Moartea nu e singurul lucru pentru care ar trebui să ne facem griji.

Nu era nevoie să termine ce avea de zis, fiindcă ştiam la ce se gândea. La copilul nostru. La *potențialul* nostru copil. Am simțit un gol în stomac. Nici măcar nu mă gândisem la asta.

Alt semn că nu aveam să excelez în creşterea copiilor.

Deloc.

Nici măcar nu ştiam dacă voiam copii, acum *sau* mai târziu. Nici nu ştiam dacă Zayne era într-adevăr OK cu ideea, sau era un... înger căzut cumsecade. Dar nu voiam să-i fac rău... *copilului* până nu ştiam.

Felul în care mă gândeam la el era, probabil, tot un semn că n-ar fi trebuit să iau în considerare ideea unui copil.

– Are dreptate, ne-a întrerupt Dez, cu vocea aceea prea blândă. Am regretat imediat că-i cerusem ajutorul în problema copilului, pentru că recunoşteam tonul. E prea periculos, Trinity.

Am deschis gura, dar am închis-o, pentru că stomacul meu a decis să mai facă un plonjon spre podea. Dez întărea ideea pentru că descoperise ceva? Panica mi-a înmugurit în piept, dar am tăiat-o de la rădăcină. Chiar dacă Legitim-Născuții se puteau reproduce, nu însemna că rămăsesem gravidă după o singură partidă de sex neprotejat. Sistemul meu reproducător nu era un clip explicativ pentru educație sexuală. Trebuia să mă calmez.

Însărcinată sau nu, aveam o datorie – periculoasă, întradevăr. Zayne trebuia să înțeleagă.

– Ştiu care sunt riscurile. Toate. Mi-am pus mâinile peste ale lui. Ştii şi tu care sunt, în caz că dăm greş. Chiar şi dacă reuşim să tulburăm liniile de forță, trebuie să-l înfruntăm pe Gabriel. Trebuie oprit, pentru că el nu se va opri singur. Va ucide şi va complota. Ştii asta.

– Da, ştiu. Şi-a încleştat maxilarul.

– Trebuie să avem grijă.

– Asta zic. Privirea lui a căutat-o pe a mea. Dacă eşti prinsă, nu prea funcționează.

– E mai bine decât să fiu prinsă pe nepusă masă, am zis.

– Nu te va prinde, a jurat el.

Mi-am apropiat fața de a lui.

– Avem nevoie de orice avantaj, Zayne. Capcana e o cale.

– Are dreptate, a zis Danika.

I-am zâmbit scurt.

– Mersi...

– Şi totuşi, nu, m-a întrerupt, şi am mijit ochii. Putem pune o capcană, dar nu ca să o prindă el pe ea, ci ca să-l ademenim pe el afară.

Zayne s-a uitat la mine încă o clipă, apoi s-a ridicat şi a privit-o pe ea.

– Îmi place mai mult varianta asta, dar cum îl ademenim? Mă îndoiesc că va veni iar după ea în persoană. Va trimite demoni.

– Spuneți că e arogant, nu?

– Şi cam dezechilibrat, am zis. Zayne a ridicat din sprânceană. OK, foarte.

– Ştiu mulți bărbați aroganți. Evident. Îi poți determina să facă orice doar provocându-i. Mă îndoiesc că Gabriel reacționează diferit. Ucideți demonii care vin după voi şi apoi trimiteți unul înapoi, cu un mesaj pe care, dacă-l refuză, ar părea laş. Putem încă să montăm un dispozitiv de urmărire pe ea, în caz că lucrurile o iau razna.

– Nu ştiu dacă ar trebui să-mi fac griji că mă bagi în grămadă, a zis Nicolai. Noi chiar îl credem prost?

M-am întors spre Danika.

– Vorbim despre arhanghelul care a numit Instagram „Cartea cu poze", deci da, cred că e.

Oricum, era un plan care necesita mai multe încercări. Nu era foarte uşor nici să ținem în viață un demon, şi nici pe ceilalți să-i ucidem.

Au mai rămas o vreme, discutând despre mutarea gemelor în şcoală şi despre ideea cu Lucifer pe Pământ. Nu părea să ştie nimeni cum să proceseze asta, şi nu puteam să-i acuz. După ce Zayne a promis că trece pe la ei la cină, lucru care a părut nepotrivit, printre celelalte subiecte, au pornit cu toții spre uşă.

Dez a rămas puțin în urmă.

– Ne vedem în garaj, în câteva minute.

Danika l-a privit curioasă, în timp ce Nicolai o împingea uşurel spre ieşire. Eram încă pe scaun, când uşile lif-

tului s-au închis în urma lor. Sincer, încremenisem, pentru că știam de ce rămăsese în urmă.

– Deci, a lungit Dez cuvântul, vârându-și mâinile în buzunare.

– Da, știu despre ce trebuia să-l întrebi pe Gideon. Zayne se afla în spatele meu și mă ținea de umeri.

Dez a încuviințat, apropiindu-se. Trăsăturile i s-au limpezit.

– Gideon era atât de prins cu liniile de forță, încât n-a pus întrebări când m-am dus să-l consult privind abilitățile reproducătoare ale Legitim-Născuților.

Mi s-a părut tare straniu să stau acolo. Inima nu-mi bătea cu putere. Stomacul mi se liniștise. Eram gata, cel puțin aparent, să aud orice avea de spus.

– A reușit să afle ceva?

– A dat de niște cărți vechi și prăfuite, în care știa că se găsesc informații despre Legitim-Născuți. I-a luat câteva ore să parcurgă totul, a explicat Dez. N-am niciun răspuns concret. N-a găsit nimic care să pomenească despre vreun Legitim-Născut și copii.

Nu m-am simțit nici mai relaxată, nici mai încordată.

– Asta poate însemna fie că n-a existat vreun copil, fie că n-a fost înregistrat.

– Da, însă mi se pare ciudat să nu se menționeze, a zis Dez. Cred că va trebui să afli pe calea clasică. Acum testele îți confirmă sau îți infirmă sarcina la o zi după concepție.

Am încuviințat încet.

– Mulțumesc că te-ai interesat, a spus Zayne.

Îi simțeam căldura în spate.

– Nicio problemă. Aș vrea să fi avut un răspuns mai clar, a zis el. Am văzut o urmă de zâmbet pe chipul lui. Și să se fi întâmplat într-o perioadă mai puțin complicată.

– Cred că asta simțim cu toții.

– În funcţie de ce aflaţi, anunţaţi-mă. Când sunteţi pregătiţi. Sună-mă când o iei razna, Zayne. Crede-mă, o s-o iei razna.

Zayne a încuviinţat, probabil, în spatele meu, pentru că Dez a pornit spre uşă, dar s-a oprit.

– Trin, a verificat şi numele despre care ai întrebat.

Am clipit, parcă revenindu-mi din transă.

– Ai informaţii?

– Da. Din fericire, blocul ăsta cere ca toţi ocupanţii apartamentelor să fie menţionaţi, inclusiv copiii. S-a uitat la deceniul actual şi la cel anterior. Nu există nicio Gena şi nici altă variaţie a numelui cu pricina în dosare.

24

C–are-i faza cu Gena asta? m-a întrebat Zayne, după plecarea lui Dez.

– Este fata cu care se presupune că stă Peanut. M-am întors spre locul unde Zayne se sprijinea de canapea. Mi-a zis că se numeşte Gena, şi în rest a fost foarte vag în privinţa ei. Ştiu doar că nu se înţelegea cu părinţii. Am vrut să văd cine e, ca să nu fie ceva ciudat la mijloc, dar se pare că nu există.

– Sau ţi-a dat un nume fals. De ce s-o fi făcut?

– N-am idee. Am clătinat din cap. De obicei, îmi spune prea multe despre orice, dar se poartă ciudat de când am venit aici. Dispare perioade tot mai lungi.

– Nu făcea la fel când locuiaţi în zona Potomacului?

– Ba da, însă petrecea mai mult timp cu mine. M-am gândit la ce-mi zisese Peanut când ne văzuserăm ultima dată. A zis că i s-a întâmplat ceva ciudat, cam în perioada în care ai căzut. A zis c-a fost absorbit în ce i s-a părut a fi purgatoriul, timp de câteva momente.

– OK. La asta nu mă aşteptam.

– Eu cu atât mai puţin. M-am ridicat de pe scaun. N-am idee dacă a avut vreo legătură cu „căderea".

– Nici eu. Zayne şi-a dat părul după ureche. Dar poate „căderea" a creat un soi de atracţie de moment.

– Poate, am murmurat, ridicându-mi privirea spre a lui. Am văzut că mă observa atent, şi am expirat zgomotos. Trebuie să vorbim, nu-i aşa?

A încuviinţat.

– Da.

– Pot să mă prefac că nu ştiu despre ce?

A zâmbit în colţul gurii.

– Sunt surprins că nu țipi deja la mine pentru că nu te-am susținut în planul tău deloc bine gândit.

M-am uitat la el lung.

– Nu voiam să țip, dar acum, c-ai adus vorba...

– Este un risc prea mare, Trin. Lăsând la o parte posibilitatea de a fi însărcinată.

Am simțit un gol în stomac.

– Așa cum am mai zis, tot ce facem noi este riscant. Să fiu folosită drept momeală e cea mai rapidă cale spre Gabriel.

– Și cea mai stupidă...

– Vrei să țip la tine? Pentru că se apropie momentul.

– Scuze, a spus, deși nu părea deloc să-i pară rău. Dar ar putea merge prost prea multe lucruri.

– Nici ideea Danikăi e posibil să nu funcționeze.

– Am avut impresia c-ai fost de acord cu ideea, când a vorbit despre ea.

– Nu sunt împotrivă. Doar că nu cred c-ar fi cea mai rapidă cale de a ajunge la Gabriel. Câți demoni va trebui să ucidcm ca să-l găsim pc ccl carc va ducc mcsajul înapoi? Mi-am încrucișat brațele la piept. Cred că Gabriel e destul de arogant să accepte provocarea, dar nu știu dacă orice demon pe care l-am lăsa în viață ar risca să fie ucis de Gabriel după ce-i duce mesajul. Probabil vor fugi cât văd cu ochii.

– Posibil, însă Gabriel trebuie să vină după tine înainte de Schimbarea la Față. Dacă ucidem fiecare demon sau dacă toți fug, va deveni suficient de disperat să te atace chiar el, a argumentat Zayne.

– Și nu te îngrijorează că va fi foarte aproape de Schimbarea la Față? N-are nevoie decât de sângele meu, Zayne. Dacă reușește să mă atragă aproape de portal și să-mi ia sângele, ce urmează? Am ridicat din umeri. Trebuie să-l eliminăm înainte de Schimbarea la Față.

– Sunt de acord cu ultima parte, dar nu pot să susțin ideea de capturare a ta. S-a desprins de lângă canapea. Şi n-are nicio legătură cu posibila ta sarcină.

– Chiar nu? Am ridicat bărbia, când s-a oprit în fața mea. Eşti sigur c-ai fi la fel de înverşunat, dacă am şti sigur că nu sunt însărcinată?

– Da, a răspuns el, fără ezitare. Gândul că ai cădea în mâinile lui Gabriel sau că ai fi în preajma lui Bael mă face să vreau să distrug ceva – ceva foarte mare. Uşurel, ca să-l văd, a ridicat mâna şi mi-a aranjat ochelarii. Nu mi-e teamă că nu te-ai descurca, să ştii. Sunt convins că te descurci, dar...

– Îți dai seama că orice-ar fi înainte de cuvântul „dar" este practic anulat, nu?

– Dar, a repetat el, coborându-şi palma să-mi cuprindă ceafa, şi Gabriel ştie asta. Ştie că poți lupta. Va fi pregătit.

– Va fi pregătit pentru o capcană? Mă îndoiesc.

– Ai avea ceva împotrivă dacă aş fi eu momeala? a întrebat. Dacă aş fi eu cel care ar primi un dispozitiv care poate da greş şi m-aş trezi dus cine ştie unde?

Am deschis gura, dar n-am putut răspunde cu „da".

Ochii lui Zayne i-au fixat pe ai mei.

– Nu ți-ar fi totuna. Şi nu pentru c-ai crede că nu mă pot apăra, ci din aceleaşi motive ca mine. N-ai putea suporta ideea să mă ştii în mâinile unei ființe care mă poate ucide, fiindcă mă iubeşti şi, prin urmare, ai vrea să încerci orice altă cale, înainte de a-mi pune viața în pericol.

Strângând din buze, am clătinat din cap.

– Ai dreptate, şi lucrul ăsta mă enervează peste măsură.

– Da, ştiu. Pe chip i-a apărut un rânjet.

– Zâmbetul nu ajută. M-am apropiat şi mi-am sprijinit obrazul de pieptul lui. Ochelarii mi s-au strâmbat iar, dar nu-mi păsa. OK. Încercăm mai întâi alte căi, dar, dacă nu funcționează, n-avem încotro.

– Deşi nu-mi place s-o spun, sunt de acord. M-a prins în brațe, cu bărbia sprijinită pe creştetul meu. Uneori, îmi doresc să nu fi fost atât de curajoasă.

Am zâmbit.

– Este un sentiment reciproc.

M-a strâns mai tare.

– Ce părere ai despre veştile lui Dez? Cum că Gideon n-a găsit nimic despre reproducerea Legitim-Născuților? a întrebat, după câteva clipe.

– Nu ştiu ce să zic, am recunoscut. Tu?

– La fel. Cred că trebuie să faci un test.

– Da, aşa mă gândeam şi eu. M-am retras, şi am zâmbit când mi-a aranjat iar ochelarii. Dar trebuie să facem altceva, mai întâi: să ne vedem cu Cotoroanța.

Zayne mi-a folosit telefonul să o sune pe Stacey – de care devenise apropiat după decesul tatălui său şi cearta cu Layla. Când mă gândeam cât de geloasă fusesem în momentul în care îi descoperisem în gelaterie, îmi venea să-mi trag una. Am încercat să-i ofer spațiu, pentru că eram sigură că va fi un apel emoțional, însă m-a tras lângă el, pe canapea. A vorbit cu ea în timp ce-mi mângâia părul şi spatele. Uneori, se mai oprea şi mă săruta pe tâmplă sau pe frunte, iar... eu îi absorbeam afecțiunea ca un burete. Părea să aibă nevoie să fie aproape de mine, şi eu aveam nevoie de acelaşi lucru de la el. Mi-am închipuit că dorința era generată de traumele ultimelor zile. Stacey voia să se vadă cu Zayne, şi nu o puteam învinui. Îmi dădeam seama, din cuvintele lui, că ea era şocată, însă lui Zayne i s-a părut prea riscant. Avea dreptate. Poate Gabriel nu ştia că Zayne se întorsese, sau nu încă, dar avea să afle, şi-l credeam în stare să urmărească pe oricine din cercul nostru de apropiați.

După apel, am decis că era mai bine să-i smulgem o pană în apartament, ca să nu se dea în spectacol, cu aripi-

le, în faţa Cotoroanţei şi a celorlalte vrăjitoare prezente. Nu că n-am fi avut încredere în ea...

Bine. N-aveam încredere în ea.

Nimic personal. Doar că nu aveam încredere în nicio vrăjitoare.

Când şi-a scos tricoul şi aripile i s-au desfăcut, n-am mai fost atentă decât la ele. Abia am reuşit să-mi desprind privirea şi să trec la treabă.

– Şi cum facem asta?

– Smulge tu una, a propus.

– Stai! Ce-ai zis?! Vrei să fac eu asta? Să-ţi smulg o pană?

El a ridicat din umeri.

– Sau o fac eu.

– Da. Mai bine tu. Pentru că eu nu pot.

– Nu ţi-am zis să-mi smulgi o unghie de la degetul piciorului.

– Bleah! am mormăit.

Râzând încet, şi-a trecut degetele peste interiorul aripii.

– Una?

– Una mică.

Mi-a aruncat un rânjet şi a prins o pană între degete.

– Poate nu vrei să te uiţi.

Fără să mă prefac măcar că pot îndura aşa ceva, m-am concentrat asupra insulei din bucătărie, parţial curăţată.

– Ţii minte că eram în piscină şi am vrut să-ţi ating aripile? Nu a părut să-ţi placă, atunci.

– E o remarcă aleatorie.

– Da. Încerc să nu mă concentrez... la *asta*. S-a auzit un trosnet uşor, şi am tresărit.

– Nici n-am simţit, a zis el. Acum poţi să te uiţi.

Am văzut că îşi strânsese aripile. Ţinea în mână o pană cât palma lui de mare. Părea să sclipească slab – sau poate era din cauza vederii mele.

– Motivul pentru care te-am oprit în piscină n-avea legătură cu penele, mi-a zis. Ia o pungă cu fermoar în care s-o punem.

– Mi se pare total greşit să pui o pană într-o pungă cu fermoar. M-am răsucit şi m-am apropiat de cămara încastrată între dulapuri. De ce m-ai oprit?

– Când eram cu tine în piscină, pentru câteva minute nu m-am simţit... expus la toată ura şi amărăciunea. Am trăit doar propriile-mi emoţii. Era linişte şi calm, mi-a explicat el. Dar apoi am început iar să le simt. Parcă-mi aluneca un şarpe prin vene, dar m-am abţinut să-ţi fac rău.

Am simţit un junghi în inimă când am deschis uşa cămării şi am scos o pungă din cutie. M-am întors spre el.

– Şi acum e la fel? Tot ură şi amărăciune?

– Nu, de când ai folosit Sabia lui Mihail. Dar simt încă... intenţiile celorlalţi. Secretele întunecate. Însă mi se pare controlabil.

– Cum adică? I-am dat punga.

– E greu de explicat, dar îmi aminteşte de ce poate face Layla, care vede aure – culoarea sufletului unui om. Aşa e şi la mine, doar că eu le simt numai intenţia, dacă vreau.

– Cum aşa? Te uiţi la ei şi, zbang!, ştii dacă sunt buni, sau răi, sau ambele?

– Trebuie să mă concentrez. Trebuie să vreau să ştiu. A pus pana luminoasă în pungă şi a sigilat partea de sus. Unul dintre îngeri mi-a explicat că voi putea detecta adevăratele intenţii ale muritorilor. Că toţi îngerii pot. Cred că face parte din motivul pentru care, când „cade“ un înger, simţul acela este copleşitor. Doar când am urcat în Uber, cu şoferul, mi-am amintit. Asta pentru că mi-am dat seama că nu-i detectam intenţiile, deşi, înainte, le percepeam fără să fac eforturi.

– Doamne, cred că era copleşitor!

– Într-adevăr. Dar, în privinţa şoferului, nu eram bombardat, şi atunci mi-am adus aminte ce mi-a spus îngerul.

Aşa că am încercat, şi avusese dreptate. Trebuia doar să mă concentrez.

– Şi ce-ai aflat? Curiozitatea mă răzbea mereu.

– Că şoferul era un om bun.

– Mă bucur, mai ales că strângea crucea spasmodic când am coborât din maşină. M-am uitat la aripile lui, dar m-am abţinut să mă întind să le ating. Deci, ce spui de fapt, când te referi la intenţiile lor, este că le simţi sufletele.

Aripile lui s-au strâns şi au dispărut. Mi-a întins punga.

– Doar că... sună ciudat să exprim în cuvinte.

Am luat punga, încercând să nu tresar.

– Ai două săbii, şi poţi să-ţi dai seama cine e bun sau rău. De ce eşti tu atât de special?

L-am făcut să zâmbească. Apoi s-a dus să ia tricoul de pe canapea. Privirea mi s-a fixat pe urmele aripilor, şi m-am gândit la ce spusese Layla când îmi văzuse aura. Că era de un alb pur şi de un negru absolut, totodată.

Bună şi... ce? Rea? După spusele Laylei, cu cât era aura mai întunecată, cu atât păcatul era mai mare, însă nu văzuse niciodată o persoană cu o aură neagră.

Ţinând punga cu pana, mi se părea că am un deget în ea. M-am uitat cum îşi pune tricoul şi îl netezeşte. Când s-a întors spre mine, am deschis gura şi întrebarea a ţâşnit afară.

– Ce simţi când te concentrezi la mine? Care este *intenţia* mea?

– Alta decât că mă faci s-o iau razna? a întrebat, dându-şi părul pe spate.

– În afară de asta.

– Nu ştiu. N-am încercat. Nu cu tine şi nici cu ceilalţi, cât au fost aici. Nu mi se pare corect să fac asta fără motiv.

M-am uitat la el şi am oftat.

– Ce-i?

– De ce trebuie să fii atât de bun? Eu m-aş fi uitat în sufletul oricui, cu prima ocazie.

A chicotit şi m-a sărutat.

– Hai să ne ocupăm de povestea asta cu pana!

Cu buzele amorţite de atingerea scurtă, m-am luat după el. A înhăţat cheile de pe insulă, unde le lăsase, şi s-a oprit. Nimeni nu mai pusese mâna pe ele. Le-a ţinut în palmă şi le-a privit.

– Eşti bine? I-am atins braţul.

Dregându-şi glasul, s-a uitat la mine.

– Da, sunt. A strâns cheile în pumn. Mi-ai văzut telefonul?

Am clătinat din cap.

– Era... era la tine în seara aceea. Nu l-am văzut de atunci.

– Cred că e la Nic sau la Dez. Ei ar fi trebuit să-mi adune... lucrurile personale. Probabil nu s-au gândit să mi le aducă, venind încoace, pentru că...

Ştiam ce voia să zică. Probabil se temuseră că Zayne nu se întorsese; aducându-i lucrurile, ar fi înrăutăţit situaţia, cumva. Strângând punga la piept, am zis:

– Ţi se pare ciudat să te gândeşti c-ai murit? OK. Întrebare stupidă. Fireşte că te simţi ciudat.

– Aşa e. Mi-a luat mâna într-a lui. Mai ales când îmi amintesc că trupul meu s-a prefăcut în praf, şi totuşi iatămă aici.

– Da, ştiu ce zici. Mi se pare dubios rău, şi n-a fost nici măcar vorba despre corpul meu.

– Să nu ne gândim prea mult la asta, bine?

– De acord. L-am strâns de mână şi am intrat amândoi în lift.

Am ajuns în garaj în timp record şi, când şi-a văzut Impala, a făcut o mutră ca atunci când văd eu un cheeseburger.

Şi-a pus palma pe portbagaj şi a trecut-o peste metalul lucios, în timp ce ne îndreptam spre portiera din dreapta. În lumina galbenă din garaj, am observat că i se contura pe faţă un zâmbet pe care ştiam că nu l-aş fi putut distinge înainte.

– Vrei să fii singur? am întrebat, când mâna i-a alunecat peste portiera din spate. În caz că ai chef să te giugiuleşti cu maşina, în ıntimitate.

Zayne a râs, deschizându-mi portiera.

– Urcă.

– Faci pe şefu'. Am privit mâna care o ţinea pe a mea. Va trebui să-mi dai drumul.

– Ştiu.

– Înainte să urcăm în maşină.

– Ştiu, a repetat el, dar, de data asta, şi-a coborât gura spre a mea şi cealaltă mână mi-a cuprins ceafa.

A fost un sărut profund, care mi-a trimis un val de căldură prin corp. M-am întrebat dacă m-ar fi putut devora cu un sărut. Aş fi fost dispusă şi de indecenţă în public ca să aflu, chiar acolo, în parcarea subterană, dar el a ridicat capul, muşcându-mi buza de jos într-un fel care mi-a trimis fiori în stomac.

– Doamne! am murmurat, când mı-a dat drumul mâınii. Eşti foarte bucuros să-ţi vezi maşina, nu?

– După ce ne ocupăm de Cotoroanţă, ce-ai spune să aflăm? a sugerat.

Am simţit un fior în piept, în stomac şi mai jos.

– Sunt foarte interesată.

– Atunci, hai să încheiem povestea cât de repede.

Aproape că m-am aruncat pe scaunul din dreapta. Mi-am pus centura şi am ţinut punga cu pana în poală, iar Zayne a urcat la volan. A verificat oglinzile, a apucat volanul şi a întors cheia în contact. Motorul a tors şi s-a trezit la viaţă, iar zâmbetul care i-a despicat faţa mi-a trimis un junghi prin inimă.

A intrat în marşarier şi m-a privit.

– Unde-ți sunt ochelarii?

– I-am pierdut.

– Iar?

– Iar.

– Vom începe să-i comandăm la vrac.

– Ca să-i pierd tot aşa?

– Poate că trebuie să te înscriem la un serviciu de abonare. A deschis torpedoul şi a scos din el o pereche de ochelari de soare stil aviator. Nu sunt atât de întunecați, dar merg, până-ți luăm altă pereche.

– Mersi. Mi-am pus ochelarii. Cum arăt? Dură?

– Frumoasă. A dat în spate Impala. Şi dură.

Zâmbeam atât de larg, încât eram sigură că arătam ca ultima idioată, iar zâmbetul mi-a rămas pe chip în timp ce mergeam spre hotelul vrăjitoresc. Am discutat despre Peanut şi am plănuit să ne oprim pe la Gardieni ca să-şi recupereze telefonul, după ce treceam pe la farmacie... pentru a cumpăra un test de sarcină, prima dată în viață.

Ce distracţie!

Am ajuns la hotel, parcând într-un garaj din apropiere. Când am intrat şi mi-am împins ochelarii pe cap, Zayne mi i-a luat.

– Cred că voi avea mai mult noroc cu ei, a zis, prinzându-şi-i de guler.

– Probabil.

Am urcat la etajul 13 şi am străbătut holul spre restaurant. Nu-mi făceam griji că s-ar putea să nu fie acolo Cotoroanţa. Aveam senzaţia că ştia precis când ne vom întoarce.

Şi, ce să vezi, Rowena era la recepţie! Înainte să spunem ceva, a păşit din spatele pupitrului şi a spus, cu o voce teribil de iritată:

– Pe aici, vă rog.

Am ridicat din sprânceană, privind interiorul slab luminat.

– Adori vizitele astea, nu?

– Le aştept cu nerăbdare, a zis ea.

Am zâmbit, iar Zayne a făcut o mutră nedumerită.

– Ah, aşa e. N-ai avut plăcerea de a fi întâmpinat de Rowena. Este atât de bucuroasă de fiecare dată când vin pe-aici!

– Îmi dau seama, a zis Zayne sec.

Rowena n-a mai spus nimic, ci ne-a condus spre peretele separator. La fel ca data trecută, nu era decât masa rotundă în mijlocul spaţiului, cu trei scaune în jurul ei, şi Cotoroanţa cu faţa la noi, acum. Pe masă nu erau aşezate farfurii sau pahare, şi aveam impresia că, după întâlnirea noastră, va dispărea şi mobila.

Şi Cotoroanţa.

Avea un tricou de un roz mai puternic ca niciodată, şi ceva... sclipea pe el.

– Ce vârstă are? a şoptit Zayne.

– Sunt mai bătrână decât credeți voi că arăt, a răspuns ea. Se pare că auzul nu-i fusese afectat de vârstă. Haideți. Stați cu mine, a zis, cu capul înclinat spre Zayne.

Ne-am apropiat. S-a uitat la Zayne cu o privire uluită.

Şi nu puteam să nu observ că pe tricoul ei stătea scris cu cristale mov: NU MĂ CĂLCA PE COADA DE MĂTURĂ.

Drăguţ.

Zayne mi-a tras scaunul din stânga Cotoroanței. Am mulțumit încet.

Cotoroanța a chicotit în timp ce-l privea pe Zayne aşezându-se la dreapta ei.

– Un Căzut manierat? Pielea din colțurile ochilor i s-a încrețit. Sau un Căzut îndrăgostit?

– Cred că a doua caracterizare e cea potrivită, a zis Zayne, şi inima mi-a stat în loc.

Ea a zâmbit şi s-a aplecat spre Zayne.

– Eşti ceva nemaivăzut, unic. Un Gardian care s-a împrietenit cu demoni, ceva care te-a pus mereu deasupra celorlalţi. Ai căpătat Gloria înapoi, lucru aproape imposibil, şi ai renunțat la acceptarea divină pentru iubire. Acum, un Căzut cu foc divin în vene. Am aşteptat multă vreme să pot spune asta. Ai fost mereu subestimat şi subapreciat, dar s-au schimbat lucrurile. Eşti magnific.

– Îmi place de ea, mi-a zis Zayne. Trebuia să venim mai devreme.

Cotoroanța a fluturat din genele cu vârfuri albe.

– Eşti binevenit oricând. A ridicat o mână mică, oprindu-se la un centimetru de braţul lui. Pot?

Muşchii mi s-au încordat când Zayne a încuviinţat. Nu o credeam în stare de ceva prostesc, dar oamenii erau proşti, în general.

Cotoroanţa l-a atins pe braț. A închis ochii o clipă.

– Da, a zis încet. Chiar eşti unic.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Va ajunge să aibă un ego imens, dacă o ţii tot aşa.

– Dar meritat, a zis, îndepărtându-şi mâna. Nu crezi?

– Ba da, am mormăit.

Zayne mi-a zâmbit.

– Îți datorăm mulțumiri, Cotoroanţo.

– Serios? A ridicat din sprâncenele stufoase.

Zayne a încuviințat.

– I-ai oferit calea să mă ajute.

– Dar nu fără obligaţii, ne-a amintit.

– Da, ştiu. I-am arătat punga. Avem pana.

Zâmbetul ei s-a lățit când a văzut punga.

– Ştiam că vei reuşi. Ochii ei, mai agili decât ai cuiva pe jumătate cât ea ca vârstă – oricare ar fi fost –, s-au ridicat spre mine. Te-ai temut că vei da greş. Nu te poate nimeni învinui. Ori îl readuceai printre noi, ori îi puneai capăt, şi nu e ceva uşor de făcut.

– Nu. Am pus punga pe masă. N-a fost.

– Îmi place de tine, a zis.

– La fel de mult ca de el?

A râs răguşit.

– Vă plac pe amândoi. Împreună. Sunteți două jumătăți menite să fiți un întreg. Ați fost mereu. Veți fi mereu.

Am simțit un fior în piept când ea a privit pana.

– Ce trist, nu? Ce încearcă Gabriel să facă lumii ăsteia şi raiului.

Am încremenit. Nu-i spusesem ce încerca să facă Gabriel... sau că era Mesagerul. Dar nu mă surprindea prea tare că ştia.

– Mă pot gândi la un adjectiv mai urât pentru ce încearcă el, dar da.

Ea a încuviințat încet.

– Am trăit mult, dar n-am crezut că voi ajunge să văd sfârşitul zilelor.

Am icnit.

– Nu vom permite asta, a zis Zayne.

– Nu cred că veți permite, a zis ea, şi mi-a dat o stare de confuzie când a prins punga cu degetele ei noduroase. Cel puțin nu acum.

M-am uitat la Zayne, care avea aceeaşi expresie perplexă.

– Nu prea înțeleg ce spui.

– Nici nu mă aşteptam. Nu pentru multă vreme.

Cu siguranță, afirmația aceea nu ne lămurea deloc.

Cotoroanța a ridicat punga cu o mână şi şi-a trecut buricele degetelor peste contururile penei.

– Ne spui ce vrei să faci cu pana? am întrebat-o.

Ea s-a uitat la mine, deschizând punga.

– Nimic la fel de periculos ca planul tău.

– Şi ce crezi că plănuiesc?

– Are o listă lungă de planuri periculoase, a zis Zayne.

Ea a zâmbit.

– Uneori, trebuie să creezi haos ca să-ți atingi scopul.

25

M-am uitat la ea și m-au trecut toți fiorii.

– Mulțumesc pentru pană, a spus, și a dat din cap spre mine, apoi spre Zayne. În acel moment, a apărut bărbatul de data trecută, îmbrăcat tot în costum.

El a adus la masă un pahar cu șampanie și i l-a pus în față. Lichidul era roz și spumos.

– Ți-am zis că se pot face multe lucruri cu o pană de la un Căzut. Cotoroanța a scos pana din pungă. În special unul care încă are *har*. Mai există cineva, în lumea asta și dincolo de ea, la fel ca el, dar... nu sunt sigură dacă se poate face ceva frumos cu o pană de-a lui.

– Vorbești despre Lucifer?

Am privit-o strângând pana în pumn.

– Cine altcineva? Și-a pus mâna deasupra paharului. Buzele i s-au mișcat, dar vorbea prea repede și cu voce prea joasă ca să înțeleg. Mi s-a părut că se ruga.

Zayne s-a foit și a privit-o încruntat.

– Azi plec din oraș, a continuat ea, desfăcând pumnul. Fulgi din pană au căzut în pahar. Mă duc spre sud, să-mi vizitez nepoții.

– Pare un moment perfect să pleci, am comentat, în timp ce ea a lăsat să cadă pe masă pana jumulită.

Cotoroanța a luat paharul cu șampanie.

– Dar mă îndoiesc că mă vor recunoaște.

Inima îmi bubuia în piept când a dus paharul la buze. Am făcut o mișcare...

– E-n regulă, a spus Zayne încet. Orice ar face, e OK. Îi simțea intențiile, și nu găsea motiv de îngrijorare. Cred că era de bine, pentru că ea a băut din ce pregătise... și a tot băut.

A băut tot. A dat peste cap tot paharul, de parcă era obişnuită cu shoturile.

– Minunat, a şoptit, ştergându-se la gură cu dosul palmei şi râgâind uşor. E totuşi cam acrişor.

L-am privit pe Zayne. El a clipit, cu capul dat pe spate.

– Sfinte...

Privirea mi s-a îndreptat iar spre Cotoroanţă şi mi-a picat faţa.

– Sisoe... Nu ştiu la ce mă aşteptam când am privit-o, dar ce mi-a fost dat să văd nu fusese pe lista mea WTF.

O priveam... întinerind.

Părul ei alb ca zăpada s-a îndesit şi s-a întunecat, lungindu-se, în bucle bine conturate. Pielea de pe frunte i s-a întins şi ridurile adânci de lângă ochi şi gură i-au dispărut. Obrajii şi buzele i s-au împlinit, iar maxilarul i-a redevenit puternic. Corpul i s-a cutremurat, spatele şi umerii i s-au îndreptat. S-a ridicat, odată cu pieptul tricoului roz aprins, iar petele negre de pe mâna care ţinea încă paharul de şampanie au dispărut, parcă şterse cu radiera.

Căscam încă gura, când ea a dat capul pe spate şi ridurile de pe gât i-au dispărut. A înghiţit în sec şi a coborât iar fruntea.

Sprâncenele s-au schimbat ultimele. S-au subţiat şi s-au închis, urmând curba graţioasă a frunţii. Aveam acum în faţă o femeie de cel mult 30 de ani.

Era absolut superbă.

Cotoroanţa a pus paharul gol pe masă.

– De ce să îmbătrâneşti cu demnitate când poţi şterge anii cu o băutură şi o vrajă?

Am închis gura, pentru că rămăsesem fără replică.

Ea a zâmbit, privindu-ne, apoi s-a ridicat de pe scaun cu uşurinţa cuiva care nu părea să aibă şoldurile fragile.

– E timpul să plec.

– Bine, am murmurat.

– Vă doresc succes în luptele care vor urma.

Stăteam în picioare lângă Zayne. Lupte? La plural? Zayne m-a întors, cu mâna pe talia mea.

– Legitim-Născută! a zis ea. M-am oprit şi am privit peste umăr. Poate că nu e Protectorul tău, dar este sursa forței tale. Să nu uiți asta când va cădea ninsoarea.

– A fost interesant, a spus Zayne după ce ne-am întors la Impala. Şi deloc previzibil.

Am râs nervos.

– Da. Uau! Penele tale sunt... rețetă garantată.

– Nu cred c-a fost doar pana, a zis el, privindu-mă. Abia dacă îi vedeam trăsăturile, în interiorul maşinii. Mă bucur doar că pentru asta a vrut pana.

– Şi eu. Nu pot să cred ce-am văzut. Am senzația că ochii îmi joacă feste.

– Şi eu la fel. S-a întins, aranjându-mi tricoul. Am simțit că ne spunea ceva important, dar sunt prea prost să-mi dau seama ce.

– Pentru ea, exprimarea vagă este o artă. Luptele care vor veni? Adică mai mult de una? Sper că a fost doar pentru efect, fiindcă îmi doresc o vacanță după ce îl învingem pe Gabriel.

– Unde ai vrea să mergi?

– Nu ştiu.

– Haide. M-a tras încet de tricou. Sunt sigur că ai oameni şi locuri pe care vrei să-i vezi.

– Aş vrea să-i vizitez pe Jada şi pe Thierry.

– Am putea. Ce altceva? Un loc în care n-ai mai fost.

Mi-am sprijinit capul de scaun.

– Poate... pe o plajă? Nu foarte aglomerată. N-am intrat niciodată în mare şi mi-ar plăcea să văd oceanul. Am vrut mereu să văd semnul de la Hollywood. Ştiu că sună siropos.

– Ba nu, a zis el. Altceva?

– Oriunde?

– Oriunde.

Am rânjit.

– Aş vrea să văd Edinburgh şi Roma şi să ating clădirile. Şi Sicilia. Mi-aş dori să vizitez locurile de unde provine familia mea – de fapt, familia din partea mamei. Dar tu?

– Merg cu tine oriunde vrei.

L-am privit.

– Dar trebuie să ai un loc preferat.

– Prefer să fiu unde eşti tu. A ridicat mâna, anunţându-şi intenția de a-mi atinge obrazul. Serios. Dacă vrei să mergi în comunitate, asta facem. Dacă vrei o plajă îndepărtată şi intimă, acolo mergem. Dacă vrei să închiriem o cabană la munte, va deveni noul meu loc favorit. Roma? Sicilia? Aş vrea să le văd cu tine. Mi-a atins buza de jos cu degetul mare. Ar trebui să tot adăugăm locuri de văzut pe listă şi să mergem. Vom călători peste tot. Nu contează dacă durează luni sau un an. Vom aduna amintiri.

Gâtul mi s-a strangulat de emoţie. Ştiam ce plănuieşte. Să ne facem suficiente amintiri, astfel încât, atunci când orbeam, să le am pe acelea, nu doar nişte pânze lipsite de culoare şi formă.

– Iar faci asta.

– Ce fac?

– Eşti perfect. M-am aplecat, i-am ratat gura inițial, dar i-am găsit repede buzele. L-am sărutat. Te iubesc.

M-a sărutat şi el, dulce şi blând.

– Te iubesc, Trinity.

Strângând din ochi ca s-mi opresc lacrimile, mi-am lipit fruntea de a lui.

– Îmi place planul.

– Și mie. Mi-a sărutat colţul buzelor. Dar mai întâi...

– Dar mai întâi mergem la farmacie, i-am zis, cu un gol în stomac.

– Mergem.

– Și apoi mergem să-ți luăm telefonul.

– Poate îi convingem să ne pregătească cina, a sugerat el.

– Apoi vedem dacă scoatem din bârlog nişte demoni.

– Nu uita să aloci timp pentru a-ţi arăta cât de bucuros am fost să-mi revăd maşina.

Am râs şi l-am prins de ceafă, răsfirându-mi degetele prin părul lui.

– N-am uitat. Ne putem face oricând timp pentru asta. Şi apoi trebuie să închidem portalurile şi să-l ucidem pe Gabriel.

– Prefer să insist asupra expresiei „timp pentru asta". Mâna lui mi-a alunecat de pe obraz pe spate. Ce-ai zice de „acum"?

Pulsul mi-a crescut instantaneu.

– Oricând, am şoptit.

– Atunci, treci încoace, a spus, adânc şi aspru, prinzându-mă de talie.

Şi m-am dus.

De fapt, Zayne m-a adus lângă el, fiindcă a fost nevoie de multe manevre care mă depăşeau, în interiorul întunecos al maşinii. M-am trezit în poala lui într-o nanosecundă, şi corpurile noastre s-au aliniat în toate locurile delicioase. Mâinile mele i s-au mutat de pe umeri pe piept.

– Ai grijă. O să rupi ochelarii.

I-am desprins de pe gulerul tricoului şi i-am aruncat pe bancheta din spate.

– Acum sunt în siguranţă.

Zayne a râs, ţinând ferm mâinile pe şoldurile mele.

– Vedem noi...

– Mai târziu, am insistat, frecându-mi nasul de al lui.

– Da. Buzele lui au alunecat peste ale mele. Mai târziu.

Gura lui s-a apăsat mai tare pe a mea, iar eu m-am lipit de el. Nu mă săturam niciodată...

Mi-a sunat telefonul, zăngănind în suportul de cană în care-l vârâsem.

– Putem ignora.

Mâna lui a plutit peste sânul meu. Atingerea lui m-a ars prin tricoul subțire.

– Ar trebui.

Nu ştiam cine pe cine a sărutat. Nu conta. Mi-a tăiat respiraţia, iar dorinţa, şi iubirea, şi o mie de alte senzaţii nebuneşti m-au străbătut deopotrivă. Pielea îmi ardea când degetul lui mare mi-a mângâiat sfârcul, aprinzând un foc în mine.

Telefonul meu a vibrat la primirea unui mesaj. A urmat încă unul. Îmi doream să se oprească. Voiam să fiu iresponsabilă...

– Ar trebui să vedem cine e.

Zayne a întors capul, iar eu am icnit, lipindu-mi fruntea de obrazul lui. Mi-a pescuit telefonul din suport.

I-am sărutat bărbia.

– Cine e?

– Mesajul zice: „Răspunde la telefon, Legitim-Născută de nimic". S-a oprit. Ar trebui să ucid pe cineva fiindcă ţi-a trimis un asemenea mesaj?

M-am retras.

– Nu. O fi Cayman. Dă-mi telefonul. Mi-am mişcat degetele, mijind ochii la strălucirea telefonului, pe care mi-l întindea. Am atins opțiunea de a întoarce apelul. Dacă n-ar fi Cayman, chiar ai ucide pe cineva fiindcă mi-a zis aşa?

– Sincer? A lăsat capul într-o parte.

Am încuviințat.

– Probabil.

– Păi... cred că ar fi o reacţıe exagerată, am spus, strângând din buze.

– Da, ştiu. Mâna i s-a întors pe şoldul meu şi a început să se mişte.

– Simt că nu-ţi pasă.

– Aşa este.

Am clătinat din cap.
– Despre asta va trebui să stăm de vorbă mai târziu.
I-am văzut zâmbetul. Am pus telefonul pe difuzor.
A sunat de două ori, şi Cayman a răspuns.
– Nu pot să cred că n-ai răspuns...
– Ai grijă. Zayne voia să te ucidă din cauza felului în care mi-ai scris.
– Zayne pare să aibă probleme cu stăpânirea furiei, a răspuns Cayman. Dar n-avem timp de prostii. Roth şi Layla se întorc şi vor să vă vedeţi.
Privirea mea s-a intersectat cu a lui Zayne, iar Cayman a continuat:
– Ei nu ştiu că vine şi Zayne, Trinity. N-am apucat să le spun despre el, îngeraş. În iad, semnalul e oribil.
Am rămas blocată la ideea că iadul avea semnal, câtă vreme colțul băii din apartament, nu.
– Unde ne vedem cu ei? a întrebat Zayne, demonstrându-şi atenția distributivă în timp ce îmi mângâia exteriorul coapsei.
– Mergeți spre casa lor, dar nu vă opriți. Undeva pe drum o să-i vedeți. Mă sunați când ajungeți.
– Şi tu unde vei fi? am întrebat.
– Ca de obicei, o să fiu ocupat, a răspuns el. Cu chestii.
M-am încruntat la telefon.
– Sunați-mă, a repetat.
Apoi apelul s-a întrerupt.
– Mă întreb dacă a aflat că Lucifer a trimis pe unii să mă caute, am zis. M-am dat jos din poala lui Zayne şi m-am aşezat pe scaunul din dreapta.
Cred că mi-am întins un muşchi fesier.
– Mă întreb dacă Roth şi Layla au avut succes în aducerea lui Lucifer sus.
– Probabil că vom afla.
Mi-am dat seama că ochelarii de soare erau pe bancheta din spate. Icnind, m-am întins printre banchete şi i-am

luat.

– Eşti gata? a întrebat Zayne, pornind motorul.

– Da. Mi-am pus ochelarii de soare. Cât e până la ei? Nu-mi amintesc.

– Cam 30 de minute după ce trecem podul. Mai mult decât suficient, a răspuns. Cu o mână pe genunchiul meu, a întors cu cealaltă volanul.

– Pentru ce?

Mi-a strâns uşor genunchiul.

– O să vezi.

Privirea mi-a coborât la mâna lui. Îmi plăcea că aprecia contactul fizic dintre noi. Aşa era şi înainte.

Intenția de a ucide pe cineva pentru că mă jignise în glumă era, însă, ceva nou.

Cel puţin aşa credeam, când mi-am pus mâna peste a lui şi am privit pe geam. Am ieşit din garaj şi am văzut că se lăsa întunericul.

Privind siluetele încețoşate ale oamenilor şi vitrinelor, în timp ce degetul mare al lui Zayne se mişca în cercuri lente, am încercat să nu mă îngrijorez prea tare la gândul că Roth şi Layla n-ar fi reuşit. Nu ştiam nici măcar dacă să fiu îngrijorată sau recunoscătoare în caz că aşa se întâmpla.

Gândul la Lucifer mi-a zburat din minte când m-am concentrat la Zayne – la mâinile şi la degetele lui. Mâna i se mişcase pe piciorul meu, şi chiar dacă degetele lui nu făceau altceva decât să se mişte în cercuri lente pe interiorul coapsei, toate părţile mele erau în alertă. Pieptul mi s-a ridicat într-o respirație profundă, şi m-am înroşit. Mâna mea încă se afla pe a lui. Nu făcea nimic. Nu tocmai. Trebuia să-mi controlez hormonii...

Mi-am muşcat buza când degetele lui s-au strecurat încet în sus, ajungând în locul cel mai sensibil. L-am săgetat cu privirea şi mi s-a uscat gura.

S-a uitat scurt la mine, cu buzele uşor curbate.

– Mai mult decât suficient timp, a repetat el.

– Să ce? Mi s-a tăiat respirația, văzând că degetele lui continuau să se mişte în cercuri strânse.

– Să-ți arăt cât de bucuros am fost. Se concentra la drum. Vrei să afli?

– Ah! am şoptit, cu inima bătându-mi atât de repede, încât am crezut că voi face infarct. Da.

Ar fi trebuit să zic „nu". Habar n-aveam dacă interiorul Impalei era vizibil pentru cei din maşinile pe lângă care treceam. N-am zis „nu", şi mi-am mutat privirea de la parbriz la geamul din dreapta. Treceam peste un pod şi Zayne...

Mă înnebunea.

Aşa m-am simțit la fiecare cerc, la atingerile uşoare ca pana şi la cele aspre. Colanții şi lenjeria de sub ei nu prea erau o barieră, dar apoi mâna lui s-a strecurat pe sub a mea şi pe sub elastic. S-a oprit acolo, aşteptând... permisiune, în timp ce eu priveam pe geam. I-am strâns brațul cu mâna, îndemnându-l să continue.

Şi a continuat.

Nu-mi dau seama care să fi fost motivul – atingerea degetelor lui pe pielea mea, sau ceea ce făceam şi cât de pervers de plăcut era; implicarea lui, sau toate laolaltă –, dar am închis ochii şi am trăit momentul, cu el şi cu atingerile lui cu degetul, care mă tachinau, la început superficiale, apoi necruțătoare. Am dat capul pe spate, am închis ochii şi mi-am mişcat bazinul, dându-mă după mâna lui. Nu mai aveam control şi îmi apăsam coapsele pe încheietura lui, vârându-mi degetele în pielea antebrațului său. Tot corpul mi s-a arcuit, în timp ce el a pătruns mai adânc.

– Zayne, am şoptit, abia recunoscându-mi glasul când m-am încordat toată, din ce în ce mai mult. De la muşchii degetelor până la degetele de la picioare, mi s-a părut că trăiesc momentele de dinaintea unui salt periculos, când

picioarele îmi părăsesc pământul şi inima îmi sare o bătaie – secunda în care simt că zbor. Am strigat, pierdută, în timp ce corpul mi se încorda iar şi iar, înainte să se lichefieze. Eliberarea m-a făcut să mă cutremur, în timp ce mă ţineam de mâna lui, simţind tendoanele care mi se mişcau sub degete. Ecoul sunetelor scoase de mine mi-a încălzit obrajii, iar senzaţiile s-au liniştit.

Vag conştientă că îşi retrăgea mâna, am deschis ochii şi m-am uitat în jos. Mi-am ridicat lent degetele. Pielea lui era mai roz în locul unde-l ciupisem. M-am cutremurat.

– Tu... Mi-a luat o clipă să-mi amintesc cum să articulez. Chiar ai fost bucuros.

El a chicotit.

– Nu pentru maşină. Deşi a fost plăcut să o regăsesc, a zis el, şi l-am privit. Eşti frumoasă, Trin. Doamne, eşti atât de frumoasă!

M-am înroşit.

– Mulţumesc. Pentru compliment. M-am înroşit mai tare. Şi pentru ce-a fost înainte.

– Plăcerea... onoarea e de partea mea. Şi-a ros buza de jos. Aproape am ajuns.

Mi-am întors capul la timp să văd că treceam de drumul care credeam că duce la casa lui Roth şi a Laylei, un adevărat conac.

Încă mă ţineam de braţul lui Zayne, când copacii din jurul nostru s-au îndesit şi drumul s-a înfundat.

– Cred că asta a fost, a zis Zayne, oprind maşina. M-am uitat în jur şi-am văzut... copaci. Eşti pregătită?

– Îhm! Mi-am scos ochelarii de soare şi i-am pus pe bord. Poţi să-mi iei telefonul?

– L-am luat deja.

– Grozav.

– Ar fi bine să nu mă mai ţii de mână.

– Ah! I-am dat drumul. Mă simţeam ameţită. Am deschis portiera şi am ieşit. Pietrişul mi-a scrâşnit sub ghete,

în timp ce mă îndreptam spre partea din față a Impalei. Nu mi-ar strica un pui de somn.

– Cred că mai ai de așteptat. Zayne mi s-a alăturat și m-a sărutat ușor.

– Pfff! M-am lipit de el câteva secunde, inhalându-i parfumul mentolat, de iarnă, apoi m-am retras. Încercam să fiu matură și responsabilă, mă rog. Cred c-ar trebui să-l sunăm pe Cayman.

Ecranul telefonului meu s-a trezit la viață, când Zayne l-a sunat pe demon. M-am uitat în jur, spre câmpul din ce în ce mai întunecat. Nu se vedea nimic împrejur, în afară de câțiva stejari gigantici. Singurul zgomot, cu excepția telefonului care suna, era zumzetul lăcustelor sau al cicadelor. Pentru ochii mei, era ceva de genul: „Fir-ar, uite un gândac zburător!“, căci nu le puteam deosebi.

– Am ajuns, a zis Zayne, când a răspuns Cayman.

– V-a luat ceva, a venit răspunsul prin difuzor.

Roșind, m-am uitat la Zayne. Trăsăturile lui erau foarte puțin vizibile, în lumina lunii, dar am detectat o urmă de zâmbet.

– Am luat-o pe drumul panoramic, a explicat el, și m-am înroșit mai rău. Suntem aici, și nici urmă de Roth și Layla, doar dacă nu cumva au devenit invizibili.

– Ar trebui să ajungă din clipă în clipă. Vor veni printr-un portal aflat pe câmp.

Am ridicat din sprânceană și am pășit cu grijă pe asfalt, mergând apoi prin iarba înaltă până la pulpe.

– Sper să nu le ia mult. Altfel, până plecăm de aici voi fi plină de căpușe.

– Verificăm împreună mai târziu, a zis Zayne, aflat la câțiva pași mai în spate.

Am zâmbit.

– Sunt convins că fix asta o vei ajuta să facă mai târziu, a zis Cayman.

– Pari gelos, a răspuns Zayne. M-a luat de mână, împletindu-și degetele cu ale mele.

Am zâmbit larg.

– Chiar sunt, a recunoscut Cayman, și mi-l și imaginam bosumflat.

– Deține cineva pământul ăsta? am întrebat, scanând câmpul întunecos și copacii din jur. Dacă da, să ne avertizezi în caz că se apropie cineva cu o pușcă.

– Este al lui Roth, pentru că n-a vrut vecini, a explicat Cayman. Așa că a cumpărat cam patruzeci de hectare în jurul casei.

Am clipit.

– Cred că demonii câștigă bine.

– Prinții demonici, cu siguranță, a zis Cayman. Dar nu-i nimeni în zonă să vă audă urlând.

Încruntându-mă, m-am oprit și am privit telefonul pe care-l ținea Zayne în palmă.

– Bizar.

– Da, știu.

Cayman a chicotit, și asta mi s-a părut chiar mai bizar.

Zayne a clătinat din cap, trăgându-și mâna dintr-a mea, și a făcut câțiva pași.

– Știi dacă aduc cumva un prieten special?

– N-am idee, ne-a zis el. Semnalul era groaznic.

– Și știi ceva despre Lucifer, care se pare c-a trimis demoni după mine?

– Având în vedere că n-ar fi fost ușor de găsit niciunul dintre cei pe care-i știu eu, nu. Recunosc, sunt de mare folos zilele astea.

– Da, ești. Zayne a întors capul când un zgomot de... apă curgătoare s-a auzit în telefon. Ce faci?

– Baie.

– Faci baie acum? am întrebat. Cât stai la telefon cu noi? Până apar, ca prin minune, Roth și Layla cu Lucifer?

– Hei, nu prind prea des timp pentru mine. Când prind, profit. E o baie cu spumă.

– Eşti dus, i-am spus.

– Da, ştiu. Stați aşa, că primesc un mesaj. Să văd. S-au auzit... plescăieli câteva secunde, apoi Cayman a întrebat: Căpitane? La stânga.

Zayne s-a uitat la mine.

– Tocmai l-a citat pe Falcon din *Endgame*?

– Cam aşa ceva. Mijind ochii, m-am uitat peste umărul lui Zayne. Lumea s-a blocat în minutele acelea, în care totul părea cenuşiu. Nu era tocmai perioada cea mai bună pentru vederea mea, dar imaginea din spatele lui Zayne s-a tulburat. Poate ochii mei sunt de vină, dar cred că totuşi se deschide un portal în spatele tău, am adăugat.

– E un portal, dar mă îndoiesc că va apărea regele Wakandei[1].

– Deşi ar fi frumos, am murmurat.

În aerul tulburat a strălucit o lumină roşie şi ne-a izbit mirosul de sulf. *Harul* meu a pulsat, răspunzând, iar muşchii mi s-au încordat. O clipă mai târziu, o serie de furnicături mi-au erupt pe ceafă.

Prințul Moştenitor al Iadului şi fiica *acelei* Lilith au ieşit prin portal.

Ca de obicei, m-au uluit înfățişările lor contrastante. Roth, cu părul negru, ciufulit, şi înclinația lui spre negru, şi Layla, cu pletele ei blond-platinat şi înclinația spre culorile pastelate, creau o contradicție puternică, şi totuşi păreau să se potrivească perfect, precum ziua şi noaptea.

Roth era inuman de frumos, de parcă fusese creat din lut de un artist talentat, însă o urmă de răceală îi făcea frumusețea aproape brutală. Magnetismul lui nu era o surpriză. Demonii de Nivel Superior erau atrăgători oricum, indiferent de gen sau de sexualitatea privitorului. Erau întruchiparea tentației; Layla era superbă şi ea, însă genul eteric. Arăta mai angelic decât mine, deşi nu avea pic de

sânge îngeresc... exceptând sângele Căzuților, pe care îl băuse, din câte se părea.

Au făcut un pas în față, ținându-se de mână. Nu știu care din ei l-a văzut mai întâi pe Zayne, însă amândoi s-au oprit în același timp. Erau prea departe ca să le văd expresiile, dar puteam să pun pariu că șocul și uluirea le erau gravate pe chip, privindu-l pe Zayne.

Nu s-a mișcau niciunul. Eu am așteptat o a treia sosire, însă portalul s-a închis după ei. Asta însemna că eșuaseră?

– Rahat! a șoptit Roth, cu ochii la Zayne.

Layla a făcut un pas în față, desprinzându-și mâna dintr-a lui Roth.

– Zayne? a șoptit ea, fără să mai înainteze. Roth a luat-o iar de mână și a ținut-o pe loc, fără să-și ia ochii de la Zayne. Ești chiar...? I s-a frânt vocea. Ești chiar tu? Cum? S-a întors spre mine. Te-a ajutat Spectrul?

– Nu Spectrul, a zis Zayne. Dar eu sunt, Layla-gândăcel.

– Layla-gândăcel? a șoptit ea, iar eu am repetat în minte porecla chiar drăguță. Fața ei s-a boțit. Un ghem de emoție mi s-a umflat în gât. Ea s-a desprins de Roth și s-a apropiat de Zayne.

– Nu presimt ceva bun, a oprit-o Roth. Ce vezi, Layla?

– Eu... Părul ei blond spre alb a fluturat, când ea a clătinat din cap. Nu văd *nimic*.

– N-ai cum, pentru că nu mai sunt Gardian, a zis Zayne, liniștit. Roth știe ce sunt. Se pare că a știut mereu ce-am fost cândva.

Capul Laylei s-a întors spre Roth, și înapoi la Zayne.

– Mai demult, gardienii au fost îngeri căzuți, dar tu nu ești înger. N-ai aura...

– Pentru că e un nenorocit de Căzut. Roth a tras-o înapoi pe Layla și s-a postat în fața ei. Cu *harul* intact.

– Ce?! a făcut Layla, trecând pe lângă el.

– Da, e Căzut, am intervenit. Dar are şi mult foc divin în el. E tot Zayne.

– Imposibil, a făcut Roth.

– Stau în faţa ta, aşa că nu ştiu cum de crezi că e imposibil, a zis Zayne. Dar să scurtăm povestea. Mi s-a redat Gloria. M-au lăsat să „cad" şi să-mi păstrez *harul* ca să ajut la înlăturarea lui Gabriel.

– Te-au *lăsat*? Tonul lui Roth era neîncrezător. Un înger recuperat cade şi îşi păstrează *harul*, când singura fiinţă asemenea lui care a făcut o greşeală la fel de monumentală e...

Un şuvoi intens de lumină albă a despicat cerul şi m-a speriat. Am ridicat privirea, tresărind când alt fulger de lumină a sfâşiat întunericul, lovind pământul nu departe de noi. Tunetul mi-a zgâlţâit oasele şi cerul a erupt de fulgere succesive. Am dat înapoi, cu inima bubuind.

– Va trebui să terminăm discuţia mai târziu, a zis Roth.

Zeci de fulgere au lovit pământul, iar la impact, a bubuit tunetul. Aerul trosnea, făcându-mi firele de păr să se ridice pe trup.

Zayne era lângă mine, când alt fulger a lovit un copac. Stejarul s-a despicat în centru şi s-a aprins.

Tunetul a continuat să bubuie pe cer, iar pământul... s-a *clătinat*. Mi-am pierdut echilibrul. Zayne m-a prins de talie, ţinându-mă cât de bine putea pe pământul care părea să se cutremure până în miezul lui. N-a apucat nici măcar să-mi fie teamă sau să mă întreb dacă era o idee bună să stai în câmp deschis, înconjurat de copaci, în timpul unui cutremur. Totul s-a oprit pe cât de repede începuse. Fulgerul. Tunetul. Cutremurul.

Cu inima bubuind, m-am uitat la Zayne.

– Ăăă...

Două lumini gemene au apărut în spatele nostru, prin beznă. O senzaţie ciudată mi-a cuprins pielea, iar Zayne

şi cu mine ne-am întors spre locul în care parcase Impala. Farurile erau aprinse. La fel şi lumina din interior.

– Ciudat, a comentat Zayne. O secundă mai târziu, a pornit radioul, cu volumul aproape să ne spargă timpanele şi schimbând rapid canalele de parcă ar fi rotit cineva butonul.

Doar că nu era nimeni în maşină. Nici măcar o stafie plictisită. Era pustie de vii, ca şi de morţi.

– E *foarte* ciudat, am zis.

– Ce mama naibii? a murmurat Zayne.

Radioul s-a oprit din schimbat canalele şi un... un acord de chitară a plutit din Impala. Era un cântec. Cunoscut. O voce masculină cânta *I'm on my way to the promised land...*

M-am încruntat şi am început să fredonez. Refrenul debuta cu un vers foarte popular.

– Este...?

– *Highway to Hell*, a completat Zayne şi a privit peste umăr. Zi-mi că nu îşi face apariţia pe un *cântec*!

Înainte să i se răspundă la întrebare, pământul de lângă copacul în flăcări a erupt. Un gheizer de pământ şi flăcări a scuipat la câţiva zeci de metri în aer.

M-am întors încet, cu capul într-o parte, privind masa de flăcări şi tină. Acolo se vedeau umbre, o beznă care căpăta formă, şi, în ciuda vederii mele slabe, îmi dădeam seama că erau aripi şi coarne masive, aripi cât două Impale şi coarne cât un om.

– E aaaiiiciii! a răsunat vocea lui Cayman, prin telefon, în timp ce AC/DC continua să cânte *Highway to Hell*.

Mi s-a uscat gura.

Chestia din foc s-a întins spre noi. Era un monstru din flăcări, un fel de demon cum nu mai văzusem. Gura ı s-a deschis într-un răcnet asurzitor, scuipând foc în cer şi peste pământ. Căldura ne-a făcut hainele şi părul să fluture.

Doamne, Lucifer era uriaş?

Probabil că nu pe Dumnezeu trebuia să-L întreb, dar cum naiba reuşeam să colaborăm şi să ascundem aşa ceva?

Ce idee proastă!

Monstrul de foc şi-a întins braţele şi şi-a dat capul pe spate, râzând.

O idee foarte proastă.

Flăcările, însă, s-au evaporat. Am icnit încet când monstrul de foc s-a micşorat, ajungând la vreo doi metri.

Cu siguranţă, era o dimensiune mai operabilă, dar tot monstru rămânea.

Iarba scânteia şi fumega la fiecare pas pe care-l făcea creatura.

– Ăăă, am repetat, obligându-mă să stau pe loc şi să-mi ţin *harul* sub control.

– E-n regulă, ne-a asigurat Roth. Îi place doar să-şi facă intrarea.

– Afirmaţia vagă a anului, a murmurat Zayne.

Chiar când voiam să întreb dacă povestea cu focul era permanentă, flăcările s-au stins şi au dezvăluit o piele care emana, surprinzător, acelaşi gen de strălucire ca a lui Zayne, dar mai puternică. La fel ca tata, se transformase într-un caleidoscop de rozuri şi marouri, înainte să se decidă asupra unei nuanţe arămii, nicidecum albă sau neagră. Lumina s-a retras, şi primul lucru remarcat a fost că îi vedeam limpede trăsăturile – pe cât de limpede posibil la lumina lunii, dar mai bine decât pe ale lui Roth şi ale Laylei. Apoi, am observat că semăna cu tata, chiar şi la ochi. Erau de o nuanţă vibrantă, nefiresc de albaştri; la fel şi la aripi – alt lucru care mă surprinsesem, deşi ştiam că Lucifer îşi păstrase aripile după cădere, şi *harul*. Doar că nu mă aşteptasem să fie atât de albe şi de pure, fiindcă era, în fond, Lucifer. Erau la fel de mari ca ale tatei, de minim trei metri. Maxilarul şi pomeţii sculptaţi arătau la fel. Fruntea proeminentă şi nasul drept, aproape identice.

Părul blond, până la umeri, similar. Ar fi putut să fie frați, şi mi-am dat seama că, de fapt, *erau*, la fel ca Gabriel, Rafael şi ceilalți.

Ce familie disfuncțională! Ca naiba!

Făceam şi eu parte din ea.

Stați aşa! Adică Lucifer era... unchiul meu? Am strâmbat din nas. Aveam nişte rude foarte sărite de pe fix, cu care împărțeam ADN-ul.

Dar genealogia nu era importantă acum, pentru că remarcasem al treilea lucru: din păcate, era dezbrăcat.

De ce erau mereu dezbrăcați?

Dar n-a fost o problemă să mă uit în sus. Nu voiam să văd nimic din ce avea sau nu avea acolo jos.

S-a oprit la un metru, doi de Roth şi de Layla, mişcând fără zgomot din aripi. Răceala mi-a cuprins pielea şi oasele, iar ochii lui super-strălucitori au plutit spre noi. Când a vorbit, mi-a înghețat sufletul. Vocea lui era ca o melodie, ca un imn. Genul de voce care te putea convinge să iei parte la un păcat de neimaginat.

– Plecați-vă, a poruncit Lucifer. Plecați-vă în fața adevăratului vostru stăpân şi mântuitor!

Nimeni nu s-a mişcat.

Nici nu s-a plecat.

Ne-am uitat toți la el, probabil la câteva secunde distanță de a fi uciși în chip oribil.

Lucifer a bătut din palme, speriindu-mă.

– Glumesc. A chicotit, un sunet precum ciocolata neagră, neted şi păcătos. Mi s-a spus că aveți nevoie de mine ca să salvați lumea.

– Da, am zis răguşit.

Lucifer a zâmbit. Nu mai văzusem niciodată ceva mai frumos şi mai înspăimântător.

– Atunci, haideți să dezlănțuim iadul.

Țară fictivă din Africa de Nord, apărută prima oară în filmul cu supereroi *Cei patru fantastici*, din 2005. (n.red.)

26

C-e-ai spune mai întâi de nişte haine? a propus Roth. Eram perfect de acord.

– Goliciunea mea te face să te simţi jenat, prinţe?

– Da, chiar da, a răspuns Roth.

– Şi voi doi...? Lucifer s-a uitat la Zayne şi la mine, cu capul într-o parte. Ce avem aici, fructul interzis?

Nu eram sigură la care din noi se referea.

– Un copil de înger... A inspirat adânc, cu capul pe spate. Dar nu orice înger. Şi-a coborât iar bărbia; acum, ochii nu mai erau albaştri, ci trimiteau văpăi stacojii. Mihail, a mârâit el. Duhneşti a Mihail. Te căutam.

Zayne s-a postat în faţa mea într-o clipă, şi am auzit zgomotul tricoului care se rupea, când aripile i s-au desfăcut la spate, de un alb strălucitor şi pulsând de *har*. Layla a icnit.

– Şi un Căzut? Un Căzut cu *har*? Ce s-a ales de lumea asta, dacă primul lucru pe care-l văd e un nefilim, şi-al doilea, un Căzut cu *har*? Râsul lui Lucifer suna ca nişte sloiuri de gheaţă care cădeau, iar eu n-am comentat pe seama „nefilimului". Crezi că mă poţi învinge, Căzutule? Am dat jos aripi mai mari decât ale tale. Vrei să vezi cum e? Mirosul de sulf mi-a ars nările. Îţi arăt bucuros.

– Aş prefera să nu, dar dacă faci vreo mişcare spre ea, sunt gata să aflu când îţi smulg eu aripile, l-a avertizat Zayne.

Am făcut ochii mari.

Lucifer a mai slobozit un chicotit întunecat.

– Arogant. Cam pe gustul meu.

– Nu e neapărat bine, a comentat Roth. Colecţionează ce-i place.

– Da, pun ce-mi place în cuşti, a confirmat Lucifer. Ce naiba era cu obsesia asta pentru cuşti? Nu mi-ai zis că e şi un Căzut la mijloc, prințe.

– Nu ştiam că ar fi vreunul, a răspuns el, iar eu m-am uitat de după aripa lui Zayne. Lucifer încă-l privea de parcă l-ar fi vrut la cină. Este Gardianul despre care ți-am zis. Cel ucis de Gabriel.

– Aha, deci ți-ai reprimit Gloria, dar ai „căzut". Pentru ea. Capul lui Lucifer s-a întors spre stânga, iar ochii lui roşii, aprinşi, i-au găsit pe ai mei. Cucu-bau!

– Bună!

A lăsat bărbia în jos, zâmbind.

– Ce face dragul de tati? Nu l-am văzut de ceva vreme.

– Habar n-am. Am făcut un pas sub aripa lui Zayne. El a înjurat, dar l-am ignorat. E un tată absent.

– Ah, ca să vezi ce avem în comun! Privirea lui Lucifer s-a mutat la Zayne. Şi noi doi avem lucruri în comun. Dar eu încă am Glorie, Căzutule. Dacă mă ataci, te pun în lanțuri făcute din propriile-ți oase, şi pe femeia nefilim o aduc în patul meu.

Zayne s-a încordat lângă mine şi *harul* mi-a pulsat, depăşindu-mi bunul-simț deja limitat. Am făcut un pas în față, iar colțurile ochilor mi s-au albit.

– Dacă-i atingi şi un singur fir de păr, îți tai ce crezi c-o să foloseşti în patul ăla şi ți-l vâr pe gât.

Sprâncenele lui Lucifer s-au ridicat, iar zâmbetul i s-a lărgit.

– N-ar trebui să flirtezi atât de evident cu mine, în fața băiatului. S-ar putea să-i răneşti sentimentele.

– Băiat?

Mârâitul scos de Zayne mi-a amintit de un zgomot pe care l-ar fi scos un animal foarte mare – un prădător.

– Hei, a oftat Roth, putem să ne abținem? Amândoi aveți aripi mari, şi toți trei, mult *har*. Zayne n-o să te atace. Lucifer nu o să-l rănească pe Zayne, iar Trinity nu taie

nicio parte de nemenționat. Pot să nu mai fiu eu vocea rațiunii? Nu-mi place. Deloc.

– Mie da, a zis Layla. E o schimbare plăcută.

– Aş vrea să fiu acolo şi să văd, a răsunat vocea lui Cayman prin telefon. Pare super-sexy, dar e timpul meu liber.

– Ce mama naibii mai faci la telefon? m-am răstit.

– Îmi trăiesc viața, mi-a răspuns el. Nu judeca...

Zayne a încheiat apelul şi i-am simțit aripile coborând, în spatele meu.

– N-am luat parte la hotărârea de a te aduce aici. Sunt convins că vom regreta cu toții.

– Probabil, a rânjit Lucifer.

– Dar Roth pare să creadă că ne poți ajuta să-l învingem pe Gabriel, a continuat Zayne, cu o voce subțire precum răbdarea lui. Dacă ai venit pentru asta, n-am o problemă, dar dacă o ataci...

– Mă răneşti? Lucifer s-a bosumflat. Tare, tare? Faci să doară?

– *Ea* te va răni foarte tare, l-a avertizat Zayne. Eu doar voi sta, şi mă voi uita, şi voi râde.

– Ca să ştii, Zayne, am zis, dacă am fi singuri, şi nu pe cale să ne luăm la trântă cu un Lucifer gol, aş fi deja pe tine.

– Există şi un „mai târziu“, a spus el. Şi va veni vremea.

Am zâmbit.

Lucifer s-a uitat la noi câteva momente, apoi pot să jur că şi-a dat ochii peste cap.

– Iubire, a scuipat, şi ochii i-au redevenit albaştri. Cât de trivial! Sper că măcar sunteți mai puțin scârboşi decât ăştia doi.

Simțind că amenințarea imediată a lui Lucifer smulgându-mi pielea de pe oase mai scăzuse, mi-am înfrânat *harul*. Aripile lui Zayne s-au întins, însă, în spatele meu.

– Ai trimis demoni după mine?

– Ce? a întrebat Roth.

– Morți Vii și un Superior au atacat-o pe Trinity, a răspuns Zayne. Sunt morți.

– Păcat! a murmurat Lucifer, probabil pe cel mai nesincer ton imaginabil. Am aflat ce punea Gabriel la cale înainte să apară cea mai recentă și mai mare dezamăgire a mea.

– Uau! a mormăit Roth.

– Bael se purta ciudat de la o vreme, a explicat Lucifer, și eu am ridicat din sprâncene. Ciudat? Așa c-am devenit curios și mi-am întins antenele. Am aflat repede ce plănuia cel mai plângăreț dintre frații mei. Am știut că trebuie să-l opresc.

Am rămas uluită.

– Deja voiai să-l oprești pe Gabriel? M-am uitat urât la Roth și la Layla. Înainte să vină ei să-ți vorbească?

– Ești surprinsă? Lucifer i-a privit. Crede c-am vrut să ajut omenirea, nu?

– Nu te cunoaște așa ca mine, a zis Roth.

– Ce drăguț! Lucifer a râs, concentrându-se asupra mea. Să nu comiți greșeala să crezi că mă doare undeva de omenire sau de rai. Dar există reguli. Acorduri. Pe care chiar și eu le respect. Ce plănuiește Gabriel va dezechilibra situația, și este unul dintre cele două lucruri pe care nu le permit.

– Care e celălalt? am întrebat, deși, probabil, nu era cazul.

– Să-l răstoarne Gabriel sau Bael, a zis Layla.

– Adevărat, a confirmat Lucifer, spre surprinderea mea. Eu sunt cel mai mare dur, și Gabriel nu trebuie să uite asta. Nu de el ar trebui să se teamă ceilalți, ci de mine. E treaba mea. Ca în cel mai mare serial de televiziune din toate timpurile, *Nemuritorul* poate fi doar unul.

Am clipit.

– Ştii de *Nemuritorul*?

Lucifer s-a uitat la mine de parcă aş fi fost proastă, iar Roth m-a lămurit:

– Din când în când, ajunge câte un iPad în iad, cu filme sau seriale descărcate. Pe unul era *Nemuritorul*.

– Ai văzut şi filmul? am întrebat.

– Există un film? Ochii lui Lucifer s-au mărit, plini de interes.

– Chiar mai multe. Şase sau şapte, am răspuns.

– Nu cred că e momentul să discutăm despre *Nemuritorul*, a intervenit Zayne. Privirea pe care i-a aruncat-o Lucifer i-ar fi făcut pe mulţi să o ia la goană, dar Zayne a ridicat doar din sprânceană. De ce-ai trimis demonii după Trinity?

– Pentru că aşa e logic, băi.

Refuzam să cred că diavolul tocmai rostise cuvântul „băi".

– Mă gândeam că pot să fiu de ajutor şi să scutesc raiul de propriile-i creaţii şi de ignoranţă, eliminând componenta-cheie de care are nevoie Gabriel pentru planul lui isteţ.

– Din nefericire, eu sunt componenta aceea, am zis.

– Din nefericire pentru *tine*. Să te scot din ecuaţie părea cea mai simplă şi mai rapidă metodă de rezolvare a problemei. N-ai cum să nu fii de acord. Toată lumea ar trebui să-mi mulţumească.

– Sută la sută eu nu sunt de acord, a zis Zayne.

Ochii lui Lucifer s-au îngustat.

– Cu tine eliminată din peisaj, problema era rezolvată. Nimic personal.

– Mie mi se pare personal.

– Nu te-aş fi ucis, a zis Lucifer. Trebuiau doar să mi te aducă.

– Ce nu spune el este că, fără sânge demonic, n-ai fi supravieţuit mult în iad, a explicat Roth.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi l-am privit pe Lucifer.

El şi-a dat ochii peste cap.

– Ce frumos ai dat vina pe mine, *fiule*!

– Stai aşa. E tatăl tău? am întrebat.

Adică eram rudă şi cu Roth?

– Nu în sensul propriu, a răspuns Roth. El m-a creat.

– Asta nu mă face să fiu tatăl tău? Aşa cum Îl face pe Dumnezeu tatăl meu? l-a provocat Lucifer. Doar că sunt un părinte mai implicat, spre deosebire de Ştiţi-Voi-Cine.

Roth a clătinat din cap.

– Nu conversaţia asta, din nou!

– Acum, că eşti aici, planurile tale de a o elimina pe Trinity s-au schimbat? ne-a readus Zayne pe făgaşul discuţiei. Ce bine era să fie el cel care făcea asta! Pentru că ultimul lucru pentru care trebuie să ne îngrijorăm este că demonii vor încerca să ţi-o aducă.

– Nu mai trimit pe nimeni după ea. Lucifer s-a întors spre mine. Doar dacă nu reuşim să-l oprim pe Gabriel, caz în care înţelegerea pică.

Zayne a deschis gura, dar eu am ridicat mâna.

– De acord.

El s-a întors spre mine.

– Eu nu sunt de acord.

– Tocmai am fost eu. I-am aruncat o privire scurtă. Uite ce-i, dacă noi toţi împreună nu-l putem opri pe Gabriel, nu avem altă opţiune. Simplu. Nu putem să-i permitem să deschidă portalul. Să sperăm că nu se va ajunge acolo.

Zayne a strâns din dinţi într-un fel care-mi spunea că nu era nimic simplu în povestea asta.

– E deşteaptă. Îmi place de ea, a comentat Lucifer, şi eu m-am împotrivit dorinţei de a face un pas înapoi. În fine, acum sunt aici să ajut, deci faptul c-am încercat să te răpesc e deja istorie. Nu s-a făcut niciun rău.

– N-aş merge atât de departe, am mormăit, dar în fine.

Un colț al buzelor lui Lucifer s-a ridicat, iar el a făcut un pas în față, privindu-ne pe toți.

– Nu vă faceți griji, prieteni nou-găsiți. Voi fi salvatorul acestei zile. Şı chiar al raiului, a zis el. Acum, problema este ce vom crea când îl ucidem pe Gabriel, dar asta nu mă mai priveşte.

– Stai aşa, am zis. Ce problemă?

– Vorbim mai târziu, a răspuns Lucifer. Trebuie să fac ceva repede. Lucifer a dispărut. Într-o fracțiune de secundă.

Încet, m-am răsucit, fără să-l văd nicăieri. A început sămi bată inima foarte tare.

– Vă rog să-mi spuneți, a început Zayne, că-i place să devină invizibil pentru a zăpăci oamenii şi că n-a dispărut pur şi simplu.

Roth a oftat, dând capul pe spate.

– Mă temeam că aşa se va întâmpla.

Stând în bucătăria lui Roth şi a Laylei, m-am pregătit pentru ultimul lucru pe care doream să-l fac. Era ceva, ținând cont că nu doream să fac multe lucruri.

Ideea de a-l suna pe Nicolai să-i spun că Lucifer dispăruse era în capul listei de „Nu vreau".

M-am uitat peste umăr la Zayne şi Layla.

Erau într-un spațiu întunecos de lângă bucătărie, vorbind între ei. Am încercat să le văd expresiile, dar fără niciun folos. Cel puțin Layla nu mai părea să plângă, şi speram să fie semn bun. Privirea mea a coborât la masa groasă şi neagră din jurul piciorului lui Zayne.

Bambi.

În clipa în care intrasem în ditamai conacul, Bambi se desprinsese de pe brațul lui Roth şi se ataşase, practic, de Zayne. Când ieşisem ca să-i las pe Zayne şi pe Layla singuri, animalul de companie îşi sprijinea capul romboidal pe genunchiul lui Zayne şi se uita la el cu adorație.

Probabil nu mai eram tovarăşa ei.

O clipă mai târziu, o siluetă roşcovană încețoştă a țopăit prin bucătărie şi a intrat peste ei. O vulpe. Era animalul de companie al Laylei. Se numea Robin şi era o chestie mică şi hiperactivă, care alerga dintr-un colț în altul al casei. Era un... pui, conform spuselor lui Roth.

Voiam să-l mângâi. Doar o dată. Pe capul mic şi blănos.

Oftând, m-am întors să mă uit ca prin ceață peste lista de contacte din telefon.

– Hai, că poţi! Roth s-a sprijinit de insulă. Cred în tine.

– Taci!

Ochii lui aurii au sclipit de amuzament.

– Nepoliticoasă mai eşti!

– Dacă ştiai că există şansa ca Lucifer să dispară, ar fi trebuit să fie primul lucru pe care să ni-l spui, am zis.

– N-ar fi schimbat nimic. Nu l-ar fi putut opri nimeni. Nu mai trage de timp şi oferă-le informaţii utile.

Înghiţindu-mi câteva înjurături, l-am sunat pe Nicolai. A răspuns la al treilea apel.

– Trinity? Tocmai voiam să te sun.

– Da? Am tresărit, sperând din suflet că Lucifer nu făcuse deja ceva.

– Da, am veşti bune. Am luat pietrele de la Yellowstone.

– Pietre? a murmurat Roth.

– Serios? Erau veşti grozave. Deci rămân doar...

– Onixul şi turmalina. Sper să avem veşti despre ele curând. Deci, care-i faza?

– Păi, am zis, lungind cuvântul. Poţi vorbi?

– Sunt cu tine la telefon, deci da.

– Voiam doar să mă asigur că nu eşti ocupat, am spus. Roth a ridicat o sprânceană, şi i-am arătat degetul mijlociu, întorcându-i spatele. Am să ți-o zic pe şleau. Mi-am dres glasul. Roth şi Layla au reuşit. Ştiu că poate să sune subiectiv; depinde mult cât de entuziasmat eşti la ideea de a-l aduce pe Lucifer în combinație.

– Tot nu m-am hotărât, a răspuns el sec.

Mă îndoiam că avea să-l convingă ce-i spuneam acum.

– Deci, Lucifer a venit pe Pământ, şi vestea bună e c-a fost de acord să ajute. Chiar cu entuziasm.

A urmat o pauză, şi Nicolai a zis:

– Aşa.

– Dar... l-am pierdut pe Lucifer.

– Poftim?!

– Nu o lua razna.

– Să n-o iau razna? Glumeşti? L-aţi pierdut pe Lucifer şi-mi zici să n-o iau razna? a strigat Nicolai. Cum mama naibii aţi reuşit?

– E mai uşor decât crezi. A făcut chestia aia enervantă şi a dispărut brusc.

– Nu fi urâcios! l-a apostrofat Roth.

Nicolai părea că încearcă să respire adânc.

– Îmi spui, pe bune, că Lucifer – *Lucifer* – e prin zonă şi se plimbă nestingherit?

– N-am zis că l-am pierdut...

– Tocmai asta ai zis!

– Bine. Am ales cuvintele nepotrivite. L-am *rătăcit*, dar îl vom găsi. Aşa sperăm. Şi părea foarte calm, ţinând cont că e Lucifer, ştii tu, deci nu cred că va face probleme.

– Chiar crezi că Lucifer, care n-a mai fost pe Pământ de... – câţi ani? – nu va face probleme? a întrebat Nicolai. Ai fumat ceva? Sau poate eu?

– N-am fumat, şi, hei, bucură-te măcar că nu te sun să-ţi zic c-am pornit apocalipsa biblică.

– Da, a mârâit el. *Încă.*

Avea dreptate.

– Uite ce-i, îl găsim noi. Am vrut doar să ştii. În cazul în care dai peste un Lucifer (sper îmbrăcat), să nu-l ataci, da? Acum mă duc să-l caut.

– Trinity...

– Scuze, dar sunt ocupată. Să ai grijă! Am închis, abia rezistând pornirii de a arunca telefonul. L-am pus pe silențios și cu fața în jos pe insulă, înainte ca Nicolai să sune iar, fiindcă dacă nu vedeam că mă sună, nu eram nevoită să răspund.

– Ce bine a mers! a comentat Roth.

M-am întors spre el.

– Cât va dura să știm dacă am pornit de fapt apocalipsa?

El a ridicat din sprâncene și și-a trecut o mână prin păr.

– Greu de zis. Mă îndoiesc că există o limită de timp, dar vom ști când se întâmplă.

– Mă interesează oare cum vom afla?

A pufnit.

– Bineînțeles că te interesează.

Am oftat. Avea dreptate.

– Dacă am demarat mecanismul final, vei afla, pentru că-i vei vedea apărând.

– Și cine sunt acești „ei“, mai precis?

– Călăreții. Roth a schițat un zâmbet. Vor veni călare. Așa vei ști.

– Ah! Simțeam că mi se înmoaie picioarele. OK. Voi fi atentă la un tip pe cal alb.

– De fapt, trebuie să fii atentă la deschiderea celor Șapte Peceți. Războiul nu călărește un cal alb, ci vine cu a doua Pecete. Foamea va fi a treia. A patra Pecete este cea amuzantă, a explicat el. Aduce Ciuma și Moartea. Doi în unu, super-ofertă! Apoi lucrurile devin distractive.

M-am uitat lung la el.

– Aici mă refer la judecăți, semnul Fiarei, vremuri de restriște și haos general. Și gropi cu foc.

Am clipit rar.

– Pe urmă, știi tu, vine Dumnezeu, gen „A ajuns tati“, și rupe tot. Roth a ridicat din umeri. Așa se spune.

– Ah, dar acum mă simt mult mai bine! Mersi.

– Cu plăcere. Roth a privit, peste umăr, veranda acoperită de lângă bucătărie. Ce mă bucur că vorbesc!

– Și eu, am zis încet. Când ați apărut, am crezut că-l vei ataca pe Zayne.

– Nu știam în ce se transformase. Îmi dădea o stare ciudată. Roth s-a întors spre mine. Acum știu.

– Am înțeles și eu, în sfârșit, de ce făceai mereu comentarii ironice despre Gardieni, am zis.

El a rânjit.

– N-am văzut niciodată un înger căzut. Singurii pe care i-am întâlnit erau cei deja lipsiți de aripi, și cu siguranță n-aveau *har*. Privirea lui ca de ambră s-a umplut de înțelepciune. Cum a fost când s-a întors?

Am expirat brusc și m-am uitat spre sera cufundată în întuneric.

– Nu grozav.

– Mi se pare că e rost de-o poveste.

– Da. Poate ți-o zic după ce-l găsim pe Lucifer. Ce crezi că face?

Roth s-a aplecat și a ridicat ceva ce arăta ca o jucărie pentru căței.

– Știindu-l pe Lucifer, probabil caută cea mai veche biserică din zonă și sperie preoți neajutorați, făcându-l pe Al de Sus să Își piardă mințile.

– Se putea și mai rău, nu?

– Da. Roth s-a sprijinit de bar, și jucăria a scheunat.

– Trebuie să-l găsim. Mi-am trecut mâna peste față. Până nu decide să-și folosească timpul mult mai creativ.

Fără avertisment, vulpea Laylei a țâșnit, înșfăcând jucăria din mâinile lui Roth. Robin a sărit apoi pe podea și a fugit, cu jucăria în gură, scheunând.

– Vreau să-l mângâi, am zis.

– Nu recomand. Mușcă. Despre ce...?

Concentrată la Roth, n-am văzut-o pe Layla venind până ce nu s-a lovit de mine. Am scheunat, la fel ca jucă-

ria lui Robin, când ea m-a luat în brațe și m-a strâns tare.

– Mulțumesc, a zis. Mulțumesc.

– Pentru ce? Privirea mea uimită a întâlnit-o pe a lui Zayne.

Zâmbea.

– Știi tu. M-a strâns mai tare.

– Eu nu știu, a spus Roth.

– Trinity l-a adus pe Zayne înapoi, după ce el a „căzut". A folosit Sabia lui Mihail și l-a adus înapoi, a zis Layla, și s-a retras. M-a apucat de brațe. Îmi pare rău c-am fost atât de arogantă când ne-am cunoscut. M-am purtat ca o ticăloasă, dar Zayne e important pentru mine. Mereu a fost, chiar și când nu voia să aibă legătură cu mine, și nu te știam, și...

– E-n regulă. Nici eu nu eram prietenoasă, am recunoscut. Și nu trebuie să-mi mulțumești. Zayne a făcut treaba dificilă, cu recuperarea Gloriei și căderea.

– Știu că nu ți-a fost ușor. Layla m-a scuturat. Nici măcar nu-mi dau seama ce m-aș fi făcut dacă eram în locul tău. Cred c-ai fost îngrozită, și faptul că n-ai dat înapoi spune multe despre tine. Chipul ei frumos a început să se boțească iar și, în clipa următoare, m-a îmbrățișat pentru a doua oară. Mulțumesc.

Zayne a venit spre noi, prinzând din zbor privirea lui Roth. Demonul zâmbea.

– Haide, piticanie! Cu mâinile pe umerii ei, a tras-o înapoi. Cred că știe cât de recunoscătoare ești și fără să-i storci mațele. S-a apropiat de mine și m-a luat de după umeri. M-a sărutat pe obraz.

– Par să-ți priască îmbrățișările, mi-a zis încet.

– Mai taci!

A chicotit.

– Am auzit că l-ai sunat pe Nic. Cum a primit vestea?

– Ah, grozav, îți dai seama! Dându-mi un răspuns foarte calm... M-a întrerupt o bătaie în ușă. M-am uitat la

Roth. Să fie Lucifer?

Roth a pufnit.

– Mă îndoiesc.

– Mă duc eu! a răsunat vocea lui Cayman, de undeva din casă.

– A fost aici tot timpul? am întrebat.

– Sus, în cadă, a zis Layla. E marți. Își rezervă mereu „timp pentru el“ marți seara.

– Am crezut că va face o excepție.

Cayman a apărut la ușă, cu o mască de argilă albastru-verzuie aplicată pe față.

– A venit cineva să vă vadă, a spus. Nu eu, pentru că eu n-am nicio legătură cu faptul că l-ați pierdut pe Lucifer. Persoana în cauză nu pare deloc încântată.

Am încremenit. Cine să fi știut că eram cu toții acolo și că-l pierdusem pe Lucifer? Nu putea fi Nicolai. Mă îndoiam că știa adresa lui Roth.

L-am simțit pe Zayne încordându-se lângă mine, și m-a trecut un fior ciudat.

Un bărbat a intrat în bucătărie – aproape la fel de înalt ca Lucifer. Avea părul negru și purta barbă. Privirea lui glacială m-a făcut să tremur. La fel și trăsăturile lui, limpezi pentru mine – ca în cazul lui Zayne și al lui Lucifer. Nu era demon, dar radia putere, putere la modul absolut, și *harul* mi-a pulsat sub piele.

Roth a făcut un pas în față.

– Cărui fapt îi datorăm onoarea neașteptată și îndoielnică a prezenței tale, Spectrule?

„Un spectru.“

Aproape că mi-au ieșit ochii din orbite când mi-am dat seama că mă uitam la însuși Spectrul Întunecat.

La Îngerul Morții.

27

Cu un an în urmă, dacă mi-ar fi zis cineva că îi voi întâlni atât pe Lucifer, cât şi pe Îngerul Morţii, în aceeaşi zi, i-aş fi râs în faţă.

Dar iată că mă holbam acum la Spectrul Întunecat, cunoscut drept Azrael.

Şi nu râdeam. Chiar deloc. Îngerul ăsta nu răspundea în faţa iadului sau raiului. Sau poate dădea socoteală amândurora. N-aveam idee, însă ne putea pune capăt vieților doar pocnind din degete – genul de moarte care-ți distrugea sufletul.

– Drăguţ, i-a zis el lui Roth. Crezi că vreau să fiu aici?

– O să răspund cu „nu". Roth şi-a încrucişat braţele la piept.

M-am încruntat. Mi se părea mie, sau Spectrul avea... accent britanic?

Capul Îngerului Morţii s-a înclinat în direcția Laylei.

– Mă bucur să te revăd.

Layla i-a făcut cu mâna, jenată, şi o înțelegeam perfect.

– Ce ați pus la cale, nefericiților? a întrebat el, în timp ce Cayman se strecura afară din încăpere. L-ați adus pe Lucifer pe Pământ?

– Probabil ştii de ce, a zis Roth. Nu întrebi unde e?

Chiar nu credeam să fi fost înţelept să menţionăm că era absent, dar ce ştiam eu?

Buzele lui s-au întins, încadrate de barba frumos tunsă.

– Ştiu că nu e aici, şi ar fi trebuit să vă aşteptați la asta în clipa în care a ajuns în lumea oamenilor.

– Îl găsim noi, a zis Roth.

– Sigur că da, a confirmat Spectrul, cu asprime. Pentru că toată lumea ştie că Lucifer e aici, şi aveţi idee ce în-

seamnă asta?

– Sfârşitul lumii, în stil studii biblice. În mod ironic, tocmai purtam conversația asta. Sperăm ca Dumnezeu să-şi dea seama ce facem şi să nu declanşeze apocalipsa, i-a zis Roth. Apropo, aveam de gând să-l găsim pe Lucifer înainte să ne întrerupi. Roth a zâmbit. Dacă tot eşti aici, cred că ne-ai putea spune direct unde e.

– Ştiu precis unde e primadona, şi îți dai seama că nu pot spune nimic.

– De ce nu? am întrebat, iar ochii lui reci şi sclipitori s-au întors spre Zayne şi spre mine. Au! Am rezistat şi n-am dat înapoi. Ar fi de mare ajutor, domnule Spectru... ăăă, domnule Azrael.

– Domnule Spectru? a şoptit Zayne.

– Poţi să-mi spui doar „Spectru“, a zis el. Ca să-ţi răspund, în clipa în care Lucifer a ajuns aici, ideea declanşării unei apocalipse a devenit posibilitate. Adică nu mă pot amesteca nici dacă prezenţa lui nu afectează ce se va întâmpla.

Asta... mi se părea la fel de stupid ca orice altă regulă angelică, aşa că deloc şocant. Dar mi-am dat seama de altceva.

– Deci regula de a nu ridica armele împotriva altui înger ţi se aplică şi ție?

– Da. Privirea lui s-a mutat la Zayne, şi m-am încordat. Mi-ai scăpat printre degete, nu?

– Aşa este. Zayne nu părea nici pe departe preocupat, ținând cont că Îngerul Morţii putea încerca să-i ia *harul* şi aripile.

– Şi se pare că nu vei fi singurul, a continuat Spectrul, fără să ştiu ce voia să spună. Din înțelegeri nefireşti ies lucruri nefireşti. Atenția lui s-a întors spre Layla. Una ca ea îți poate spune orice despre subiect.

Nu vedeam bine expresia Laylei, dar părea uşor ofensată de afirmație.

Apoi, atenția lui înghețată s-a întors iar spre mine.
– Ca să știi, nu l-aș fi adus înapoi dacă m-ai fi chemat tu.
Alt val de fiori mi-a dansat pe piele.
– Știai că asta voiam să fac?
– Evident. Eu știu mereu, a spus el, cu un zâmbet subțire. Sunt ca Moșu', doar că aduc moartea.
– Uau! am exclamat. Comparația asta tocmai mi-a stricat Crăciunul.
– Nicio viață nu merită adusă înapoi, a zis el. Nici măcar a lui.
Comentariul m-a umplut de iritare.
– Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar de ce-ai venit? Doar ca să ne faci observație?
Bucătăria s-a umplut de tăcere, iar Zayne s-a apropiat de mine.
Colțul gurii Spectrului s-a ridicat.
– Cam așa ceva. Și cred c-ai fost nepoliticoasă intenționat.
Mi-am încrucișat brațele la piept.
– Exact. Nimic personal, am zis, citându-l pe Lucifer, doar că sunt sătulă de îngeri care nu fac altceva decât să dea din gură și să-și manifeste supărarea, în timp ce toți ceilalți fac treaba murdară.
– Hei, a sărit Zayne, eu fac și altceva!
– Tu ești Căzut. Nu te-am inclus în generalizarea mea în mare parte corectă, am spus. Apropo, de unde accentul ăsta britanic?
Spectrul s-a uitat lung la mine.
– De ce-ai vrea să știi?
– Sunt curioasă.
– N-ar trebui să-ți dorești să știi ceva ce nu poți înțelege.
Mi-am dat ochii peste cap.
– N-are sens ce zici.

– Măcar nu vorbesc ca un american. „Voi, ăştia, haida' la pârâu să prindeți peşte pen' prăjit", s-a maimuțărit el. Aşa vorbiți.

– Nu e adevărat.

– Ba cam este, a zis Roth.

– Cum? a făcut Layla. Şi eu?

Roth a ridicat din umeri.

– Nu atât de rău ca Trinity. Cred că de vină e Virginia de Vest.

– Mă simt jignită.

– Accentul tău e simpatic, a zis Zayne.

– Nici nu mi-am dat seama că am accent, am răspuns.

– Iar eu nu mi-am dat seama că de-asta am venit, ca să vorbim despre accente, a zis Spectrul.

– Nici eu că aveai motiv să vii, am contracarat.

Spectrul a ridicat din sprânceană în direcția mea.

– Ştii de cine-mi aduci aminte?

– De cineva pe care l-ai ucis la un moment dat, fiindcă te enerva? am zis, căscând.

– Îmi aminteşti de tatăl tău.

– Cred c-aş prefera prima variantă, am răspuns, şi m-am strâmbat.

– Pe amândoi vă ia gura pe dinainte şi n-aveți tact, a continuat. Atât el, cât şi tu aveți noroc că vă consider amuzanți.

Am dat să vorbesc, dar Zayne m-a luat de după umeri, zicând:

– Mai era vreun motiv?

– Da. Sunt aici ca să subliniez importanța găsirii lui Lucifer cât mai repede.

– Aşa e planul, a zis Zayne, strângându-mă de umeri înainte să pot spune acelaşi lucru... cu mai puțin tact.

– Nu va încălca reguli importante, a intervenit Roth. Nu se va expune dincolo de iritarea unor oameni.

– Dacă tu crezi în ce spui, ți-am supraestimat inteligența.

Roth a ridicat din sprâncene.

– Au!

– Lucifer este acolo, chiar acum, încercând să procreeze un fiu adevărat, viu, care nu-l va dezamăgi.

Am căscat gura.

– Glumeşti, nu? a întrebat Layla. Te rog să-mi spui că nu încearcă să creeze...

– Antihristul? a încheiat Spectrul. Ba da, exact asta spun, şi probabil e deja aproape gata.

– Şi cum de crearea Antihristului nu înseamnă încălcarea unei reguli? a întrebat Zayne.

– Pentru că face parte din marele plan. Spectrul s-a oprit când Robin a tropăit în cameră, cu mingea de burete scheunătoare în bot. Un plan care nu trebuia să înceapă curând, dar Lucifer nu era aşteptat printre muritori acum. Însă iată-ne.

– Ştii că tocmai vorbeam despre Peceți? Roth s-a uitat la mine. Unii zic că Antihristul este prima Pecete.

– Ce bine!

Mi-am lăsat capul pe spate. Nu se întâmplau deja suficiente lucruri aiurea?

– Stați aşa! Corectați-mă dacă greşesc, însă ca Lucifer să aducă pe lume cel mai nasol copil posibil nu poate folosi nicio formă de manipulare, aşa-i? a zis Layla, şi Spectrul a încuviințat. Atunci, cum de e aproape gata să reuşească?

Spectrul s-a posomorât.

– N-o să vă explic asta.

– Cum? Layla a ridicat mâinile. Cred că e o întrebare de bun-simț.

Cayman a vârât capul în cameră, cu fața spălată de mască.

– Nu l-ați văzut pe cel mai întunecat dintre lorzii întunericului? Arată bine. Şi poate fi fermecător... când vrea. Tot ce trebuie să facă e să se combine cu cineva. Nu trebuie să-i spună: „Salut, sunt Lucifer şi te voi lăsa însărcinată cu Antihristul. Felicitări! E băiat!".

– Sună incredibil de problematic, a zis Zayne, când Cayman a dispărut înapoi în living.

– Este Lucifer. Spectrul s-a aplecat să-l scarpine pe Robin pe cap. N-a fost muşcat. „Problematic" e celălalt nume al lui.

– Doamne! Mi-am trecut mâna peste față. Chiar nu vreau să mă gândesc la procreare mai mult decât o fac deja.

Trăsăturile neclare ale lui Roth s-au boțit.

– Adică?

– Procreare, în general, a intervenit Zayne, şi a adus repede conversația înapoi la Lucifer. Există o cale prin care ne-ai putea oferi un punct de plecare pozitiv când vine vorba despre găsirea lui Lucifer? Practic, dacă încerci să *presupui* nu intervii.

– Are dreptate. Roth s-a desprins de insulă.

Spectrul a pufnit, în timp ce Robin a tropăit spre mine, cu ochii galbeni măriți. Jucăria îi scheuna în gură.

– Tot ce pot să spun e că, dacă eram Lucifer şi căutam o aventură de-o noapte care să devină o viață în iad, aş fi mers unde sunt înclinați oamenii să ia decizii proaste.

– În baruri, au zis Zayne şi Roth simultan.

– Trebuie să ne separăm, a propus Layla, privindu-şi rochia. Mă duc să mă schimb.

– Şi eu. Miros a iad, a zis Roth, observând că mă întindeam după Robin. Dacă ții la degetele tale, n-aş face asta, Trinity.

– Dar Spectrul l-a mângâiat.

Robin a muşcat jucăria, care a scheunat.

– Pentru că sunt Spectrul, a zis Îngerul Morții, în timp ce Roth o urma pe Layla afară din bucătărie.

Robin a scuipat jucăria şi s-a aşezat, dând din coada stufoasă.

– Mă muşti dacă te mângâi, dar vrei să-ți arunc jucăria?

A scheunat uşor, drept răspuns.

– Nu mi se pare corect. Am luat jucăria de pe podeaua din living şi am aruncat-o mai departe. Am zâmbit, iar vulpea a luat-o la goană. Pare atât de pufos! Aş vrea doar să-l mângâi. O dată.

– Este foarte pufos. Spectrul mi-a atras atenția, fiindcă se apropiase de mine şi de Zayne. Ar trebui să fii mai amabilă cu mine.

– Probabil, am recunoscut. Dar au fost nişte zile grele, şi nu mai am rezerve de amabilitate cu tipi înfricoşători, care apar cam în acelaşi timp cu Lucifer.

– Are efectul ăsta asupra oamenilor. Spectrul a zâmbit vag. Pot să răspund la o întrebare la care amândoi doriți răspuns.

Am încremenit şi mi-a stat inima-n loc.

– Nu ştiu sigur dacă ar trebui să mă preocupe că ştii de ce răspunsuri avem noi nevoie, a zis Zayne, şi eram de acord cu el.

– Sunt moartea. Aşa cum am mai zis, stau mereu de veghe şi ştiu aproape totul.

Am ridicat mâna.

– Fără alte referințe la Moş Crăciun. Nu cred că rezist la două într-o seară.

Zâmbetul vag i s-a transformat în rânjet strâmb.

– Vă voi oferi amândurora o informație solidă şi clară, şi fac asta doar pentru că trebuie să vă concentrați pe nenorocirea creată...

– Aş dori să se consemneze că eu n-am luat parte la discuția privind aducerea lui Lucifer, a comentat Zayne.

I-am aruncat o privire urâtă, şi mi-a adresat un zâmbet în colţul gurii.

– Şi amândoi trebuie să vă concentraţi la misiunea asta, a continuat Spectrul, ignorându-ne. Dintr-un anumit motiv nu se ştie despre Legitim-Născuţii care s-au reprodus.

Mi s-a tăiat respiraţia. Zayne mi-a luat mâna într-a lui, dar aveam degetele amorţite. Eram prea surprinsă, ca să mă îngrozesc că deţinea şi informaţia asta.

– Ştiţi de ce le este de când lumea interzis Protectorilor şi Legitim-Născuţilor să se îndrăgostească unii de alţii? Iubirea le afectează datoria de a proteja omenirea, slăbindu-i psihic şi fizic. Cel puţin aşa se spune. Eu cred că nu multe lucruri sunt mai dătătoare de forţă decât iubirea. Doar cei deja slabi ar fi şi mai slăbiţi, însă cei din grupul Alfa credeau altceva. Ei au creat regula. Acelaşi sentiment a fost direcţionat şi spre odrasle. Majoritatea Legitim-Născuţilor adulţi deveneau sterili. Vârsta varia mult, cât timp Legitim-Născuţii luptau alături de Gardieni. Se înrădăcinase ideea că sarcina era tabu, aproape un sacrilegiu, până când o Legitim-Născută care nu fusese încă sterilizată s-a îndrăgostit de Protectorul ei şi, din uniunea lor interzisă, au conceput un copil. N-a fost deloc o veste bună.

– Asta a pus capăt Legitim-Născuţilor şi Protectorilor. Mâna lui Zayne s-a strâns în jurul mâinii mele. Nu-i aşa?

Spectrul a încuviinţat.

– Gardienii au cerut ca sarcina să fie întreruptă înainte ca membrii grupului Alfa să afle. Unii Legitim-Născuţi au fost de acord, alţii nu. Au existat şi unii care susţineau tânărul cuplu şi considerau că are dreptul şi copilul lor să trăiască. Protectorul era deja slăbit fizic de iubirea lor. Pedeapsă divină.

– Dar n-a fost suficient, am zis, dregându-mi glasul. Li s-a întâmplat ceva, nu?

Ochii lui fioroşi şi reci i-au întâlnit pe ai mei.

– Copilul lor n-a primit şansa la viaţă. Amândoi au fost ucişi în somn de către cei care credeau că duc la îndeplinire voia Domnului.

Îngrozită, mi-am dus mâna la piept.

– Asta i-a înfuriat pe cei care susţineau cuplul, dar şi pe alţii din tabăra adversă. Legitim-Născuţii şi Protectorii lor nu s-au întors doar împotriva Gardienilor, ci şi a celor din grupul Alfa, care au intervenit. A fost o luptă sângeroasă, ştearsă apoi din istorie de către cei care nu voiau să îşi asume faptele întunecate. Aşa s-a întâmplat cu multe alte lucruri. De aceea au dispărut Legitim-Născuţii. De aceea nu există nicio consemnare a reproducerii lor.

Inima a început să-mi bată mai repede, când l-am privit.

– Pentru orice fiinţă care poartă focul divin în sânge, procrearea e foarte dificilă, volatilă şi imprevizibilă, a continuat, iar eu simţeam că mă voi prăbuşi din cauza agitaţiei. Unora li se pare nedrept sau ciudat cât de uşor se pot reproduce muritorii, însă nu e chiar atât de simplu. E vorba de sincronizare şi de noroc – în funcţie de cum priveşti lucrurile –, dar ar fi absolut şocant ca un copil să rezulte dintr-un moment de pasiune nestăvilită şi neplanificată dintre o Legitim-Născută şi un Căzut.

Am repetat acele cuvinte, şi tot nu eram sigură dacă voia să spună că sunt sau nu gravidă.

Zayne părea la fel de confuz.

– Deci nu e însărcinată?

– Voi doi ar trebui să depuneţi mai mult efort, dacă asta doriţi, a răspuns Spectrul, privindu-mă. Nu, nu eşti însărcinată.

– Ce? a exclamat Roth din uşă, speriindu-mă.

M-am întors spre el. Stătea acolo, cu Layla.

Cu gurile căscate.

Zayne s-a mişcat, ascunzându-mă parţial de ei.

– Putem avea şi noi parte de niţică intimitate?

Am văzut ce credeam a fi braţul lui Roth ridicându-se.

– De fapt nu vreau să fac parte din conversaţia asta.

– Dar de ce ar fi o conversaţie? a protestat Layla.

– Haide, piticanie, să îţi explic ce se poate întâmpla când doi oameni fac sex – de fapt, îţi pot arăta...

– Ştiu ce se întâmplă, s-a răstit Layla. Ce-o mai fi spus s-a pierdut când Roth a târât-o afară.

Am aşteptat să plece.

– De unde ştii că nu sunt însărcinată? Îmi vezi uterul?

Zayne s-a uitat la mine.

– Nu pot să cred c-ai scos pe gură cuvintele astea.

– Nici mie, dar asta e.

– Cred că este unul dintre cele mai stranii lucruri pe care le-am auzit, şi aud multe. Buzele Spectrului s-au curbat în barbă. Moartea şi viaţa sunt două feţe ale aceleiaşi monede. Simt când viaţa a prins rădăcini şi ştiu când a început procesul morţii, cu mult înainte ca trupul să intre în putrefacţie.

– Pun pariu că faci furori pe la petreceri, am şoptit, expirând.

Nu eram gravidă.

Mulţumesc puilor de gargui de pretutindeni.

M-a cuprins uşurarea. Mă simţeam cam ameţită şi vinovată. Era normal să fiu atât de uşurată la aflarea veştii că nu eram gravidă?

M-am gândit că tocmai comentasem în faţa Îngerului Morţii.

Da, trebuia să fiu uşurată.

Dar exista o senzaţie vagă de dezamăgire. Deşi aveam dubii serioase cu privire la abilităţile mele materne, Zayne ar fi fost un tată grozav. Mi-ar fi plăcut să-l văd în postura asta.

Pe de altă parte, aveam o grijă mai puţin cu protecţia faţă de o posibilă sarcină.

– Voi doi puteți avea copii, a declarat Spectrul, atrăgându-mi iar atenția. Cândva, dacă așa decideți. Va fi greu, dar nu imposibil. Ce-ar urma să fie copilul vostru e interesant de aflat. O nouă clasă de moștenire genetică angelică. Evoluție. Așa-i c-ar fi măreț?

Mintea mea era prinsă în multe ițe.

– Copilul nostru n-ar fi... Legitim-Născut, pentru că avem amândoi mult *har*? Sau ca aceia cu *har* diluat?

– Copilul vostru ar fi fost așa, ca tine adică, dar înainte.

– Înainte de ce? a întrebat Zayne.

Spectrul a zâmbit larg.

– Găsiți-l pe Lucifer. Ocupați-vă de Gabriel. Apoi asta. Între timp, aș investi în metode de protecție. Privirea lui a alunecat de la Zayne la mine. Ne mai vedem. Și, cu probabil cel mai deconcertant rămas-bun de care era capabil Îngerul Morții, Spectrul a dispărut din bucătărie.

– Este... Am clătinat încet din cap. E altceva.

– Chiar este. Zayne s-a întors spre mine.

M-am uitat la el, cu mintea terci.

– Îngerul Morții tocmai a apărut aici să țipe la noi și să-mi spună că nu sunt gravidă. Viețile noastre sunt atât de ciudate!

A zâmbit, punându-și mâinile pe brațele mele.

– Chiar e ciudat. Cum ți se pare ce ne-a spus?

– Păi... Aveam prea multe emoții și gânduri, dar simțeam o presiune mai mică în piept. Mă simt ușurată. Asta mă face o persoană rea?

– Nu. Deloc. Și eu sunt ușurat. Prinzându-mă de umeri, s-a lipit de mine. Nu mă înțelege greșit. Dacă ai fi fost, ne-am fi descurcat. Am fi văzut ce și cum, dar...

– Acum nu e deloc momentul potrivit. Mi-am lipit bărbia de pieptul lui. Cel puțin știm că se poate întâmpla.

– Ne-a dat sfaturi bune despre protecție. I-au tresărit buzele.

– Nu c-aş fi vrut neapărat să aud aşa ceva de la Îngerul Morţii, am răspuns. Nici cuvintele lui de rămas-bun, dar bănuiesc că noi toţi – sau majoritatea – îl vom revedea, cândva.

Maxilarul lui Zayne s-a încleştat.

– Nu se va întâmpla una ca asta.

Am zâmbit, cu obrazul pe pieptul lui. A zis-o de parcă ar fi putut împiedica moartea să mă ia. Nu putea. Aveam să mor, într-un fel sau altul. Peste mult timp, speram.

– Dar e bine de ştiut ce posibilităţi există, nu? Şi-a trecut degetele prin părul meu. Dacă decidem la un moment dat că asta vrem.

– Ce? Să distrugem un copil?

A râs.

– Da, exact.

Alt zâmbet mi-a curbat buzele. Încă mă simţeam puţin vinovată fiindcă fusesem atât de uşurată, dar nu eram pregătită. Nu în situaţia dată. Poate nicicând. Măcar puteam alege.

– Ce crezi c-a vrut să spună cu „înainte", când s-a referit la ce ar urma să fie copilul nostru? a întrebat Zayne.

– Habar n-am. Va trebui să ne facem griji pentru asta mai târziu.

Zayne m-a oprit când am vrut să mă retrag, mi-a atins obrazul cu buzele şi a spus:

– Ce li s-a întâmplat atunci acelui Protector şi acelei Legitim-Născute... Noi nu suntem ei. Nu vom fi niciodată.

– Ştiu. M-am întins cât am putut, iar el şi-a coborât capul să mă sărute. Dacă ar fi cineva suficient de prost încât să încerce aşa ceva, n-ar mai ieşi pe picioarele lui din dormitorul nostru.

– De acord. Sărutul lui a devenit mai profund şi s-a prelungit, şi îmi doream să nu se mai termine. Trebuie să-l găsim pe Lucifer.

– Da. M-am desprins din îmbrăţişarea lui. Cel puţin nu mai e nevoie să trecem pe la farmacie.

– Dar tot trebuie să-ţi cumpărăm ochelari de soare noi, mi-a amintit.

Pentru că livingul era întunecos, Zayne a luat-o înainte, la doar un pas distanţă de mine, ghidându-mă printre obiectele de mobilier. Doamne, îmi fusese dor de asta! L-am prins de tricou.

Roth ne aştepta pe hol.

– Unde e Layla? a întrebat Zayne.

– Fuge după Robin, care crede că e ora de joacă şi a plecat sus.

Mi-am făcut şi eu apariţia de după Zayne.

– Unde e frânghia ta imposibilă?

– Frânghia imposibilă? a chicotit Roth. Fideluţa mea primejdioasă e pe braţul meu. Nu la fel de needucată ca Robin. Îi va lua ceva să-l prindă, aşa că voi o puteţi lua înainte. Dacă vreţi să ajungeţi în Dupont Circle, mergem pe H Street.

– Mi se pare în regulă, a zis Zayne, şi am pornit spre uşă.

Mă gândeam că va fi o noapte lungă, când am ieşit în aerul de noapte sufocant.

– Apropo... a început Roth.

Zayne s-a întors spre el.

– Sper că nu vrei să pomeneşti despre ce-a discutat Spectrul cu noi.

– Deloc. Informaţia că voi doi nu veţi fi părinţi nu-i treaba mea, a zis Roth, şi m-am încruntat. Altceva voiam să zic.

– Abia aştept, a răspuns Zayne.

– Ştiu că poţi să mă baţi măr. Roth s-a sprijinit de cadrul uşii. Eşti un Căzut cu *har*. Sunt suficient de demon ca să recunosc când sunt depăşit, dar, dacă o să te confrunţi cu Lucifer, vei pierde.

– Cu toate astea, nu cred c-ai ezita să lupţi împotriva mea dacă Layla ar fi în pericol, a răspuns Zayne. Corect?

– Nici măcar o clipă.

– Atunci, înţelegi de ce ameninţarea morţii nu mă va opri nici pe mine. La auzul spuselor lui, am dat ochii peste cap. Totuşi, mă înduioşează faptul că-ţi pasă.

Roth a zâmbit.

– Fie cum spui tu, Bolovane.

– Ţi-a fost dor de mine. Recunoaşte!

Rânjetul de pe faţa lui Roth n-a durat mult.

– Ai grijă, atâta-ţi spun. Dacă-l găseşti primul pe Lucifer, nu întinde coarda. E impulsiv şi are tendinţa să distrugă, înainte să gândească. Şi-ar tăia propriul nas doar ca să-i facă în ciudă feţei. Dacă-l iriţi, te ucide. Vă ucide pe amândoi.

28

Căutarea lui Lucifer a fost ca un joc de-a v-ați ascunselea, dacă ar fi inclus lucruri precum o Satana pe jumătate dezbrăcată şi atrăgătoare, care să dea shoturi de vodcă într-un club dubios.

Zayne şi cu mine străbătuserăm mare parte din Dupont Circle, oprindu-ne în fiecare bar şi club, şi numai Dumnezeu ştie de ce erau atât de multe.

Ciudat, dar nimeni nu ne-a cerut documentele. Simțeam că i se datora lui Zayne. De fiecare dată, câte un bodyguard sau un chelner spunea că descrierea noastră i se pare cunoscută şi că un tip care arăta aşa chiar intrase în local, fără tricou. Asta ni s-a spus de multe ori lângă semnul care interzicea intrarea fără cămaşă şi desculț. Apoi, ne îndrumau spre un barman care jura că un bărbat care se potrivea cu descrierea noastră intrase și comandase vodcă de cea mai bună calitate, urmărise clienții ca un ciudat şi apoi ceruse recomandări de alte baruri în care să meargă.

Primul club unde ne-am oprit părea mai degrabă profilat pe dansuri exotice, pentru că pe ring erau mulți oameni pe jumătate dezbrăcați. La al treilea stabiliment parcă desprins din Sodoma şi Gomora, am început să ne dăm seama că, indiferent unde intrase Lucifer, prezența lui se simţea, fiindcă lăsase în urmă o aură de tentaţie care îngroşa aerul de păcat.

Asta s-a întâmplat iar şi iar. M-am oprit din numărat la zece.

– Crezi că se va îmbăta îngrozitor şi va leşina pe undeva? am întrebat. Pentru că nu ştiu câte shoturi de vodcă poate duce.

– Demonii nu reacţionează la alcool la fel ca oamenii. Cred că nici îngerii, mi-a zis, deşteptul de el.

Câteva ore mai târziu, văzusem laolaltă mulți oameni în diverse grade de beție, mai multă piele şi mai multe părţi ale corpului decât îmi dorisem să văd vreodată, şi îmi imaginasem tot atâtea mahmureli viitoare.

Pe Lucifer nu l-am găsit însă.

Nici Layla şi Roth. Cayman îşi sacrificase şi el „timpul personal" şi participase la căutarea lui, de asemenea fără niciun rezultat. Se părea că Lucifer era pretenţios, şi apreciam că avea standarde, însă eram obosită şi flămândă. Aproape că aveam draci de foame.

Aşa că am ajuns pe acoperişul unei clădiri din apropiere. M-am aşezat pe margine, cu picioarele atârnând, şi am mestecat bucuroasă un cheeseburger cu cartofi prăjiţi. Zayne îşi luase un sendviş cu pui la grătar – bleah! – a cărui chiflă a aruncat-o imediat, mâncând doar pieptul de pui, înainte să ajungem măcar pe acoperiş.

– Ai vreun motiv pentru care simți nevoia să mănânci pe marginea unui acoperiş? a întrebat, sărind pe streaşină.

Mi-am vârât un cartof în gură.

– Se vede foarte bine oraşul.

A îngenuncheat lângă mine, cu aripile ascunse.

– Şi cât din oraş vezi tu de aici?

Am mijit ochii, sorbind din suc.

– Văd... gogoloaie identificabile. Am mai băut un pic şi m-am uitat la el. Lumina lunii i se reflecta pe chip. Îşi prinsese părul într-un nod, mai devreme. Pariez, în schimb, că tu poţi vedea totul perfect.

A zâmbit, clătinând din cap.

– Cred c-ai vrut să vii aici doar ca să pot face un mic infarct de fiecare dată când te mişti.

– Poate. Vrei un cartof?

– Nu.

– Haide. E doar un băţ de carbohidraţi tăiat subţire.

– Nu, mersi.

I-am întins cartoful oricum, țintind pe nimerite gura.

– Este o bunătate sărată. I-am atins colțul buzei. Vrea să fie mâncat de tine.

– Mă îndoiesc că e singurul.

M-am înroşit.

– Ce lucru obraznic ai sugerat!

– Aha! Zayne m-a prins de încheietură, întorcând uşor capul. A luat cartoful şi a mestecat încet. Mulțumită?

Am încuviințat.

Ochii lui de un albastru vibrant în lumina lunii i-au întâlnit pe ai mei, iar limba lui mi-a trecut peste degete, adunând cristalele de sare.

– Gustos.

– Da, am şoptit, cu o strânsoare delicioasă în stomac.

Mi-a sărutat vârful unui deget, țintuindu-mă cu ochi arzători.

– Te iubesc, Trinity.

Mi s-a tăiat respirația. N-aş fi putut să mă satur de vorbele acelea. Niciodată. Ori de câte ori mi le spunea, parcă îl auzeam pentru prima dată, şi îmi dădeam seama cât de minunat era să simt că genul acela de iubire era reciproc. Ştiam că aş fi făcut *orice* să apăr ce era între noi.

– Te iubesc, am şoptit.

Şi-a dat capul pe spate, şi am avut impresia că i-a încolțit un zâmbet în timp ce privea cerul. I-am urmărit privirea, mestecând cartofi. Am văzut doar lumina lunii şi diverse nuanțe de negru.

– Au ieşit stelele? am întrebat, sperând că va spune „nu“, deşi ştiam dinainte răspunsul.

– Câteva. Strălucesc puternic. M-a privit. Nu distingi niciuna?

Clătinând din cap, am vârât ceilalți cartofi în gură.

– Le-ai mai văzut din noaptea aceea? Zayne a pescuit un şervețel din punga de la fast-food, când a observat că

îmi terminasem cartofii. Facem schimb?

– Mersi. I-am dat cutia goală şi am luat şerveţelul. Nu, nu le-am mai văzut.

A tăcut o clipă, apoi a luat şerveţelul făcut ghem.

– Altfel, cum stai cu ochii?

– La fel, cred. Apucându-mă de marginea caldă, de piatră, am dat din picioare. Nu remarc când mi se înrăutăţeşte vederea. De obicei e atât de proastă, încât nu observ schimbările.

– Dar îţi era greu să vezi stelele şi înainte?

– Da. Am privit în jos. În afara felinarelor şi farurilor de maşini în trecere, nu vedeam decât un abis întunecat. A fost ciudat momentul acela când mi-au apărut atât de clar înaintea ochilor. Încă mă întreb dacă s-a întâmplat cu adevărat... sau tata a avut vreo legătură? De îndată ce am rostit cuvintele, m-am simţit aiurea, aşa că am dat pe gât jumătate din suc. Ştiu că sună stupid...

– Nici vorbă. Mi-a atins întâi braţul, apoi obrazul. Cred că e posibil. Tatăl tău ştie despre vederea ta. Aşa cum am mai zis, cred că el găseşte căi de a-ţi arăta că-i pasă. Căi care nu sunt mereu evidente.

Am zâmbit vag şi am lăsat sucul jos.

– Mi s-a părut... un cadou.

– Aşa pare să fi fost. Degetul lui mare mi-a mângâiat curbura obrazului. Aş vrea să le poţi vedea acum.

– Şi eu. M-am uitat la el. Dar am Constelaţia lui Zayne.

El a zâmbit, şi m-a uimit cât de clar îi vedeam trăsăturile, în ciuda lipsei de lumină şi a vederii mele. E adevărat că o persoană cu globi oculari funcţionali l-ar fi văzut mai bine, dar, în mod normal, faţa lui ar fi fost înceţoşată pentru mine.

– Ar fi timpul să plecăm, a zis. O să...

Ştiam că simţise prezenţa demonilor în clipa în care tensiunea m-a apăsat pe ceafă.

– Îi vezi?

– Caut. M-a luat de mână, ajutându-mă să mă ridic în picioare, şi s-a întors să privească peste umăr. Vin.

Am pivotat pe streaşină, mijind ochii. Câteva siluete încețoşate, în formă umană, cu pielea strălucind în nuanțe de onix, au intrat în bătaia razelor lunii.

Am văzut patru perechi de ochi roşii. De atât aveam nevoie ca să știu cu ce ne confruntam.

– Helioni, am mârâit, sărind pe acoperişul, din fericire, plat. Helionii nu puteau urca la suprafață, în lumea oamenilor, şi erau creați din durere şi suferință. Cumva, Gabriel convinsese prea mulți să i se alăture cauzei. Să ghicesc, sunt goi.

– Din păcate.

– De ce sunt mereu goi? am întrebat, chemându-mi *harul*. Dat fiind că nu era lumină suficientă, nu-mi venea să mă prostesc cu pumnalele. Colțurile ochilor mi s-au albit şi lumina albă mi-a trecut prin braț. Degetele mi s-au încârligat în jurul mânerului, iar sabia s-a trezit la viață, trosnind de foc şi de energie.

– Încercăm să păstrăm unul în viață, mi-a amintit Zayne.

Am încuviințat. Lumina slabă a pielii lui Zayne pulsa. Tensiunea făcea aerul să trosnească. Spatele tricoului i s-a sfâşiat şi aripile i-au ieşit la iveală.

– Ar trebui să vezi ce cămaşă purta Gardianul Jordan, i-am zis. Are două despicături pentru aripi, la spate. Ai strica mai puține tricouri, în felul ăsta.

Şi-a dat la o parte tricoul distrus.

– Dar nu m-ai vedea fără tricou atât de des.

– Aşa este, am rânjit.

– Încercam să-ți fac un bine, a răspuns, şi un foc auriu i-a trecut în spirală prin ambele brațe, formând secerile acelea ucigătoare.

Nu ştiam dacă vreunul dintre Helioni a ezitat când l-a văzut pe Zayne devenind un Căzut în toată regula. Când

ne-au atacat, mi-am dat seama că nu erau doar patru.

Nu mai văzusem niciodată atât de mulți la un loc. Dumnezeule mare, cred că erau o duzină!

Zayne a țâșnit în față, tăind pieptul unui Helion cu una dintre lame, în timp ce aripile-l ridicau în aer. A aterizat în spatele lui, iar acesta s-a aprins.

Helionul din fața mea a dispărut. Înjurând, m-am răsucit și i-am înfipt sabia în flăcări în stomac, când a apărut în spatele meu. A urlat și s-a răsucit înapoi.

– Chiar n-aveți haine în iad?

– Vrei să afli? a mârâit unul dintre ei, țâșnind spre stânga și apoi în față, în încercarea de a-mi intra în câmpul vizual limitat.

Cineva ciripise.

La naiba, nu mă lăsam atrasă în jocul ăsta!

Mârâind încet, am țâșnit înapoi la lumină și am lăsat sabia în jos. M-am oprit, ca să-mi recapăt echilibrul, așa cum mă învățase Zayne. Chicotitul aspru al Helionului a venit din dreapta mea. I-am auzit pașii și m-am întors scurt. Sabia lui Mihail l-a lovit în piept.

– Frumoasă încercare! am mormăit, când Helionul s-a aprins.

Duhoarea de sulf a umplut acoperișul.

– Mesagerul mă va răsplăti. Respirația fierbinte și fetidă mi-a atins obrazul.

Inima mi s-a oprit o bătaie, și am vrut să sar înapoi. O fulgerare de alb mi-a umplut câmpul vizual. Zayne a coborând în fața mea, trecând lama secerii peste gâtul unui Helion.

– De ce ești atât de fascinată că n-au haine? a întrebat Zayne.

Am expirat scurt și m-am întors.

– N-aș spune că sunt fascinată. Am vârât sabia prin mijlocul unui alt Helion. Mă întrebam de ce naiba sunt mereu dezbrăcați.

– Nu te gândi la asta acum!

Zayne s-a mişcat cu o viteză ameţitoare şi aripile lui mi-au făcut firele de păr să-mi fluture pe lângă faţă.

– Să nu mă gândesc? M-am ferit pe sub braţul unui Helion, atentă să mă ţin departe de gura lui. Muşcătura lor veninoasă putea ucide un om în câteva secunde, sau paraliza un Gardian zile întregi. Nu ştiam ce efect ar fi avut asupra cuiva cu sânge angelic. Nici nu voiam să aflu. E greu, când sunt goi.

– Eşti traumatizată, Trin? a întrebat Zayne.

Fentând la dreapta, m-am întors spre stânga.

– Nu, dar ştiu că au toate cele pe-afară. Am ţintit spre organul cu pricina. Urletul de durere şi flăcările mi-au confirmat că atinsesem ţinta. E suficient.

Un Helion a apărut în grabă în bătaia lunii. Am mârâit.

– Acum se vede... tot.

– Mi-aş dori să nu mai pomeneşti despre asta. Zayne a aterizat la un metru de mine, tăind aerul cu ambele seceri. A doborât doi Helioni.

– Vreau şi eu două săbii.

Zayne a râs, coborând pe acoperiş.

– Nu primeşti mereu ceea ce vrei.

– În fine. Am dat ochii peste cap când un Helion s-a avântat spre mine. E ultimul?

– Da. Aripile lui Zayne erau ca două faruri luminoase.

Am ţâşnit spre stânga, cu sabia scoasă. Helionul s-a oprit. A vrut să se întoarcă, dar l-a văzut pe Zayne în spatele lui. Helionul s-a lăsat pe vine, mârâind.

– Eu n-aş încerca, l-a avertizat Zayne, cu lamele secerilor aruncând scântei alb-aurii.

– E ziua ta norocoasă, am zis, ţinând Sabia lui Mihail cu ambele mâini. Vei trăi. Asta dacă eşti deştept, şi sper că eşti. Avem un mesaj pentru Gabriel.

Ochii lui roşii s-au oprit asupra mea. A trecut o clipă, şi Helionul a mârâit un râset adânc.

Am ridicat din sprânceană, iar Zayne a mormăit:

– Nu cred că e deştept.

– Sunt mai deştept decât voi doi la un loc, a mârâit Helionul.

S-au auzit gheare pe piatră şi un zid de forme întunecate s-a revărsat peste acoperiş. Am văzut pielea în culoarea lunii strălucind şi nişte coarne precum colții.

– Ăăă, am zis. O hoardă de Târâtori Nocturni a aterizat pe acoperiş.

– Ce înseamnă „hoardă"? a întrebat Zayne.

– Păi... Am înghițit în sec şi am scanat linia care se întindea pe toată lungimea acoperişului. Erau... cu zecile. Un rahat metric, mai precis.

Helionul a râs iar.

– Taci! Zayne l-a lovit şi apoi s-a întors spre nou-veniți. Am senzația că Gabriel a aflat că m-am actualizat la un alt nivel.

– Aşa zici? Am scanat Târâtorii Nocturni şi capul a început să-mi pulseze. Niciunul nu era în lesă, de data asta – nu că ar fi fost vreo diferență. Îmi plăcea să cred despre mine şi despre Zayne că eram nişte duri, dar erau mulți ai naibii.

– Ucideți Căzutul! a zis unul dintre ei. Nefilimul trebuie să trăiască.

Am oftat, ridicând sabia.

– Sunt atât de sătulă să repet că termenul corect este „Legitim-Născută"!

– Trist! Aripile lui Zayne s-au ridicat, cu *harul* pulsând prin ele. Îmi plac predicile tale.

N-am apucat să răspund. Târâtorii Nocturni s-au înghesuit înainte, iar acoperişul a tremurat sub greutatea lor. Poate aveam noroc şi cădea acoperişul. Am scos *harul*, pregătită să fugim, la nevoie.

Am auzit un zgomot neaşteptat, de aer vâjâind. O lumină roşie-portocalie puternică a fragmentat acoperişul lu-

minat de lună. Am făcut ochii mari când flăcările s-au revărsat peste streaşină, lingând betonul. Focul a năvălit atât de repede, de surprinzător, că nici nu m-am mişcat când a înghiţit Târâtorii. Rămăsesem încremenită. Ţipetele lor răsunau în jurul nostru.

Secerile lui Zayne s-au retras, când el s-a răsucit, înşfăcându-mă de talie. Sabia mea a lucit intens şi s-a sfărâmat într-un şuvoi de tăciuni aurii. Puterea curgea prin Zayne, în momentul în care s-a pregătit să-şi ia zborul. Căldura mi-a ars obrajii şi apoi valul de foc s-a retras.

– Ce...? Am mijit ochii, şi o formă a apărut în centrul flăcărilor. Un bărbat a păşit *prin* foc, cu părul auriu şi pieptul gol neatinse. Focul a dispărut, iar el a continuat să înainteze. Cenuşa Târâtorilor căzuţi se ridica sub paşii lui.

Rahat!

Ştiam că aveam gura căscată, dar nu-mi păsa. Genul acela de putere era inimaginabil.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti, a vorbit el alene. N-aş fi putut permite să li se întâmple ceva noilor mei prieteni.

– Lucifer! Braţul cu care mă cuprinsese Zayne nu şi-a slăbit strânsoarea. Te căutam.

Păşind în lumina lunii, diavolul a zâmbit.

– Da, ştiu.

Lucifer şedea în livingul lui Roth, întins pe canapea, şi se uita la televizor. Cel puţin era îmbrăcat. Parţial. Făcuse să apară o pereche de pantaloni din piele neagră, şi cam atât. Nu aveam idee dacă se bucurase de succes cu crearea primei Peceţi. L-am întrebat. Ne-a aruncat o privire care până şi eu mi-am dat seama că sugera să ne vedem de treabă.

Asta şi am şi făcut. Ne-am văzut de treabă.

Am încercat să-l facem pe Lucifer să devină util şi să ne spună cum îl putea ucide pe Gabriel.

Nu prea ne-a ajutat.

Întâi i-a fost foame. Cayman i-a comandat ceva prin Uber Eat. În aşteptarea mâncării, a descoperit televizorul. Nu mai văzusem pe cineva atât de captivat. A trecut de la un canal la altul şi a ajuns cumva la serviciile de streaming. Mă dusesem la toaletă, şi, când m-am întors, cineva – probabil Cayman – deschisese *Supernatural*, la sezonul cu Lucifer. Cel adevărat era *vrăjit*. Aproape că o forţase pe Layla să deschidă un site care să-i descrie primul sezon. Când a ajuns mâncarea, era complet absorbit. Apoi a mâncat. S-a mai uitat la două episoade, cu o cutie de mini-tarte parcă apărând din neant. Era aproape patru dimineaţa. Layla adormise pe un capăt al canapelei, şi s-a trezit, iar mie-mi venea să dau cu televizorul de perete.

– Lucifer, a încercat iar Roth, la finalul altui episod. Ai spus că, dacă-l ucizi pe Gabriel, o să avem o nouă problemă. Ne poţi spune care?

– Dacă mă lăsaţi să mai văd un episod în linişte şi pace, da, a răspuns Lucifer.

– Ai spus la fel şi când s-a terminat episodul anterior, am zis, aşezându-mă pe marginea canapelei, cu răbdarea pe sfârşite.

– Dar Lucifer e pe cale să declanşeze apocalipsa...

– Nu reuşeşte! am ţipat, şi da, mi s-a părut super-ciudat să-l aud pe Lucifer vorbind despre versiunea lui fictivă. Ajunge într-o cuşcă, împreună cu Mihail, care l-a posedat pe fratele Winchester, de care a uitat toată lumea! Mai durează şapte sezoane până la întoarcere.

Lucifer s-a uitat la mine.

Eu m-am uitat la el.

– Tocmai ai stricat totul, a mârâit.

– A apărut acum zece ani! Există o limită de timp. Scuze, dar chiar nu te mai poţi plânge de spoilere.

– Dar n-avem televiziune prin cablu în iad, a strigat el.

– Are dreptate, a murmurat Zayne, din spatele meu.

L-am privit atât de urât, c-ar fi trebuit să sară ca ars.

– Uite ce-i, Lucifer se va întoarce iar şi iar. Bine? Mai sunt suficiente sezoane la care să te uiţi. Nu-ţi zic ce se mai întâmplă, dacă-mi răspunzi. Am inspirat adânc. Te rog.

– Încep să regret că v-am salvat viaţa mai devreme. Lucifer a oftat adânc. Ştie cineva ce se întâmplă când ucizi un înger?

– Nu. Îmi pare rău, am zis. Nu avem obiceiul să ucidem îngeri.

– Animalul meu de companie a mâncat doi, a zis Roth. Nu s-a întâmplat nimic.

– Nimic, din câte ştiţi voi. Când moare un înger, Gloria lui se întoarce la sursă.

– La Dumnezeu? am întrebat.

El a încuviinţat.

– Ca un copil care se întoarce la dragul de tati.

Am clipit.

– OK. E o problemă? a întrebat Zayne.

– Dacă e o problemă? a chicotit Lucifer. Nu tocmai, dar înăuntrul lui Gabriel e otravă ce dospeşte. Gloria şi *harul* îi sunt corupte. Cred că mai mult decât ale mele, aşa încât ar fi ca şi cum aţi bombarda raiul cu napalm. Dumnezeu nu-i va permite să revină acasă. Lucifer a aruncat o privire la televizor şi a fost absorbit iar. A rânjit, desfăcând altă cutie de mini-tarte. Îmi place portretizarea mea. Deşi Sam şi Dean trebuie să înceapă să comunice mai bine.

Am inspirat adânc şi am încercat să număr până la zece.

Roth s-a aplecat în faţă, nerăbdător. Aproape că mă aşteptam să pocnească din degete.

– Ce înseamnă asta, mai precis?

– Ce înseamnă? a repetat Lucifer, cu gura plină.

– Cred că are chestia aia de care suferi tu. Ştii tu, incapacitatea de a fi atentă, a şoptit Cayman de pe canapea, unde se trântise lângă mine, şi eu am încuviinţat.

Nu exista suficientă amfetamină pe lume ca să-l trateze pe Lucifer.

Roth a închis ochii preţ de o clipă.

– Ce s-ar întâmpla dacă Dumnezeu nu-i va permite să revină?

– Ah! Lucifer s-a întins, şi-a scuturat firimiturile de pe piept şi şi-a ridicat picioarele pe măsuţa de cafea. Cunoscându-l pe Dumnezeu, cred că va trimite tot rahatul înapoi pe Pământ. Toată porcăria va exploda deasupra creaţiilor Sale preţioase... Câte sezoane sunt?

– Multe, am răspuns. Ce va face toată... porcăria aia?

– Ce va face? Zâmbetul leneş pe care l-a afişat mi-a făcut pielea de găină. Era într-adevăr incredibil de frumos, mai ales când zâmbea, dar, Dumnezeule şi îngeraşi de pretutindeni, îţi dădea fiori! A închis ochii şi a scos un sunet care mi-a înroşit obrajii. Nu veţi avea probleme doar cu poluarea. Stricăciunea se va întinde peste tot în lume, până când fiecare ţară, fiecare mare şi toţi munţii vor purta mantia distrugerii. Toată furia, ura, ciuda şi răul vor pătrunde în oameni. A gemut – un sunet captivant. Fratele se va întoarce împotriva fratelui, mama împotriva copilului. Va fi o orgie fără sfârşit, de violenţă şi depravare. Doar cei mai pioşi vor fi cruţaţi, şi chiar şi ei vor îndura pierderi mari.

Hm!

– Sună... grav, am murmurat.

Lucifer a luat o gură de mini-tartă şi s-a concentrat iar la ecran.

– Pentru voi? Da. Pentru mine? Voi avea un şuvoi de musafiri cu care să-mi ocup timpul.

Roth s-a sprijinit de spătar, trecându-şi mâna prin păr, şi Layla a privit cu mirare spre Lucifer.

M-am uitat la Zayne, şi, de data asta, mi s-a părut că era *el* dornic să arunce cu televizorul în perete.

– Nu putem permite să se întâmple aşa ceva, am zis. Încercăm să salvăm lumea, nu să o distrugem.

– Nu, voi nu încercaţi să salvaţi lumea. Atenţia lui Lucifer s-a întors spre mine şi am avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu dau înapoi în faţa chipului său crispat. Voi încercaţi să salvaţi lumea şi ce este dincolo de tărâmul acesta. Vor exista consecințe. Incomensurabile. Se vor pierde suflete. Veţi sacrifica multe ca să salvaţi *totul*.

Povara cuvintelor lui mi s-a lăsat pe umeri, şi mi-am dat seama că-l apăsau şi pe Zayne. Avea privirea ațintită spre televizor, dar ştiam că se uita prin el.

Ar fi îngăduit Dumnezeu aşa ceva? Ar fi privit cum lumea şi cerurile sunt salvate, doar pentru a fi distruse lent? Suna mai rău decât acel zeu din Vechiul Testament.

– Deci... Layla şi-a dres glasul. Asta va urma dacă-l ucidem pe Gabriel? O lume cuprinsă de haos?

– Cam da. Lucifer şi-a terminat mini-tarta. Doar că există un lucru care s-ar putea întâmpla.

Cei prezenţi în cameră stăteau ca pe ace. Lucifer a mototolit încet aluminiul şi l-a aruncat. Ambalajul de la mini-tarte a aterizat deasupra micului munte de recipiente goale de mâncare.

După ce Lucifer a tras de timp, reaşezându-se pe canapea şi ducându-şi mâinile sub cap, a zis:

– Dumnezeu ar putea interveni.

Ne-am uitat la el.

A ridicat din sprânceană.

– Cum ar putea interveni? a zis pe un ton violent Zayne.

– E o întrebare foarte bună, Căzutule, a tors Lucifer.

Zayne arăta gata să-l arunce pe Lucifer cât colo, cu tot cu televizor. Imaginea lui, zburând printr-un perete, cu un televizor cu ecran plat în braţe, mi-a adus un zâmbet strâmb pe faţă.

– Dumnezeu poate anula oricând toate chestiile nasoale. Lucifer şi-a mişcat degetele de la picioare. Ar putea pune capăt înainte ca răutatea să infecteze sufletele preţioase şi mărunte ale oamenilor.

– Cum? am întrebat, temându-mă până şi să sper.

Lucifer a ridicat din umeri.

– Dumnezeu poate pocni din degete şi poate opri totul.

– Atât? Roth părea plin de neîncredere.

– Dumnezeu e Dumnezeu. Lucifer s-a uitat la prinţul moştenitor. Tu, dintre toţi, ştii precis ce poate face. Aşa cum ştii că e posibil să stea deoparte şi să se uite cum decurg lucrurile. Liber-arbitru, şi toate cele.

Roth şi-a lăsat capul pe spate şi a oftat.

– Da, ai dreptate. Care-s şansele să intervină?

– Aceleaşi ca eu să nu mai cânt *Barbie Girl* în timp ce-mi fac turele prin cercurile iadului.

Stai, ce?!

– La naiba! a mormăit Roth.

– Chiar sugerezi că Dumnezeu n-ar face nimic? a întrebat Layla.

– Sugerez ce ar trebui să ştiţi cu toţii deja, a răspuns el. Detest să o spun, dar Gabriel are dreptate. Nu-i o dreptate tocmai corectă, dar este. Omenirea nu e tocmai grozavă. Nu mă voi plictisi singur enumerând toate motivele, dar ştiu că primesc mai mulţi musafiri decât raiul. Poate că Dumnezeu a părăsit incinta, a zis el, cu un ton iritant de blând. Fiecare vorbă îi era învelită în mătase. Poate că nu-i mai pasă şi-şi lasă de izbelişte cele mai preţuite creaţii. Căutaţi în istorie. Au fost multe perioade în care ar fi putut interveni ca să pună capăt tragediilor oribile şi fără sens, dar a ales să nu o facă. Se poartă de parcă regulile n-ar putea fi încălcate, când El este cel care le-a creat.

N-a zis nimeni nimic. Nici măcar Cayman. Toată lumea era transfigurată, inclusiv Roth.

– Unii zic că eu sunt monstrul, coşmarul din beznă şi răul care se ascunde sub ochii tăi, dar când un copil moare fără rost, nu i-am luat eu viaţa. Când o mamă îşi dă ultima suflare din cauza bolii, n-a fost din voia mea. Când un frate moare absurd, nu face parte din planul meu. Moartea, războiul şi boala nu sunt creaţiile mele. Nu pot să le opresc. Nu sunt creatorul. Rele sau bune, sunt doar un oportunist, a zis Lucifer. Dar Dumnezeu ce este? El ar putea îndepărta toată durerea. Spuneți-mi cine este adevăratul monstru?

– Tatăl minciunilor, a murmurat Zayne, şi eu am clipit, parcă ieşind dintr-o ceață. Da, Dumnezeu e de vină pentru tot – adevăratul lup ascuns printre oi şi printre ceilalți lupi. Sigur. Eu sunt Zâna-Măseluță, iar tu nu eşti marele manipulator.

Pe fața lui Lucifer s-a strecurat un zâmbet.

– Câţi mi-au ascultat cuvintele şi m-au crezut? Câţi s-au încrezut în legiunile mele?

– Pe baza a ceea ce am văzut c-ar crede milioanele de oameni de pe rețelele de socializare? a şoptit Layla.

Am încuviinţat încet, dintr-odată conştientă de cine şi ce era cel care şedea pe canapea, uitându-se la *Supernatural*. Oamenii aveau nevoie să dea vina pe cineva, chiar dacă nu era vina nimănui sau dacă vina le aparţinea doar lor.

– Oamenii ţi-au crezut deja vorbele, am zis.

– Aşa este. Lucifer s-a întors iar spre televizor. Deci, prieteni, chiar trebuie să vă întrebaţi de ce n-ar interveni Dumnezeu?

29

Cu pleoapele căzute și încă pe jumătate adormită, am strâns cana de cafea de parcă ar fi deținut răspunsurile la întrebările vieții. Stăteam pe canapeaua mică, dotată cu pernuțe groase, de pe veranda acoperită a conacului în care locuiau Roth și Layla. Ochelarii de soare ai lui Zayne mă protejau de razele ce pătrundeau pe ferestre și prin tavan. De obicei, mă obosea să-i port la interior, dar acum eram prea obosită să-mi pese.

De fapt, nu-mi păsa. Toți cei din jurul meu știau că am probleme cu vederea, dar și să nu fi știut, nu mă interesa dacă credeau că fac pe grozava. Era problema lor, nu a mea.

Lângă mine, Zayne și-a întins picioarele lungi, bând din sticla cu apă. Chiar și Căzut, avea obiceiuri de consum mai sănătoase decât mine și decât jumătate din populația lumii.

– Tot trebuie să încercăm, a zis Layla, înăbușindu-și un căscat și reluând conversația de unde o lăsaserăm înainte de a adormi cu toții. Zayne și cu mine rămăseserăm la ei, pentru că se făcuse târziu și, oricum, aveau un milion de camere. Chiar dacă Dumnezeu nu face decât să trântească esența lui Gabriel înapoi pe Pământ, suntem datori să încercăm.

– Și apoi ce? Roth și-a trecut mâna prin părul negru, ciufulit.

– Apoi ne ocupăm de mizeria iscată, a zis Zayne. E tot ce putem face.

– Noi? a pufnit Roth, încrucișându-și brațele la piept.

– Da. Noi. Layla l-a lovit peste braț. Pentru că nu vreau să-mi petrec următoarele câteva sute de ani într-o viață

cuprinsă de haos. Nu vreau să mă uit la oameni nevinovaţi care sunt răniţi sau mor din cauza asta.

Am simţit un junghi de gelozie în piept. Layla şi Roth aveau un viitor real – în care nu trebuiau să-şi facă probleme că unul din ei va îmbătrâni şi va muri, pe când celălalt va supravieţui. Eu, măcar, aveam bunul-simţ să nu-i învinuiesc pentru ce nu puteau controla.

– Nici eu nu vreau să-mi petrec următoarele sute de ani luptând cu tot şi cu toate, a răspuns Roth, şi nu puteam să-l acuz.

– Nu avem altă cale, a spus Zayne, cu braţul pe după canapea. Ori ne descurcăm cu posibilul eşec, ori permitem cerurilor să se închidă.

– Ar fi mai rău, am zis, strângând cana. Cei care mor vor rămâne blocaţi aici. Fiecare centimetru pătrat de pământ s-ar transforma în acel liceu. Ar trebui să ne descurcăm cu asta şi cu demonii, dar ştiţi...

Un hohot de râs din living m-a întrerupt. Dându-mi ochii peste cap, am luat o gură de cafea.

– Credeţi c-a dormit?

Layla a oftat, clătinând din cap.

– Nu cred. S-a uitat la *Supernatural*.

– Probabil n-ar trebui să mă plâng. Cel puţin e obsedat de un serial bun. Dacă Lucifer respectă regulile, nu înţeleg de ce-ar umple demonii lui Pământul, în cazul în care Gabriel reuşeşte?

– Nu toţi, dar mare parte. Sunt demoni care s-au săturat să fie trimişi în iad sau să li se permită doar vizite limitate pe Pământ. Îl ascultă pe Lucifer, dar dacă Gabriel reuşeşte, Pământul va deveni un teren de joacă imens, a explicat Roth. Ar fi greu de ignorat.

– Unde mai pui că sunt nişte idioţi. Lucifer a ţopăit pe lângă intrarea pe verandă. Să fiu sincer, a zis, n-aş fi supărat dacă s-ar întâmpla aşa. Da, m-ar enerva să ştiu că unul dintre fraţii mei atât de sfinţi a reuşit când eu am dat

greş, dar haznaua în care s-ar transforma Pământul ar fi amuzantă.

M-am uitat la Zayne. Am auzit uşa de la frigider deschizându-se şi apoi sunetul unei cutii de suc deschise. Zayne a clătinat din cap.

– Cel puţin e sincer, a murmurat Layla.

Am chicotit.

Lucifer a apărut în prag, cu o cutie de Cola într-o mână şi o cutie de mini-tarte în cealaltă.

– Ştiţi măcar unde sunt Gabriel şi Bael?

– Lucrăm la asta, am răspuns.

– Cu alte cuvinte, n-aveţi idee unde sunt, şi orice plan aţi pune la cale e, practic, la nimereală.

M-am încruntat.

– Încercăm să prindem un demon care lucrează pentru el, ca să-i trimitem un mesaj...

– Asta voiam să aud. Lucifer a ridicat o mână. Trimit un minion să se ocupe. Cu plăcere.

Am ridicat din sprâncene, privindu-l.

– Şi după ce aflăm unde e sau îl putem aduce sus, cum îl vei ucide?

– Cum o să-l ucidem *noi*, vrei să zici, m-a corectat. Doi dintre noi ar reuşi, dar va fi mai uşor în trei. Probabil de aceea te-au şi lăsat să „cazi" şi să-ţi păstrezi *harul*.

Ştiam deja că aşa era, dar am întrebat:

– Şi cum vom face toţi trei asta?

– Trebuie doar să-i scot inima, iar capul lui trebuie tăiat în aceeaşi clipă în care camera unde s-a aflat cândva inima lui este străpunsă cu *har*.

M-am uitat lung la el.

– Atât? a repetat Zayne.

Lucifer a încuviinţat.

– Toate cele trei acţiuni trebuie făcute simultan, pe cât posibil. Veţi avea câteva secunde la dispoziţie să-i tăiaţi capul şi să-i străpungeţi pieptul, înainte ca trupul să-i re-

genereze inima. Apropo... Lucifer a vrut să se întoarcă, dar l-a privit pe Roth. Nu mai am mini-tarte. Mai vreau.

Roth s-a uitat la spatele lui.

– Nici măcar nu ştiu de unde le are. Noi nu le-am cumpărat.

– Cayman le-a luat, a zis Layla, privind peste umăr. Lucifer îşi croise drum înapoi spre living. Minioni?

– Îi plac cuvintele de genul ăsta. Roth a lovit cu degetele în masă. Însă acum ştim cum să-l ucidem pe Gabriel.

Ştiam, şi părea imposibil. Chiar ar fi fost imposibil, fără Lucifer, ca eu şi Zayne să reuşim. Poate că de aceea apocalipsa biblică nu începuse... încă. Dumnezeu ştia că aveam nevoie de ajutorul lui Lucifer.

– Cine ştie dacă vreunul dintre contactele sale ar fi de folos! a continuat Roth. M-aş mira să înceteze să se mai uite la *Supernatural* şi să contacteze pe cineva.

– Aş vrea să duc viaţa pe care o duce el acum, am murmurat, punând cana pe masă. Ştiu că Dumnezeu n-a fost deloc prezent, dar să crezi că ar permite Pământului să fie contaminat?

– Greu de crezut, nu? Roth şi-a trecut palma peste maxilar. Dar liberul-arbitru e un ticălos.

– Ce treabă are liberul-arbitru? am spus. Dacă harul lui Gabriel şi Gloria sa sunt ca o molimă care corupe oamenii, unde intervine liberul-arbitru?

– Bună întrebare! Zayne m-a strâns de umăr. Nu poate fi vorba de liber-arbitru. Pare o încălcare a acestuia.

– E un mod de a privi problema. Roth s-a aplecat în faţă, cu braţele pe masă. Dar molimele pot fi învinse, nu? Mă rog, majoritatea lor, cu ajutorul medicinei. Dumnezeu ar putea face pasul ca această infecţie să fie învinsă prin credinţă.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Ce prostie!

– Nu eu fac regulile, a zis Roth.

– Slavă Cerului, a murmurat Zayne.

Roth i-a făcut cu ochiul.

– Ceea ce vreau să zic e că nu m-aş baza pe Dumnezeu, mai ales că sunt un demon. Mă bazez doar pe dovezile statistice, istorice.

Am expirat prelung şi mi-am sprijinit capul de braţul lui Zayne.

– Oricum nu contează. Trebuie să riscăm eşecul nuclear cu Gabriel. N-avem de ales.

Puțin după ora unu, Zayne şi cu mine ne-am întors la apartament. El a intrat la duş, iar eu mi-am pus telefonul la încărcat şi m-am dus la uscător, să iau haine curate. Urma să ieşim curând, în speranţa că vom putea atrage afară mai mulți acoliții de-ai lui Gabriel. Ieşisem pe holul mic, când am crezut că văd o mişcare la dreapta. Întorcându-mă scurt, l-am văzut pe Peanut lângă televizor.

– Peanut!

El a chițăit, dispărând pentru o secundă.

– Să nu îndrăzneşti să dispari! Am țâşnit spre el. Noi doi avem de discutat.

A reapărut la câțiva metri de televizor.

– Cum îndrăzneşti să mă sperii aşa? Aproape c-am făcut infarct.

– Eşti mort, Peanut. Nu poți face infarct. Mi-am încrucişat braţele la piept. Ai multe explicaţii de dat.

– În noaptea aceea m-am uitat cum dormi doar ca să mă asigur că respiri. A plutit prin măsuța pentru cafea. Nici măcar n-am stat mult.

Am clipit.

– OK. Nu despre asta voiam să vorbim, aşa că va trebui să revenim la subiect.

– Greşeala mea. Jumătate din picioarele lui erau ascunse de masă. Poţi să uiţi.

– Nu prea cred, i-am zis.

S-a întors spre hol.

– Aud duşul.
– Să nu îndrăzneşti, l-am avertizat.
– Este Zayne? L-ai adus înapoi pe Zayne?
– Da. Ai fi aflat deja dacă erai prin zonă.
Peanut a început să sară în sus şi în jos, bătând din palme. Cred că sărea, de fapt, pentru că nu-i vedeam partea de jos a corpului.
– Ai reuşit! Nu mai este un înger căzut malefic, deci?
– Nu. Este un înger căzut super-mişto acum, şi nu mai schimba vorba.
– Cum schimb vorba? S-a scufundat până la jumătatea măsuţei.
Am ridicat din sprânceană.
– M-ai minţit.
– Despre faptul că te-am privit dormind?
– Nu. Despre Gena.
Ochii i s-au mărit în capul aproape transparent.
– Adică?
– Nimeni cu numele de Gena sau ceva asemănător măcar nu locuieşte aici. Am pus pe cineva să verifice documentele blocului.
S-a ridicat din măsuţă.
– M-ai verificat?
– Da.
– Mă simt atacat. Şi-a dus mâna la piept. Simt...
– De ce m-ai minţit, Peanut? l-am întrerupt, înainte să se lanseze într-o spirală dramatică. Ce făceai, de fapt, în tot timpul ăsta?
– N-am minţit. Nu tocmai, Trinnie. A plutit spre mine. Jur. Vezi tu, doar n-am explicat nişte lucruri.
– Abia aştept să le aud.
– Gena... nu este vie. De aceea nu o găseşti menţionată nicăieri. Cred c-a murit acum câteva zeci de ani.
Nu eram sigură că spunea adevărul.
– Ai zis că are probleme cu părinţii.

– Nu cu părinţii ei biologici. Există un cuplu în a cărui casă s-a aciuat, şi cred că au probleme. Sau aşa ceva. Cred că a călcat cineva strâmb. Ştii tu, a vizitat patul altcuiva. Şi-a înmuiat...

– Am înțeles. L-am privit, încă nesigură dacă spunea adevărul. De ce-ar minți acum? De ce mințise înainte? Am auzit duşul oprindu-se. De ce nu mi-ai zis? Nu trebuia să inventezi.

A ridicat iar din umeri.

– E speriată de ideea de a fi văzută. Nimeni nu poate, şi, când i-am zis despre tine, s-a speriat. Crede că eşti vrăjitoare.

– Ce?

– Ea vine din timpurile puritane străvechi.

– Timpurile puritane? Peanut, dar au fost acum mai bine de câteva decenii.

– Eu de unde să ştiu? a zis el. Sunt mort.

– Peanut, am oftat.

– Îmi pare rău, Trinnie. N-am vrut să te supăr.

– Trin? a strigat Zayne. Cu cine vorbeşti?

– Doamne, vine aici, a exclamat Peanut. Nu pot fi văzut aşa!

– Văzut cum?

– E un înger cu *har*. Căzut sau nu, mă poate vedea!

– Ce? De ce te sperii? Confuză, l-am privit rotindu-se în cerc. Credeam că vrei ca oamenii să te vadă. Îmi amintesc cum te plângeai că Zayne nu poate.

– Dar nu sunt gata pentru angajamentul ăsta, a strigat Peanut, aruncându-se pe canapea.

Apoi prin ea.

Am ridicat din sprâncene.

– Peanut? N-am auzit niciun răspuns, aşa că m-am îndreptat spre cealaltă parte a canapelei. Nu era acolo. Am mârâit: Doamne, eşti varză!

– Trin?

M-am întors şi, pentru o clipă, am uitat complet de ciudăţenia lui Peanut. Zayne era pe hol, cu un prosop în jurul taliei. Din păr îi picura apă, formând stropi care-i curgeau pe piept şi peste muşchii încordaţi ai stomacului.

Mi-a venit să mă arunc pe canapea.

– Vorbeai cu cineva, nu?

– Da. Am reuşit să-mi fac limba să funcționeze. Era Peanut. Ştii că-l poţi vedea acum?

A ridicat din sprâncene, privind în jur.

– Nu-l văd.

– A luat-o razna şi a căzut prin canapea. Probabil şi prin podea şi toate celelalte.

Zayne m-a privit.

– Bine, atunci. Şi nu, nu ştiam că-l pot vedea.

– A zis c-ar fi datorită statutului de înger, i-am explicat. Are sens. Îngerii sunt capabili să vadă stafiile şi spiritele.

– Cel puțin voi şti acum când mă pândeşte.

– Nu sunt sigură că vei aprecia când va ieşi brusc printr-un perete.

– Aşa este.

Am zâmbit, mândră de mine că reuşeam să port o conversaţie, în ciuda faptului că mă lăsasem distrasă de el.

– Am reuşit să-l întreb de povestea cu Gena.

– Spune-mi ce-a zis, până-mi găsesc haine. Şi-a trecut mâna prin părul ud, dându-şi şuvițele la o parte.

– A pretins că Gena e reală, dar e moartă. L-am urmat în dormitor. Posibil din epoca puritană.

– Pe bune? S-a uitat peste umăr la mine.

– Ştiindu-l pe Peanut şi abilitatea lui remarcabilă de a exagera orice, poate fi adevărat sau nu. M-am dus spre pat, în timp ce el dispărea în dressing. Cică nu mi-a zis adevărul pentru că fata este speriată de ideea că ar puteao vedea cineva.

– Îl crezi?

– Sincer? Nu-mi dau seama de ce-ar minți acum. Mi-am luat telefonul şi am apăsat pe ecran. Am văzut că aveam un apel ratat şi un mesaj de la Dez. Nu ştiu, dar poate e un lucru bun că stă cu alte stafii. Când l-a văzut pe Sam, aproape s-a topit.

– De ce mi se pare amuzant că stafia ta are nevoie de socializare? a întrebat, şi, o clipă mai târziu, i-am simțit buzele pe obraz.

M-am întors spre el şi gura lui a întâlnit-o pe a mea. M-a sărutat încet, trimițându-mi un fior pe spinare.

Când s-a retras, am văzut că-şi pusese blugi şi că avea un tricou cenuşiu în mână. S-a aşezat lângă mine.

– Am primit un mesaj de la Dez, am zis. A întrebat dacă putem trece pe la ei.

– Putem. Şi-a tras tricoul peste cap, şi nu ştiam dacă să fiu dezamăgită sau recunoscătoare. A zis de ce?

Am clătinat din cap.

– Sper că Nicolai vrea veşti despre Lucifer în persoană, ca să ne țină predici. Ultima dată când Dez s-a exprimat vag a fost necesară o excursie la liceu şi o incursiune a şefei de poliție, ca să-l împuşte pe Gabriel.

Zayne s-a uitat lung la mine.

M-am aplecat, sărutându-l repede.

– Am nevoie de câteva minute să mă pregătesc.

După ce mi-am schimbat hainele, ne-am urcat iar în Impala. Am oprit la o farmacie să-mi cumpăr o pereche de ochelari de soare. Singurii cu lentile suficient de întunecate păreau să aibă strasuri pe brațe, dar îşi făceau treaba.

Drumul până în comunitatea Gardienilor n-a fost nici pe departe la fel de interesant ca anteriorul, însă mult mai rapid. Când am sărit din maşină am reuşit să nu mă împiedic, aşa cum pățeam aproape de fiecare dată când ajungeam aici.

Zayne mi s-a alăturat şi am urcat scările. Dez ne-a întâmpinat la uşă.

– Mă bucur că aţi reuşit să ajungeţi atât de repede.

– Lasă-mă să ghicesc: Nicolai vrea veşti despre Lucifer, ca să ţipe la noi? am zis, urmându-l pe holul pustiu.

– L-am găsit, a anunţat Zayne. Vreau să fie clar. Este acasă la Roth şi se uită la *Supernatural*.

– Cred că e cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit, a spus Dez. Deşi nu-i vedeam faţa, i-am intuit uimirea din glas.

– Îi place să se uite la televizor, am zis. E fan *Nemuritorul*.

– Nici măcar nu ştiu ce să zic.

– Bun-venit în lumea noastră! a răspuns Zayne.

– Păi, faceţi parte din ea, a spus Dez, şi eu am zâmbit, când Zayne m-a tras de spatele tricoului, să evit o plantă în ghiveci. Nicolai vrea veşti, dar nu de aceea sunteţi aici. M-am gândit că-ţi vrei telefonul şi portofelul înapoi.

– A fost tare plăcut să n-aud chestia aia sunând, dar da, am nevoie de el, a confirmat Zayne.

– Şi de ţepuşele angelice.

– Este unul dintre motivele pentru care te-am sunat.

Cu un presentiment urât, m-am încruntat când el a deschis uşa.

– Ce-i cu ele?

– Mai întâi, e cineva aici care vrea să vă spună două vorbe, a răspuns, deschizând uşa biroului lui Nicolai.

N-am văzut decât biroul lui Nicolai şi spaţiul gol din spatele lui, şi apoi cineva care purta un top portocaliu strident a păşit în faţa lui, apărând în câmpul meu vizual.

M-am oprit, fără să-mi vină a crede. Gardienele nu mergeau nicăieri singure, mai ales la ore distanţă de comunitatea lor. N-o văzusem nici măcar pe Danika singură. Dar trebuia să fie *ea*. Nimeni altcineva nu purta culori aprinse.

– Jada? am şoptit.

Fluturând vag din mână, s-a uitat în spatele meu, la Zayne.

– Bună!

– Ce faci...? Am făcut un pas în cameră, dându-mi seama că nu era singură. Iubitul ei, Ty, se afla într-un colţ. Mi-a făcut şi el cu mâna. Am scanat restul camerei, aşteptându-mă să-i văd pe Matthew sau pe Thierry în alt colţ, dar nu mai era nimeni. Nici măcar prezenţa lui Ty nu justifica faptul că veniseră singuri aici, dar nu-mi păsa. Jada se afla în faţa mea acum.

Am sărit şi am luat-o în braţe. Deşi puternică, s-a dat înapoi treizeci de centimetri.

A râs şi m-a îmbrăţişat şi ea. Zgomotul brăţărilor ciocnindu-se îmi lipsise, se pare.

– Nu pot să cred că sunteţi aici!

– Nici noi, a zis Jada. Dar când am auzit că Zayne a... că nu mai e cu noi, nu puteam să te las să treci singură prin asta. În schimb, văd că e cât se poate de viu.

– Da. E o poveste lungă.

– Ne-a explicat Dez, a spus Ty. Suntem încă derutaţi, dar cred că aşa vom rămâne.

– De ce nu mi-ai dat mesaj că veniţi?

– Mă temeam că nu vei răspunde sau că-mi vei spune să nu vin.

M-am retras, cu stomacul ros de vină.

– Îmi pare rău. Am fost o prietenă de rahat, şi...

– Fată, a fost naşpa! Voiam să fiu acolo pentru tine, când s-au întâmplat toate cele cu Misha. Voiam să fii acolo pentru mine, dar tu ai fost mai apropiată de el decât am fost eu. Nu ştiu cum aş fi reacţionat. M-a apucat de obraji. Ştiu cum îţi merge creierul. Internalizezi totul şi te blochezi. Doar că nu voiam să te las să faci asta acum.

– Eşti cea mai tare! Îmi pare rău. Am îmbrăţişat-o iar. Nu doar eu suferearn.

– Scuze acceptate. Vocea Jadei era îngroşată şi înfundată. Ţi le acceptasem dinainte. Asta fac prietenii.

Jada avea dreptate. Ca întotdeauna. Încă mă simţeam teribil de prost, dar asta era faza cu prietenii adevăraţi. Puteai să calci strâmb şi să dispari, dar pentru ei rămâneai acelaşi. Şi reciproc.

Adunându-mă, am întrebat:

– Thierry sau Matthew sunt aici? Cu Nicolai?

– Nu sunt aici.

Am căscat gura.

– Tatăl tău v-a lăsat să veniţi aici?

– N-aş spune că ne-a lăsat, a zis Ty, desprinzându-se de perete. S-a apropiat, înalt şi lat în umeri, ca orice Gardian. M-a îmbrăţişat scurt. I-am zis ce facem după ce am ajuns aici.

Acum chiar că mă holbam.

– Asta după ce am împrumutat o maşină, a zis Jada, luptându-se cu un rânjet, în timp ce Ty mai avea puţin şi vomita. Nu e fericit, dar i-am explicat că trebuia să te văd. În plus, Ty s-ar putea să fie alocat aici.

– Ce? am clipit. Serios?

– Da, ăsta-i planul, a încuviinţat el. Sau era. Dacă Thierry nu mă ucide.

– Nu te va ucide, a oftat Jada. Va face mai mult de-atât.

Am râs, iar Ty a pălit.

– Înseamnă că vine încoace?

– Doamne, sper că nu, a mormăit Ty.

– Nu ştiu. E la telefon cu Nicolai, acum. I-am zis că nu e necesar să vină. Că suntem printre Gardieni şi că amândoi ştim să ne apărăm.

Aşa era, dar Ty nu fusese încă la Ceremonie, şi Jada... ei bine, existau motive evidente pentru care tatăl ei şi-ar fi pierdut minţile acum.

Jada s-a uitat spre Zayne.

– Mă bucur să văd că eşti încă aici. Sună la fel de ciudat cum mi se pare?

Zayne a râs.

– A sunat cum trebuie.

– Îmi pare rău, a adăugat, uitându-se la mine. Încă digerăm povestea cu îngerul căzut.

– Şi eu, a spus Zayne, zâmbind. Mă bucur că sunteţi aici. Lui Trin i-a fost dor de voi.

– Ştiu. Jada mi-a zâmbit. De aceea am venit.

– Te-aş îmbrăţişa iar, dar cred c-ar fi ciudat. Îţi creşte părul.

Jada şi-a pipăit o parte a capului. De obicei, avea părul tuns foarte scurt.

– Mă gândesc să-l las să crească. Nu m-am decis.

Aveam atât de multe întrebări, atât de multe lucruri despre care voiam să discut, dar ni s-a alăturat iar Dez.

– Nu vreau să întrerup, dar trebuie să plec curând.

– Ţepuşele, mi-am amintit. Ce-i cu ele?

– Ţepuşele? a repetat Ty.

– Nişte arme angelice care pot ucide aproape orice, am explicat.

– Nu sunt nicăieri, a zis Dez.

Zayne s-a întors spre el.

– Poftim?

– Au dispărut. Dez a scuturat din cap. Gideon s-a dus să le ia de unde le încuiase, în subsol, şi nu mai erau.

Nu-mi venea să cred ce aud.

– Sunt convins că nu le-au crescut aripi de îngeraş ca să zboare de aici.

– Nu înţeleg. Gideon are camere de supraveghere peste tot.

– Da, însă în subsol există puncte moarte. Ştii asta, şi pentru că toţi folosesc facilităţile de antrenament, s-ar fi putut strecura oricine într-un punct mort, să pătrundă în seif.

– Dar de ce-ar fura un Gardian ţepuşele angelice? am întrebat.

– Nu un Gardian, a zis Dez.

Zayne a încuviinţat.

– De acord.

– Atunci, revenim la ideea că ţepuşelor le-au crescut aripi? am întrebat.

– Ştiu că n-am fost aici de la început, a zis Jada, însă voi presupune că aripile ies din discuţie.

– El are aripi. Am arătat spre Zayne. Doar că sunt ascunse.

– Ce? Ty s-a întors spre Zayne. Căzuţii credeam că n-au aripi.

– El este special, am spus.

Zayne mi-a făcut cu ochiul.

– Sunt.

– Ştiu că voi aveţi mereu o părere bună despre Gardieni, însă unul dintre ei trebuie să le fi luat, am zis.

– Îi vom interoga pe toţi, a zis Dez. Dacă ţepuşele mai sunt aici, le găsim noi. S-a uitat la Ty. Ies în douăzeci de minute, dacă vrei să vii şi tu.

Ty a încuviinţat.

– Era să uit. Dez a luat ceva de pe un raft din apropiere, dându-i-l lui Zayne. Aici sunt telefonul şi portofelul tău.

– Mersi.

Dez s-a întors spre mine.

– Am ceva pentru tine. În caz de nevoie. Un dispozitiv de urmărire. Gideon crede că e o idee bună, pentru c-au existat încercări de a te răpi. Am doar nevoie de ceva pe care să-l porţi mereu cu tine.

– Telefonul? M-am uitat la Zayne. Avea chipul împietrit, dar a încuviinţat. Am scos telefonul şi i l-am dat lui Dez.

S-a uitat la aparat şi i-a scos carcasa.

– Va funcționa sub carcasă. Aici nu va fi atât de vizibil. Privirea lui s-a întors spre Zayne, când acesta a scos un mârâit scurt. Omule, ştiu că nu-ți place ideea că ar putea-o răpi cineva, dar e o precauție necesară.

– Da, ştiu. Ai dreptate. Nici nu vreau să mă gândesc că ar putea fi răpită.

– Nici eu. Mi-am luat telefonul şi l-am pus în buzunar. Oricum, mersi. Isteață treabă!

– Pentru puțin. Sper să nu fie necesar.

Dez a plecat, şi eu m-am întors spre Zayne.

– Nu pot să cred c-au dispărut armele angelice.

Avea maxilarul încleştat.

– Nici eu, dar nu cred că la mijloc ar fi vreun Gardian.

Masându-mi tâmplele, am înjurat încet.

– Cel puțin îl avem încă pe Lucifer. Am lăsat mâna jos şi m-am răsucit spre Jada.

– Ştim, a zis ea. Am auzit cum l-ați adus.

– Şi l-ați pierdut, a adăugat Ty.

– N-aş spune asta, am explicat. L-am rătăcit pentru o scurtă perioadă de timp, dar l-am găsit.

Jada a scuturat din cap.

– Dacă ar afla tata despre Lucifer, ar lua-o razna.

Eram gata să pun pariu că Thierry o lua razna deja.

Telefonul mi-a bipăit în buzunar. L-am scos şi am citit repede mesajul.

– Hei! M-am uitat la Zayne. Roth spune că Lucifer are pe cineva care ar putea şti unde-i Bael.

A ridicat din sprâncene.

– La naiba, ce rapid se mişcă!

– Aşa este. Mi-am vârât telefonul înapoi în buzunar. Dacă Lucifer găsise pe cineva, trebuia să ajungem acolo imediat. Detestam să întrerup întâlnirea cu Jada şi cu Ty.

– Lucifer, a şoptit ea, scuturând din nou din cap. Nu pot să cred că lucrați cu *acel* Lucifer.

– Da, a zis Zayne. Nici noi, aşa că, după ce se termină totul, vom pretinde că nu s-a întâmplat.

Am zâmbit.

– Pare un plan bun.

– Cum... cum arată? a întrebat ea, apoi s-a înfiorat. Nu-mi vine să cred c-am întrebat aşa ceva.

– Nu te putem acuza de curiozitate, i-a spus Zayne zâmbind.

Cum îl puteai descrie pe Lucifer?

– Este, ăăă, unic.

Zayne a pufnit.

– Unic? a repetat Ty.

Am încuviinţat.

– Nu e cum te-ai fi aşteptat, dar, totodată, e *tot* ce ţi-ai imaginat despre Satana. E haotic. Mi-a venit o idee: un mod în care puteam afla ce adepţi îşi găsise Lucifer, fără a mă despărţi de prietenii mei. Vreţi să-l cunoaşteţi? am întrebat, plină de speranţă. Aş zice c-aţi fi în siguranţă. Nu ne-a ameninţat serios.

– Nu v-a ameninţat *serios*? a repetat Ty, mutându-şi privirea de la mine la Zayne. Ce-a făcut? V-a ameninţat prietenos?

– Am avut un schimb de replici, i-a explicat Zayne. Dar acum lucrurile sunt OK. Într-un fel.

– Reconfortant de-a dreptul! a exclamat Ty.

– Deci vreţi să veniţi cu noi? Este acasă la Roth.

– Cel care e, de fapt, Prinţul Moştenitor al Iadului? a întrebat Jada.

Am încuviinţat.

– Va fi şi Layla acolo. Este parţial Gardiană şi... OK, e şi fiica lui Lilith. Da, *acea* Lilith. Şi Cayman s-ar putea să fie prezent. Este...

– Să ghicesc, m-a întrerupt Ty. Tot un demon.

– Cam la nivel mediu pe scara socială. Doamne, ce prieteni stranii avem! am zis.

– Da, a fost de acord Zayne.

Am oftat.

– În fine, dacă nu vreți, vă înțeleg. Pot să vă prind la o poveste după.

Ty și-a trecut mâna peste cap.

– Fără supărare, dar o să zic „pas“ și o să accept oferta lui Dez.

Jada s-a uitat de la Ty la mine.

– Cred că intră în categoria „decizii de viață proaste“. Ei bine, eu vreau să-l cunosc.

30

Ty n-a fost deloc încântat de hotărârea Jadei. I-a amintit că tatăl ei şi-ar pierde minţile dacă ar afla, ceea ce era adevărat. Nici nu voiam să-mi închipui criza de nervi pe care ar fi făcut-o Thierry, dar Jada a spus că acesta nu avea cum să afle. Eram de acord. Ty a încercat să pună piciorul în prag, şi nu s-a terminat bine pentru el. S-au certat. A fost ciudat, însă Jada a câştigat. Ty va avea ceva de muncit ca să se revanşeze, mai târziu.

– Mă simt prost, am zis, privind-o pe Jada, în timp ce Zayne conducea Impala pe drumul care ducea spre casa lui Roth. Cred că n-ar fi trebuit să mă ofer să vă aduc aici.

Jada a fluturat din mână.

– Ty va trece peste. În plus, chiar îşi dorea să iasă în teren cu Dez. Cred c-a făcut un soi de pasiune prietenească pentru el.

Am început să râd, dar o furnicătură bruscă m-a forţat să privesc în jur. Nu eram deloc aproape de Roth ca să-mi imaginez măcar că l-aş simţi.

– Simţi şi tu? a întrebat Zayne, şi am încuviinţat.

Jada s-a aplecat între scaunele din faţă, la una dintre curbele luate de Zayne.

– Rahat! a zis ea. Câţi demoni ziceai că locuiesc aici?

Am făcut ochii mari, privind curtea din faţă a conacului. Demonii erau peste tot. Şedeau pe scări. Erau întinşi pe peluză. Stăteau aliniaţi de-a lungul aleii. Unii aveau aspect uman. Puteau fi Diavoli, adică demoni precum Cayman, care erau mai degrabă din zona de mijloc, sau Demoni de Nivel Superior. Alţii nu purtau piele de om... şi nici capete normale, se pare, pentru că unii aveau două sau trei.

– Doamne, a şoptit Jada. *Aia* ce mai e?

M-am uitat pe geamul din dreapta şi am văzut o creatură stacojie nu mai înaltă de un metru. Avea coarne şi coadă.

– N-am idee, am şoptit. Arăta ca un demon din desene animate. Locul ăsta nu arăta aşa când am plecat.

Zayne a încetinit, şi câţiva dintre demonii mai mari au început să ne dea atenţie. S-a uitat în oglinda retrovizoare. I-am urmat privirea şi am văzut că unii dintre demonii cu aspect uman ajunseseră în spatele nostru.

– Jada, a zis el. Cred că e mai bine să rămâi în maşină.

M-am aplecat după pumnale, să i le dau, când am auzit:

– Hei! Dispăreţi de lângă maşină acum! Repede!

Recunoscând vocea Laylei, m-am aplecat în faţă şi am mijit ochii. Am văzut o scânteiere de păr blond platinat şi apoi marea demonică s-a despărţit, îndepărtându-se de alee pe două, pe patru... şi pe opt picioare.

– Este un... păianjen gigantic? a şoptit Jada. Dacă da, mă catapultez de pe Pământ în clipa asta.

M-am uitat la chestia care arăta ca un păianjen, dar era cât jumătate de maşină, şi care se îndepărta dincolo de casă.

– Vin şi eu cu tine.

Layla a pornit spre noi, oprindu-se când demonul cu pielea roşie, care arăta ca din desene animate, juca şotron în faţa ei. Şi-a ridicat braţele, frustrată.

– Am halucinaţii? a întrebat Jada.

– Sincer, nu cred că e o explicaţie mai bună. Am clătinat din cap.

Zayne a coborât geamul, şi lângă el a apărut faţa Laylei.

– Ce mama naibii se petrece aici?

– Cea mai nasoală petrecere de cartier din istorie, a sugerat ea, dându-şi părul de pe faţă. Au început să apară cam acum o oră. Se pare că simt prezenţa lui Lucifer, şi

toţi cei care-s pe sistemul „*Ave*, Satana“ îşi fac apariţia. S-a uitat pe bancheta din spate şi a rămas şocată. Eşti Gardiană.
– Sunt, a răspuns Jada.
– Jada, ea e Layla, am intervenit. Vine din comunitatea regiunii Potomac.
– Te-au lăsat să pleci? a întrebat Layla, surprinsă.
– Păi... a început Jada.
– Sunt periculoşi? a întrebat Zayne. Fac probleme?
– Nu prea. Dar aş băga maşina în garaj înainte ca unul dintre ei să se aşeze pe ea sau s-o mănânce.
Zayne s-a uitat la ea.
– Dacă îmi mănâncă maşina careva, îl ucid.
Ea a rânjit.
– Nu-i lăsăm în garaj sau în casă, aşa că va fi în siguranţă. Mă duc să deschid. S-a întors şi a pornit spre casă.
– Plecaţi de pe alee! Dacă nu plecaţi, veţi fi loviţi şi nu-i va păsa nimănui.
S-au auzit mârâieli drept răspuns, dar demonii s-au împrăştiat când Layla a alergat spre casă.
– Am văzut eu multe ciudăţenii, dar asta e mai ceva decât toate, am spus. S-ar putea s-o pun în capul listei.
– Măcar sunt toţi îmbrăcaţi, a rânjit Zayne.
– Mai puţin chestiile alea mici şi roşii, am zis. Nici măcar nu ştiu ce fel de draci sunt.
– Cred că-s spiriduşi, a zis Zayne. N-am văzut niciodată unul.
Am privit demonul care sărea şotronul pe alee.
– Are patru ani, sau ce?
– Cred că... e drăguţ, a recunoscut Jada. Într-un chip demonic, ciudat.
Una dintre uşile garajului s-a deschis, iar Zayne a ghidat cu grijă maşina în faţă, uitându-se urât la demoni. Nu cred c-a respirat uşurat până ce nu şi-a văzut Impala parcată înăuntru.

Layla ne aştepta la uşă.

– De obicei, casa noastră nu e aşa, a explicat. Ştiu că poate părea greu de crezut, dar nu avem demoni peste tot.

Jada a încuviinţat. Credeam că se descurca foarte bine, dar fusese mereu curioasă.

– E-n regulă, a zis Jada, zâmbind. Exceptând chestia aia ca un păianjen imens. Ăla nu.

– Da, ştiu, a zis Layla, plımbându-şı privırea de la mine la ea. Am întrebat ce era şi Roth mi-a explicat că e doar un păianjen de casă.

– Un păianjen de casă? am exclamat. Casa cui? A Godzillei?

– Exact. Ne-a condus pe un hol scurt şi îngust. Apoi a adăugat că există şi păianjeni mai mari.

– Cred că mi-aş da foc dacă aş întâlni unul, a afirmat Jada, şi eu m-am înfiorat.

– Dar de unde e? am întrebat, când Zayne şi-a împletit degetele cu ale mele. A venit din iad?

Layla m-a privit.

– Nu cred că vrei să ştii răspunsul.

– Eu vreau, a zis Zayne.

– Locuieşte în tunelele de metrou, a răspuns ea. Mănâncă DMU.

– Eu nu mai merg niciodată cu metroul, l-am anunţat pe Zayne. Niciodată. Nu mă interesează. Nu mai patrulez acolo.

– Am notat. Dar, hei, măcar mănâncă DMU.

– Cred că are nevoie de o sarcină mai bună, am mormăit. Deci, Lucifer a reuşit să găsească pe cineva? S-a oprit din privit *Supernatural* pentru a face asta?

– Da, şi a devenit agitat. Layla ne-a condus prin bucătărie şi pe alt hol îngust. De aceea stăm în camera unde-i gresie pe jos.

N-a trebuit să întreb de ce era important, pentru c-am văzut ce se petrece. Un bărbat se afla în centru încăperii,

tremurând. Şiroaie de sânge îi curgeau din mânecile costumului, pe podea. Spatele pantalonilor lui părea ud, şi aveam senzaţia că nu era sânge.

Lucifer se afla în faţa lui, cu braţele încrucişate la pieptul gol. N-a părut să ne remarce prezenţa. Am aruncat o privire spre camera ovală. Roth şi Cayman stăteau în cealaltă parte, şi cel din urmă ronţăia o felie de pizza.

Jada s-a oprit, privindu-l pe Lucifer cu ochi mari.

– Johnny, băiatule, ne-ai ajutat atât de mult, fără să fi avut cine ştie ce motivaţie, a zis Lucifer, învăluind încăperea cu vocea lui precum mătasea rece. Nu vreau ca lucrurile să devină urâte în faţa noilor mei prieteni. Johnny, salută-mi noii prieteni.

Bărbatul ne-a aruncat o privire înfiorată.

– B-bună.

Mâna lui Zayne s-a desprins dintr-a mea.

– Ce-i faci?

– Ah, nu te îngrijora, Căzutule! Johnny, aici de faţă, este predestinat să mă înfrunte. Zâmbetul lui Lucifer era atât de uluitor, încât mi s-a tăiat respiraţia. Se întâmpla oricum, mai devreme sau mai târziu. Vezi tu, Johnny a lucrat cu un anume senator John Fisher.

L-am privit pe bărbat. Nu mai văzusem stafia lui Fisher din noaptea aceea, lângă biserică.

– Johnny ne-a zis deja numele fiecărei persoane în viaţă care mai lucra cu el pentru Gabriel. Ne ocupăm de ei. Lucifer a ridicat un deget, lipindu-l de obrazul bărbatului. Nu vrei să ne ocupăm şi de tine, nu-i aşa?

De sub degetul lui a început să iasă fum. Mirosul de carne arsă a umplut aerul. Tipul a tresărit şi a scâncit încet.

– Iisuse! a şoptit Jada, şi pariez că începea să regrete că venise.

Începeam până şi eu să regret.

– Ce să-ţi zic, a răspuns Lucifer, lăsându-se pe scaunul de lângă geam. Nu semăn deloc cu băiatul ăsta de aur, plângăcios şi numai vorba de el.

Jada s-a aşezat pe canapea. Probabil ca să nu cadă.

M-am întors spre el.

– L-ai cunoscut pe Iisus?

M-a privit în ochi. Şi-a ridicat piciorul peste braţul scaunului.

– Cine crezi că şoptea în urechea lui Iuda?

Am făcut ochii mari.

Colţurile gurii i s-au curbat şi s-au întins, într-un zâmbet leneş.

– Doamne, am şoptit, aşezându-mă lângă Layla. Eşti atât de dubios.

– Mersi.

– Nu era un compliment, dar... în fine, am murmurat.

Lucifer s-a concentrat iar la bărbat.

– Ce vreau eu să aflu este unde-i Gabriel.

– N-nu ş-ştiu.

– Nu ştii? Lucifer şi-a înclinat capul într-o parte. Şi Bael?

– Nu ş-ştiu unde sunt. Erau la un h-h-h-otel. Cel la care stătea s-senatorul, a zis omul, repede. Dar n-n-nu mai sunt acolo.

M-am gândit că era mai înţelept să tac. Lucifer l-a privit cu interes.

– Cu alte cuvinte, eşti inutil?

– N-nu! N-am zis asta, a răspuns repede tipul. Nu ştiu unde sunt, dar ştiu că pun la cale ceva.

– Serios? a răspuns sec Lucifer.

Omul a încuviinţat.

– Da. Au un portal...

– Mă plictiseşti. Lucifer a pocnit din degete.

Pielea bărbatului s-a cojit de pe corpul lui, expunând muşchi şi os.

– Doamne! am sărit eu, pierzându-mi echilibrul. M-am rostogolit peste spătar, în timp ce Jada a rămas încremenită. Zayne s-a mişcat incredibil de repede, prinzându-mă, iar bărbatul a căzut într-o grămadă care tresărea, o grămadă ciudat de lipsită de sânge de... *carne* crudă.

Layla a icnit, cu mâna la gură.

– Nu! Cayman a arătat spre ea. Nu scoate sunetul ăla... Umerii i s-au ridicat, când ea a icnit ea. Bărbatul nu se mai mişca. Mă faci şi pe mine să vomit.

– Doamne, a icnit ea. Mirosul...

– Termină! a strigat Cayman.

Layla a pivotat şi-a luat-o din loc.

– Este foarte mort. Roth l-a pironit pe Lucifer cu privirea. Bună treabă!

– Ce? Nu se poate... ah, da! Nu era deja mort. Lucifer a ridicat din umeri. Greşeala mea.

– Cum ai putut uita că era deja mort? Pieptul lui Zayne s-a ridicat. Serios? Chiar vreau să ştiu.

– Păi, am minţit. N-am uitat. Lucifer a luat telecomanda. Mă plictisea, şi ultimul episod din *Supernatural* s-a terminat cu un moment de suspans.

M-am uitat la el şi apoi am spus ceva ce nu credeam că voi spune vreodată:

– Nu poţi jupui oamenii doar pentru că te plictisesc.

– Nu pot?

– Nu!

– Dar tocmai am făcut-o. Lucifer s-a uitat la Jada. Nu?

Mi-am revenit din starea de încremenire. Desprinzându-mă de Zayne, m-am plantat între Jada şi Lucifer. Zâmbetul diavolului s-a întins.

– La ce ne ajută dacă e mort?

– La ce ne ajuta viu? Lucifer s-a ridicat de pe scaun, cu graţia unui dansator profesionist. Ne-a zis tot ce ştia, adică numele celorlalţi oameni. Vor fi şi ei interogaţi.

– Tot prin jupuirea pielii? a întrebat Roth.

– Dacă e necesar.

Am clătinat din cap, când un demon a apărut la intrare. Îmi dădea o impresie clară că era unul de Nivel Superior, în clipa în care a păşit în cameră. Nu s-a uitat la noi, ci doar a ridicat ce mai rămăsese din „Johnny, băiatule" şi l-a scos afară.

Mirosul a dispărut lent.

– Mă duc după dezodorizant, a mârâit Roth, ieşind şi el. Şi dezinfectant.

– Crezi că vreunul dintre numele pe care ți le-a dat va şti unde sunt Gabriel şi Bael?

Lucifer s-a gândit.

– O să fiu sincer cu voi, ca întotdeauna, a răspuns. M-am chinuit să nu mă strâmb. S-ar putea să fi supraestimat şansele mele de a le da de gol localizarea. Am dubii serioase că ar şti cineva unde se ascund cei doi. Apoi, Lucifer a ieşit din încăpere în paşi de dans.

– Care era planul vostru? a întrebat Cayman.

– Să-i rănim orgoliul propriu ca să-şi ia tălpăşița, a explicat Zayne.

– Există şi un plan B, i-am amintit.

– Planul B este exclus.

– Deloc. Mi-am dezlipit privirea de locul unde omul se făcuse scrum mai devreme şi m-am uitat la Jada. Eşti bine?

A dat din cap.

– Dacă ştiam că va face asta, nu te aduceam.

Jada m-a privit.

– La urma urmei, era vorba de Lucifer. Nu mă aşteptam să înceapă să tricoteze.

– Se pricepe şi la tricotat, doar că foloseşte piele de om, nu lână, a considerat Cayman necesar să ne împărtăşească. Apropo, eu sunt Cayman. Prietenii tăi nu se pricep la prezentări.

– Jada, a răspuns ea.

Roth s-a întors cu dezodorizantul, însoţit de Layla, care avea un WetJet şi o cutie cu şerveţele dezinfectante.

– Ca să ştiţi, le-a zis Zayne, când Layla s-a apucat de frecat podeaua, ţepuşele angelice au dispărut.

Roth s-a oprit.

– Ce?

Au început amândoi să discute dacă era posibil ca un Gardian să fi luat armele. Jada s-a ridicat şi s-a apropiat de un geam. Nici nu mi-am dat seama că asculta, până n-a intervenit.

– Ştiţi ce, eu n-aş fi surprinsă dacă le-ar fi luat un Gardian.

Toată lumea s-a întors spre ea.

– Nu te cunosc, a zis Roth, dar îmi place de tine.

Ea a părut uşor stânjenită.

– Părerea mea e că le-a luat un Gardian şi le-a ascuns. Majoritatea Gardienilor nu sunt... prietenoşi cu demonii, şi chiar dacă voi vedeţi lucrurile altfel... nu vă judec, a adăugat repede. Dar nu-mi închipui că toţi Gardienii de aici sunt la fel de permisivi.

– Nu sunt, a confirmat Layla, privindu-l pe Zayne. Ştii deja.

El a expirat lung şi a încuviinţat.

– Nu e exclus ca unul dintre ei să considere că ţepuşele trebuie puse la loc sigur, astfel încât Gideon şi Nic să nu ştie unde se află.

– Sau să vrea să le folosească pe noi, a completat Roth. Trebuie găsite.

– Vom adăuga şi asta pe lista noastră în continuă creştere de lucruri de făcut, a comentat Zayne.

Roth s-a uitat prin cameră, încruntându-se.

– Unde e Lucifer?

– Cred că-i în living, am căscat. Se uită la *Supernatural*.

– Parcă am fi părinţii unui copilaş enervant, a zis Roth.

Layla a închis ochii şi a inspirat adânc.

– Nu cred că ziua de azi poate deveni mai ciudată.

– Oameni buni, a zis Jada, privind pe fereastră. Cred că o legiune de demoni... joacă badminton. Cu... S-a dat un pas înapoi. Joacă, de fapt, cu capul tipului. Al tipului jupuit de Lucifer. S-a întors spre noi. Joacă badminton folosind capul lui ca fluturaş.

Ne-am întors cu toţii spre Layla.

– Îmi pare rău, a zis ea, deschizând ochii. Nu mai vorbesc niciodată.

După scena cu Lucifer, a fost ciudat să mergem la un restaurant în oraş să luăm cina.

Nu ştiu cum ne-ar fi caracterizat cineva, dar mă bucuram că pot petrece mai mult timp cu Jada. Am povestit despre lucruri care n-aveau legătură cu Mesagerul şi a fost plăcut să o văd interacţionând cu Zayne.

Mi s-a părut atât de... normal.

Ca şi când exista un viitor. Chiar dacă în ceea ce ne privea pe mine şi pe Zayne n-avea să fie simplu, ţinând cont de povestea cu îmbătrânirea, tot îmi dădea o stare de bine. Am ţinut cu dinţii de senzaţia aceea după ce am dus-o pe Jada înapoi în comunitate şi am străbătut apoi oraşul împreună cu Zayne, sperând să atragem acoliţi de-ai lui Gabriel.

– Ce ziceai c-ai vrea la micul dejun? m-a întrebat Zayne, în timp ce treceam pe lângă nişte magazine închise.

Îmi propusesem să mă văd cu Jada şi cu Ty la micul dejun. Asta dacă nu erau în continuare certaţi. Mă îndoiam că vor fi. Ştiam că trebuiau să revină în comunitate într-o zi sau două. Încă aşteptam ca Thierry sau Matthew să apară aici.

– N-am idee. M-am uitat cu atenţie la copacii întunecaţi, fără să simt nici măcar un demon. Toţi se strânseseră, probabil, în jurul lui Lucifer sau al lui Gabriel. Ştiu

doar că nu sunt mofturoşi. Nici eu, aşa că dacă-ţi vine în minte un loc decent, va fi suficient.

– Ce-ai zice să aleg unul unde se servesc doar albuşuri de ou şi spanac?

– Nu cred că ţi-aş mai vorbi.

– Dar m-ai iubi în continuare.

– Cu oarecare reţinere, am zis.

Zayne a râs şi m-a sărutat pe obraz.

– Voi găsi un restaurant unde au porţii uriaşe de bacon prăjit.

– Şi vafe.

– Clătite?

– Câh! Nu.

– Ce?! M-a privit. Cum pot să-ţi placă vafele, şi nu clătitele?

– Pur şi simplu.

– Eşti ciudată.

– Nu eu mănânc albuş de ou de bunăvoie.

– Ţi se pare ceva ciudat? E sănătos...

– Nici nu era nevoie să spui mai mult pentru a dovedi că am dreptate. Ne apropiam de o intersecţie. Nu se pune problema să mori din cauza arterelor îngroşate, aşa că bucură-te de viaţă şi mănâncă gălbenuşul.

Zayne a râs, cu o mână pe spatele meu, în timp ce traversam strada. A aşteptat până ce ne-am distanţat la câţiva metri de oricine altcineva, ca să nu ne audă vorbind.

– Mă gândesc cum să-l momim pe Gabriel afară. Ultima dată când l-ai văzut, era la şcoala aceea. Evident c-a fost o capcană, dar dacă funcţionează în ambele sensuri?

Am înţeles imediat unde bătea.

– Te gândeşti să mergem la şcoala aceea, la portal, pentru a-l atrage pe Gabriel?

– Cred că păzeşte locul.

– Cu siguranţă. M-am gândit şi eu la asta. M-am oprit când m-a prins de braţ, oprindu-mă în momentul în care

cineva mi-a tăiat calea, intrând rapid într-o băcănie. Dar școala e încă ticsită de stafii, spectre și oameni ai umbrelor. De fapt, cred că acum sunt mai mulți decât înainte.

– Diferența este că-i văd și eu. Nu vei fi doar tu atentă la ei, a zis.

M-am gândit la spusele lui. La intrarea în parcul orașului, am încetinit pasul și ne-am apropiat de niște profiluri de piatră abstracte, despre care credeam că reprezintă o formă de artă.

– Școala e ultimul loc pe care doresc să-l vizitez. Îmi dă fiori, am recunoscut. Dar am putea avea mai mult noroc acolo decât bătând străzile fără sens. M-am oprit lângă o piatră cu aspect de gogoașă ovală și am ridicat privirea spre Zayne. Mai ales dacă Gabriel știe că n-ai murit.

– Și că am revenit într-o versiune îmbunătățită, a completat el.

Am zâmbit.

– Iar dacă demonii de la Roth de-acasă l-au simțit pe Lucifer, probabil și cei care lucrează cu Gabriel i-au simțit venirea.

– Să nu mai zic de focul de artificii de aseară.

Am încuviințat, surprinsă că totul se întâmplase doar cu o seară în urmă. Mi se părea că trecuse o săptămână.

– Cred că va fi mai atent.

– E un plan bun. Zayne și-a încrucișat brațele la piept. Mai bun decât să fii momeală și să te lași prinsă.

– Nu era o idee rea, și încă n-am renunțat la ea, am răspuns, privind, în lumina felinarului, cum își încordează maxilarul. Știu că nu-ți place, dar dacă el sau Bael nu pot fi momiți să iasă din școală altfel, trebuie să încercăm. Nu vreau să aștept până mai sunt doar câteva zile înainte de Schimbarea la Față ca să încercăm să-l oprim. Ar însemna să riscăm prea mult și... M-am oprit când un mic grup de persoane au traversat intersecția. Erau prea departe și

lumina, prea slabă ca să le văd trăsăturile, dar mi s-a făcut pielea de găină pe braţe.

Trei dintre ei mergeau şi râdeau, însă în urma lor venea cineva... a cărui umbră nu mi se părea în regulă.

Zayne mi-a urmărit privirea. Grupul a trecut prin lumina care se răspândea din parc. Trei au mers mai departe. Unul nu.

Am mijit ochii. Creatura s-a oprit şi s-a uitat la noi.

– Rahat! a şoptit Zayne.

Am făcut un pas în faţă şi apoi altul, ca să văd mai bine.

Imediat mi-am dorit să nu o fi făcut.

Doar jumătate din capul omului arăta OK. Cealaltă era alandala, afundată şi, din câte vedeam, plină de sânge.

L-am recunoscut.

Era senatorul Fisher.

31

N–u ştiu dacă vreau să mi se confirme sau nu ceea ce văd, a zis Zayne.

– Chiar vezi, am şoptit, încă şocată că îl putea vedea şi el.

– Mereu arată aşa?

– Unii da, din păcate. L-am ocolit pe Zayne. Senatorule Fisher!

Stafia nu s-a mişcat, dar a făcut ca atunci când e prost semnalul la televizor: a dispărut şi reapărut.

– Am încercat să te găsesc, dar mereu ajung aici, oricât aş încerca, a zis el, şi vocea îi suna de parcă s-ar fi aflat la celălalt capăt al unui tunel lung.

Zayne s-a răsucit spre el şi a fluierat încet.

– Hotelul e vizavi. Nu mi-am dat seama.

– Serendipity? am murmurat, încrucişându-mi braţele la piept. Ajungi înapoi aici fiindcă în locul ăsta ai murit.

Stafia a plutit spre noi.

– Aici l-am întâlnit prima dată pe el.

– Pe Bael?

Stafia a clătinat din cap, şi mi s-a întors stomacul pe dos.

– Nu. Pe Mesager.

– Parcă ziceai c-ai vorbit doar cu Bael, a spus Zayne.

– A zis c-a venit la el, i-am amintit eu.

– L-am văzut o singură dată pe Mesager, şi apoi pe Bael, a explicat senatorul, apropiindu-se, deşi mi-aş fi dorit să nu o facă. Credeam că e un înger care-mi răspunde la rugăciuni. Este un înger. Am crezut că mă va ajuta. Că o va aduce înapoi pe Natashya.

Mai simţisem milă faţă de el şi înainte, dar în mare parte fusese furie. Iar acum? Acum, că înţelegeam ce simţea? Aveam mai degrabă milă decât altceva.

– Îmi pare rău, am zis. Îmi pare rău că te-a minţit. Îmi pare rău că l-ai crezut.

Cu un ochi aţintit spre mine şi cu celălalt... ei bine, preferam să nu mă gândesc, senatorul a zis:

– Era totul pentru mine... puterea şi curajul. Coloana mea vertebrală şi vocea raţiunii. N-aş fi reuşit să ajung nicăieri fără ea, dacă nu m-ar fi ales...

Un tânăr a trecut prin senator, făcându-l să se împrăştie. M-am încordat şi m-am ţinut respiraţia până când senatorul a reapărut.

Zayne l-a privit pe tânărul care se îndepărta şi a spus:

– Nici măcar nu şi-a dat seama c-a trecut prin el. Zayne s-a uitat la mine. De câte ori am trecut prin stafii?

– Probabil că nu vrei să-ţi răspund, i-am zis, şi m-am concentrat asupra lui Fisher.

– Nu o voi revedea, nu-i aşa? a întrebat el. Mi-am dat seama de lucrul ăsta când aţi plecat cu toţii. Nu mi-a rămas nimic.

Mi s-a strâns inima.

– Ai...?

– A fost unul care semăna cu tine. Sulien. Mă urmărea. Mereu stătea la pândă. Vocea lui s-a stins şi a prins iar contur. Voiam să vă găsesc, să vă găsesc şi să vă spun ce ştiam, dar Sulien era acolo... şi acum mă urmăreşte o chestie. O lumină.

– Şi nu vrei să mergi spre ea, am zis, neştiind dacă să mă simt sau nu uşurată aflând că fusese aruncat de pe fereastra camerei sale din hotel.

Nu-l puteam condamna, de fapt, pentru că evita lumina. Senatorul avea suficiente date încât să-şi dea seama ce-l aştepta şi că nu avea să fie plăcut. Voiam să nu-l mint, şi nu doar pentru că l-ar fi făcut mai susceptibil să ne ofere

informații pe care le păstrase pentru sine înainte, ci și pentru că fusese păcălit în cele mai urâte chipuri. Poate că, dacă n-ar fi fost folosit așa, nu s-ar fi aflat în poziția de a face răul pe care-l făcuse. Avusese totuși posibilitatea să aleagă, iar dacă-mi părea rău de el nu însemna că eram de acord cu faptele lui.

Și nu l-am mințit.

– Nu cred că-ți vei vedea soția, i-am spus, cu regret. Mesagerul s-a folosit de durerea ta, dar tu ai ales, chiar și după ce ai început să-ți dai seama că nu e ceva în regulă. Va trebui să răspunzi pentru asta, iar aici nu poți rămâne. Dacă rămâi, vei ajunge mai rău ca acum.

– Dar... Dumnezeu este milostiv. Fisher a ridicat niște mâini doar pe jumătate formate. Așa am crezut mereu. Așa am fost educat să cred, dar...

Dar apoi a întâlnit un arhanghel criminal, lucru care, probabil, a pus la îndoială tot ce știa despre Dumnezeu și toate celelalte. M-am uitat la Zayne, căutând un răspuns.

– Nu știm, a zis el. Și nici nu cred că știe cineva cu adevărat ce poate fi iertat și ce nu. Cert e că amânarea nu-ți va servi la nimic.

Senatorul a tăcut, iar privirea lui s-a mutat la hotelul de vizavi.

Am inspirat adânc.

– Dar mă căutai... ne căutai pe noi? Ai vrut să ne zici ceva? Dacă da, fă-o acum. Nu va mai dura mult până ce vei pierde controlul...

– Și voi pluti, a zis. Uneori, doar plutesc.

– Pare... neplăcut, a murmurat Zayne.

– Am mințit. Am mințit de multe ori oamenii pe care-i reprezentam, familii cu copii, care își puseseră speranța în mine, a adăugat Fisher, și eu deveneam tot mai iritată. Am mințit-o pe Natashya. I-am zis că voi continua, că nu mă voi pierde și nu-mi voi pierde credința. V-am mințit

pe amândoi. A continuat să se uite fix vizavi. Lumina e acolo.

Zayne s-a întors şi jur pe Dumnezeu că, dacă o vedea, îmi pierdeam mințile. Din fericire pentru el, nu cred c-o văzuse, pentru că s-a încruntat când şi-a îndreptat iar privirea spre Fisher.

– De ce ne căutai? Ai zis că voiai să vii la noi, înainte să apară Sulien. Am încercat să-l readuc în prezent. Dacă ştii ceva care ne-ar fi de folos ca să-l oprim pe Mesager...

– Degeaba, pentru că n-ar desface tot ce am făcut. Nu va repara lucrurile.

– Nu, am zis încet. Nici eu nu cred, dar acum miza e mai mare. Mai mare decât noi toţi. Ceea ce pune la cale Mesagerul va distruge lumea şi părţi din ceruri. Va fi sfârşitul absolut. Trebuie să-l împiedicăm.

Silueta senatorului Fisher a tremurat.

– Sunt împreună. Mesagerul şi Bael. Am minţit când am zis că nu ştiu unde. Îmi era frică. Am fost laş. Nu vreau să-mi mai fie frică.

La fel ca mie, cred că şi lui Zayne i s-a tăiat respirația.

– Stă la o fermă din Gaithersburg, a continuat, turuind o adresă necunoscută. Acolo ar trebui să-i găsiți. Forma senatorului s-a cutremurat iar, devenind mai solidă. Îmi pare rău pentru ce-am făcut. E vremea să culeg ce-am semănat. A mai făcut un pas în faţă şi a dispărut, înainte să-i pot măcar mulțumi.

– A dispărut, a zis Zayne, întorcându-se lent. A...?

– S-a dus spre lumină. Mi-m înghițit nodul din gât. La judecată.

Am intrat în cea mai ciudată teleconferință din istoria omenirii. Roth, Layla şi Lucifer, de o parte, Nicolai plus câţiva alţi Gardieni, de cealaltă.

Mă bucuram enorm că nu era şi video.

– Se află cam la un ceas de-aici, în funcţie de trafic, a spus Zayne, căutând adresa pe telefon imediat după dis-

pariţia în lumină a senatorului Fisher.

Şedeam amândoi pe canapea, şi el îşi ţinea laptopul deschis în poală. Ne gândisem că era cel mai bine să-i sunăm pe toţi simultan. Până acum, toţi se purtaseră frumos.

Poate fiindcă Lucifer se uita la *Supernatural*.

Ce surpriză!

– Casa a fost pusă recent în vânzare, a adăugat Zayne. Anunţul e încă pe un site de imobiliare.

– Nu cred că vrea cineva s-o cumpere, a spus Roth.

– Şi eu care credeam că vrei o casă mai mare, a răspuns Zayne, iar eu am rânjit, ridicându-mi ochelarii. Pomenesc de ea pentru că, în descriere, se specifică faptul că ar fi dotată cu supraveghere video de ultimă generaţie. Oricum, va fi suficient de greu să pătrundem fără să afle Gabriel, dar e bine de ştiut că sunt camere peste tot, inclusiv în hambar.

– Cât de siguri suntem că Gabriel e acolo? a întrebat Nicolai.

– Pe cât de siguri posibil, am răspuns. Cred că senatorul Fisher a spus adevărul. Este cea mai bună pistă.

S-au auzit murmure la telefon dinspre partea Gardienilor şi l-am auzit pe Nicolai zicând:

– Care e planul?

Zayne s-a uitat la mine.

„Ce e?" am mimat.

A ridicat din sprâncene, arătând cu bărbia spre telefon, ca să-mi dea de înţeles că eu gestionam totul.

Apreciam gestul, dar am ezitat puţin. Nu eram obişnuită să fiu la butoane când era vorba de ceva atât de important.

– Cred că... Mi-am dres glasul şi m-am concentrat asupra telefonului. Trebuie să atacăm repede. Să profităm cât putem de elementul-surpriză. Mai ales că deja ştie, probabil, tot ce s-a întâmplat cu Zayne şi de prezenţa lui Luci-

fer. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât îi dăm timp să se pregătească.

Privirea lui Zayne a întâlnit-o pe a mea, când m-am uitat în sus. A încuviinţat şi a zis:

– De acord. Trebuie să-l atacăm repede şi dur.

– Sună a joc murdar, Bolovane, a tors Roth.

Am clătinat din cap la telefon.

– Deci... vă gândiţi să acţionăm mâine? a întrebat Nicolai.

Am simţit un ghem în stomac. Mâine. În mai puţin de 24 de ore. Nu mi se părea suficient timp să mă pregătesc să-l înfrunt din nou pe Gabriel.

Dar adevărul e că mă pregăteam de o viaţă pentru momen-tul ăsta.

Gândurile mi s-au liniştit, odată cu stomacul.

– Mâine, am confirmat. Înainte de lăsarea serii. Va fi mai uşor să ne apropiem de proprietate, decât în lumina zilei. Spre norocul nostru, sunt mulţi copaci în jur, din pozele găsite de Zayne.

– Noroc până într-un punct, a intervenit Zayne. Sunt convins că are spioni în zonă, dar, pe baza descrierii, proprietatea s-ar afla pe un drum cu acces privat, într-o zonă bine împădurită.

– Ceea ce mă face să cred c-ar trebui să ne întâlnim în cel mai apropiat, dar cel mai sigur punct, am zis.

– De acord, a spus Nicolai. Întregul clan te susţine.

– Şi sunt de partea noastră toţi demonii care au venit aici, a zis Roth. Vă deranjează că demonii vor colabora cu Gardienii?

Zayne şi cu mine am schimbat o privire, aşteptând să vorbească Nicolai.

– Avem probleme mai mari decât demonii acum, a răspuns acesta. Nu vom ataca niciun demon care ne ajută, câtă vreme se poartă frumos.

– Se vor purta frumos, l-a asigurat Roth.

– Bun, a zis Nicolai.

Am zâmbit. Demoni şi Gardieni luptând împreună ca să oprească un arhanghel hotărât să aducă sfârşitul lumii. Cine-ar fi crezut?

– Mă gândesc să-l lăsăm să mă vadă întâi doar pe mine, am zis. Va şti că am aliaţi, dar nu şi câţi. Avem nevoie de elementul-surpriză. Văzând că Zayne nu se opune, am adăugat: Pe urmă, va depinde numai de noi să ne ocupăm de Gabriel.

Conversaţia a continuat o vreme, a fost ales momentul potrivit şi apoi, după ce am încheiat apelul, Zayne şi-a închis laptopul şi m-a privit.

– Cum te simţi? m-a întrebat.

M-am gândit bine.

– Cred că sunt optimistă. În 24 de ore, s-ar putea încheia totul.

Privirea lui mi-a mângâiat faţa, şi el a încuviinţat.

– Este un plan bun. Îl vom opri pe Gabriel.

– Îl vom opri.

M-am uitat în ochii lui şi mi s-a tăiat respiraţia.

Se va termina mâine-seară. Într-un fel sau altul, se va termina, pentru că alte ocazii nu vor mai exista.

Realitatea crudă m-a lovit, în timp ce-l priveam pe Zayne. Dacă nu reuşeam, nu mai puteam lansa alt atac, pentru că oamenii aveau să fie răniţi. Un eşec însemna ca Gabriel să mă captureze, şi nu puteam permite aşa ceva. Deci, ori murea el, ori...

Nu mi-am încheiat gândul, dar apăsarea a rămas. Greutatea a ce urma să mi se întâmple dacă dădeam greş mă împovăra deja.

Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, mi-am scos ochelarii şi i-am aşezat cu grijă pe măsuţa pentru cafea.

Nu ştiam la ce se gândeşte Zayne, când am luat laptopul, aruncându-l pe canapea, şi i-am luat locul. Dar avea

ochii în flăcări. O strălucire alb-aurie în spatele pupilelor, care ardea.

Vârfurile degetelor lui mi s-au plimbat peste pomete şi peste bărbıe, iar eu i-am mângâiat buza de jos.

– Te iubesc, a şoptit.

Buzele mele au luat locul degetelor. Sărutul a început încet şi blând, fără să ne grăbim, de parcă ne-am fi cartografiat buzele şi ne-am fi întipărit forma lor în memorie. Sărutul s-a aprins apoi, plin de dorință şi de o uşoară disperare, consumându-ne. Cumva, am ajuns în dormitor şi hainele noastre au dispărut cu o viteză impresionantă. Apoi trupurile noastre s-au topit laolaltă.

În spatele fiecărei atingeri şi fiecărui sărut exista un gând căruia nu voiam să-i dau ascultare. Aşa că mi-am folosit gura, mâinile şi trupul pentru a exprima ceea ce nu-i puteam spune în cuvinte lui Zayne.

Dacă nu-l opream pe Gabriel, n-aş mai fi venit cu Zayne acasă. Ar fi fost ultimul moment petrecut împreună.

A doua zi a început ca oricare alta.

Zayne şı cu mine am luat micul dejun cu Ty şi cu Jada, şi-am lâncezit apoi până la prânz. Voiau să rămână aici în seara aceea, dar oricât de bine pregătit era Ty şi oricât ştia Jada să se apere, niciunul n-ar fi făcut față înfruntării. Nu le-a fost totuna să accepte, dar au înțeles.

Îmbrățişând-o pe Jada, mi-am luat cu greu rămas-bun, pentru că mă bântuiau acele cuvinte pe care nu vrusesem să le rostesc cu o seară înainte. Ar fi putut să fie ultima dată când o vcdcam.

Zayne şi cu mine ne-am petrecut restul timpului împreună. Ne-am uitat la câteva episoade din *Fresh Prince*. L-am făcut să bea o cutie de suc şi am împărțit un bol de înghețată italienească super-delicioasă, cu aromă de fructe de pădure. Apoi, ne-am oferit unul altuia şi trupurile.

Cu o oră înainte de momentul întâlnirii, m-am îmbrăcat şi l-am căutat pe Peanut. Mi-am prins pumnalele şi mi-am

împletit părul, încercând să disting vreun semn al prezenței lui. În pragul ușii, m-am oprit din nou să trag cu urechea, în caz că se afla prin preajmă.

Dar nu era acolo.

Drumul până la fermă și mersul pe jos până în locul unde urma să ne vedem cu ceilalți a decurs în tăcere. Din clipa în care am coborât din Impala, ne-am întins simultan unul spre celălalt ca să ne prindem de mână. Înainte să ajungem la locul de întâlnire, Zayne m-a ținut pe loc.

M-a sărutat.

A fost un sărut care conținea tot ce simțeam amândoi. Un sărut profund, cu un iz de disperare. Un sărut care promitea – *cerea* mai mult. Eram ușor zguduită când și-a desprins gura de a mea, și niciunul nu ne-am mișcat o vreme. Cred că voiam amândoi să rămânem acolo, chiar acolo, dar nu puteam. Știam, așa că ne-am pus iar în mișcare.

Apropiindu-ne, am văzut că erau prezenți doar Dez și Nic. Stăteau cât de departe posibil de ceilalți trei, dar nu-i puteam învinui, pentru că unul dintre ei era Lucifer, care... Am mijit ochii. Părea să se uite la ceva pe un iPad.

– Ați ajuns. Nicolai s-a întors spre noi, și ușurarea din voce i s-a făcut simțită.

– Unde e restul lumii? am întrebat.

– Ne-am gândit c-ar fi mai bine să se ascundă, a explicat Nicolai, privind spre copacul căzut pe care ședea Lucifer. Șanse mai puține să se împută treaba.

– E o decizie bună, a spus Layla. Și legiunea lui de oaspeți nedoriți stă deoparte, deocamdată.

– Nu cred că este necesar, a zis Roth. Lucifer nici măcar nu e conștient de ce se petrece.

Lucifer nici nu părea să ne audă.

– Are căști, a explicat Zayne. Lasă-mă să ghicesc... *Supernatural*?

Layla a încuviințat.

– Nu pot să cred că Lucifer stă acolo cu un iPad, a murmurat Dez. Mi se pare un fel de vis.

– Ultimele câteva zile din viață mi s-au părut așa, a zis Layla.

Rânjind spre ea, Roth s-a întors către mine.

– Ești gata?

Mi-a stat inima, pentru o clipă.

– Da. El e?

– Este. Cunoaște planul. Întăririle sunt aici. Aproape toate. Roth și-a dus o mână la piept. Să înceapă jocul.

Un fum negru a plutit de sub cămașa lui, împrăștiindu-se în aer. Umbrele s-au transformat în mii de punctișoare negre, care se răsuceau în aer, ca niște mini-cicloane.

Bambi a fost prima care i s-a desprins de pe piele, căpătând formă. Șarpele gigantic a alunecat imediat spre Zayne și spre mine.

Trei umbre s-au format din punctele care se roteau, căzând la pământ – una albă, una neagră și un amestec. Deasupra lor, am văzut auriu și albastru-iridescent... solzi care au apărut pe burta și pe spatele unui dragon.

Rahat, era dragonul despre care auzisem! M-am entuziasmat, fiindcă era un *dragon*.

Am făcut ochii mari când aripile de un roșu-aprins au ieșit la iveală, alături de un bot lung și mândru și de picioarele din spate, cu gheare. Ochii lui de un galben-strălucitor se asortau cu ai lui Roth.

Dar... era cât un cățeluș.

Am coborât privirea și am văzut că se apropiau trei pisoiași: unul alb, unul negru și al treilea alb cu negru. Cel alb a sărit pe cel bicolor, rostogolindu-l și căzând pe spate. Cel negru a sărit la coada puiului de dragon.

Încet, am ridicat capul spre Roth. Nu fusesem niciodată mai dezamăgită.

– Nu prea au ocazia să iasă, a zis el, ridicând din umeri.

– Pisoiaşi? am şoptit. Şi un pui de dragon? Serios? Ai adus pisoi şi un pui de dragon ca întăriri? Sunt gustări pentru Bambi?

Pisoiul negru a scuipat în direcţia mea.

– Aşteaptă! a zis Layla, în timp ce Bambi mi-a alunecat peste picior, ridicându-şi capul romboidal.

Nu ştiam ce trebuia să aştept, când Bambi mi-a împins mâna, dornică de mângâieri. Am atins-o pe cap, dar mâna mi-a încremenit când pisoiul alb şi-a întins lăbuţele şi a căscat.

Chiar a căscat!

– Nitro se încălzeşte, a zis el, sub privirile uluite ale lui Dez şi Nicolai.

– Crezi că se pot grăbi? a întrebat Zayne, încet. Pentru că devine ciudat.

Ghemul de blană a mieunat, iar părul i s-a ridicat pe spate. A deschis din nou gura, şi jur pe Dumnezeu că, dacă mai căsca o dată, îl loveam pe Roth.

În faţă.

Apoi înşfăcam pisoiaşii şi-i ascundeam, înainte să fie striviţi.

Doar că a ieşit un mieunat care a crescut şi s-a adâncit într-un mârâit, zburlindu-mi părul pe ceafă. Cel negru a scos un zgomot deloc adecvat corpului său mic, iar cel bicolor a sâsâit ca un prădător foarte, foarte mare.

Apoi s-au *schimbat*.

Ghemul de blană albă a crescut şi s-a extins, cu picioarele alungindu-se şi umerii lăţindu-se. Muşchi netezi s-au format, şi ghearele fragile au devenit groase şi dure. Mieunatul acela simpatic s-a preschimbat într-un răcnet, când botul lui Nitro s-a alungit, iar gura i s-a deschis, afişând colţi de rechin.

În patru labe, pisoii îmi ajungeau până la talie. Suficient cât să mă mănânce.

– Rahat! am şoptit.

Roth l-a mângâiat pe cel alb cu negru, iar dragonul, încă de dimensiunea unei halbe, s-a aşezat pe umărul Laylei.

– El este Fury. Cel negru e Thor, i-a prezentat Roth. Şi le place să mănânce lucruri pe care n-au voie să le mănânce, cum ar fi Gardieni.

– Roth! l-a mustrat Layla, apoi s-a întors spre ei. Glumeşte.

Felul în care cel pe nume Fury s-a uitat la cei doi Gardieni m-a făcut să nu fiu atât de sigură.

Era timpul să-mi concentrez atenția în altă parte.

– Şi Robin? am întrebat. Se face mai mare?

Imaginea unei vulpi gigantice mă îngrozea.

– Da, când va mai creşte, a confirmat Layla, atingându-şi brațul acoperit. Dar e încă pui. Dacă-l las să iasă, nu va face decât să-şi vâneze propria coadă.

Am râs.

– Ați terminat cu pălăvrăgeala, crezând că nu vă dau atenție? a întrebat Lucifer, făcând pe toată lumea să tresară. S-a uitat la noi, cu iPad-ul la piept. Soarele apune. E timpul.

Mi s-a tăiat respirația. Umbrele au continuat să se lungească în pădure. Lucifer avea dreptate.

Era timpul.

32

Dealurile de dincolo de peluza verde păreau desprinse dintr-o vedere cu un peisaj la apus, dar în clipa în care am ieşit dintre copaci simțurile mele de detectare a demonilor au luat-o razna.

În mod surprinzător, nu avea legătură cu faptul că Lucifer se afla la câţiva paşi de mine.

Zayne îmi urmărea reacţiile în timp ce înaintam, concentrată asupra imaginii încețoşate a casei. N-am văzut mişcare, dar un val de fiori mi-a cuprins brațele. Mai aveam o jumătate de lungime de stadion până la casa-fermă, în stil colonial. M-am oprit şi am mijit ochii. Ultimii stropi de soare se scurgeau la orizont şi umbrele cuprindeau rapid veranda din față, urcând pe stâlpii albi şi pe pereții parterului.

Doar că nu erau umbre normale. Se mişcau prea repede, de la un stâlp la altul, ca nişte mingi de ping-pong.

Oameni ai umbrelor.

– Hei! am strigat, şi am simțit tot mai puternic furnicăturile de la baza gâtului.

Umbrele au încremenit.

M-a cuprins neliniştea.

– Mesagerul Monologurilor Prea Lungi este aici?

Şoapte purtate de adiere au ajuns până la mine, dar vocile oamenilor-umbră erau prea scăzute ca să le pricep.

– În cazul în care este, am strigat, spuneți-i că e nepoliticos să-şi facă oaspeţii să aştepte, chiar dacă e o vizităsurpriză.

– O surpriză? Vocea lui Gabriel a răsunat în jur, dar nu-l vedeam. Ce nefilim prost!

M-am încordat şi mi-am mutat privirea de la casă la copacii subțiri care străjuiau aleea. Putea fi oriunde. Cu vederea mea slabă, nu l-aş fi localizat, dar aveam ochi mult mai buni care mă susțineau.

Brusc, zeci de reflectoare dinspre casă şi curțile laterale s-au aprins. Lumina albă, puternică, a brăzdat întunericul. Orbită de strălucirea bruscă, mi-am dus mâna la ochi. Pete încețoşate mi-au blocat vederea, iar *harul* mi-a întins pielea. Speram ca ochii să mi se adapteze în câteva minute.

Din spatele casei a apărut o formă. Îmi dădeam seama că avea aripi uriaşe. Inima mi-a ratat o bătaie. Iată-l! Am inspirat adânc şi aproape m-am sufocat de duhoarea bolnăvicioasă de... *putreziciune*.

De unde venea? M-am uitat repede în jur, fără să descopăr nimic suspect. Dacă ar fi fost ceva, Zayne ar fi ajuns lângă mine într-o nanosecundă. Să fi venit mirosul de la Gabriel?

Am lăsat mâna jos, dorindu-mi să-l fi putut vedea. Nu-mi dădeam seama decât că plutea deasupra casei, ca un înger păzitor dement.

Am ignorat insulta şi mi-am obligat brațele să-mi rămână lipite de corp.

– Mă căutai, aşa că am decis să vin eu la tine.

– Apreciez. Aripile lui Gabriel se mişcau în tăcere. Viața mea devine mult mai uşoară.

– Eşti sigur?

Râsul lui m-a înfiorat din cap până-n picioare.

– Ah, sunt sigur. A plutit deasupra casei, oprindu-se în fața verandei. La fel de sigur cum ştiu că n-ai venit singură.

M-am simțit prevenită, chiar dacă nu eram surprinsă că ştia.

– Ar fi fost o prostie să vin singură aici. Chiar atât de proastă nu sunt.

– Va trebui să cădem de acord că avem opinii diferite, copilă a lui Mihail.

Am mijit ochii.

– Ce-ți mai fac rănile de la glonț, Gabriel?

Aripile lui au încremenit.

– Mă voi asigura că îți explic mai târziu, în detaliu.

– Cred că voi zice „pas“, i-am spus. În schimb, ți-am adus un cadou. *Spoiler*: nu sunt eu.

– *Spoiler*? Din vocea arhanghelului răzbătea confuzia.

Am oftat.

– Nici măcar nu știi ce este un *spoiler*? Serios, ești culmea!

Gabriel a zburat brusc în față, și, în clipa următoare, am simțit căldura lui Zayne în spatele meu. Strălucirea alb-aurie a aripilor lui m-a scăldat în lumină.

Gabriel s-a oprit, la câțiva metri.

– Asta mi-ai adus? a zis el. Un Căzut căruia trebuie să i se ia aripile și *harul*? Mai degrabă l-aș ucide. A făcut o pauză. Din nou.

M-a cuprins furia, dar știam că nu trebuie să-i cedez. Învățasem din experiență.

– Este un dar, am răspuns, cu vocea egală. Dar nu pentru tine.

Aripa dreaptă a lui Zayne mi-a atins spatele, iar el s-a postat lângă mine.

– Nu arăți prea bine, Gabriel, i-a zis, cu dezgust în glas.

Avea dreptate. Arhanghelul era suficient de aproape încât să observ și eu că aripile și pielea lui erau mai degrabă acoperite de un strat uleios decât scăldate într-o strălucire luminoasă. Tu miroși a putregai?

– Simți și tu? am întrebat. Chiar mă întrebam dacă nu cumva Gabriel a făcut pe el.

– Fratele meu n-a făcut pe el. Încă, a adăugat Lucifer, apărând în stânga mea.

Mi-am încleștat pumnii. Firește că nu mă ascultase.

– Iată-ți surpriza, am spus, simțind că se dezumflase tot scenariul. Surpriză! am exclamat, dând din mâini.

– Nu accept acest dar, a mârâit Gabriel.

– Păcat, am zis. Nu acceptăm retururi sau schimburi.

Gabriel şi-a privit fratele.

– Ştiam eu c-am simțit eroarea prezenței tale.

– A prezenței *mele*? Te-ai mirosit, recent? Esența ta – Gloria ta putrezeşte.

– Ba nu putrezeşte!

– Păi, am lungit eu cuvântul. Ceva la tine sigur putrezeşte.

– Nici măcar a mea n-a mirosit vreodată atât de rău. O urmă de uluire a umplut tonul lui Lucifer, iar el a continuat să-l privească fix pe Gabriel. Ştii ce înseamnă asta.

– N-ai idee despre ce vorbeşti, a zis Gabriel.

– Ce înseamnă? am întrebat, privindu-l pe Lucifer.

Diavolul a zâmbit.

– Simt că vom afla.

Gabriel s-a dat înapoi.

– Ştii ce pun la cale, frate. Tu, dintre toţi, ar trebui să te bucuri din plin de ceea ce urmează să se întâmple. Voi pune capăt corupției care a cuprins acest ținut. Voi face ce trebuie făcut. Şi totuşi, mă înfrunți în loc să mă ajuți?

– Da, mă rog, planul tău e genul meu de distracție, dar nu e petrecerea mea, înţelegi? a zis Lucifer.

– Nu cred că înțelege, i-am zis.

– Înțeleg prea bine, a răspuns Gabriel. Îți dau o singură şansă, Lucifer. Mai mult decât ți-a oferit vreodată Tatăl nostru. Alătură-te mie, şi vom pune capăt lumii împreună.

– Ştii prea bine că Tata mi-a dat atât de multe şanse, încât devenise absurd. Până şi eu sunt în stare să recunosc, dar tu... Gabe, în ce te-ai transformat?

Urma de tristeţe autentică din cuvintele lui Lucifer m-a surprins.

Clătina din cap.

– Trebuia să fii vocea Domnului. Nici mai mult, nici mai puțin. Și totuși, ai vrut mai mult. Ți-a fost ciudă. Ai devenit gelos. Plin de orgoliu.

– Vorbești cu mine despre dorința de mai mult? Despre orgoliu? a bubuit Gabriel, și chiar avea motiv de uimire. Tu, care ai vrut să conduci cot la cot cu Dumnezeu?

– Așa, și? Nimic rău în asta. Ce voiam era puterea care mi se cuvenea, și pentru asta am fost alungat pe Pământ. Pielea a început să-i strălucească. Dar n-am fost niciodată alungat din ceruri. Spune-mi, frate, când ai ajuns ultima dată pe-acolo? Când ai vorbit ultima dată cu Dumnezeu? Când ai auzit glasul divin? Eu îl aud acum. Tu?

Stai, ce?!

– Minciuni, a sâsâit Gabriel. Nu auzi glasul divin.

– Crezi ce vrei, dar eu tot te ucid în noaptea asta. Lucifer a închis pentru o clipă ochii. Să știi că te voi jeli amarnic, chiar dacă numai pentru câteva momente.

Am ridicat din sprâncene. Momente? Îl va jeli câteva *momente*? Au!

Gabriel s-a dat înapoi, ca plesnit.

– Așa să fie, Satană!

Ochii lui Lucifer au fulgerat în stacojiu.

– Nu-mi vine a crede că mi-ai zis așa.

Arhanghelul a zburat înapoi, ridicând brațele.

– Știam că în noaptea asta vei veni la mine, copilă a lui Mihail!

Am întors capul spre el, și încordarea mi-a cuprins mușchii.

– De-aia ți-am pregătit și eu un dar, a continuat. Păcat însă că va trebui să asiști la pieirea multora dintre cei dragi.

O mișcare la nivelul pământului mi-a atras atenția asupra împrejurimilor casei. Din depărtare, păreau doar gogoloaie de diverse culori și forme, dar știam că sunt demoni, și încă mulți.

– Câți? l-am întrebat pe Zayne.
– Sute, a răspuns, privindu-l pe Lucifer. Mulți demoni sunt supărați pe tine.
– Mereu vor fi demoni nemulțumiți de reguli, a răspuns el. Masa crescândă a continuat să iasă din casă. Gabriel știa că vei avea timp să te pregătești, dacă aflai, a zis mai departe Lucifer. Știa că venim. Cineva te-a trădat.
Am simțit o apăsare în piept. Cineva mă trădase.
– Mă tot gândesc la armele angelice, a zis Zayne.
– La fel și eu, am șoptit, inspirând adânc și expirând încet. Câți din legiunea ta ai putut aduce?
– Suficienți, a zis Lucifer.
– Și când ajung? a întrebat Zayne.
– Curând, sper.
– Ucideți Căzutul, a poruncit Gabriel. Nefilimul trebuie să trăiască.
– Sunt dezamăgit, s-a bosumflat Lucifer. Cum rămâne cu mine?
N-a primit niciun răspuns. Un val de demoni a năvălit înainte, mare parte pe pământ, dar și în aer. Câțiva arătau a impi, dar alții... Aripile lor scânteiau albe în lumina lunii.
– Și noi! a anunțat Roth, ieșind dintre copaci.
Layla se afla lângă el, cu aripile acoperite cu pene negre șocante, ca de obicei, dar nici pe departe la fel de tulburătoare cum era puiul de dragon de pe umărul ei. Nu vedeam pisoii imenși.
Speram că nu mâncau Gardieni.
– Sunt mulți demoni, a observat Layla, cu pumnalele de fier în mâini.
– Ne descurcăm, a încurajat-o Zayne, cu ochii la mine. Corect?
Am încuviințat, chiar dacă inima începuse să-mi bată cu putere.
– Da.

Linia demonilor a avansat, şi eu mi-am chemat *harul.* Bocănilă a zburat de pe umărul lui Roth, scoţând un strigăt de avertizare, care s-a transformat într-un răcnet atât de puternic, că mi-au zăngănit oasele.

Mi s-a tăiat respiraţia privindu-l cum creştea, cu picioare cât trunchiurile de copac şi gheare mai mari decât mâinile mele.

Zayne m-a apucat şi m-a dat la o parte. Aripile stacojii s-au desfăcut şi s-au lungit de trei ori cât ale lui Zayne. Coada i-a lovit pământul, despicându-l.

Cu ochii mari, am privit dragonul cât două tancuri întinzându-şi gâtul, cu gura deschisă în alt răcnet. Din nări îi ieşeau scântei, iar mirosul de sulf a umplut aerul.

Helioni şi Târâtori Nocturni ne-au atacat. N-au încetinit când l-au văzut pe Bocănilă, ci s-au separat, luând-o în două direcţii.

Animalele de companie ale lui Roth erau pregătite.

Capul lui Bocănilă s-a întors spre dreapta, iar gura i s-a deschis. A curs foc din ea, lovind un grup de demoni şi incinerându-i.

M-am dat înapoi, lovindu-mă de Zayne.

– E un dragon.

Zayne m-a susţinut, iar Roth a început să chicotească. Bocănilă a strâns un demon în gură, de i-au pârâit oasele.

– E flămând, a comentat Zayne.

– Foarte, a fost de acord Roth.

– Capul sus! Aripile Laylei s-au ridicat. Vin.

Pisoiul alb, care era acum cât un ponei, a ţâşnit din pădure şi a sărit. A aterizat pe un Helion, vârându-şi colţii în gâtul lui, şi l-a doborât. Bocănilă s-a ridicat, cu un demon în bot.

– Impii! a strigat Roth, făcând un pas în faţă. Pielea i s-a subţiat şi i-au ieşit coarne din creştet şi aripi din spate. Înfruptă-te din impii ăştia gustoşi, Bocănilă!

Nici n-am avut timp să mă gândesc la asta, că brațele lui Zayne s-au umplut de o lumină alb-aurie, scoțând la iveală cele două seceri, pe care le-a îndreptat spre masa compactă a demonilor.

– Țineți-vă de plan! ne-a amintit Lucifer. Trebuie să-l slăbim pe Gabriel.

– Înțeles, a aprobat Zayne.

Am dat și eu din cap. Mi-am scos un pumnal și mi-am chemat *harul*. Greutatea Sabiei lui Mihail mi s-a format în palmă, în timp ce Zayne tăia capul unui Turbat.

Un Helion a trecut pe lângă pisoi și dragon, dând să mă atace, dar am fentat pe sub brațul lui și m-am răsucit, tăind cu sabia în flăcări. Lucifer și-a vârât mâna prin pieptul unui Târâtor.

– Gata cu prostiile, a mârâit Lucifer, scoțându-i inima. Din palmă i-au erupt flăcări care au cuprins Târâtorul.

Bambi a țâșnit din ceața care se adunase în iarbă, prinzând un imp și târându-l după ea.

Repezindu-mă în față, am lovit un Turbat în burtă. S-a dat înapoi, cu gura deschisă și mușcând aerul. M-am lansat înainte, înfigându-i pumnalul în pieptul lipsit de păr. Sânge fierbinte mi-a împroșcat fața, și am smuls pumnalul. Am continuat să avansez, pierzându-mă nițel în luptă și în adrenalină. Demonii cădeau în jurul nostru, în timp ce Bocănilă sfâșia cerul, desfătându-se cu impi în dreapta și în stânga.

– Îl va durea burta, am zis.

Roth a sfâșiat gâtul unui Târâtor Nocturn.

– Pentru asta există Pepto.

Am pufnit.

– Vei avea nevoie de o sticlă mare...

Roth a întins mâna spre mine, când niște degete mi s-au vârât în păr și mi-au dat capul pe spate. Uitându-mă în sus, am icnit la vederea tinerei fețe a unui soi de demon înaripat.

– Te-am prins, a mârâit la mine, iar aripile l-au propulsat în sus...

Brusc, i-a căzut capul. Degetele i s-au desprins din părul meu.

– Bun așa, a mârâit Zayne de deasupra.

– A fost sexy, am şoptit. Mersi. Roth m-a luat de braț şi m-a tras din calea demonului care se lovea de pământ.

Zayne a aterizat lângă mine.

– Îmi mulțumeşti mai târziu.

– Aşa am de gând. I-am zâmbit.

– Scârbos, a făcut Roth, înainte să i se alăture Laylei.

În spatele nostru s-au clătinat copacii, de parcă sute de păsări şi-ar fi luat zborul. M-am întors şi am văzut formele întunecate ale Gardienilor răspândindu-se în aer, când legiunea lui Lucifer s-a revărsat printre copaci, atacând.

Zayne a rânjit, cu privirea la mine. Zâmbetul meu s-a lățit, în momentul în care un Gardian a căzut la pământ.

În spate s-a înălțat un zid de foc, atât de înalt, încât nu mai vedeam copacii. Căldura ne-a ars pielea. Am crezut că era Lucifer, dar l-am văzut în fața mea.

Atunci am auzit strigătele şi țipetele, şi mi-a stat inima. Gardienii. Dez. Nic. Jordan...

Mi-am pus stavilă gândurilor, înainte să mă acapareze. Nu puteam să apuc pe acel drum.

– Bael! a urlat Lucifer, întorcându-se. Unde eşti, nenorocitule...?

Un ghem de foc a apărut de după colț, aproape atingând picioarele din spate ale pisoiului negru. Altul a străbătut cerul. Bocănilă a plonjat, dar nu suficient de repede. Dragonul a strigat când flăcările i-au ars aripile.

– Animale de companie! a strigat Roth. La mine, acum!

Toți cinci s-au transformat în umbre şi au zburat înapoi spre Roth, formând picături care i-au curs pe piele. Urlând, Roth s-a întors şi şi-a vârât mâinile în pieptul unui demon.

Zayne a cercetat din priviri curtea.

– Unde e Teller?

– El a fost? Am plonjat în spatele unui Turbat şi i-am tăiat capul.

– Era aici. Zayne căuta. Nu-l văd.

– L-au ajuns flăcările? am întrebat, vârând pumnalul în pieptul unui imp.

Zayne a clătinat din cap şi s-a întors spre mine.

– Retrage-ţi *harul*, mi-a poruncit. Începi să-ţi pierzi puterea. Mi-a şters nasul cu degetele. Retrage-l, Trin.

M-am şters pe faţă, dar Zayne deja îmi curăţase sângele. Voiam să neg, dar avea dreptate. Folosirea *harului* mă lăsa fără vlagă. I-am dat drumul, înjurând, şi Sabia lui Mihail s-a prefăcut în tăciuni.

Layla a aterizat ghemuită, apoi s-a ridicat încet.

– Doamne! a gâfâit. Stropi de sânge uleios îi acopereau faţa şi părul. Parcă nici n-am fi avansat. S-a uitat peste umăr. Aveam nevoie de ei. S-a întors spre Lucifer. Avem nevoie de întăriri. Mârâind, a rupt aripile unui imp.

– Nu pot să treacă.

Am privit prin ceaţă şi prin lumina puternică, şi am văzut formele groase şi întunecate din faţă. Inima a început să-mi bată cu putere.

Era de rău.

Era foarte rău.

Dar planul rămânea valabil.

Înghiţind în sec, m-am întors spre Zayne, l-am prins de ceafă, i-am tras capul spre al meu şi l-am sărutat. Nici cast, nici tandru. Buzele ni s-au ciocnit. Trupurile ni s-au contopit. L-am sorbit în acel sărut, şi el pe mine.

Când ne-am separat, respira întretăiat. Şi-a lipit fruntea de a mea.

– Trebuie doar să ajungem la Gabriel. Mi-a scos celălalt pumnal. Atât. Ajungem la el şi terminăm totul.

– Haide.

– Vă acoperim noi, a zis Layla. Îi ținem la distanță.

– Mulțumesc. Am luat pumnalul de la Zayne.

El s-a întors spre Layla, atingându-i ușor obrazul.

– Ai grijă.

– Și tu, i-a răspuns ea și a dispărut în văzduh.

Trecând prin demoni, l-am ajuns din urmă pe Lucifer. Avea pielea pătată în stacojiu când s-a uitat la noi.

– Ne-ar prinde bine doar de o breșă, însă trebuie să trecem printr-o grămadă de demoni. Avea aripile scoase, dar strânse pe lângă corp. Bael e al meu, orice ar fi.

– Bucură-te de el. Zayne a despicat un Târâtor Nocturn.

Am vârât un pumnal în pieptul unui Helion și am permis furiei să mă acapareze, hrănindu-mi forța, iar celălalt pumnal a sfâșiat gâtul altuia. N-am ezitat și nu m-am retras când vârfurile ghearelor mi-au alunecat pe brațe și durerea m-a scuturat. Nu m-am oprit și nici nu m-am uitat în urmă când l-am auzit pe Roth înjurând copios. Toți trei am înaintat. Am lovit cu pumnalul în piciorul unui demon care coborâse să-l apuce pe Zayne. Demonul căzut pe spate, apoi sub bocancul lui Lucifer. Am sărit peste un corp, care s-a sfărâmat, și am apucat blana unui Turbat. I-am tras capul înapoi și i-am înfipt pumnalul în spate. A țipat și a luat foc.

Alt zid de flăcări s-a ridicat, prea aproape de Zayne ca să-mi păstrez calmul. Flacăra l-a lovit și pe Lucifer, și mi-a stat inima-n loc când a strigat.

S-a dat înapoi, iar focul i-a cuprins corpul, expunând mușchi și țesuturi.

– Acum chiar că m-am enervat! a urlat. Corpul lui a părut să-și revină de la sine, dar aripile...

Jumătate din pene pieriseră.

M-am luptat cu panica, în vreme ce zidul de foc creștea. L-am urmat, știind ce voi vedea.

Layla și Roth erau blocați, și rămăseserăm noi trei.

– Renunțați! a strigat Gabriel. Nu puteți câștiga. Ați pierdut în ziua în care a păcătuit prima dată omul. E prea târziu. Mereu a fost prea târziu.

Detestam ideea asta... atât de mult, fiindcă era posibil să aibă dreptate. Pământul era sufocat de ceață și de fum, și vedeam mulțimea demonilor avansând. Erau o armată. Iar noi, doar trei.

Zayne a aterizat lângă mine, când mi-am dat seama de ceva îngrozitor. Mi-am privit pumnalul, cu o senzație de gol în stomac. M-am întors spre el, căutându-i ochii albaștri, superbi.

Privirea lui Zayne s-a lăsat în jos, apoi s-a ridicat iar spre a mea. A înțeles.

– Nu!

– Trebuie. Mă ardea gâtul.

– Nu, Trin. Exclus...

Mă ardeau și ochii.

– Nu mă poate folosi ca să deschidă portalul, Zayne. Nu poate. Trebuie și sunt în stare să pun capăt. Dacă n-are cum să mă folosească...

– Nu-mi pasă de portal. M-a prins de încheieturi. Nu accept să faci așa ceva.

Am simțit o durere ascuțită în piept.

– Nu vreau, dar e singura cale.

– Dacă plecăm acum – dacă fugim – nu vom câștiga a doua rundă, ne-a avertizat Lucifer. Acum sau niciodată.

– Taci! a zis Zayne, și am fost surprinsă că Lucifer n-a comentat. Uitați de tot! Fugim. Fugim și ne ascundem până ce se destramă lumea asta nenorocită.

– Auzi măcar ce spui? Am făcut ochii mari.

– Nu-mi pasă. Nu-mi pasă de nimic. Îmi pasă doar de tine.

– Nu cred că vorbești serios...

– Pe naiba, nu, a mârâit Zayne.

M-am răsucit, dar n-am ajuns departe, pentru că m-a prins de încheieturi. Am schimbat o privire cu Lucifer, şi ce-am văzut mi-a confirmat că trebuia să fie acum. Că nu exista „mai târziu". Gabriel mă va prinde. Îl va ucide pe Zayne. Îi va ucide pe Roth, şi pe Layla, şi pe toţi cei care mai trăiau. Nu puteam permite să se întâmple aşa ceva.

– Te iubesc, Zayne. Te iubesc cu toată ființa mea. Am făcut semn din cap spre Lucifer.

El a năvălit, lovindu-l pe Zayne din lateral, iar eu m-am smucit cu toată puterea, desprinzându-mă de el. Zayne şi Lucifer au lovit pământul, şi...

A fost suprarealist, ca o experiență extracorporală. De parcă nu stăteam eu acolo, cu mâna dreaptă fermă, cât Lucifer l-a ținut la pământ, cu capul întors, departe de mine, într-un gest neaşteptat din partea Satanei. N-am simțit nimic când am ridicat pumnalul. Sau poate că am simțit totul şi era prea mult, îmi copleşea simțurile. Am ridicat privirea, nedorind să văd nimic, dar am văzut doar fum cenuşiu şi...

S-a auzit o trompetă, tare şi brusc, părând să vină de peste tot. Pământul şi chiar aerul din jur s-au clătinat, aruncându-l pe Lucifer într-o parte. Zayne a sărit în sus şi, într-o clipă, brațele lui m-au cuprins, dar nu m-am luptat cu el, căci priveam cerul.

Vedeam *stele*.

33

Cineva a încurcat-o, a cântat Lucifer de unde şedea. Şi nu sunt eu acelaaa.

Zayne şi cu mine l-am privit, iar el şi-a dat capul pe spate şi a râs.

Gabriel a ţâşnit în aer, apărând deasupra hoardei de demoni şi îngeri.

– Nu! Nu! a strigat. Cred că glumeşti.

Trompeta a sunat a treia oară. Am ridicat iar privirea. Luminile strălucitoare de pe cer se apropiau iute.

– Vezi ce văd eu?

– Da. Zayne m-a ţinut strâns.

Din cer au căzut stele, una după alta.

Aşa arătau când se grăbeau spre pământ. Cu zecile. Erau îngeri. Îngeri războinici.

Nu-mi venea să cred.

Aripile lor străluceau de *har* şi armele lor erau flăcări de aur. Demonii au dat să se întoarcă şi să fugă, dar era prea târziu, căci îngerii au pătruns prin hoarda dintre noi şi Gabriel.

– Cred că glumeşti! a strigat Gabriel iar, ridicându-se în aer. Acum? Acum ai decis să acționezi?

– Cineva e pe cale să facă o criză, a remarcat Zayne.

Gabriel a doborât câțiva copaci.

– Pe cale? am întrebat.

Un copac a căzut pe acoperişul casei, iar pământul s-a aprins de lumina divină.

– Nu s-a terminat, a zis Lucifer. Nu încă.

Avea dreptate.

– Trebuie să acţionăm repede, a continuat. Mă îndoiesc că îngerii războinici vor pierde vremea pe-aici. Sau Ga-

briel.

Scânteile de lumină care înconjurau îngerii dispăreau deja, lansându-se înapoi spre cer.

– Eşti gata să pui capăt? m-a întrebat Zayne. Aşa cum trebuie?

– Atunci era momentul să fac ce mi-am propus, nu acum, am zis, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

– Vorbim despre asta mai târziu, a promis el, şi eu mi-am dat ochii peste cap. Te-am văzut.

– Ba nu.

– Ți-ai dat ochii peste cap. M-a eliberat din strânsoare.

– Ba nu.

De fapt, asta făcusem.

– Vorbim mai târziu şi despre minciunile tale constante.

– Când terminaţi cu preludiul, să-mi spuneţi şi mie, a comentat Lucifer, scuturând o aripă care se vindeca încet.

Nici nu m-am obosit să răspund. Am ţâşnit înainte, peste câmp.

N-am văzut demonul până ce Lucifer nu s-a lansat în aer şi n-a coborât lângă un ulm. A scos un demon înalt din spatele lui.

– Salut, Bael. Lucifer şi-a vârât mâna prin...

M-am împleticit. Mâna lui Lucifer trecuse prin *capul* lui Bael. Prin capul lui. Prin faţă. Prin craniu. Doamne!

Zidul de flăcări a căzut când Lucifer i-a dat drumul.

– Pa, pa, Bael.

Zayne m-a prins când Gabriel a ieşit în viteză din fum, urlând, cu sabia de foc în mână.

– Iisuse! M-am oprit brusc, chemându-mi *harul*. S-a aprins. A pulsat prin mine. Sabia lui Mihail mi-a explodat în mână.

– Incredibil! a urlat Gabriel, aruncându-se asupra lui Zayne. Lovitura i-a fost blocată de secerile lui. Chiar credeţi că veţi câştiga dacă mă ucideţi? Omenirea e damnată oricum...

– Tu nu poți să taci? am zis.

Gabriel s-a retras, întorcând capul spre mine. O clipă mai târziu, un Gardian a căzut la pământ, în spatele lui. Mi-a luat un timp să-mi dau seama cine era.

Teller.

Avea o țepușă angelică în mână.

– Ucide-i, a zis Gabriel, dar lasă nefilimul în viață.

Am înțeles două lucruri. Teller răspundea la ordine. A țâșnit atât de repede în față, lovind cu țepușa, că n-am putut reacționa niciunul.

Mi-am amintit de ziua aceea de la liceu, când omul umbrelor se izbise în Teller și-l doborâse. Intrase în el și nu mai ieșise.

Mi-am revenit prima, răsucind pumnalul în mână. L-am aruncat cu putere. A nimerit la baza craniului. Teller a căzut înainte să-l atace pe Zayne.

N-am avut timp să mă bucur sau să găsesc arma în ceață. Gabriel m-a atacat.

M-am ferit când lama de foc a despicat aerul. Am făcut un salt în față, m-am lăsat în jos și m-am răsucit, lovindu-l în rotulă. S-a împleticit, lovind cu pumnul, iar eu am sărit în sus. N-am avut timp să evit complet lovitura. Am încercat, sărind în spate, dar am simțit durerea în stomac. Am inspirat scurt, scrâșnind din dinți.

– Cred că e cazul să renunți. S-a terminat.

– Da? Gabriel a râs, în timp ce Lucifer a apărut în spatele lui. Ești deja moartă.

– E o vânătaie, am zis, ignorând arsura din stomac până pe șira spinării. Nu pot spune același lucru despre tine.

S-a încruntat, și Lucifer a profitat de moment.

Și n-a ezitat.

A țâșnit în față chiar când Gabriel s-a răsucit. Am văzut impactul, și aproape că am căzut în genunchi de ușurare când Lucifer și-a smuls mâna însângerată. Chiar și eu am văzut masa de carne care îi pulsa în pumn.

– Acum! a strigat el.

Zayne a apărut de deasupra şi a aterizat, cu secerile gemene lovind, în clipa în care m-am aruncat şi eu în faţă. Sabia lui Mihail mi s-a părut mai grea acum, când am ridicat-o. Apucând mânerul cu ambele mâini, am lovit, cu un strigăt, iar Zayne şi-a fulgerat săbiile prin aer.

Sabia lui Mihail l-a străpuns pe Gabriel şi a trecut prin el. Arhanghelul a tresărit, cu braţele desfăcute. Sabia lui a căzut. Şi-a scăpat şi pumnalul. Secerile i-au tăiat capul.

Doamne!

Am expirat brusc când i-am privit capul căzând.

O lumină orbitoare a ieşit din ciotul care era gâtul lui Gabriel, atât de puternică, încât am fost nevoită să ridic mâna ca să-mi feresc ochii. Chiar şi aşa s-au umezit, în timp ce priveam pâlnia de lumină care se înălța. Lumina... avea bucăţi de negru care se roteau înăuntru. Nu arăta prea bine. *Harul* mi s-a retras şi Sabia lui Mihail a dispărut. Corpul lui Gabriel a luat foc, nelăsând nimic în urmă, iar lumina a izbit cerul, până departe, mai departe decât ştiam că poate vedea până şi Zayne. Dungi de ulei întunecat se răsuceau şi pulsau înăuntrul şuvoiului de lumină.

Era *harul* lui Gabriel, care se întorcea la sursă. Mi s-a părut că respir prea superficial.

Focul divin s-a lovit de ceva ce mi se părea imposibil de desluşit pentru ochii oricui. Era ca un... câmp de forță invizibil. A lovit ceva. Focul alb-auriu a explodat într-un bubuit de tunet. Cu ecou. *Harul* s-a revărsat în faţă.

Asta era.

M-am împleticit înapoi cu un pas. Dumnezeu. Chiar dacă trimisese îngerii să lupte cu hoardele de demoni, acum trimitea *harul* pătat înapoi pe Pământ. Oripilată, am privit cum se târăşte pe cer, într-un val nesfârşit, cât vedeam cu ochii.

Cum naiba ar fi putut cineva să uite imaginea asta?

Am chicotit isteric şi abia am reuşit să mă opresc. Masa aceea difuză s-a împrăştiat. Reuşisem. Îl oprisem pe Gabriel. Salvasem cerurile.

Acum, un altfel de iad avea să domnească pe Pământ.

M-am întors spre Zayne, incredibil de obosită. Abia conştientizând că se apropiau ceilalți, l-am auzit inspirând adânc.

– Doamne! a şoptit el, privind cerul.

Am ridicat iar capul şi am clipit, fiindcă nu eram sigură dacă era adevărat ce vedeam, sau dacă imaginaţia îmi juca feste.

Harul nu se mai mişca.

– Vezi? a întrebat Zayne, dându-se la o parte. A... încremenit.

– Văd. Nu îndrăzneam să mă uit în altă parte. Ce este, Lucifer?

N-a răspuns.

Sau poate a răspuns, dar nu s-a auzit. Zgomotul îmi amintea de artificiile care fâsâie şi trosnesc când ţâşnesc spre cer, dacă ar fi fost o mie explodând deodată. Atât am auzit, timp de momente bune, şi apoi masa de *har* pătat s-a spart în milioane de scântei de lumină.

Am tresărit şi l-am apucat pe Zayne de braţ. Pielea îi ardea sub palma mea. Mi-am înfipt degetele în ea.

– Trin? a zis Zayne.

Asta era? Sfârşitul lumii pe care o cunoşteam se petrecea într-un spectacol frumos de lumină aurie?

– Ce este? am întrebat, când scânteile au început să cadă.

– Mâna ta. Zayne s-a întors spre mine, atingându-mi brațul cu o aripă. Mi-a luat mâinile într-ale lui. E ca gheaţa.

Nu mi se părea o prioritate cât de calde îmi erau mâinile. Conştientă doar vag că îmi freca degetele într-ale lui, m-am străduit să rămân în picioare, sub apăsarea celor ce

mi se înfăţişau înaintea ochilor. Superbele filamentele strălucitoare îmi aminteau de licurici, dar în clipa în care aterizau – în clipa în care un om era atins de una dintre ele –, avea să fie corupt de ce se aflase înăuntrul lui Gabriel.

– Nu ţi se încălzeşte mâna. Zayne mi-a atins braţul cu palma. Braţul...

– Dumnezeu a făcut-o, a zis Lucifer, cu vocea răsunând de şoc. Dumnezeu chiar a făcut-o! Uitaţi-vă! Lucifer s-a întins spre unul dintre fulgi, în mare parte alb, care plutea spre noi. Este... zăpadă?

Am vrut să-l întreb de ce nu ştia cum arată zăpada, dar mi-am dat seama că era în iad de... câtă vreme? De mii de ani? Mă îndoiam că ningea în iad. Sau că-şi amintea cum arăta zăpada.

– Este zăpadă. Zayne îşi ținea în continuare mâinile pe braţul meu. Uite, Trin. Zăpadă.

M-am uitat la braţul meu şi la mâinile lui. Fulgi mici şi albi îi cădeau pe piele, topindu-se la atingere şi lăsând în urmă pete sclipitoare.

– E contaminată?

– N-aş zice. Ochii lui foarte strălucitori i-au întâlnit pe ai mei. Tu ce părere ai?

Am clătinat din cap. Zăpada mi se aşeza mai departe pe braţe.

– Pare zăpadă.

– Nu e rea, a zis Lucifer, mustăcind. Cunosc răul. E zăpadă şi e... A mârâit, scârbit. Ah, la naiba!

– Ce?

Mi-a stat inima când l-am privit.

Şi-a pus mâinile în şolduri.

– Nu e contaminată.

– De ce o spui de parcă ar fi ceva rău? a întrebat Zayne.

Vocea lui Zayne se auzea ca din tunel, deşi se afla chiar lângă mine, iar trăsăturile îi erau încețoşate, mai rău ca de

obicei.

– E plină de bunătate, a scuipat Lucifer. E *pură*, și e peste tot pe mine. Va trebui să fac duș, să mă curăț.

Era de bine... Era mai mult decât atât și mai mult decât îndrăzniserăm să sperăm. Dumnezeu intervenise. El, sau Ea, sau Ce Era *luase poziție*. Aveam ochii în lacrimi, dar...

– Pariez că râzi, ha? a strigat Lucifer. M-ai lovit cu echivalentul unei bombe cu sclipici divin, serios?

M-am uitat la zăpada care mi se strângea pe braț. Nu se topea.

– După tot ce-am făcut pentru tine, așa mă răsplătești? a continuat Lucifer. Nici după cinci dușuri nu voi putea îndepărta duhoarea de umanitate și bunătate!

Zayne s-a răsucit spre mine, și i-am simțit bucuria din voce când a zis:

– Am reușit, Trin.

Da, dar...

Am încercat să înghit, dar parcă mi se îngustase gâtul.

– Nu mi-e bine.

Fâlfâitul aripilor lui Zayne s-a încheiat cu un strigăt. Nu știam de ce-mi strigase numele, însă m-am trezit în brațele lui. Era deasupra mea, și ba îl vedeam, ba nu prea.

– Trin! Ce este? Zayne nu mi-a așteptat răspunsul. Mâna lui mi-a atins stomacul. Mi-a ridicat tricoul, înjurând. Ești rănită.

– E doar... o lovitură.

Mâna lui Zayne a tremurat pe stomacul meu. A întors capul.

– Lucifer! Termină cu vaietele și vino aici!

– Ce-i? am întrebat, sau cred c-am întrebat.

Nu eram sigură, pentru că mă chinuiam să ridic mâna ca să pot privi în jos. Mi-am văzut stomacul, dar arăta ciudat. Pielea se... făcea cenușie, tot mai repede.

– Ce înseamnă asta? Ce se întâmplă? a întrebat Zayne.

Chipul neclar al lui Lucifer a apărut deasupra unei aripi de-ale lui Zayne. A dispărut, însă, la fel de brusc.

Îmi simțeam capul greu. L-am dat pe spate și m-am uitat dincolo de Zayne și de vârfurile aripilor lui frumoase, la zăpada care cădea neîncetat. M-a cuprins amorțeala. Am știut.

– Ce faci? a strigat Zayne după el, întorcându-mă ușor pe o parte. Lucifer!

– Caut... Am găsit. S-a oprit. La naiba!

– Ce? Ce „la naiba"? Vocea lui Zayne era cuprinsă de panică.

Glasul lui Lucifer s-a făcut auzit de undeva de aproape.

– Ai fost înjunghiată cu asta? Cu una dintre țepușe? a întrebat. Din arma pe care o ținea în mână se scurgea o sclipire slabă.

– Era la Teller, am reușit să îngaim. Gabriel... doar m-a lovit cu pumnul.

– Cred că acel Gardian i-a dat o țepușă lui Gabriel. Sau a avut-o mereu, a zis Lucifer. Nu te-a lovit cu pumnul, ci te-a zgâriat cu una din ele.

– Asta... Zayne n-a terminat. Aripile i s-au strâns. *Nu*. Nu! S-a răsucit spre mine, strângând brațul în jurul meu. Trin. Vei fi bine.

– Ce-a pățit? a icnit Layla.

– E bine. Mă asigur că așa va fi, a răspuns Zayne. Ești bine. Trebuie să găsesc...

– N-ai ce să găsești, l-a întrerupt Lucifer. Nu poți face nimic.

– Trebuie! s-a răstit Roth.

În clipa aceea, m-am bucurat că prostul de prinț demonic și Layla nu pățiseră nimic.

– Este o armă angelică, a explicat Lucifer. Este...

– Nu spune asta! a mârâit Zayne. Nu îndrăzni!

Lucifer a tăcut, dar știam și eu ceea ce voia să spună. Îmi simțeam bătăile inimii tot mai lente. Ce zisese Roth?

Armele angelice erau letale. Puteau ucide orice, inclusiv alt înger.

Sau o Legitim-Născută.

Ştiam asta.

– Vei fi bine. Zayne mi-a luat obrazul în palmă. Ştiam că mâna lui era acolo, dar nu o simţeam. Trebuie să fii. Da? Trebuie să rezişti. Pentru mine. Mă auzi, Trin? Trebuie să rezişti, şi găsesc eu o cale.

„Eşti deja moartă."

Asta zisese Gabriel după ce mă lovise. Doar că nu fusese un simplu pumn. Ştiuse. Ştiuse că va pierde, şi...

Şi mă luase cu el.

„Ticălosul."

Eram gata să-mi dau viaţa ca să-l opresc. Asta plănuisem înainte să ajungă îngerii, dar acum, după ce câştigasem, nu voiam să mor.

Totuşi, îmi dădeam seama că era prea târziu. Totul în mine părea să... să renunţe, să se închidă.

Muream. Mereu crezusem că va fi dureros, dar... parcă adormeam.

– Nu! Zayne m-a scuturat. Nu închide ochii! Nu adormi! Uită-te la mine! Trinity, te rog. Uită-te la mine! Ţine ochii deschişi! Trin, la mine!

M-am uitat la el. Am clipit până ce trăsăturile lui au devenit clare, şi m-am bucurat de fiecare contur al feţei lui. Îl voi revedea? Panica m-a cutremurat, dar era prea târziu.

– Te... Te iubesc. Am obligat cuvintele să iasă, cu mare dificultate. Te iubesc.

– Da, ştiu. Ştiu că mă iubeşti, Trin, şi tu ştii că eu te iubesc. Voi petrece o veşnicie spunându-ţi asta. Te vei sătura să o tot auzi. I s-a frânt vocea. Îţi promit. Nu mă părăsi. Refuz...

Totuşi, asta se întâmpla, pentru că nu-i mai simţeam braţele în jurul meu. O clipă mai târziu, nici măcar nu-l

mai *vedeam*. Panica a devenit teroare.

– Unde eşti?

– Sunt aici, Trin. Eşti cu mine. Sunt chiar aici. Eşti cu mine.

Da, era acolo. Lângă mine. Nu eram singură. O parte din teamă a dispărut.

– Nu... mă lăsa.

– Niciodată.

– Te rog.

– Totdeauna.

Părea foarte departe.

Am simțit că mi se ridică pieptul, dar nu aveam aer. Nu auzeam niciun sunet. Nu era lumină.

Doar nimic.

Şi m-am prăbuşit în el.

M-am dus.

34

T–rinnie, trezirea!

Am întors capul, pentru că voiam să revin în vis. Sau cel puțin credeam că visam, fiindcă fusesem în brațele lui Zayne, care îmi transmitea căldura lui și mă ținea atât de aproape. Și trebuie să fi fost un vis, fiindcă ne luptam cu Gabriel, și Lucifer îl omorâse, și Dumnezeu... făcuse ceva măreț, și eu...

– Trinnie! s-a auzit iar vocea. O recunoșteam. Mă uit la tine. Mă holbez.

Peanut.

Nu-i spusesem să nu se mai uite la mine când dorm?

Dar n-avea sens. Peanut nu fusese acolo, iar eu era imposibil să dorm. Nu de-adevăratelea. Poate doar la figurat. Semantica nu prea conta.

Murisem.

Murisem, fir-ar să fie.

Furia mi-a clocotit în corp. Arhanghelul ăla psihopat reușise să mă omoare. Eram moartă, și Zayne trăia... Doamne, *Zayne*! Tensiunea mi-a cuprins pieptul și m-a gâtuit. Fusese acolo, mă ținuse în brațe, ca să nu mă lase singură, iar acum el rămăsese acolo, și eu... eram unde eram. Moartă.

– Trinity! a urlat Peanut.

Am deschis ochii și am scos un icnet gâtuit. Fața transparentă a lui Peanut era *acolo*, la câțiva centimetri de a mea.

– Ce naiba? am exclamat, ridicându-mă în capul oaselor. Mi-am înfipt mâinile în... ceva moale și uscat. Nu în iarbă umedă.

Am clipit de câteva ori, iar Peanut mi-a plutit înaintea ochilor. Confuzia m-a acaparat când mi-am dat seama că mă uitam la strălucirea neclară a Constelației lui Zayne.

Eram în patul nostru.

– Peanut? am zis cu glas răgușit.

– Da, a răspuns el de unde se afla.

– Sunt în apartament?

– Da.

Ce mama naibii?

M-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat în jur. Peanut plutea la stânga mea, stând turcește. În dreapta, lampa de pe noptieră era aprinsă. Cartea favorită a mamei, roasă și uzată, se afla tot acolo. Mi-am trecut degetele peste copertă. Eram... o stafie? De-asta mă aflam aici? Avea sens, cumva. Cu siguranță nu eram gata să trec dincolo. Cei care... decedaseră recent se întorceau adesea în locuri unde se simțeau confortabil.

Inima mi-a tresărit în piept...

Stai așa!

Mi-am dus aceeași mână la piept și am simțit cum îmi bătea inima. Dacă murisem și eram stafie, mi-aş fi simţit bătăile inimii? Aş fi simţit orice?

Am întors capul spre Peanut.

Mi-a făcut cu mâna.

– Simt patul. Simt cartea, i-am zis, și apoi m-am lovit în piept. Am tresărit. Mă lovisem peste sân – chiar mă lovisem. Stafiile simțeau durere? Doamne, dacă era așa, cum naiba de plutea Peanut prin ventilatoare? Îmi simt inima.

A ridicat din sprâncene.

– Așa sper.

– Tu îți simți inima?

– Ce întrebare stupidă!

– De ce ar fi? Sunt moartă. Am murit, Peanut. Sunt foarte moartă, și dacă sunt stafie, cum de simt...

– Nu eşti stafie, m-a întrerupt. N-ai murit.

M-am uitat la el.

S-a uitat la mine.

M-am mai uitat la el cam un minut, înainte să pot procesa ce îmi spusese, şi nici măcar atunci n-am înţeles. Deloc.

– Cum? am şoptit. Cum de nu sunt moartă? Mi-am rotit iar privirea prin cameră, ca să mă asigur că eram încă în dormitor. Eram. Cum de mă aflu aici?

– E complicat, a răspuns.

M-am ridicat în genunchi.

– Încearcă să explici. Chipul lui Zayne mi-a umplut brusc mintea. Am dat să cobor din pat. Ştii ce? Nu contează. Trebuie să-l găsesc pe Zayne. Cred că e...

– Scos din minţi? a sugerat Peanut. Cu inima atât de frântă, că i-a cerut lui Lucifer să te aducă înapoi?

Am încremenit, cu ochii la locul în care plutea.

– Când Lucifer i-a zis că nu-i stătea în puteri să dea viaţă şi că nu este el ţiitorul sufletelor, a cerut ca Azrael însuşi să-i dea socoteală, a continuat Peanut, însă ceva... era neobişnuit la vocea lui, şi nu doar faptul că pomenise numele angelic al Spectrului, deşi asta era ciudat oricum.

Se... întărise şi era mai puţin *eterică*. Nu mai părea să cânte când vorbea.

– Azrael n-a răspuns, căci ştia că ar fi fost în zadar. Nu putea face nimic. Salvarea ta era mai presus de el.

Mi s-a făcut pielea de găină.

– Mă sperii, Peanut.

– Cred că vei fi mult mai speriată când încheiem conversaţia.

Înfiorată din cap până-n picioare, m-am ridicat. Ne separa patul.

– Ce se petrece? Poate c-o fi fost din cauza ochilor mei dubioşi, însă mi se părea că geamul din spatele lui devenea tot mai puţin vizibil.

Strălucirea i-a cuprins tot trupul. Lumina divină a pulsat de un alb intens – lumina despre care ştiam că o vedeau sufletele înainte să treacă în lumea de dincolo. Era caldă şi suportabilă.

Peanut s-a *schimbat.*

Trupul i s-a alungit şi umerii i s-au lăţit. Părul şaten s-a deschis şi a devenit de culoarea soarelui. Trăsăturile i s-au înăsprit, dând la o parte rotunjimile tinereții, cunoscute mie. Tricoul vechi cu Whitesnake s-a transformat într-o tunică fără mâneci, albă, şi blugii uzați, în pantaloni de in în nuanţa perlei. Pielea lui... şi-a schimbat de mai multe ori nuanța, până s-a oprit la una intermediară.

– Aşa că, a continuat Peanut cu o voce care nu era a lui, am făcut tot ce-am putut ca să veghez asupra ta.

Tatăl meu, arhanghelul Mihail, se afla în faţa mea.

– Rahat! am şoptit.

A râs. Chiar a râs, şi a fost ciudat, fiindcă-mi suna cunoscut, şi totuşi nu. Îmi amintea de râsul lui Peanut, dacă râsul lui ar fi crescut mare

– Nu sunt surprins de răspuns.

Simţeam că-mi ies ochii din orbite.

– Tu... Este... Am clătinat din cap. E real?

A încuviinţat dând din cap.

– Dar unde-i Peanut?

Ochii lui complet albi au devenit blânzi. Nu ştiam cum era posibil, dar aşa a fost.

– Eu sunt Peanut.

– Imposibil. Peanut era adolescent. Este adolescent şi a murit în anii '80...

– La un concert Whitesnake, după ce s-a urcat pe un turn de amplificatoare şi a căzut? a încheiat el, în locul meu. Ai auzit ceva mai ridicol?

Nu.

– Oamenii au găsit moduri foarte bizare de a muri, şi a existat cineva care a murit aşa, doar că era mai în vârstă.

Povestea morţii sale m-a distrat. A rămas cu mine multă vreme.

– Povestea... morţii lui... te-a distrat?

– Da. I-am împrumutat moartea. Doamne! A înclinat capul aşa cum o făcea Peanut când mă privea. Ar trebui să te aşezi.

Nu m-am clintit.

– Peanut n-a fost real?

– Peanut este real, m-a corectat. Este o frântură a mea. O manifestare, o proiecție, de când eram... un înger mai tânăr şi mai înclinat spre multe.

– Cum ar fi să te strecori în baie când Zayne făcea duş? am scârţâit, ca un pterodactil.

– Spus aşa, sună pervers.

– Pentru că este.

Doamne, de ce trebuia să explic asta cuiva, mai ales unui *arhanghel*?

– Eram curios să aflu mai multe despre cel căruia fiica mea i-a încredinţat inima. Nu m-am uitat la ce nu mă privea. A ridicat din umeri. În plus, nu există nimic în lume pe care să nu fi văzut deja de un milion de ori.

– Nu mi se pare a fi o scuză, dimpotrivă, am murmurat.

– Tipic pentru oameni să creadă că există o motivaţie sexuală în spatele a orice. Să ştii, Trinnie, că nu e aşa. Vocea îi semăna atât de tare cu a lui Peanut, încât am paralizat.

– Cred că trebuie să stau jos.

– Trebuie.

Dar nu m-am aşezat.

– M-ai privit dormind! Şi cum vorbeai! Ce-ți ieşea pe gură!

– Aşa cum am spus, Peanut este o frântură din tinereţea mea, a explicat. Eram destul de enervant în perioada aceea. Întreabă-l pe Lucifer. O să confirme.

– Dar toate chestiile din anii '80...

– Mă amuză. Muzica. Părul. Costumele. A fost un deceniu foarte interesant, să știi. N-ai văzut totul.

Doamne!

Peanut era tata.

Tata era Peanut.

M-am așezat pe podea.

– E posibil ca toate astea să fie consecința unui atac cerebral?

– E lipsit de sens ce spui. S-a lăsat tăcerea. *Tata* s-a uitat de după pat. Ți-ar fi mai ușor să-l vezi iar pe Peanut? Pot să mă transform înapoi, dar nu și să mențin proiecția multă vreme.

Atunci am înțeles.

– De-asta dispăreai mereu! Chiar și în comunitate. Credeam că mergeai să faci... chestii de stafii.

– Proiecția necesită atenție. Nu multă, dar suficientă încât să fie o sursă de distragere. Vrei să mă transform iar în el?

– Nu. Ar fi... și mai ciudat. Nu cred că pot suporta.

A încuviințat și s-a așezat la capătul patului. A tăcut.

Eu nu.

– Și povestea cu purgatoriul? Când ai zis c-ai fost absorbit?

– S-a întâmplat când a căzut Zayne. Nu mie, doar celor care nu trecuseră în lumea de dincolo. M-am gândit că e important să știi ce impact a avut căderea lui, chiar dacă numai temporar.

OK. Acum știam. Nu eram sigură dacă se schimba ceva. Părea un lucru întâmplător și fără sens pe care un părinte să-l explice copilului său.

– L-ai evitat pe Zayne după cădere pentru că era posibil să știe, nu?

– N-avea cum să știe că sunt eu, dar ar fi simțit ceva nelalocul lui. Ar fi fost o complicație inutilă.

– Gena? Nu e o stafie, doar o scuză ca să nu fii prin preajmă. Pentru că Gabriel era în zonă? De aceea ai fost mai mult... plecat?

A încuviințat.

M-a lovit alt gând.

– Mama...

– E liniștită, mi-a răspuns repede. Fericită. Se simte bine.

Inima îmi bubuia din nou.

– O vizitezi?

– Da, a zis, surprinzându-mă. Îmi place de ea. N-am ales-o întâmplător.

– Nu?

– Nu. A clătinat din cap.

Am vrut să întreb mai multe, dar am hotărât, în ultima clipă, că nu puteam suporta să aud despre povestea de dragoste dintre părinții mei.

Aveam și eu o limită, dar trebuia să mai întreb un lucru.

– De ce nu m-a vizitat?

– Din același motiv pentru care tatăl lui Zayne nu l-a văzut când a fost în rai, a răspuns, și am tresărit. Pentru că știa că n-ai fi lăsat-o să plece. Ai fi fost blocată, și durerea, suferința și iubirea ar fi blocat-o și pe ea. Nu putea să-ți facă așa ceva.

Mi s-a format un nod în gât.

– Știe cât de rău îmi...

– Ce-a pățit ea n-a fost din vina ta. N-a crezut asta niciodată. Nicio clipă, și ar fi supărată să știe că ai asemenea gânduri.

Ochii mi s-au umplu de lacrimi. Ar fi...

– Acțiunile altora i-au provocat moartea. Tu ai fost doar o verigă din lanț, exact ca ea. Cei care au mânuit lanțul sunt de vină. Știi și tu asta. Dar, uneori, neasumarea rezultatelor finale este mai rea decât vina de a fi cauza.

Câh!

Suna atât de... înțelept, și era ciudat și minunat, însă mai ales ciudat.

Mi-am șters lacrimile.

– De ce?

Părea să știe ce-l întrebam.

– Era singura cale să am o relație cu tine. Să te cunosc.

– Și Zayne? am întrebat, cu vocea îngroșată. Te-ai asigurat că poate cădea, să fie cu mine.

– A fost un mic dar.

Un mic dar?

– Și stelele? Tu ai fost.

A încuviințat.

– Ești motivul pentru care trăiesc.

– Parțial.

– Parțial?

Am clipit.

– Am avut ajutor din partea unui om cu o nouă viață.

– Cotoroanța, mi-am dat seama.

Mihail a dat din cap.

– Poțiunea pe care ți-a dat-o nu doar că ți l-a adus înapoi pe Zayne, ci te-a legat de el. La fel ca legătura cu un Protector, dar mai puternic. Porți o parte a esenței lui în tine. Cât trăiește el, trăiești și tu. Ești însemnată.

Mi-am dus degetele care mă furnicau la piept, unde se formase cicatricea ciudată, după ce mă lovise lumina dinspre Zayne. Dintr-odată, îmi amintisem de privirea aruncată de Tony Cotoroanței când ea îmi spusese să-mi picur sângele.

M-am uitat la Mihail.

– N-am... murit?

A clătinat din cap.

– Ai fost slăbită și ți-ai pierdut cunoștința, iar legătura a reparat daunele.

– Dar credeam că o armă angelică poate ucide orice.

– Legătura dintre tine şi Zayne este mai presus de toate. Aproape. Dacă erai decapitată...

Am clipit rar.

– Ai speranţa lui de viață, Trinity. Înţelegi ce înseamnă asta?

Mi-a stat inima.

– Sunt... nemuritoare?

A zâmbit, şi mi s-a tăiat respiraţia. Curbura buzelor lui exprima o afecţiune nemărginită.

– Eşti la fel de nemuritoare ca orice fiinţă angelică.

– Nu voi... îmbătrâni?

A clătinat iar din cap.

– Majoritatea îngerilor nu mai îmbătrânesc când ating o anumită maturitate, a spus el, ceea ce explica de ce mulţi dintre ei păreau să aibă în jur de 30 de ani. Dar tu te-ai oprit în clipa creării legăturii.

Tot ce-am putut să fac a fost să mă uit la el, probabil câteva minute. Încercam să înțeleg că nu îmbătrâneam şi că nu aveau să mi se sfărâme oasele, în timp ce Zayne ar fi rămas tânăr şi lipsit de fracturi. Nu mai îmbătrâneam dincolo de 19 ani, iar asta însemna tinerețe veşnică...

Doamne! *Veşnică*. Sau până când mi se tăia capul, în stil *Nemuritorul*, sau Zayne... nici nu voiam să mă gândesc. Erau lucruri mai rele decât să nu arăt niciodată mai în vârstă decât acum.

Ca de exemplu, să mor pe loc, sau de bătrâneţe, în braţele lui Zayne.

– Stai! am exclamat, dând să mă ridic. Am două corpuri acum? Cel de pe câmp şi cel de aici?

Mihail a făcut o față perplexă.

– Ai o minte atât de ciudată! De ce-ai avea două corpuri?

– Atunci, Zayne ştie că sunt aici? Fiindcă am murit. Sau am leşinat. În fine. Dar eram cu el.

– Erai, dar te-am adus aici.

– M-ai adus aici? Adică am dispărut?

– Da.

– Doamne, cred că Zayne o ia razna!

– Probabil. A zis-o de parcă nu conta. De parcă oamenii dispăreau în fiecare zi din brațele altora.

Faptul că mă putea duce dintr-un loc în altul cu puterea minții era năucitor.

– Toți arhanghelii pot face asta? am întrebat, gândindu-mă că, dacă era cazul, Gabriel m-ar fi putut transporta oriunde se afla.

– Ești sânge din sângele meu, a zis, și aș fi vrut să înceteze să se exprime în felul ăsta. De aceea.

Avea sens, cam la fel de mult ca orice altceva. Mi-am trecut mâna peste față, peste ochi. *Ochii mei*. Mi s-a strâns stomacul. Mi-era aproape teamă să întreb, dar trebuia să știu.

– Vederea mea va continua să se înrăutățească?

– S-ar schimba ceva dacă da? a întrebat. Dacă ai ști că legătura ar însemna o eternitate în beznă, pentru tine?

– Nu, am răspuns, fără să stau pe gânduri. Să fiu oarbă nu e mai rău decât să fiu moartă. Să am darul ăsta al vieții – al unei vieți mai lungi decât pot înțelege – cu Zayne contează mai mult decât să pot vedea. Pot învăța să trăiesc fără să văd. Zayne avea să fie acolo și să mă ajute. Nu pot învăța cum să mă întorc din morți.

– Ce minte ai! A clătinat din cap, râzând încet. Legătura ți-a oprit îmbătrânirea. Nu sunt sută la sută sigur, pentru că nu s-a mai întâmplat, dar e posibil să-ți fi oprit și deteriorarea vederii.

– Serios? am șoptit.

– Nu există vreun leac magic. Nu ți se va îmbunătăți vederea, și, din câte am înțeles despre tara ta genetică, nu există nici garanția orbirii complete, a zis, și așa era.

Nu exista. RP progresa diferit în fiecare caz. Eram uimită că știa asta.

Apoi mi-am dat seama că ştia fiindcă Peanut aflase totul despre boala mea.

Iar el era Peanut.

Îmi venea să leşin.

– S-ar putea înrăutăți, Trinity. Îmbătrânirea ta s-a oprit, şi ce înseamnă asta din punct de vedere genetic mă depăşeşte. Nu se ştie, la fel ca alte lucruri, cum ar fi capacitatea de a concepe...

– Să nu vorbim despre asta.

El s-a încruntat.

– Concepția ține de viață, Trinity. Nu e nimic jenant la ea. Crezi că nu ştiu despre întâmplarea recentă?

– OK. Stai. Să lăsăm asta. Nu cred că creierul meu mai poate procesa. M-am cutremurat, dar mintea mea deja lucra. Spectrul ştiuse, când vorbise cu mine şi cu Zayne. Spusese că un copil al nostru ar fi fost Legitim-Născut *înainte*. Atunci nu pricepusem, dar acum da.

Fusese înainte să preiau o parte din esența lui Zayne – înainte de legătură.

– Ce sunt acum? am întrebat. Tot Legitim-Născută?

– Tot, a confirmat el. Dar mai eşti şi altceva. Ceva nou, fără etichete. Aşa cum ai mai zis-o, eşti un fulg de nea special.

Am râs întretăiat şi mi-am sprijinit capul de perete. I-o spusesem de multe ori lui... Peanut. Toate astea erau şocante, deşi şocul era pozitiv. L-am privit, simțind iar un nod în gât.

– Nu ştiu ce să spun, decât „mulțumesc“, şi mi se pare insuficient...

– Nu este necesar. Nu e o răsplată fiindcă ți-ai făcut datoria. A fost singura cale prin care am ştiut să-ți arăt că nu eşti doar o armă. Eşti Trinity Marrow. O războinică, atât fizic, cât şi psihic, cu gusturi îndoielnice la mâncare, dar când vine vorba de televiziune, te descurci. Cu excepția

Supernatural, unde nu-mi place cum mă prezintă. Dar ești multe alte lucruri, inclusiv fiica mea.

Doamne!

Îmi simțeam lacrimile în gât.

– Nu fi așa... patern.

– Nu înțeleg. Avea glasul plin de confuzie.

– E mai ușor să mă gândesc că nu-ți pasă, sau că te nemulțumește orice, am zis repede. Fiindcă atunci nu mi se pare nedrept că nu poți fi tatăl meu. Nu ratez. Nu ratezi nici tu, știi? Pentru că în curând vei pleca, așa-i? Nu poți rămâne. Nu te pot avea.

– Nu pot rămâne.

Lacrimile mi-au udat obrajii.

– Și Peanut?

A îngenuncheat lângă mine. Mi-a șters lacrimile, cu grijă.

– Nu cred că mai ai nevoie de Peanut.

Dar aveam.

Avea să-mi fie dor de stafia aceea ridicolă. Nici nu conta că fusese, de fapt, Mihail.

– Poate fi greu de acceptat acum, dar, în sinea ta, ai știut mereu că va veni ziua în care va trebui să-ți iei rămas-bun. Ai vrut să meargă spre lumină, nu?

Am încuviințat.

– Nu e diferit. Peanut n-a încetat să existe. Va fi mereu acolo. Eu voi fi mereu aici, a zis. Nu va fi ultima dată când mă vezi. Promit.

Înghițind cu greu, am dat din cap. Pricepeam ce-mi zicea. Peanut nu murise. El era Peanut. Pricepeam. Doar că era timpul să merg mai departe.

– În plus, a zis, lipindu-și palma caldă de obrazul meu, încă ai un scop. Și tu, și Zayne. Mai devreme decât vă așteptați.

– Ce vrei să zici?

A ridicat din sprânceană.

– Fratele meu a fost foarte, foarte rău în timpul scurtei lui şederi.

– Ah! am şoptit, şi am încremenit. Ah, nuuuu!

Mihail a încuviinţat.

– Va trebui să vânăm şi să ucidem un bebeluş Antihrist?

– Nu înţeleg cum conectează creierul tău A cu B.

– Dar...

– Niciun copil, nici măcar creat de Lucifer, nu e lipsit de speranţă. Este copilul oamenilor. Ei vor decide ce va deveni.

Nu prea suna bine.

– Există mereu speranţă, a repetat.

– Ai cunoscut oameni? am zis. Oamenii sunt de rahat.

El a zâmbit.

– Oamenii sunt grozavi, prin adaptabilitatea lor. Unii n-au puterea asta, ai dreptate, şi vor răspunde la judecată, dar majoritatea... se pot schimba. Mulţi sunt deja buni, însă dacă acest copil împlineşte destinul tatălui său, atunci, da, marele război final va sosi.

– Ce bine! am murmurat.

– Dar va mai dura ceva. Decenii, până ce copilul va face o alegere. Între timp, trăieşte-ţi viaţa cu tenacitate şi curaj, ca până acum. Cu rost, fiica mea.

35

Într-o clipită, am fost mutată din dormitor, dar nu înainte ca... tata să-l cheme pe Lucifer, lucru care ar fi fost de mare ajutor, atunci când acesta dispăruse.

Însă nu aveam de gând să mă supăr acum din pricina asta.

Eram convinsă că fusese dificil să-l trimită pe Lucifer unde-i era locul şi că totul decursese extraordinar de bine, ţinând cont că primele cuvinte ale lui Lucifer fuseseră: „Deci ai venit să-mi mulţumeşti personal fiindcă am salvat raiul. Sunt onorat".

Lucifer nu păruse deloc surprins să vadă că trăiesc. Se concentrase asupra lui Mihail.

Acum eram în mijlocul...

– Ce naiba? am şoptit, întorcându-mă încet. Nu fusesem trimisă înapoi pe câmp, ci... pe acoperiş? Privirea mi-a sărit la şirurile de beculeţe sclipitoare, la şezlongurile şi măsuţele de bistro. De ce mă trimisese aici? Nu-l vedeam nicăieri pe Zayne. Înseamnă că era pe câmpul care duhnea a sulf şi a putreziciune dulceagă.

Am ridicat braţele şi m-am întors spre uşa de acces. Trebuia să chem o maşină, care să mă ducă... în pustietate.

Sau l-aş fi putut suna pe Zayne. Normal. Am vrut să-mi iau telefonul şi mi-am dat seama că nu-l văzusem de când fusesem luată.

– La naiba! Am trecut pe lângă o masă. Îmi venea să o iau şi s-o arunc.

Eram super-recunoscătoare pentru ce făcuse tata, chiar dacă nu înţelegeam tot ce se petrecuse şi mi se părea cam

dubios, dar pe bune? Mă dusese pe acoperiş în loc să mă lase unde era Zayne?

Aveam două opţiuni: fie mă duceam pe câmpul ăla, fie îl aşteptam în apartament. OK. De fapt, nu prea aveam. Nu puteam merge înapoi pe câmp, iar Zayne va trebui să se întoarcă acasă, la un moment dat. Nu-mi rămânea decât să-mi ies din minţi aşteptându-l.

Simţind că-mi ieşeam deja din minţi, din cauza tuturor gândurilor, am străbătut acoperişul. Trebuia să-mi dau seama de multe, dar nu mă puteam gândi decât la Zayne. Ştiam precis prin ce trecea, fiindcă şi eu avusesem parte de aceeaşi experienţă. Nu-mi doream să trăiască şi el agonia aceea mai mult decât era cazul. Cel puţin, el nu dispăruse sub ochii mei. Cred că era panicat, şi...

– Trinity?

M-am împiedicat, cu inima în gât. M-am întors.

De cealaltă parte a acoperişului se afla Zayne, pe unul dintre stâlpi, cu vântul ridicându-i părul şi penele de pe aripile glorioase, dând la iveală *harul* care pulsa. Am fost uluită de cât de bine semăna cu îngerii războinici care ornau tavanul Marii Săli din regiunea Potomac. Părea ireal.

– Trinity, a repetat, şi vocea aceea răguşită mi s-a părut unul dintre cele mai frumoase sunete auzite vreodată.

M-am împleticit în faţă, cu inima bubuind.

– Eu sunt.

S-a mişcat atât de repede, că nici nu l-am văzut desprinzându-se de pe margine. A apărut brusc în faţa mea şi, o clipă mai târziu, braţele lui m-au cuprins. M-a ridicat la piept, îngropându-şi mâna şi faţa în părul meu, şi aripile i s-au închis în jurul nostru.

– Chiar tu eşti. Eşti aici. L-a scuturat un fior. I-am inhalat parfumul de mentă şi de iarnă. E real. Nu-i un vis. Te ţin în braţe. Trăieşti.

– Da.

Zayne mi-a atins cu atenție fața și apoi mi-a cuprins ceafa. Mi-a simțit pulsul care se zbătea și apoi și-a pus palma pe pieptul meu, deasupra inimii.

A tremurat iar și a căzut în genunchi în fața mea. Mi-a stat inima. Aripile sale superbe s-au întins pe podea. M-a apucat de talie, cu ochii ridicați spre mine.

– Ești tot ce mi-am dorit vreodată, chiar înainte să știu ce-mi doresc. Tu și numai tu, mereu, a șoptit el. Și te-am pierdut.

– Nu m-ai pierdut. Am căzut în genunchi în fața lui, prinzându-i obrajii în palme. Ochii lui albaștri sclipeau când m-a privit, și pieptul mi s-a strâns la vederea lacrimilor. Panica, durerea, scânteia speranței, teama greu de îndurat – toate erau acolo. Nu mi-am dorit atunci altceva decât să le fac să dispară. Nu este un vis. Pare o nebunie, dar e real. Sunt bine și trăiesc. Trăiesc cu adevărat, și te iubesc. Te iubesc atât de mult. Nu zic asta suficient de des. Știu că nu, pentru că sunt ciudată, dar te iubesc...

Gura lui Zayne s-a închis peste a mea, într-un sărut care a spălat toată teama și panica momentului în care crezusem că voi muri. A dat la o parte confuzia și gândurile, lăsând spațiu doar pentru senzația buzelor lui pe ale mele, pentru gustul lui și pentru profunzimea a ce simțea față de mine. Toată teama și durerea pe care le trăise au hrănit acel sărut, la fel ca toată iubirea lui, și iubirea aceea nu doar că a copleșit urâtul, ci l-a eradicat. M-a uimit cât de multe putea dezvălui un sărut între doi oameni care se iubeau.

Ne-am sărutat iar și iar, cu lacrimile de pe obrajii mei amestecându-se cu ale lui. S-a așezat, și m-am trezit în poala lui, cu piepturile lipite unul de altul și cu aripile lui în jurul meu. Nu credeam că ne vom mai opri vreodată, pentru că bucuria și ușurarea erau imense, după ce fuseserăm la un pas să nu mai trăim niciodată asemenea clipe. Ne-am sărutat o veșnicie, și tot n-a fost de-ajuns.

– Tu eşti! Căldura respiraţiei lui mi-a atins buzele, când şi-a lipit fruntea de a mea, cu pieptul ridicându-se şi coborând cu greu. Nimeni nu poate rosti atât de multe cuvinte în nici câteva secunde; nu ca tine.

– E un talent, i-am zis.

A râs uşurat.

– Cum e posibil, Trin? Te țineam în brațe. Abia dacă-ți simțeam respirația, şi nu mă auzeai. Apoi ai dispărut. Pur şi simplu.

– Îmi pare rău...

– Doamne, Trin! N-ai făcut nimic rău.

– Da, ştiu, dar îmi dau seama şi prin ce ai trecut. Şi nu voiam să treci prin aşa ceva. I-am sărutat centrul palmei. Aş schimba asta, dacă aş putea.

– Ce s-a întâmplat?

– Tata, am zis. E... e foarte ciudat, dar ai avut dreptate. Ce-a făcut pentru tine a fost felul lui de a-mi arăta că-i pasă. Faptul că n-am murit tot lui i se datorează. Vraja pe care mi-a dat-o Cotoroanța nu doar că te-a adus înapoi, ci ne-a legat. Stă mărturie semnul de pe pieptul meu. La fel ca legătura cu Protectorul, dar invers, şi mai puternică. Datorită ei n-am fost ucisă de arma angelică. Doar rănită. Nu îmbătrânesc. Nu mor decât dacă tu păţeşti ceva. I-am apăsat centrul buzei de jos cu un deget. Deci te-ai pricopsit cu mine pentru veşnicie. Felicitări!

Zayne s-a retras ca să mă privească în ochi.

– Eşti... dacă... n-ai putea să minţi despre aşa ceva.

– N-aş putea.

Nu fusese niciodată atât de incoerent.

– Doamne, Trin! Nu înțeleg cum poţi sugera măcar c-ai fi o pacoste pentru mine.

Am râs, şi încordarea a început să mi se risipească din muşchi.

– Ai crezut că nu e mare lucru dacă îmbătrânesc? M-ai fi iubit cu tot cu şoldurile rupte?

– *Te-aş iubi* cu şolduri rupte şi cu tot restul, a zis. Vorbesc cât se poate de serios. Te-aş iubi la fel de mult ca acum şi la 80 de ani. Sub nicio formă n-aş fi permis ca toate astea să stea în calea timpului petrecut împreună, însă nu mi-ar fi fost uşor să te privesc părăsindu-mă încet, zi după zi, an după an. Când ar fi venit clipa, mi-aş fi găsit drumul spre tine. Te-aş fi urmat. Nu m-ar fi putut oprit nimic.

– Ştiu, am spus, gâtuită de emoţie.

Privirea lui a căutat-o pe a mea.

– Şi zici că nu mai am de ce să-mi fac griji? Nu mai trebuie să-mi fie groază de ziua aceea? Vrei să spui că vei fi lângă mine încă cincizeci de ani? Încă o sută?

Cred că nu era momentul să pomenesc de Antihrist. Mai încolo.

– Nu-mi vine să cred că e adevărat. Că suntem atât de norocoşi. Că avem şansa asta. Şansa unui viitor adevărat, în care eu să nu mă tem că te voi pierde, iar tu să nu mai ai obsesii cu şolduri rupte.

Am râs iar, simțindu-mă mai relaxată.

M-a sărutat lung.

– Ador senzaţia ăsta.

– Îmi dau seama, am răspuns, cu respirația întretăiată.

A zâmbit pe buzele mele.

– Nici măcar nu ştiu ce să zic.

– Şi încă nu ţi-am spus totul.

– Nu cred că mă mai poate mira ceva. M-a sărutat pe obraz.

– Peanut era Mihail. Adică este tatăl meu.

Zayne s-a retras.

– Tata este Peanut, am repetat. A fost Peanut mereu. O frântură din... anii lui de tinerețe, sau o manifestare. Ceva foarte bizar şi confuz.

– Ce?!

Am încuviințat dând din cap.

– M-ai auzit bine. Era singura cale prin care putea face parte din viața mea. Am luat o gură de aer și i-am spus tot ce-mi spusese tata.

Suna ridicol din gura mea.

– Bine. Ai avut dreptate, a recunoscut Zayne, când am terminat. Nici nu știu ce să zic.

Am pufnit.

– Dar n-a dat adesea... peste mine, la duș? a întrebat.

– A zis că nu i s-a părut ciudat și că, de fapt, nici n-a făcut asta de câte ori a zis. Nu știu dacă e așa.

– Mai bine să nu mă mai gândesc.

– Cred că e cel mai înțelept lucru.

Mi-a dat șuvițele de păr la o parte.

– Tu ce părere ai despre tot ce s-a întâmplat? M-a sărutat în colțul buzelor. Cum te simți?

– Habar n-am. Nu cred c-am apucat să procesez, am recunoscut. Mai ales câte a făcut Mihail... tatăl meu pentru mine. Multe lucruri de care n-am știut. Îl detestam și vorbeam urât despre el cu Peanut. Acum mă simt ca o ticăloasă de primă clasă.

– Nu trebuie, mi-a zis. Cred c-a înțeles ce simțeai. E tatăl tău. Te iubește.

– Da, am șoptit și am expirat lung, ridicând privirea spre Zayne. Se petreceau multe în mintea mea, dar aveam... o veșnicie să analizez. L-am învins pe Gabriel.

– Da. Mi-a sărutat vârful nasului. Am salvat raiul.

– Și Dumnezeu a salvat omenirea.

– Cred că și noi am avut un cuvânt de spus. Lucifer a dispărut iar.

– Tot Mihail a fost, i-am zis, întrebându-mă dacă mă voi simți vreodată altfel decât straniu numindu-l „tată". Este condus înapoi în iad. Apropo, de unde ai știut că sunt aici?

– După ce-a dispărut Lucifer, și-a făcut apariția Spectrul, a explicat, sărutându-mă pe tâmplă. Mi-a zis că voi

găsi ce caut dacă mă întorc acasă. Ştiam că vorbeşte despre tine, chiar dacă mi-era prea teamă să sper.

Mi-am lipit fruntea de a lui.

– Am auzit că i-ai cerut lui Lucifer să mă aducă înapoi, şi apoi Spectrului. Îmi pare nespus de rău c-a trebuit să treci prin asta.

– Prin ce-ai trecut tu când am murit a fost mai rău. Da, minutele acelea mi s-au părut o veşnicie, dar tu ai suferit zile în şir. Acum nu mai trebuie să ne facem griji pentru nimic. Suntem împreună.

– Pentru totdeauna.

– Pentru totdeauna, a repetat şi m-a sărutat încetişor.

Am zâmbit.

– Să le spunem şi celorlalți că sunt bine.

Mâna lui mi-a alunecat pe spate şi aripile i s-au desfăcut.

– Da, dar nu acum. Am alte priorităţi în ceea ce ne priveşte, şi nu-mi pasă cât de egoist par.

Mi s-a oprit respirația când mâna lui mi-a alunecat pe şold.

– Cred că-mi place când eşti egoist.

Zayne s-a ridicat, cu mine în brațe.

– O să fii înnebunită, după ce termin cu tine.

Nu se înşela.

Deloc.

În dormitorul nostru, sub strălucirea Constelației lui Zayne, nu doar că am făcut dragoste. Ne-am arătat unul altuia, în timp ce ne dezbrăcam. În fiecare atingere a pielii şi în fiecare tachinare, iubirea a strălucit şi s-a intensificat cu fiecare sărut şi oftat molcom. Trupurile ni s-au unit, atrase ca un magnet, şi ne-am mişcat împreună, hrăniți de faptul că aveam o viață – mai multe vieți – înainte, pentru iubire şi acceptare, respect şi pasiune. Cumva, tot nu mi se părea suficient.

După aceea, când eram întinsă pe pieptul lui, cu o aripă pe spate, Zayne a întrebat:

– Ştii ce se va întâmpla cu ochii tăi?

– Nu. Am întrebat, dar nici el nu ştie. Există şansa ca moartea celulelor să fi fost oprită, sau să continue. Aşteptăm şi vedem.

– Ca înainte.

– Da.

Mi-a desenat mai departe cercuri pe braţ.

– Te descurci.

– Ne descurcăm.

– Aşa este. S-a întins şi m-a sărutat pe creştet. S-au scurs câteva clipe în tăcere. Ți-am zis vreodată cum mirosea raiul, pentru mine?

Am ridicat capul, căutându-i trăsăturile în lumina slabă.

– Nu.

– A iasomie, a zis. Raiul mirosea a iasomie.

Mi-a luat o clipă – OK, poate mai mult decât ar fi fost necesar –, ca să înțeleg, dar m-am prins.

– Gelul meu de duş este cu iasomie.

– Ştiu. Raiul mirosea ca tine.

Inima mi-a tresărit şi a dansat o clipă.

– Te iubesc.

Ne-am sărutat şi apoi ne-am petrecut restul acelor ore cu lumină blândă, arătându-ne cât de mult ne iubeam.

– Nu m-am gândit niciodată că voi merge la un grătar cu demoni, a zis Jada, aşezându-se pe masa de picnic, lângă mine, în seara următoare. Sau că voi vedea vreodată Gardieni şi demoni laolaltă, la naiba!

Ne strânseserăm la Roth şi la Layla, în curtea din spate a casei lor, lângă o piscină extravagantă, demnă de... un prinţ demonic. Avea chiar şi o cascadă!

– Nu uita de îngerul căzut.

Am lovit-o cu umărul, cu privirea la Zayne. Stătea în apropiere de piscină şi vorbea cu Ty şi cu Roth.

Fusesem şocată să văd că apare Ty şi mai mult decât surprinsă când acesta le strânsese mâinile lui Roth şi lui Cayman. Cred că mi se tăiase respiraţia la vederea lui Nicolai, a Danikăi şi a lui Dez, care-şi adusese soţia. Faptul că însuşi conducătorul clanului din D.C. venea însoţit de două femei era uluitor. Cei doi nu urau demonii, ceea ce nu însemna că îşi petreceau timpul cu ei.

Şi iată-i făcând asta acum, râzând şi vorbind. Jasmine şi Danika şedeau pe marginea piscinei, cu picioarele în apă, în timp ce Cayman juca volei cu Stacey.

Poate că lumea se sfârşise, de fapt.

Dar aveam motiv pentru a sărbători. Gideon reuşise să găsească suficiente geme ca să întrerupă liniile de forţă. Aveau să ajungă la noi la finalul săptămânii.

– Pare un nou început, a spus Jada. O nouă eră.

– Chiar este. M-am uitat la ea. Acceptase tot ce-i spusesem. Chiar şi partea cu Peanut care era tata. Cred că procesase totul mai bine ca mine, dar ea fusese mereu incredibil de pragmatică. Când crezi că Ty va fi trimis oficial în D.C.? Vor aştepta până la următoarea ceremonie?

– Aş vrea să nu, însă chiar crezi că tata ar proceda altfel?

Am zâmbit larg.

– Probabil că nu.

– Vii în vizită, aşa-i?

– Sigur. Zayne şi cu mine merităm o pauză, şi o vom lua de îndată ce ne ocupăm de portal.

L-am privit pe Zayne aruncându-i mingea înapoi lui Cayman.

Urma să vizităm toate locurile despre care vorbiserăm. Roma. Edinburgh. Semnul de la Hollywood. Totul. Apoi, ne vom întoarce. Plănuiam să rămânem în zonă, mai ales că Antihristul era pe undeva, pe acolo. Dar poate plecam. Nu eram încă siguri, şi mi se părea interesant să nu avem viitorul planificat. Eram conştientă că nu ne va fi mereu

uşor. Trebuia să ne întoarcem la şcoală şi să stricăm portalul. Acolo era plin de stafii şi de oameni ai umbrelor. Trebuia să ne prindem cum să distrugem ceea ce-i ţinea captivi. Aveau să mai fie demoni care nu respectau regulile şi alţi oameni proşti care făceau mai mult rău decât orice forţă demonică.

Mai era şi Antihristul, şi posibila pierdere a vederii, pentru mine. Lucrurile nu erau mereu sigure sau distractive. Urmau riscuri şi seri cu totul altfel decât aceasta, dar ne aveam unul pe altul, şi aveam prieteni.

Asta conta.

Flăcările trosneau din groapa pentru foc, ceva mai târziu. Se făceau bezele coapte. Eu stăteam în braţele lui Zayne, cu capul sprijinit pe pieptul lui, şi priveam cerul întunecat.

Nu vedeam stele, dar era OK. Aveam Constelaţia lui Zayne, la care să mă uit în fiecare noapte. Nu voi putea uita niciodată cât de frumoasă fusese marea de lumini sclipitoare. Amintirea aceea nu se va pierde. Avea să rămână mereu acolo, când priveam cerul. Să văd mereu stelele, datorită lui.

Peanut.

Tata.

„Mersi, tată." Am mimat cuvintele, fără sunet, şi totuşi cred că le-a auzit.

„Mulţumesc."

ORICE MAGIE POATE FI FOLOSITĂ PENTRU LUCRURI MĂREȚE SAU TERIBILE

Trinity Marrow pierde bătălia și pe Protectorul ei drag. Acum, chiar dacă îi are de partea ei pe demoni și pe Gardieni, nu e sigur că va câștiga lupta împotriva Mesagerului. Aducerea lui Lucifer înapoi în lume pentru a doborî această entitate malefică probabil că nu e cea mai grozavă idee, dar pare unica soluție... așa cum doar ultimul înger căzut rămas, cu imensa lui putere, poate redresa cursul evenimentelor. În vreme ce între Trin și Zayne se creează o nouă și mult mai periculoasă legătură, Lucifer coboară iadul pe Pământ, și la orizont se întrevede amenințătoarea apocalipsă. Lumea se află pe buza prăpastiei, sfârșitul e iminent și nu există decât o singură certitudine: fie că forțele Binelui vor învinge sau nu, nimic nu va mai fi ca înainte.

Pasiune, trădare, greșeli mortale... trilogia *Mesagerul* se încheie cu un roman animat de personaje memorabile, de scene imprevizibile și de un sfârșit dulce-amar care îi va emoționa pe cititori.

„Ca de obicei, Armentrout excelează în crearea unei lumi paranormale credibile, accesibile și fascinante." – *Booklist*

ROMAN PUBLICAT ÎN 11 ȚĂRI

